

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUTHLESS CREATURES

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PLAYLIST

Desperado - Rhianna
Beautiful Girl - Junge Junge
My Oh My - Camila Cabello
Black Magic - Jaymes Young
Is This Love? - James Arthur
Superposition - Young the Giant
Infinity - Jaymes Young
Fall For You - Leela James
Don't Give Up on Me - Andy Grammar
All Over Again - Leela James
Rise Up - Andra Day

**RUTHLESS
CREATURES**
J.T. GEISSINGER

SİNOPSİS

Beş yıl önce nişanlım ortadan kayboldu. Beni asla giyemeyeceğim bir gelinlikle bıraktı. Beni iyileşemeyecek türden yaralarla bıraktı. Geleceğimi üzerine inşa ettiğim adam bir hayalet gibi ortadan kayboldu. Geriye sadece kırık kalbim ve cevaplanmamış sorularım kaldı.

Ta ki kasabaya gizemli bir yabancı gelene kadar.

Uzun boylu, karanlık ve tehlikeli Kage, seksapeli kadar sırlarla da dolu. Bir şeyler sakladığını bilmeme rağmen, ona bir pervane gibi çekiliyorum.

Bağlantımızın yoğunluğu bağımlılık yapıyor, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Her bakışımızda aramızdaki sıcaklık çatırıyor, arzu tutkuya dönüşüyor ve ben ona karşı koyamayarak sertçe düşünüyorum.

Ancak bunun geçmişimin karanlığıyla nasıl bağlantılı olduğunu keşfettiğimde, pervasızca ateşe uçtuğunuzda neler olacağını öğreniyorum:

Kendini yakıyorsun.

OceanofPDF.com

DEDEKATİF

Jay için, benim seçtiğim zehir.

OceanofPDF.com

EPIGRAPH

*Aşk zehirdir. Tatlı bir zehir, evet, ama
herkesi aynı şekilde öldürecek bir zehir.*

~ George R. R. Martin

OceanofPDF.com

1

Nat

— Gerçekten üzgünüm. Artık yapamıyorum. Belli ki deneyen bir tek ben varım.

Hattın diğer ucundaki ses kasvetli. Chris'in bana doğruyu söylediğini biliyorum. Aramızdaki ilişkinin yürümemesine gerçekten üzülüyor. Ama bu bir sürpriz değil. Bunun olacağını biliyordum. Keşke umursayacak kadar enerji toplayabilseydim.

Ancak durum böyle olsaydı, bu durumda olmazdık.

— TAMAM. Anlıyorum. Sanırım sonra görüşürüz.

Bunu takip eden kısa duraklamada, üzüntüden kızgınlığa geçiyor. - Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu? İki aydır çıkıyoruz ve tek duyduğum 'görüşür müyüz?

O benim üzülmemi istiyor ama ben gerçekten rahatladım. Tabii bunu yüksek sesle söyleyemem.

Mutfak lavabomun başında durmuş, açık pencereden çitlerle çevrili küçük bahçeye bakıyorum. Dışarısı aydınlık ve güneşli, havada güçlü bir sonbahar kokusu var, Tahoe Gölü'nde tipik bir Eylül günü.

Evlenmek için yılın en mükemmel zamanı.

Bu istenmeyen düşünceyi bir kenara itiyorum ve konuşmaya odaklanıyorum. - Başka ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Benden ayrılacak olan sensin, unuttun mu?

— Evet, ben de bundan daha iyi bir tepki vereceğini düşünmüştüm. - Sesi kurudu. - Bence sen daha iyi bilirsin.

Chris kötü biri değil. Çıkmaya çalıştığım son adam gibi huysuz ya da sonuncusu gibi mızımız bir din adamı değil. O

gerçekten iyi.

Sanırım ona arkadaşım Marybeth'i ayarlamaya çalışacağım. Çok tatlı bir çift olurlar.

— Sadece çok işim var, hepsi bu. Bir ilişkiye yatırım yapacak vaktim yok. Anladığımı biliyorum.

Bir duraklama daha var, bu seferki daha uzun. - Altıncı sınıflara parmak boyası öğretiyorsun.

Ses tonundan ürperdim. - Ben *sanat* öğretiyorum.

— Evet. Bir grup 12 yaşındaki çocuk için. Aşağılamak istemem ama işiniz pek de stresli değil.

Onunla tartışacak cesaretim yok, bu yüzden sessiz kalıyorum. O da bunu cepheden saldırmaya devam etmek için bir işaret olarak alıyor.

— Arkadaşlarım beni senin hakkında uyarmıştı. Senin gibi geçmişini olan biriyle çıkmamam gerektiğini söylediler.

Benim hikayem. - Bunu söylemenin iyi bir yolu.

Beş yıl önce büyük kilise düğününün arifesinde kaybolan nişanlısı olan kız gibi, benim de yüküm değil kargom var. Kendimle yüzleşmek için belli bir özgüvene sahip olmak gerekiyor.

— Umarım arkadaş kalabiliriz, Chris. Mükemmel olmadığımı biliyorum ama.

— Hayatına devam etmelisin, Nat. Üzgünüm ama bunu söylemek zorundayım. Geçmişte yaşıyorsun. Bunu herkes biliyor.

Bildiklerini biliyorum. Bakışlarını görüyorum.

Gölün kuzey kıyısında küçük bir sahil kasabası olan King's Beach'in yaklaşık dört bin kişilik bir nüfusu var. Bunca yıldan sonra bile, bazen her biri geceleri benim için dua ediyormuş gibi geliyor.

Ben cevap vermeyince, Chris nefes verdi. - Yanlış söyledi. Öyle demek istemedim.

— Evet, yaptın. Sorun değil. Dinle, eğer senin için de uygunsa, şimdi vedalaşalım. Arkadaş kalmak istediğimi söylediğimde ciddiye aldım. Sen iyi bir adamsın. Darılmak yok, tamam mı?

Bir süre sonra, kategorik olarak şöyle der: - Tabii ki. Gücenmek yok. Gücenmek yok, bunun senin özelliğin olduğunu biliyorum. Kendine iyi bak, Nat. - Telefonu kapattı ve beni ölü havayı dinlerken bıraktı.

İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Duygularım olmadığı konusunda yanılıyor. Benim her türlü duygum var. Endişe. Yorgunluk. Düşük seviyeli depresyon. Hafif bir umutsuzlukla birleşen sarsılmaz bir melankoli.

Görüyorsunuz, ben suçlandığım gibi duygusal bir buzdağı değilim.

Ahizeyi duvardaki yuvasına geri asıyorum. Hemen tekrar çalışıyor.

Cevap mı versem yoksa her yıl bu gün bu saatte yaptığım gibi içmeye mi başlasam bilemediğimden tereddüt ediyorum ama yıllık ritüele başlamadan önce on dakika kadar daha zamanım olduğuna karar veriyorum.

— Alo?

— Evcil kedi sahipliğinin yaygınlaştığı 20. yüzyılın başında şizofreni vakalarının hızla arttığını biliyor muydunuz?

O benim en iyi arkadaşım, Sloane. Normal bir şekilde sohbet başlatmakla hiç ilgilenmiyor, bu da onu sevmemin birçok nedeninden biri.

— Kedilerle derdin ne senin? Bu patolojik.

— Onlar kakalarıyla size beyin yiyen amipler verebilen tüylü küçük seri katiller, ama demek istediğim bu değil.

— Nereye varmaya çalışıyorsun?

— Bir köpek almayı düşünüyorum.

Sloane'u bir köpekle bağımsız bir şekilde hayal etmeye çalışırken, oturma odasının zemininde bir güneş ışığının altında uyuklayan Mojo'ya bakıyorum. Siyah ve kahverengi kürklü bir çoban köpeği, tüylü kürkünün içinde 45 kiloluk bir sevgi, tüy gibi sürekli sallanan bir kuyruğu var.

David ve ben onu sadece birkaç aylıkken kurtardık. Şimdi yedi yaşında ama yetmiş yaşında gibi davranıyor. Hiç bu kadar çok uyuyan bir köpek görmemiştim. Sanırım biraz tembel.

— Her gün kakalarını toplamanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Ve onlarla yürümek? Ve onları yıkamak? Çocuk sahibi olmak gibi bir şey.

— Aynen öyle. Çocuk sahibi olduğum zaman için iyi bir pratik olacak.

— Ne zamandan beri çocuk sahibi olmayı düşünüyorsun? Bir bitkiyi bile canlı tutamıyorsun.

— Bu sabah Sprouts'ta yanan bu iri yarı adamı gördüğümünden beri. Biyolojik saatim Big Ben gibi işlemeye başladı. Uzun, esmer, yakışıklı. Ve karıncalanmaya ne kadar düşkün olduğumu bilirsin.

— İç çekiyor. - Onunki destansıydı.

Süpermarkette bir erkeği arzuladığını düşününce gülümsüyorum. Bu durum genellikle tam tersidir. Ders verdiği yoga sınıfları her zaman umutlu bekar erkeklerle doludur.

— Bunu görmek isterdim.

— Saat beş gölgesi gibi. Onda korsan görünümü vardı. Bu bir kelime mi? Her neyse, tehlikeli bir kanun kaçağı havası vardı. Tamamen seksi. [Rawr1](#).

— Güzel, ha? Buranın yerlisi gibi konuşmuyorsun. Turist olmalısın.

Sloane inliyor. - Ona etrafı gezdirecek birine ihtiyacı olup olmadığını sormalıydım!

Güldüm. - Manzaralar mı? Artık göğüslerine öyle mi diyorsun?

— Nefret etmeyin. Onlara aktif denmesinin bir sebebi var. Kızlar bana bir sürü bedava içki verdi, biliyorsun. - Bir an duraksıyor. - Lafı açılmışken, bu gece Downrigger'a gidiyoruz.

— Gelemem, üzgünüm. Planlarım var.

— Planlarının ne olduğunu biliyorum. Bir şeyleri değiştirmenin zamanı geldi. Yeni bir gelenek oluşturun.

— Evde oturmak yerine dışarı çıkıp sarhoş olmak mı?

— Aynen öyle.

— Ben almayayım. Herkesin içinde kusmak benim için iyi bir görüntü değil.

Küçümsüyor. - Hayatında hiç kusmadığını biliyorum. Öğürme refleksin sıfır.

— Bu benim hakkımda bilmen gereken *çok* garip bir şey.

— Burada sır yok, bebeğim. Kasık kıllarımız çıkmadan önce de en iyi arkadaşlık.

Kuru bir şekilde söyledim: - Ne kadar dokunaklı. Hallmark kartını şimdi görebiliyorum.

Beni görmezden geliyor. - Ayrıca, ben ödüyorum. Bu senin içindeki *Scrooge2*'u memnun etmeli.

— Bana inek olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?

— Örnek A: Geçen yıl Noel'de bana yirmi dolarlık bir Outback Steakhouse hediye çeki vermiştin.

— Bu bir şakaydı!

— Hmm. - İkna olmadı.

— Onu başkasına geri vermelisin, sana söylemiştim. Bu bir şey. Komik bir şey.

— Evet, eğer ön lobunuz korkunç bir araba kazasında hasar görmüşse, bu komiktir. Beyni çalışan geri kalanımız için değil.

İç çekişim büyük ve dramatik. - Bu yıl sana kaşmir bir kazak alacağım. Tatmin oldun mu?

— Seni 15 dakika içinde alırım.

— Hayır. Bu gece dışarı çıkmayacağım.

Kesin bir dille söyledi: - Bir türlü gerçekleşmeyen prova yemeğinin bir yıldönümünde daha evde oturup düğün resepsiyonunda içmen gereken şampanyayla kendini heba etmene izin vermeyeceğim.

Gerisini söylemiyor ama yine de aramızdaki havada asılı kalıyor.

Bugün David'in kaybolmasının üzerinden beş yıl geçti.

Kaliforniya eyaletinde bir kişi beş yıldır kayıpsa, yasal olarak ölü kabul edilir. Hala dışarıda bir yerlerde olsalar bile, tüm niyet ve amaçlar için neredeyse yerin iki metre altındadırlar.

Korktuğum bir dönüm noktasıydı.

Pencereye ve onun güzel, güneşli manzarasına sırtımı dönüyorum.

Bir an için Chris'i düşündüm. Geçmişte yaşadığımı söylediğinde sesindeki acıyı hatırlıyorum. Ve herkesin bunu nasıl bildiğini.

Herkes, ben de dahil.

Yavaşça söylüyorum: - Pekala. On beş dakika içinde beni al.

Sloane heyecanla bağırıyor.

Fikrimi değiştirmeden ve bir etek giymeden önce kapatıyorum.

Eğer toplum içinde sarhoş olacaksam, en azından bunu yaparken iyi görüneceğim.

Downrigger's, etrafı saran bir güverteye ve bir tarafta Sierras'ın diğer tarafta Tahoe Gölü'nün muhteşem manzarasına sahip rahat bir göl kenarı mekanıdır.

Bu gece gün batımı çok güzel olacak. Güneş şimdiden turuncu bir parıltıyla ufukta alçalıyor. Sloane ve ben bir pencere kenarında oturuyoruz, suyu ve insanlarla dolu olan barı görmemizi sağlayan bir nokta. Çoğunu tanıyorum.

Ne de olsa hayatım boyunca burada yaşadım.

Oturur oturmaz Sloane masanın üzerinden bana doğru eğildi ve tısladı: - Bak! Bu o!

Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. - Kim bu adam?

— Korsan! Barın sonunda oturuyor!

— Destansı boyun yüzü - Dönüyorum ve kalabalığı görmek için boynumu uzatıyorum. - Hangisi?

Onu bulmadan, barın önemli bir kısmını kaplamadan ve tabureyi altına indirmeden önce söylediğim tek şey bu. İzlenimler çabuk oluşur.

Geniş omuzlar. Karışık siyah saçlar. Haftalardır jilet görmemiş sert bir çene. Siyah deri ceket, siyah kot pantolon ve bir çift savaş botu, tüm parçalar bir şekilde pahalı ve perişan görünüyor, dikkatsizce giyilmiş. Sağ elinin baş ve orta parmağını kalın gümüş yüzükler süslüyor.

Biri bir çeşit mühür. Diğeri bir kafatası. Bir çift güneş gözlüğü gözlerini gizliyor.

İç mekanda güneş gözlüğü takmak tuhaf görünüyor. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi.

— Bir rock yıldızı kadar bir korsanla birlikte olmak istemiyorum. Ya da motosikletli bir çete lideriyle. *Sons of Anarchy'nin* setinden çıkmış gibi görünüyor. On dolarına bahse girerim uyuşturucu satıcısıdır.

— Kimin umurunda? - Sloane ona bakarak fısıldıyor. - Karindeşen Jack bile olsa memelerime boşalmasına izin verirdim.

Sevecen bir şekilde, "Sakin ol dostum.

Ellerini sallıyor. - Ben de büyük enerjili tehlikeli alfa erkeklerini severim. Sakın yargılama.

— Git hamleni yap o zaman. Ben bir içki alacağım ve bıçak çekmediğinden emin olmak için kulisten izleyeceğim.

Garsonu işaret ediyorum. Çenemi çekiştirip gülümseyerek en kısa sürede bitireceğini belirtiyor.

Sloane diyor ki: - Hayır, bu çok umutsuzca. Ne kadar ateşli olurlarsa olsunlar erkeklerin peşinden koşmam. Bu onursuzca.

— Bir cocker [spaniel3](#) değilseniz, olduğunuz gibi Nefes nefese kalmak ve salya akıtmak onursuzluktur. Git şu aygırı bağla, kovboy kız. Ben tuvalete gidiyorum.

Sloane'u kararsızlık içinde dudağını ısırırken bırakıp kalkıyorum ve kadınlar tuvaletine doğru gidiyorum. Ya da belki şehvetten.

Lavabonun üzerindeki aynada rujumu kontrol ederek banyoyu kullanmak ve ellerimi yıkamak için tatlı bir zaman ayırıyorum. *Tatlı Zehir adında* kırmızı bir ruj. Neredeyse hiç makyaj yapmadığım için bunu neden sürdüğümü bilmiyorum ama sanırım kayıp nişanlınızın yasal olarak öldüğü her gün olmuyor, o yüzden ne olacaksa olsun.

Oh, David. Ne oldu sana böyle?

Ani bir umutsuzluk dalgası üzerime çöküyor.

Dengemi sağlamak için lavabonun kenarına eğilip gözlerimi kapatıyorum ve yavaş, kararsız bir nefes veriyorum.

Bir süredir bu kadar şiddetli bir ağrı hissetmemiştim. Genellikle, görmezden gelmeyi öğrendiğim huzursuz bir çıban. Göğüs kafesimin arkasında donuk bir ağrı. Kafamın içinde, neredeyse sessiz olana kadar kısılabildiğim bir ıstırap çılgılığı.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyler, ama bu insanlar aptaldır.

Benimki gibi yaralar iyileşmez. Sadece kanamayı kontrol etmeyi öğrendim.

Elimle saçlarımı düzelterek, kendimi daha kontrollü hissedene kadar birkaç derin nefes alıyorum. Kendime hızlı bir moral konuşması yapıyorum, yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, sonra kapıyı açıp çıkıyorum.

Ve hemen büyük, taşınmaz bir nesneyle çarpışır.

Geri adım atıyorum, tökezliyorum, dengemi kaybediyorum. Düşmeden önce büyük bir el uzanıyor ve beni sabitlemek için kolumu tutuyor.

— Dikkat et.

Ses boğuk, hoş bir gümbürtü. Kafamı kaldırıyorum ve kendimi bir güneş gözlüğünün içindeki yansımama bakarken buluyorum.

Korsan. Satıcı. Destansı bir boynu olan yüksek enerjili bir adam.

Omurgamdan aşağı elektrik gibi bir şey akıyor.

Omuzları kocaman. Kocaman. Otururken büyük görünüyordu ama ayağa kalkınca dev gibi. En az bir metre doksan olmalı. Ve beş. Ya da altı, bilmiyorum, ama gülünç derecede uzun. Bir Viking.

Ben asla küçük olarak tanımlanamam, ama bu adam beni olumlu bir şekilde narin hissettiriyor.

Pahalı bir Cabernet'in tadım notları gibi kokuyor: deri, puro dumanı, biraz orman zemini.

Kalbimin çok hızlı attığından eminim çünkü neredeyse kığımın üzerine düşüyordum.

— Çok özür dilerim. Nereye gittiğime bakmıyordum. - Neden *özür diliyorum ki? Lanet banyo kapısının önünde duran oydu.*

Cevap vermiyor. Ne kolumu bırakıyor ne de gülümsüyor. Sessiz kalıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz, ta ki yolumdan çekilmeye niyeti olmadığı belli olana kadar.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. - İzninizle, lütfen.

Başını eğiyor. Gözlerini göremesem bile beni ne kadar yakından incelediğini anlayabiliyorum.

Tam işler tuhaflaşacakken elini kolumdan çekti. Başka bir şey söylemeden, erkek kapısını iterek açtı ve içeride kayboldu.

Sinirlenerek, Sloane'a dönmeden önce bir an için kapalı kapıya kaşlarımı çatıyorum. Onu elinde bir kadeh beyaz şarap ve bir tane de beni beklerken buluyorum.

— Korsanın az önce tuvalete gitti," diyorum sandalyemde kayarak. - Eğer hızlı olursanız, daha fazla yıkım için Siyah İnci'ye dönmeden önce koridorun karanlık bir köşesinde hızlı bir sevişme için onu yolda yakalayabilirsiniz.

Şarabından uzun bir yudum alır. - Kendinden geçmeyi kastediyorsun. Ve o ilgilenmiyor.

— Nereden biliyorsun?

Kaşlarını çatı. - Bana açıkça söyledi. Şok oldum.

Bu görülmemiş bir şey. - Hayır! Hayır!

— Evet. Ona en iyi Jessica Rabbit dansımla yaklaştım, kızları yüzüne vurdum ve bana bir içki ısmarlamak isteyip istemediğini sordum. Cevabı? "İlgilenmiyorum". Ve bana bakmadı bile!

Başımı sallayarak şarabımdan bir yudum aldım. - Pekala, anlaştık. O eşcinsel.

— [Gaydar4](#),ım onun bir ok kadar heteroseksüel olduğunu söylüyor, bebeğim, ama Desteğiniz için teşekkür ederim.

— Evli o zaman.

— Pfft. Hiç şansı yok. O tamamen evcilleşmemiş.

Banyonun dışında ona vurduğumda nasıl koktuğunu düşünüyorum, saf cinsel feromonların misk kokusu dalgalar halinde ondan geliyor ve muhtemelen haklı olduğuna karar veriyorum.

Serengeti'de dolaşan bir aslanın karısı yoktur. Dişlerini geçirecek bir şeyler aramakla meşguldür.

Garson siparişimizi almak için geldi. O gittikten sonra, Sloane ve ben birkaç dakika önemli bir şey hakkında sohbet ettik, ta ki bana Chris ile işlerin nasıl gittiğini sorana kadar.

— Oh, o. Hmm...

Bana onaylamayan bir bakış attı. - Bunu sen yapmadın.

— Sen suçlamaya başlamadan önce, *o benden* ayrıldı.

— Farkında mısınız bilmiyorum ama bir erkek çıktığı kadınla eninde sonunda seks yapmayı bekler.

— İğneleyici olma. Kıymetlim dükkkanı kapatırsa elimden bir şey gelmez.

— Eğer o cebe yakında bir penis koymazsan, yapışacak. Bir daha asla seks yapamazsın.

Benim için sorun değil. Nişanlımla birlikte libidom da kayboldu. Ama bu konuşma terapi seansına dönüşmeden onun dikkatini dağıtmalıyım.

— Zaten asla işe yaramazdı. Kedilerin de insanlar kadar zeki olduğunu düşünüyor.

Şok olmuş görünüyor. - İyi yolculuklar.

Bunun ses tonunu değiştireceğini bildiğim için gülümsüyorum. - Ona Marybeth'i ayarlamayı düşünüyorum.

— İş arkadaşın mı? [Amish5](#) gibi giyinen mi?

— O Amish değil. O bir öğretmen.

— Tereyağı çalkalamayı ve el arabası bakımını öğretiyor mu?

— Hayır, bilim. Ama kapitone ceketleri seviyor. Ayrıca beş kedisi var.

Sloane ürpererek kadehini kaldırır. - Cennette yapılmış bir evlilik.

Kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum. - Birlikte uzun ve kıl yumağı dolu bir gelecekleri olsun.

İçiyoruz. Şarap kadehimin tamamını yutuyorum, bunu yaparken Sloane'un beni izlediğini biliyorum.

Boş bardağı masaya geri koyup bir tur daha içmesi için garsona işaret ettiğimde iç geçiriyor. Kolunu masaya doğru uzatıyor ve elimi sıkıyor.

— Seni seviyorum, biliyorsun.

Bunun nereye varacağını bildiğim için pencereden göle doğru bakıyorum. - Sanırım yediğin onca lahana beynini çarpıtmış.

— Senin için endişeleniyorum.

— Zorunda değilsin. Ben gayet iyiyim.

— İyi değilsin. Hayatta kalıyorsun. Arada bir fark var.

İşte tam da bu yüzden evde kalmalıydım.

Kısık bir sesle: - "Ya bu virajda durmasaydım?" d i y e düşünmeden araba kullanabilmem için iki yıl geçmesi gerekti. Ya ben

o tuğla duvara mı çarptın? Bundan bir yıl sonra Google'da 'acısız intihar yolları' aramayı bıraktım. Sonra rastgele ağlamayı bırakana kadar bir yıl daha geçti. Otomatik olarak onun yüzünü aramadan bir odaya girebilmemin üzerinden sadece birkaç ay geçti. Birlikte yaşlanacağımı düşündüğüm bir adamın hayaletiyle, asla cevaplanmayacak soruların boğucu ağırlığıyla ve ona söylediğim son şeyin 'Geç kalırsan seni öldürürüm' olduğunu bilmenin ezici suçluluğuyla yaşıyorum.

Pencereden başımı çevirip ona bakıyorum. - Yani, her şey düşünüldüğünde, hayatta kalmak bile bir zafer.

Sloane gözleri parlayarak mırıldanır: - Oh, sevgilim.

Boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum. Elimi tekrar sıkıyor ve şöyle diyor: - Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?

— Elektroşok tedavisi mi?

Elimi bırakıp sandalyesine geri oturuyor ve başını sallıyor. - Sen ve senin kara mizahın. Ben de guacamole diyecektim.

— Sen mi ödüyorsun? Çünkü burada iki yemek kaşığı guacamole 10 dolar ve duyduğuma göre ben cimriymişim.

Bana şefkatle gülümsüyor. - Bu onun birçok eksikliğinden biri, ama mükemmel insanlar sıkıcıdır.

— Tamam, ama seni uyarıyorum, kahvaltıda beri bir şey yemedim.

— Bebeğim, sen yemek yerken ellerimi güvenli bir mesafede tutacak kadar iyi tanıyorum seni. *The Notebook'u* izlerken bir kase patlamış mısırı paylaştığımız zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse bir parmağımı kaybediyordum.

— Biz yaşlanana ve sen bunayana kadar bekleyemem. Şu fotoğrafik hafızan çok kötü.

— Neden bunayan *ben olayım ki?* Sebze yemeyi reddeden sensin!

— Biraz ezilmiş avokado yemek üzereyim. Bu sayılmaz mı?

— Avokado bir meyvedir, dahi.

— Yeşil, değil mi?

— Evet.

— Demek vejetaryensin.

Sloane başını sallıyor. - Sen iyi değilsin.

— Katılıyorum.

Bir gülümsemeyi paylaştık. O anda restoranın karşı tarafına baktım.

Bir masada tek başına oturmuş, sırtı pencereye dönük, elinde bir bardak bira, tuvaletin dışında karşılaştığım yabancı bana bakıyor.

Güneş gözlüklerini çıkardığı için bu sefer gözlerini görebiliyorum.

Siyah Guinness'in koyu, zengin kahverengisi, sert bir kaşın altında geniş ve siyah kirpiklerden oluşan bir çalılıkla çevrili. Şaşırtıcı bir yoğunlukla bana odaklanmış olan bu gözler ne hareket ediyor ne de göz kırpmıyor.

Ama ne kadar karanlık yanıyorlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

2

Nat

— Dünyadan Natalie'ye. İçeri gel, Natalie.

Bakışlarımı yabancının gözlerindeki garip ve güçlü tuzaktan ayırıp dikkatimi Sloane'a veriyorum. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

— Özür dilerim, ne dediğinizi duymadım. Üzgünüm, ne dediğini duymadım.

— Evet, biliyorum, çünkü en iyi arkadaşınızın egosunu ezen güzel canavarın gözleri tarafından becerilmekle çok meşguldünüz.

Şaşırdım, alay ettim. - Dünyada onun egosunu ezebilecek bir adam yok. Atmosfere yeniden girişte yanmasınlar diye NASA'nın uzay gemilerinde kullandığı malzemenin aynısından yapılmış.

Koyu renk saçlarından bir tutamı döndürerek gülümsüyor. - Çok doğru. Bu arada hala sana bakıyor.

Sandalyemde kıpırdanıyorum. Kulaklarım neden ısınıyor, bilmiyorum. Güzel bir yüz beni rahatsız edecek türden değil. - Belki de ona sevmediği birini hatırlatıyorumdur.

— Belki de sen bir aptalsın.

Ama ben değilim. Bakışları şehvet dolu değildi. Daha çok ona borçluymuşum gibiydi.

Garson bizim için bir tur daha getiriyor ve Sloane cipsli guacamole sipariş ediyor. Garson ses menzilinden çıkar çıkmaz iç geçirdi. - Olamaz. İşte Diane Myers geliyor.

Diane kasabanın dedikoducusudur. Muhtemelen hiç susmama konusunda dünya rekorunu elinde tutuyor.

Onunla sohbet etmek, su işkencesine maruz kalmak gibidir: Sonunda çatlayıp delirene kadar sürekli, acı verici bir damlama halinde devam eder.

Merhaba deme zahmetine girmeden arkamızdaki masadan boş bir sandalye çekip yanıma oturuyor ve eğilerek beni lavanta ve naftalin kokusuyla sarıyor.

Kısık bir sesle şöyle diyor: - Onun adı Kage. Tuhaf değil mi? Köpek kafesi gibi, ama K ile. Bilmiyorum, bence *çok* garip bir isim. Tabii bir müzik grubunda değilsen. Ya da bir çeşit yeraltı dövüşçüsü değilsen. Durum ne olursa olsun, benim zamanımda bir adamın Robert, William, Eugene gibi saygın bir ismi olurdu.

— Kimden bahsediyoruz? - Sloane araya giriyor.

Diane kayıtsız görünmeye çalışarak başını yabancının oturduğu yöne doğru birkaç kez sallıyor. Vernikli gri bukleleri titriyor. - Aquaman," diyor fısıltıyla.

— *Kimi?*

— Pencerenin yanındaki adam *Aquaman* filmindeki aktöre benziyor. Adı neydi onun? *Cosby Show*'daki kızla evli olan iri yarı adam.

— Jason Momoa'dan mı bahsediyorsun?

— İşte bu," diyor Diane başını sallayarak. -

Samoalı. Sloane gözlerini deviriyor. - O Hawaiili.

Diane'in kafası karışmış görünüyor. - Aynı şey değil mi?

Dolu bir kadeh şarabım olduğu için minnettarım, uzun bir yudum alıyorum.

— Her neyse," diyor Diane. - Hepsi büyük ve koyu renk, demek istediğim bu. Çok güzeller, yerli bir şekilde. Tabii ki bu ada tiplerine güvenemezsiniz. Onlar özgür yaşamaya alışkınlar.

Eski püskü karavanlarında dolaşan ve asla ayakkabı giymeyen çingeneler. Çocuklar için üzüliyorum. Vahşi hayvanlar gibi yetiştirilmişler. Düşünsenize!

Bir kadeh şarabı iğrenç permasının üzerine döksem ne yapardı acaba? Korkmuş bir köpek yavrusu gibi çığlık atardı herhalde.

Bunu hayal etmek garip bir şekilde tatmin edici. Bu arada, o hala konuşuyor.

— ...Nakit ödeme yapması çok ama çok garip. Elinde bu kadar para tutan insanlar iyi değildir. Hükümetin nerede olduklarını bilmesini istemezsiniz, bu tür şeyler. Buna ne diyorlar? Şebekeden uzak yaşamak mı? Evet, öyle diyorlar. Kaçak, gözlerden uzak yaşamak, saklanmak, durum ne olursa olsun, bu kişiye göz kulak olmamız gerekecek, Kage. Çok ama çok yakından, özellikle de senin hemen yanında yaşadığı için, sevgili Natalie. Her şeyi sıkıca kilitlediğinden ve tüm perdeleri kapalı tuttuğundan emin ol. Asla çok dikkatli olamazsın.

Koltuğumda doğruldum. - Neyi bekliyorsun? Komşuda mı yaşıyorsun?

Bana aptalmışım gibi bakıyor. - Kulakların yok mu senin?

Seninkinin yanındaki evi satın aldı.

— O evin satılık olduğunu bilmiyordum.

— O değildi. Sullivan'lara göre Kage bir gün kapılarını çalmış ve onlara reddedemeyecekleri bir teklif yapmış. Hem de bir çanta dolusu parayla.

Şaşırmış bir şekilde Sloane'a baktım. - Kim ev parasını bir çanta dolusu parayla öder ki?

Diane kıkırdıyor. - Gördün mü? Her şey çok garip.

— Ne zaman taşındılar? Taşındıklarını bile bilmiyordum!

Diane bana bakarken kaşlarını çatıyor. - Yanlış anlama hayatım ama sen bir balonun içinde yaşıyorsun. Yaşadıkların yüzünden dikkatin dağıldığı için suçlanamazsın elbette.

Çok kötü. Daha kötü bir şey yok.

Ona ters ters bakıyorum ama çirkin permasıyla ne yapmak üzere olduğuma dair zekice bir yorumla karşılık veremedi Sloane araya giriyor.

— Sonra zengin, seksi bir yabancı yan daireye taşınır. Şanslı sürtük.

Diane - Hayır, ben şans demezdim. Hiç de öyle demezdim! Bir suçluya benziyor, bunu inkar edemezsiniz ve iyi bir karakter yargıcı olan biri varsa, o da kesinlikle benim. Eminim bana hak vereceksiniz. Hatırlıyorsunuzdur, elbette, onu öldüren bendim.

— Affedersiniz, bayanlar.

Garson araya giriyor, Tanrı onu korusun. Guacamole kasesini masaya koyuyor, yanına bir sepet tortilla koyuyor ve gülümsüyor. - Bu akşam sadece içki ve aperatif mi alacaksınız, yoksa size yemek menüsü getirmemi ister misiniz?

— Yemeğimi yiyeceğim, teşekkürler.

Sloane bana ekşi bir bakış attı ve garsona dedi ki: - Menü istiyoruz, lütfen.

Ekliyorum: - Ve bir tur daha.

— Bu iyi bir şey. Yakında döneceğim.

O gider gitmez Diane yeniden başlıyor, endişeyle bana dönüyor.

— Polis şefini arayıp geceleri sizi kontrol etmek için bir devriye arabasının gelip gelmeyeceğini öğrenmemi ister misiniz? Seni düşünmekten nefret ediyorum.

O evde yalnız ve savunmasız. Başına gelenler çok trajik, zavallı şey.

Elimi okşuyor. Boğazına yumruk atmak istiyorum.

— Ve şimdi bu kötü unsur mahalleye taşındığına göre, size gerçekten göz kulak olunmalı. En azından bunu yapabilirim. Annenle baban, babanın sağlığı nedeniyle Arizona'ya taşınmadan önce çok yakın arkadaştlar. Gökyüzündeki küçük noktamızdaki yükseklik yaşlandıkça zorlaşabilir. Deniz seviyesinden 6.000 feet yükseklik, kalbi zayıf olanlar için değil ve Tanrı biliyor ya, bir kemik kadar kuru...

— *Hayır*, Diane, beni polise ihbar etmeni istemiyorum.

Ses tonumdan rahatsız olmuş gibi görünüyor. - Kızmana gerek yok hayatım, sadece şunu söylemeye çalışıyorum.

— Biliyorum. Çok teşekkür ederim.

Destek için Sloane'a başvurur, ama bulamaz.

— Nat'in büyük bir köpeği ve daha da büyük bir silahı var. Ona bir şey olmaz.

Rezil olan Diane bana döndü. - Evde *silah* bulunduruyor musun? Tanrım, ya kazara kendini vurursan?

Ona bakarak, anlamsızca, - Çok şanslı olmalıyım.

Sloane diyor ki: - Aslında, madem buradasın, Diane, belki de Nat ve benim sen geldiğinde yaptığımız tartışma hakkında görüşlerini bildirebilirsin. Bu konuda ne düşündüğünü bilmek isteriz.

Diane saçını düzeltiyor. - Tabii ki! Bildiğiniz gibi, birçok konuda çok geniş bir bilgiye sahibim. Sor bakalım.

Bu iyi olmalı. Gülümsememeye çalışarak şarabımı yudumluyorum.

Sloane ciddi bir yüz ifadesiyle şöyle diyor: - Anal. Evet mi, hayır mı?

Donuk bir duraklama olur, sonra Diane ciyaklar, - Bak, Margie Howland orada. Onu uzun zamandır görmemiştim. Merhaba demeliyim.

Ayağa kalkıyor ve - Hoşça kal!

Gidişini izlerken, kuru bir sesle dedim ki: - Yirmi dört saat içinde tüm şehrin burada oturup anal seksin artılarını ve eksilerini tartıştığımızı düşüneceğini biliyorsun, değil mi?

— Kimse o huysuz yaşlı yarasayı dinlemez.

— Okul yöneticisiyle çok iyi arkadaş.

— Ne yani, ahlaksız olduğun için kovulacağını mı sanıyorsun? Neredeyse bir rahibesin.

— Bu abartıya gerek var mı?

— Hayır. Son beş yılda üç erkekle çıktın, hiçbiriyle seks yapmadın. En azından rahibe *olsaydın*, İsa ile seks yapabilirdin.

— İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum. Ayrıca, ben *çok* seks yapıyorum. Kendimle. Ve pille çalışan arkadaşlarımla. İlişkiler çok karmaşıktır.

— Kısa, cinsiyetsiz, duygusuz birlikteliklerinizin ilişki olarak adlandırılabilceğini pek sanmıyorum. Bunu hak etmek için bir erkekle yatman lazım. Ve belki de ona karşı bir şeyler hissetmelisin.

Omuz silkiyorum. - Beğendiğim bir tane bulursam, yapardım.

Bana bakıyor, erkeklerle olan sorunumun bağ kurabileceğim birini bulamamaktan ziyade kimseyle bağ kuramamakla ilgili olduğunu biliyor. Ama bana bir şans veriyor ve yoluna devam ediyor.

— Sevişmekten bahsetmişken, yeni komşunuz orada durmuş size bir sonraki yemeğiymişsiniz gibi bakıyor.

— Tam anlamıyla. Ve iyi anlamda değil. Büyük beyaz köpekbalkılarını dost canlısı gösteriyor.

— Bu kadar olumsuz olma. Kahretsin, çok ateşli. Sence de öyle değil mi?

Sloane'un baktığı yöne dönüp bakmak ve şarabımdan bir yudum daha almak için şaşırtıcı derecede güçlü bir dürtüye direniyorum. - O benim tipim değil.

— Bebeğim, bu adam her kadının tipi. Sakın bana yalan söyleyip yumurtalıklarının iniltisini duymadığını söyleme.

— Nefes almam için bana bir dakika ver. Sadece yarım saat önce terk edildim.

Homurdanıyor. - Evet, ve bu konuda *gerçekten* üzgün görünüyorsun. Sıradaki bahane?

— Neden en iyi arkadaşım olduğunu tekrar hatırlatır mısın?

— Çünkü ben harikayım.

— Hmm. Jüri hala kararını vermedi.

— Bak, neden iyi bir komşu olup gidip kendini tanıtmıyorsun? Sonra da evini gezmesi için onu davet et. Özellikle de üçümüzün çikolata ile kaplanıp Lenny Kravitz'in 'Let Love Rule' şarkısını dinlerken cinsel fantezilerimizi keşfedeceğimiz yatak odanızı.

— Şimdi de benim için biyolojik mi olacaksın?

— Senin için değil, seni aptal. Onun için.

— Üçlüyü düşünmeye başlamadan önce çok daha fazla şaraba ihtiyacım olacak.

— Bunu bir düşün. Ve eğer her şey yolunda giderse, bunu uzun vadeli yapabilir ve üçlü olabiliriz.

— Üçlü de ne demek?

— Aynı bir çift gibi ama iki yerine üç kişi. Ona bakıyorum. - Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

Sloane gülümsüyor, bir cipsin üzerine guacamole koyuyor. - Öyleyim ama yüzündeki ifade Diane'inki kadar paha biçilemez.

Garson menüler ve daha fazla Chardonnay ile döndü. Bir saat sonra, iki tabak karidesli enchiladas ve bir o kadar şişe şarabı yok ettik.

Sloane elinin arkasından gizlice geçiriyor. - Bence eve taksiyle dönmeliyiz, hayatım. Araba kullanamayacak kadar başım dönüyor.

— Katılıyorum.

— Bu arada, bu gece burada kalacağım.

— Davet edilmedin.

— Yarın yalnız uyanmana izin vermeyeceğim.

— Yalnız olmayacağım. Mojo benimle olacak.

Garsona hesabı istemesi için eliyle işaret etti. - Yeni seksi komşunla çıkmadığın sürece bana mahkumsun, kardeşim.

Gizemli ve belli belirsiz düşmanca Kage ile ayrılmak gibi bir niyetim olmadığını açıkça bildiği için söylenmiş hazırlıksız bir sözdü ama Sloane'un "evlenmeyişimin yıldönümünde" bileklerimi kesmediğimden emin olmak için yarın bütün gün endişeyle başımda dolaşacağı düşüncesi o kadar iç karartıcı ki, başımdan aşağı dökülen bir kova soğuk su gibi keyfimi kaçırıyor.

Masasına bakıyorum.

Cep telefonuyla konuşuyor. Konuşmuyor, sadece dinliyor, ara sıra başını sallıyor. Kafasını kaldırdı ve beni bakarken yakaladı.

Gözlerimiz buluştu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Heyecan, gerginlik ve korkunun garip, alışılmadık bir kombinasyonu boynuma bir ısı dalgası gönderiyor.

Sloane haklı. Dostça davranmalısınız. Komşu olacaksınız. Sorunu her neyse, seninle ilgili olamaz. Her şeyi bu kadar kişisel algılama.

Zavallı adam muhtemelen kötü bir gün geçirdi.

Hâlâ bana bakıyor, telefonda bir şeyler mırıldanıyor ve telefonu kapatıyor. Sloane'a diyorum ki: "Hemen döneceğim."

Kalktım, restoranın karşısına geçtim ve masasına doğru yürüdüm. - Merhaba, ben Natalie. Ben Natalie. Size katılabilir miyim? - Oturmadan önce cevabını almak istemiyorum.

Sessizlik içinde, o karanlık, okunamayan gözleriyle bana bakıyor.

— Arkadaşım ve ben çok fazla şarap içtik ve eve güvenli bir şekilde gidemiyoruz. Normalde bu sorun olmazdı. Taksiye biner ve yarın onun arabasını alırdık. Ama az önce bana, eğer seninle buradan ayrılmazsam, geceyi benim evimde geçireceğini söyledi. Bunun olmasını neden istemediğime dair uzun bir hikaye var ama sizi detaylarla sıkmayacağım. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, genelde yabancılardan asansör talep etmem. Ancak Steelhead'de benimkinin yanındaki evi satın aldığınızı duydum, bu yüzden bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm ve yolunuzun dışında olmayacağı için sizden eve bırakma iyiliğini istedim.

Bakışları ağızma düşüyor. Çenesindeki bir kas esniyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Olamaz. Ona asıldığımı sanıyor.

Çok utandığımı da ekliyorum: - Yemin ederim espri olsun diye söylemedim. Aslında, sadece eve bırakacak birini arıyorum. Ayrıca, bir... Şehre hoş geldiniz.

Ben oturmuş, kalbim çarparak onu izlerken, korkunç bir hata yaptığımı bilerek bir an için kendi kendine bir şey hakkında tartışıyor.

Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve serttir. - Üzgünüm prenses. Eğer parlak zırlı bir şövalye arıyorsan, yanlış yere bakıyorsun.

Aniden ayağa kalktı, masaya vurdu ve uzaklaştı, beni tek başıma otururken bıraktı, sadece yanan aşağılanmam eşlik ediyordu.

Tamam o zaman. Gelecekte bir fincan şeker ödünç almak için uğrayacağımı sanmıyorum. Sıcak yanaklarla masamıza dönüyorum.

Sloane bana şaşkın şaşkın bakıyor. - Az önce ne oldu?

— Beni eve götürüp götürmeyeceğini sordum.

Bir kez göz kırpmıyor, yavaşça. Şaşkınlığını üzerinden attığında şöyle der: - E?

— Ve sikiinin bir arabanın kapısına çarpmasını tercih ettiğini açıkça belirtti. Gitmeye hazır mıyız?

Ayağa kalkıyor, çantasını sandalyenin arkasında asılı olduğu yerden alıyor ve başını sallıyor. - Vay be. *İkimizi de geri çevirdi.* Evli olduğu konusunda haklı olabilirsin.

Ön kapıya doğru giderken düşünceli bir şekilde ekliyor:

— Belki de sadece utangaçtır.

Ya da belki bir seri katile dönüşür ve acıma son verir.

Muhtemelen olmaz. Benim öyle bir şansım yok.

OceanofPDF.com

3

Kage

Onun çarpıcı olması bir fark yaratmamalı ama yaratıyor. O kadar abartılı bir güzelliğı var ki onu gördüğümde neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Bunun dışında her şeye hazırdım. Bu beni şaşırttı.

Sürprizlerden nefret ederim. Sürprizle karşılaştığımda genellikle birinin kanaması başlar.

Ama artık biliyorum. Onu bir daha gördüğümde hazırlıklı olacağım. O yüzün, o bacakların ya da o inanılmaz gözlerin beni buraya gelme nedenimden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Ya da o saçlar. Hiç bu kadar parlak ve siyah saç görmemiştim. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor. Ellerimi o kalın, parlak dalgalara daldırmak ve başını geriye çekip...

Hay sikeyim.

İşle eğlenceyi karıştırmamam gerektiğini biliyorum. Sadece konsantre olup buraya ne için geldiysem onu yapmalıyım.

Keşke bu kadar güzel olmasaydı.

Güzel şeyleri kırmayı sevmiyorum.

OceanofPDF.com

Nat

Sabah zonklayan bir baş ağrısı ve yüzümde horlayan Mojo ile uyanıyorum.

— Köpeğim," diye mırıldanıyorum, kıllı göğsünü dürterek. - Biraz sessiz olabilir misin? Annem akşamdan kalma.

Tepkisi homurdanmak, yastığın derinliklerine gömülmek ve duvarların boyasını sıyrabilecek bir osuruk çıkarmak olur.

Sırt üstü yuvarlanıyorum ve önceki hayatımda korkunç bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek iç çekiyorum. Bazen varlığımın boktanlığının tek mantıklı açıklamasının bu olduğunu düşünüyorum.

Telefon çaldığında, elim telefonun üzerine kapanana kadar komodine doğru debeleniyorum. Cevap düğmesine basıyorum ama daha merhaba bile diyemeden Sloane kulağımın dibinde konuşmaya başlıyor.

— Bunu öğrendim. O bir dul.

— Ne? Kim?

— Aptal olma. Kim olduğunu biliyorsun. Batı Yakası'nın en seksi iki kızını reddeden aygır çünkü... - Dramatik etki için duraklıyor. - Yas tutuyor!

Sloane'un dünyasında, bir erkeğin onunla ilgilenmemesinin tek meşru nedeni eşcinsel olması, evli olması, beyin sorunları olması ya da karısının yakın zamanda ölmüş olmasıdır. Çok yakın zamanda. Bir hafta içinde. Ayrıca bence gizliden gizliye, cazibesine yeterince maruz kaldığında, bu durumlardan herhangi birinde bir erkeğin zaten geleceğini düşünüyor.

Ben de böyle bir güvene sahip olmak isterdim.

Dilimi kılıklı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve bir iyilik perisinin cisimlenip bana su ve aspirin getirmesi için dua ediyorum. Yanında da bira.
- Neden beni bu kadar erken arıyorsun, seni kalpsiz cadı?

Gülüyor. - Erken değil, saat on. Zaten iki yoga dersi yaptım, kahvaltı ettim ve gardırobumu yeniden düzenledim. Ve beni şimdi arayacağına söz vermiştin, hatırladın mı?

Ben içmedim ama bunun nedeni muhtemelen akşam yemeğinde içtiğim beyaz şarap ve eve döndükten sonra içtiğim kırmızı şaraptı. Tanrıya şükür burbon içmedim.

Önümde hala koca bir gün var.

— Neden seni arayacağıma söz verdim?

Ağır bir duraklama var. - Elbiseni ikinci el dükkanı Second Wind'e götürelim.

Aman Tanrım.

İnleyerek bir kolumu yüzüme kapattım ve sanki bu saklanmama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kapattım.

Kesin bir dille söyledi: - Bir bahane uydurmayı aklından bile geçirme. Gelinliğini satışa çıkarıyoruz, Nat. Bugün. Bu şeyi evden çıkarmalısın. Yeterince uzun süre peşini bırakmadı.

Sizi fazla dramatik olmakla suçlardım ama musallat doğru kelime. O lanet şey rüyalarımın giriyor, zincirlerini şingırdatıyor ve inliyor. Saklandığı dolabın önünden ürpermeden geçemiyorum. Doğaüstü bir varlık ve pek de dost canlısı değil.

— TAMAM. - Sesim kesiliyor. - Ama... ama ya...

— Lütfen böyle söyleme.

Bir an sessiz kaldık, ta ki o pes edene kadar. - David geri gelirse, başka bir elbise alırsın.

Dudağımı sertçe ısırıyorum. Sizi bu kadar iyi tanıyan bir arkadaşınızın olması hem bir lütuf hem de bir lanettir.

Çok uzun süre hareketsiz oturduğumda sinirleniyor. - Bakın, şu anda elinizde yanmış bir nesne var. Ona bağlı bir sürü negatif enerji var. Bir sürü acı hatıra. İleride başka bir elbiseye ihtiyacın olursa, yeni bir tane al. Her baktığında seni ağlatan elbiseyi saklamazsın. Değil mi?

Tereddüt ettiğimde yüksek sesle tekrarlıyor: - Değil mi?

Öyle sert bir nefes alıyorum ki dudaklarım titriyor.

— Kahretsin, evet. Haklısın.

— Tabii ki öyleyim. Şimdi bir duş al, giyin ve midene biraz yemek koy. Bir saat içinde orada olacağım.

Mırıldanıyorum: "Evet, anne.

— Yoluma çıkma genç bayan, yoksa ceza alırsın.

— Ha.

— Ve tüm elektronik cihazlarınızı elinizden alacağım. - Kıkırdıyor. - Özellikle titreşimli olanları.

Hiç kızmadan söylüyorum: - Sen berbat bir arkadaşsın.

— Bana sonra teşekkür edersin. Muhtemelen artık gerçek bir penisle orgazm olamıyorsunuz çünkü vajinanızı tüm o elektrikli aletlerle dövüyorsunuz. Vajinan bir inşaat alanı.

— Şimdi kapatıyorum.

— Yemek yemeyi unutmayın!

Cevap vermeden telefonu kapattım. İkimiz de bu sabah sıvı bir kahvaltı yapacağımızı biliyoruz.

Beş yıl. O kadar uzun süre nasıl hayatta kaldım, bilmiyorum.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım, duş aldım ve giyindim. Mutfağa girdiğimde Mojo'yu buzdolabının önünde büyük, tüylü bir halı gibi uzanmış, bana doğru gülümserken buluyorum.

— Kahvaltıdan önce işemen mi gerekiyor, dostum?

Nefes alıp kuyruğunu sallıyor ama hareket etmiyor, bu da tercihini gösteriyor.

Köpeğin yer üstü yüzme havuzu büyüklüğünde bir mesanesi var. Bu kadar katı olmasaydı, tüm çişini depoladığı bir veya iki içi boş bacağı olduğunu düşünürdüm.

— Kahvaltı o zaman.

Onu besledikten ve dinlenmesi için bahçeye çıkardıktan ve çalılarının arasında sincapları kovaladıktan sonra tekrar içeri giriyoruz. O oturma odasındaki halının üzerinde her zamanki yerini alıyor ve hemen uykuya dalıyor, ben de kendime hafif bir mimoza hazırlıyorum.

Yapmak üzere olduğum şeyi içki olmadan yapamam.

Bu fikir aklıma arka bahçede Mojo'nun bir çalının üzerine işemesini izlerken geldi. Aptalca, biliyorum, ama eğer bugün gelinliğimi giyeceğim son günse, onu son bir kez denemeliyim. Bir çeşit son veda. Geleceğime doğru sembolik bir adım.

Umarım artık işe yaramaz. Hayaletleri mezarlarından çıkarmak tehlikeli olabilir.

Misafir odasındaki kapalı gardırop kapısının önünde durana kadar ellerim titremeye başlamıyor.

— Tamam, Nat. Erkekler yukarı. Kadınlar. Slogan ne olursa olsun. Sadece... - Derin bir nefes alıyorum. - Kendini topla. Sloane buraya geldiğinde sakın olmalısın yoksa çıldırır.

Kendi kendime yüksek sesle konuşmamın ne kadar tuhaf olduğunu görmezden gelerek mimozadan uzun bir yudum aldım, şampanya bardağını şifonyerin üzerine koydum ve

Dolap kapaklarını dikkatlice açıyorum.

Ve işte orada. Kayıp hayallerimin anısını taşıyan kabarık siyah çanta. Bu bir lahit, fermuarlı naylon bir mezar ve içinde benim cenaze kefenim var.

Vay canına, bu çok karanlık. İç bakalım, Debbie [Downer6](#)

Mimozanın kalanını yutuyorum. Çantamın fermuarını açmak için cesaretimi toplamam birkaç dakika daha yürümemi ve ellerimi sıkmamı gerektiriyor. Açtığımda içindekiler bir iç çekişle dışarı dökülüyor.

Ona bakıyorum. Gözlerimde yaşlar birikiyor.

Çok güzel, şu lanet olası aptal elbise. İpek, dantel ve incilerden oluşan güzel bir bulut, şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı kıyafet.

En çok sevilen ve nefret edilenler.

Hızlıca sadece külotumu çıkarıyorum, sonra elbiseyi askıdan alıp tam eteğini giyiyorum. Kalçalarımın üzerinden yukarı doğru çekerken kalbimin ne kadar hızlı attığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Askının kayışlarını başımın üzerinden geçiriyorum, sonra arkama uzanıp fermuarını çekiyorum.

Sonra yavaşça odanın karşı tarafındaki boy aynasına doğru yürüyorum ve kendime bakıyorum.

Elbise derin yakalı, sırtı açık ve beli dar, kolsuz tek parça bir stildir. Dantelle kaplanmış ve minik inciler ve kristallerle süslenmiştir. Prenses eteğin uyumlu süslemeli bir treni vardır. Uzun duvak gardıropta kendi çantasında asılı duruyor ama tüm kıyafeti bir araya getirecek kadar cesur değilim. Sadece elbiseyi giymek bile yeterince travmatik.

Ve ayrıca şok edici gerçek şu ki, uymuyor.

Kaşlarımı çatarak belimdeki birkaç santimlik bol kumaşı sıkıyorum.

Düğünden iki hafta önce son prova için giydiğimden beri kilo verdim. Başlangıçta hiç kıvrımlarım yoktu, ancak şimdi çok zayıf olduğumu fark ediyorum.

David bu vücudu onaylamazdı. Sloane'a daha çok benzeyebilmem için beni her zaman daha çok yemeye ve daha çok çalışmaya teşvik ederdi.

Şu ana kadar duygularımı ne kadar incittiğini unutmuştum.

Yavaşça sağa sola dönüyorum, anılarda kayboluyorum ve kristallerin ışığı yakalama ve parlama şeklinden büyüleniyorum, ta ki kapı zilinin sesi beni şaşkınlığımdan kurtarana kadar.

Bu Sloane. Erken gelmiş.

İlk içgüdüm suçluluk duygusuyla elbiseyi çıkarıp gardıroba geri koymak. Ama sonra beni elbisenin içinde görmesinin - ve beni sakın görmesinin - iyi olduğuma dair ona güven vermenin en iyi yolu olduğu aklıma geliyor. Benimle ilgilenmek için bu kadar dikkatli olması gerekmiyor.

Yani, bununla başa çıkabiliyorsam, muhtemelen her şeyle başa çıkabilirim, değil mi?

Ön kapıya doğru bağıriyorum: - İçeri gel! - Sonra aynanın önünde sakince durup bekliyorum.

Ön kapı açılır ve kapanır. Ayak sesleri oturma odasında yankılanır, sonra durur.

— Ben buradayım!

Ayak sesleri tekrar başladı. Sloane bot giyiyor olmalı, çünkü evimin önünden bir geyik geçiyor gibi görünüyor.

Sloane'un kafasının kapıdan görünmesini bekleyerek ellerimi elbisenin bedeninde gezdiriyorum. Ama görünen kafa onunki değildi.

Nefes nefese, arkamı dönüp dehşet içinde Kage'e bakıyorum.

Kapıyı cüce gibi gösteriyor. Yine tamamen siyah, deri ve kot pantolon, ona uygun savaş botları. İri ellerinde bir paket var,

bantla kapatılmış kahverengi bir kutu.

Yüzünde açık bir şaşkınlık ifadesi var.

Dudakları ayırık, bana bakıyor. Ateşli bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Duyulabilir bir homurtuyla nefes veriyor.

Mutfakta mastürbasyon yaparken yakalanmış gibi hissederek göğsümü kollarımla kapattım ve çığlık attım: - Burada ne halt ediyorsun?

— İçeri gelmemi sen söyledin.

Tanrım, o ses. O zengin, boğuk bariton. Eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım. Seksi olduğunu düşünebilirdim.

— Seni başka biri sanmıştım!

Sabit bakışları yine tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, bir lazer kadar odaklanmış ve yoğun. Dudaklarını ıslatıyor.

Nedense bu basit hareketi seksi ve tehditkâr buluyorum. Sesi hırıltıya dönüşüyor. - Evleniyor musun?

Utançtan, şaşkınlıktan ya da bu adamın dün gece bana çok kaba davranmış olmasından olabilir, ama aniden öfkelen dim. Sesim titriyor, yüzüm kızarıyor ve ona doğru bir adım atıyorum.

— Bu senin sorunun değil. Ne yapıyorsun burada?

Nedense öfkem onu eğlendiriyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor, sonra hemen kayboluyor. Elindeki kutuyla işaret ediyor. - UPS bunu balkonuma bırakmış. Sana gönderilmiş.

— Oh.

Şimdi kafam daha da karıştı. Dost canlısı bir komşu gibi davranıyor. Dün geceki performansına bakılırsa, kutuyu ateşe vermesini ve çitlerin üzerinden atmasını beklerdim, teslim etmesini değil.

Öfke kabarcığım büzüşüyor.

— TAMAM. Teşekkürler, dostum. Şifonyerin üzerine bırakabilirsin.

Kıpırdamayıp sadece bana baktığında, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum.

Yıkıcı bir gariplik anından sonra Kage elbiseme küçümseyici bir el atıyor. - Sana yakışmamış.

Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyorum ama umurumda değil. - *Pardon?*

— Çok fazla.

Peçe takmadığım için şanslı, çünkü peçeyi boynuna geçirip onu boğabilirdim.

— Geleceğe yönelik olarak, gelinlik giymiş bir kadın görürseniz, ona söyleyebileceğiniz tek kabul edilebilir şey güzel görüldüğüdür.

— Çok güzelsin," diye sert bir cevap gelir. - Ama bunun o boktan elbiseyle hiçbir ilgisi yoktur.

Ondan sonra çenesini sıktı. Sözlerinden pişmanlık duyduğunu hissediyorum.

Sonra çekmeceli dolaba gidiyor, kutuyu üstüne atıyor ve beni sersemlemiş, kalbim küt küt atarken bırakıp gidiyor.

Ön kapı çarptığında, hala orada durmuş ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra garip bir ses duydum. Tekrarlayan bir ses, birinin kirli bir halıya süpürgeyle vurması gibi boğuk bir *vin vin vin*. Pencereye gidip dışarı bakıyorum ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Yaşadığım sokak eğimli, bir arsadan diğerine birkaç metre yükseliyor. Yükselti komşu bahçenin görülmesine olanak tanıyor, öyle ki durduğum yerden yandaki evin çitlerinin üstünü görebiliyorum. Ayrıca oturma odasının penceresinden de net bir görüşe sahibim.

Perdeler genelde kapalıdır ama şimdi açık.

Odanın ortasında ağır metal bir çerçeveye asılı bir kum torbası var, boksörlerin antrenman yapmak için kullandığı türden. Tek mobilya o gibi görünüyor.

Torbayı şiddetli bir şekilde yumruklamak çıplak yumrukla bir Kage'dir.

Tişörtünü çıkardı. Yerimde donup kaldım, onun torbaya tekrar tekrar vurmasını, sarsılmasını ve dans etmesini, vücudunun üst kısmındaki tüm kasların dalgalanmasını izledim.

Her darbede dövmelelerinin hareket edip esnemesini izliyordum.

Göğsü, sırtı ve her iki kolu da bunlarla kaplı. Sadece karnı boyanmamış, buna minnettarım çünkü kaslı, gergin karnının net bir şekilde görülmesini sağlıyor.

Dini olarak çalıştığı çok açık. Fiziksel olarak inanılmaz durumda. Ayrıca bir şeye kızdığı ve hıncını o zavallı spor aletlerinden çıkardığı da çok açık.

Kapımdan çıktığından beri geçen altmış saniye içinde bir şey olmadıysa, kızdığı her neyse benimle ilgili olmalı.

Torbayı son bir kez yumrukluyor, sonra geri çekiliyor ve bir hüsrana kükremesi çıkarıyor. Orada öylece duruyor, göğsü kabarıyor, ellerini açıp kapatıyor, ta ki arkasını dönüp pencereye bakana kadar.

Gözlerimiz buluştu.

Hiç onunki gibi bir bakış görmemiştim. Gözlerinde o kadar çok karanlık var ki, korkutucu.

Derin bir nefes alıyorum ve istemsizce geriye doğru bir adım atıyorum. Elim boğazıma gidiyor. O pencereye gidip perdeleri kapatarak büyüğü bozana kadar öylece bakakalıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz.

Sloane yirmi dakika sonra geldiğinde, ben hâlâ olduğum yere yapışmış, Kage'in oturma odasının boş penceresine bakıyordum,

onun cezalandırıcı yumruklarının *güm güm güm seslerini* dinliyordum.

OceanofPDF.com

5

Nat

— Dul olduğunu söyledim. Tek mantıklı açıklama bu.

Sloane ve ben öğle yemeği yiyeceğiz. Elbiseyi mağazaya bıraktık bile. Şimdi salatalarımızın üzerine eğilmiş, Kage ile karşılaşmamı anlamlandırmaya çalışıyoruz.

— Yani sence beni elbisenin içinde gördü ve.

— Çılgınca," diye bitiriyor başını sallayarak. - Bu ona ölen karısını hatırlattı. Kahretsin, bu yeni olmalı. - Bir parça marul çiğneyerek bir süre düşündü. - Muhtemelen bu yüzden şehre taşınmıştı. Daha önce yaşadığı her yer ona karısını hatırlatıyordu. Tanrım, acaba nasıl öldü?

— Muhtemelen bir kaza. O genç, ne düşünüyorsun? Otuzlu yaşlarda mı?

— Ortadan fazla değil. Uzun süredir evli olmayabilirler. - Sempatik bir ses çıkarıyor. - Zavallı adam. Pek iyi karşılamıyor gibi.

Bu sabah ona davranış şeklimden dolayı içimde bir burukluk hissediyorum. Gelinliğimle yakalandığım için o kadar utandım ve Sloane yerine onu gördüğüm için o kadar şaşırdım ki biraz kaltakça davrandım.

— Peki getirdiği kutuda ne vardı?

— Resim malzemeleri. Yağlar ve fırçalar. İşin garip yanı, sipariş ettiğimi hatırlamıyorum.

Sloane bana sempati ve umutla bakıyor. - Bu yeni bir oyun üzerinde çalıştığın anlamına mı geliyor?

Onun gözlerinden kaçarak salatamı alıyorum. - Bundan bahsederek uğursuzluk getirmek istemiyorum.

Daha çok bir yalan uydurmak istemiyorum, ama ona henüz resim yapmadığımı, ama bir şekilde hatırlamadan sanat malzemeleri sipariş ettiğimi söylersem, beni öğle yemeğinden doğruca bir terapistin ofisine götürecektir.

Belki de Diane Myers haklıydı: Bir balonun içinde yaşıyorum. Beni dünyadan koparan büyük, bulanık bir inkâr balonu. Yavaş ama emin adımlarla gerçek hayatla bağımı kaybediyorum.

Sloane diyor ki: - Tatlım, çok mutluyum! Bu büyük bir ilerleme!

Kafamı kaldırdığımda bana gülümsüyordu. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Suçluluk duygusuna kapılmamak için eve döndüğümde boş bir tuvale biraz boya sürmem gerekecek.

— Ve konsinye dükkanında da çok iyiydin. Görünürde gözyaşı yok. Seninle gurur duyuyorum.

— Bu bir kadeh şarap daha sipariş edebileceğim anlamına mı geliyor?

— Sen büyük bir kızsın. Ne istersen yapabilirsin.

— Güzel, çünkü bugün hala bahsedilmeyecek bir gün ve saat dörde kadar dışarıda olmayı umuyorum.

Beş yıl önce bu tarihte koridorda yürüyor olmam gereken zaman.

Neyse ki bugün Cumartesi, yoksa sınıfın ortasında içki kokusundan bayılırdım da bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacaktım.

Sloane' un dikkati, cep telefonunun çalmasıyla yapacağı onaylamama açıklamasından dağılır. Bir mesaj gelmiştir.

El çantasından telefonunu çıkarır, ona bakar ve gülümser. - Oh, evet, koca oğlan.

Sonra bana baktı ve yüzü düştü. Başını salladı ve yazmaya başladı. - Ona yeniden planlamamız gerektiğini söyleyeceğim.

— Kimi? Neyi yeniden programlamak?

— Ben Stavros. Bu gece dışarı çıkmamız gerekiyordu. Ah, unutmuşum.

— *Stavros mu?* Yunan bir gemi patronuyla mı çıkıyorsun?

Yazmayı bırakıyor ve gözlerini deviriyor. - Hayır, kızım. Bahsettiğim yakışıklı o.

Ona ifadesiz bir şekilde baktığımda ısrar ediyor: - Yoga dersime dar gri eşofmanlarla, pantolonsuz gelen, böylece herkesin sikinin mükemmel hatlarını görebildiği kişi mi?

Kaşlarımı kaldırdım, bunu hatırlamam gerekirdi.

— Oh, hadi ama. Sana onun hakkında her şeyi anlattım. Göl kenarında bir yeri var. 91 metre özel plajı var. Teknik adam. Bunlar bir şey çağrıştırıyor mu?

Sıfır zil çalıyor ama yine de el sallıyorum. - Doğru, Stavros. Gri eşofman altı. Hatırlıyorum.

İç çekiyor. - Yapmak zorunda değilsin.

Ben: - Erken başlangıçlı Alzheimer hangi noktada devreye girer? diyene kadar masanın karşısında birbirimize baktık.

— O kadar erken değil. Daha otuzunda bile değilsin.

— Belki de beyin tümörüdür.

— Beyin tümörü değil. Sen biraz... - Duygularımı incitmek istemediği için titriyor. - Bağlantısız.

Demek geveze Diane haklıydı. İnleyerek dirseklerimi masaya koydum ve başımı ellerimin arasına aldım. - Çok özür dilerim.

— Özür dileyecek bir şey yok. Büyük bir travma yaşadınız. Hâlâ atlatmaya çalışıyorsunuz. Yas tutmak için doğru bir zaman çizelgesi yoktur.

Keşke bir ceset olsaydı, hayatıma devam edebilirdim.

Bu düşünceden o kadar utanıyorum ki yüzüm yanıyor. Ama çirkin gerçek şu ki, devam etmek diye bir şey yok.

Asla bulunamayan kayıp bir kişinin en kötü yanı, geride bıraktıklarının gerçekten yas tutamamasıdır. Sürekli bir bilinmezlik alacakaranlığında kapana kısılmışlardır. Sona ulaşmadan, doğru düzgün yas tutamadan, bir tür uyuşmuş arafta var olurlar. Kışın donmuş toprağın altında uyuyan çok yıllık bitkiler gibi.

Sizi rahatsız eden cevaplanmamış sorulardır. Geceleri aç dişleriyle ruhunuzu kemiren korkunç keşkeler.

Öldü mü? Eğer öyleyse, bu nasıl oldu? Acı çekti mi? Ne kadar süreyle?

Bir tarikata mı katıldı? Kaçırıldı mı? Başka bir yerde yeni bir hayata mı başladı?

Ormanda yalnız mı, topraktan mı geçiniyor?

Kafasını çarptı ve kimliğini mi unuttu? Hiç geri dönecek mi?

Listenin sonu yok. Günün her saatinde kendini tekrar eden tek taraflı, açık uçlu bir soru-cevap seansı, sadece kendinizle konuşuyor olmanız ve cevapların asla gelmemesi dışında.

Benim gibi insanlar için cevap yoktur. Sadece askıya alınmış bir hayat var. Sadece kalbinizin yavaş ve istikrarlı bir şekilde kireçlenmesi var.

Ama en iyi arkadaşımın benimle kireçlenmesine izin vermeyeceğim.

Başımı kaldırıyorum ve sertçe söylüyorum: - Bu randevuya gri eşofmanla gidiyorsun.

— Nat

— İkimizin de mutsuz olması için bir sebep yok. Tartışma bitmiştir.

Bir an yarı kapalı gözlerle bana bakıyor, sonra iç çekiyor ve başını sallıyor. - Bu hiç hoşuma gitmedi.

— Şimdi, erkek oyuncağınıza randevunuzun ayarlandığını bildiren bir mesaj gönderin ve öğle yemeğinizi bitirin.

Sanki bir çiftlik hayvanının iştahına sahipmişim gibi salatamı parlatma gösterisi yapıyorum, çünkü Sloane bir büyükanne gibi: beni yemek yerken gördüğünde her zaman daha iyi görünüyor.

Beni izliyor, kuru kuru söylüyor: - Ne yaptığını biliyorum.

Ağzım salata dolu cevap veriyorum. - Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Gökyüzüne bakarak yavaşça nefes alıyor. Sonra cep telefonunda yazdığı her şeyi siliyor ve yeniden başlıyor. Mesajı gönderiyor ve telefonu çantasına geri koyuyor. - Mutlu musun?

— Evet ve sabah tam bir rapor istiyorum.

Gesta ^{po7}'nin başı gibi konuşarak talep ediyor: - Benimle değilsen bu gece ne yapacaksın?

Çabuk düşünüyorum. - Kendime Michael'da bir akşam yemeği ısmarlayacağım.

Michael's, gölün Nevada tarafında, zengin turistlerin kumar oynamak ve paralarını harcamak için gittikleri küçük, lüks bir kumarhanedir. Et lokantası kumarhane katının üstünde, böylece pahalı bir fileminyonla karnınızı doyururken herkesin barbut ve blackjack oynayıp izleyebiliyorsunuz. Maaşımla bunu karşılayamam ama ağzımdan çıktığı anda dört gözle bekliyorum.

Beni yemek yerken görmek Sloane'u daha iyi hissettiriyorsa, benim için de diğer insanların yanlış kararlar verdiğini görmektir.

Diyor ki: - Yalnız mı? Yalnız yemek yiyenler sadece psikopatlar.

— Bunun için teşekkür ederim. Paylaşmak istediğiniz başka cesaretlendirici mücevherler var mı?

Onaylamaz bir tavırla dudaklarını b       ama sessiz kalıyor, ben de tehlikeyi atlattığımı anlıyorum.

  imdi sadece ne giyeceğime karar vermeliyim.

Saat altıda Michael's'a girdiğimde zaten ho   bir vızıltı duyuyorum.

Araba kullanmak zorunda kalmamak i  in taksiye bindim,        bu ak  amki planım men  deki en pahalı   ampanya     esini sipari   etmek - siktir et, kredi kartımdan   ektireceğim - ve iyice kafayı bulmak.

Gelinliğim evde değ  ilken kendimi daha hafif hissediyorum. Sanki uzun zamandır tutunduğum ağır bir   eyi bırakmışım gibi. Gard  robumun arkasını karı  tırdım ve hi   giymediğim ama   ok fazla y     olmayan ba  ka bir elbise   ıkardım. V  cudumu saran kırmızı ipek bir kılıf,   ok zorlanmış gibi g  r  nmeden v  cudumu d  zle  tirmeyi ba  arıyor.

Altın rengi bantlı topuklu ayakkabılar, bir kucak dolusu ince altın bilezik ve dağ  n  k bir sa   modeliyle boho-  ık bir g  r  n  m elde ettiğimi umuyorum. Dudaklarımdaki Sweet Poison dokunu  u g  r  n  m   tamamlıyor.

Kim bilir? Belki barda tanıştığım birine vurulurum. Bu d     nceye g  l  yorum          ok sa  ma.

  ef garson beni odanın bir k    esindeki g  zel bir masaya oturtuyor. Arkamda kocaman bir akvaryum ve sağı altımda kumarhane katı var. Ayrıca,   oğ  nlukla ya  lı   iftler ve ilk randevularına   ıkmı   gibi g  r  nen birka   genç tarafından doldurulan restoranın geri kalanını da net bir   ekilde g  rebiliyorum.

Biraz   ampanya sipari   ediyorum ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin bir   ekilde sandalyeme oturuyorum. Toplum i  inde evde olduğum kadar suskun olamam,

Mojo ile peynirli makarna paylaşmak ve eski nişan fotoğraflarıma bakıp ağlamak.

Onu restoranın diğer tarafında bir masada tek başına oturmuş, puro içerken ve bir bardak viski yudumlarken görene kadar iki dakika boyunca tatmin oldum.

Mırıldandım: "Şaka yapıyor olmalısın.

Kage sanki konuşmamı duymuş gibi başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Vay canına. Midem çalkalandı.

Ona gergin bir gülümseme veriyorum ve kıvranarak başka tarafa bakıyorum. Adamla göz teması kurmanın neden bu kadar içgüdüsel olduğunu merak ediyorum. Sanki bakışlarıyla her karşılaştığımda, içimi kocaman yumruğuyla sıkmak için karnıma uzanıyor.

Sloane'a yorumunu söylemeyi unuttum. Bütün gün düşünmemeye çalıştığım - çok *güzelsin* - yorumunu. Sert bir ses tonu ve kendimi hızla alıştırdığım *o* bakışla birlikte gelen. Yoğunluk ve düşmanlığın garip karışımı, bilmesem merak olduğunu düşüneceğim şeyle hararetle.

Şef garson gülümseyerek dönene kadar kendimi kumarhanenin zeminine bakmakla meşgul ediyorum.

— Hanımefendi, duvarın karşısındaki masada oturan beyefendi akşam yemeği için kendisine katılmanızı istiyor.

Kage'in oturduğu yeri işaret ediyor, tüfek dürbününden bir geyiğe bakan avcı gibi beni izliyor.

Kalbim çarpıyor ve ne yapacağımı bilemeden tereddüt ediyorum. Reddetmek kabalık olurdu ama adamı pek tanımıyorum. Onun hakkında bildiklerim ise en hafif tabirle kafa karıştırıcı.

Ve bu gece. Neden bu gece onunla tekrar karşılaşmak zorundaydım ki?

Şef garson daha da gülümsüyor. - Evet, isteksiz olacağınızı söyledi ama en iyi şekilde davranacağınıza söz veriyorsunuz.

En iyi davranışınız mı? Bu neye benziyor?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan şef garson sandalyemden kalkmama yardım ediyor ve dirseğimden tutarak beni restoranın içinde gezdiriyor. Görünüşe göre, bu konuda başka seçeneğim yok.

Kage'in masasına vardık. Onu orada ayakta görünce şaşırdım. Böyle formalitelerle uğraşacak birine benzemiyor.

Şef garson karşıdaki sandalyeyi çekiyor, eğiliyor ve uzaklaşıyor, Kage bana yanan gözlerle bakarken beni orada garip bir şekilde bırakıyor.

— Lütfen oturun.

Sonunda çözen *-lütfen- oldu*. Sandalyeye gömülüyorum, yutkunuyorum çünkü ağzım aniden çok kurudu.

O da oturur. Bir süre sonra dedi ki: - Şu elbise.

Gösterişli gelinliğimle ilgili başka bir hakarete hazırlanarak ona bakıyorum ama o göz kapakları kapalı bir şekilde şu anda giydiğim gelinliğe bakıyor. Muhtemelen bunun da berbat olduğunu düşünüyordur.

Bilinçli bir şekilde ince kayışlardan biriyle oynuyorum. - Bu eski. Basit.

Kara gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. Sertçe: - Sade olmak senin için daha iyi. Mükemmelliğin herhangi bir süslemeye ihtiyacı yoktur.

İyi ki elimde bardak yok, yoksa düşürürdüm.

Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. O da bana bakıyor, suratına yumruk atmak ister gibi bir hali var.

Bana iltifat etmesinden hoşlanmadığı çok açık. Asla öyle bir niyeti olmadığı da belli, sadece çıktılar.

Daha az belirgin olan ise bu olduğunda neden kendine bu kadar kızdığıdır.

Yanaklarını yanarken şöyle diyorum: "Teşekkür ederim. Bu... muhtemelen şimdiye kadar aldığım en iyi iltifatı.

Bir süre azı dişlerini gıcırdatıyor, sonra viskisinden uzun bir yudum alıyor. Bardağı öyle bir güçle masaya geri koyuyor ki yerimden sıçıyorum.

Davet ettiği için pişman. Onu serbest bırakmanın zamanı geldi.

— Beni davet etmeniz çok nazik bir davranış ama yalnız kalmayı tercih ettiğinizi görebiliyorum. Bu yüzden teşekkür ederim.

— Kal.

Havlar gibi bir emir gibi geldi. Şaşkınlıkla gözümü kırptığımda, fısıltıyla yumuşadı, -Lütfen.

— Tamam, ama sadece ilaçlarını alırsan.

K e n d i k e n d i n e mırıldanıyor: - O da komik. Ne kadar rahatsız edici.

— Kimin için uygunsuz?

Cevap vermeden öylece bana bakıyor.

Bu adamın nesi var?

Garson elinde sipariş ettiğim şampanya şişesi ve iki bardakla geri döndü.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Kolumu kemirmeye başlamak üzereydim. Kendimi en son ne zaman bu kadar rahatsız hissettiğimi hatırlamıyorum.

Oh bekle. Tabii ki yapabilirim. Dün gece Prens Çıngıraklı Yılan eve bırakma isteğimi zarifçe reddettiğinde mi? Yoksa bu sabah beni gelinliğimle görüp kusacakmış gibi baktığı zaman mıydı?

Eminim ki beş dakika daha beklersem, seçebileceğim başka bir örnek bulacağım.

Şef garson şişeyi açıp doldururken Kage ve ben sessizce oturuyoruz. Bize garsonumuzun birazdan geleceğini bildiriyor, sonra da ben şampanyamı hazırlarken sanki tüm masrafları karşılanmış bir Hawaii gezisi için yarışmışım gibi ortadan kayboluyor.

Boş bardağımı masaya koyduğumda, Kage dedi ki: - Hep bu kadar çok mu içiyorsun?

Oh, evet. Dün gece de beni içerken gördü. Onun masasına sendeleyerek gitmeden hemen önce. Bana böyle bakmasına şaşmamalı... her neyse.

— Hayır, aslında," diyorum, dudaklarımı peçeteme silerken zarif görünmeye çalışıyorum. - Yılda sadece iki gün.

Bir açıklama bekleyerek kaşlarını kaldırıyor. Sol dirseğinin yanındaki kül tablasında duran purosuna havaya tembel duman spiralleri salıyor.

*Burada sigara içebilir
misin? Sanki bu seni
durduracakmış gibi.*

Gözlerindeki karanlık çekicilikten gözlerimi kaçırıyorum. - Bu uzun bir hikaye.

Ona bakmasam bile, dikkati fiziksel olarak vücudumda hissedebildiğim bir güç. Karnımda. Tenimde. Gözlerimi kapatıyorum ve sınırlarımı yatıştırmaya çalışarak yavaşça nefes veriyorum.

Sonra - bu zil sesinin suçu - önümdeki uçurumdan atladım. - Bugün benim düğün günüm olacaktı.

Garip bir şekilde gergin bir duraksamadan sonra sorar: - Olmalı mı?

Boğazımı temizliyorum, yanaklarımın kızardığını biliyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. - Nişanlım ortadan kayboldu. Bu beş yıl önceydi. O zamandan beri onu görmedim.

Ne olacak ki, nasıl olsa yakında birinden öğrenecekti. Diane Myers muhtemelen çoktan ona tüm bu olanlar hakkında el yazısıyla bir makale postalamıştır.

Sessiz kaldığında ona bakıyorum. Sandalyesinde kıpırdamadan oturuyor, bakışları benimkine sabitlenmiş. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama vücudunda yeni bir gerginlik var. Zaten taş gibi olan çenesinde yeni bir sertlik.

İşte o zaman onun yeni dul kaldığını hatırladım. Ayağımı ağzıma soktum.

Elimi kalbimin üzerine koyarak nefes alıyorum: "Özür dilerim. Bu benim düşüncesizliğimdi.

Kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatıldı. Belli ki ne demek istediğimi anlamıyor.

— Senin durumun yüzünden.

Sandalyesinde öne doğru oturuyor, kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor ve bana doğru eğiliyor. Gözleri parlayarak usulca şöyle dedi: - Bu nasıl bir durum?

Tanrım, bu adam korkutucu. Büyük, seksi ve gerçekten korkutucu. Ama çoğunlukla sıcak. Hayır, korkutucu.

Kahretsin, sanırım sarhoş oldum.

— Belki de yanıliyorumdur. Ben sadece

— Ne varsaydınız?

— Beni gelinliğimle gördüğünüzde... şehirde yeni olduğunuzu ve çok, şey, biraz, nasıl de sem? Hayır.

tam olarak kızgın, ama daha çok üzgün gibi mi? Belki de yakın zamanda yaşadığınız bir kayıptan dolayı acı çekiyordunuz?

Kendimi zavallı hissediyorum, sessiz kalıyorum.

Bakışları o kadar sert ve delici ki, bir sorgulama spotu da olabilir. Sonra ifadesi hafifliyor ve sandalyesine geri oturuyor. - Evli olduğumu sanıyordun.

Ses tonunda kesinlikle bir kahkaha var.

— Evet. Özellikle de bir dul.

— Ben hiç evlenmedim. Hiç boşanmadım. Ölü bir karım yok.

— Anlıyorum.

Anlamıyorum, hiç anlamıyorum, ama başka ne diyebilirim ki? Özür dilerim, en iyi arkadaşım ve ben komplo teorisyeniyiz ve bütün bir öğle yemeğini size takılarak mı geçirdik?

Hayır. Bunu kesinlikle söyleyemem.

Ayrıca yasaklı konular listesinde: Eğer ölü bir karın yoksa, beni gelinliğimle gördüğünde neden çıldırdın? Neden bana arabanla ezmek ister gibi bakıyorsun ama dönüp bana güzel iltifatlar ediyorsun? İltifat ettiğin için kendinden nefret mi ediyorsun?

Son olarak, kum torbasına ne dersiniz?

Başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden peçeteyle dudaklarımı tekrar şapırdatıyorum. - Biz gidiyoruz. Özür dilerim. Zaten beni ilgilendirmez.

Çok yumuşak bir şekilde, Kage diyor: - Öyle değil mi?

Ses tonunuz bunu gösteriyor. Şimdi kafam daha da karıştı. - Hayır mı demek istedim?

— Bu bir soru mu? - Ağzının kenarından hafif bir gülümseme yükseliyor. Gözleri ısınmış ve etraflarında küçük kırışıklıklar var.

Dur bir dakika. Benimle *alay* mı ediyor?

Soğukkanlılıkla söylüyorum: - Canım oynamak istemiyor.

Hâlâ o alçak, imalı ses tonuyla şöyle diyor: - Öyleyim.

Bakışları ağzıma düşüyor. Dişlerini etli alt dudağıma batırıyor.

Sıcaklık bir dalga halinde boynumdan kulaklarıma doğru ilerliyor ve orada zonklayarak yerleşiyor.

Şampanya şişesini elime alıyorum ve bardağıma doldurmaya çalışıyorum. Ancak ellerim o kadar titriyor ki kadehin kenarlarından masa örtüsünün üzerine dökülüyor.

Kage şişeyi elimden alıyor, bardağı kaldırıyor ve doldurmayı bitiriyor, bu sırada yüzünde muzip bir gülümsemeye çok yakın bir ifade var.

Etkilenmiş bir gülümseme değil, dikkatinizi çekerim, çünkü bu bir gülümseme gerektirir.

Bana bir kadeh şampanya uzattı. Nefes nefese "Teşekkür ederim" diyorum ve kadehi geri fırlatıyorum.

Boş bardağı masaya geri koyduğumda, iş profesyonelleşiyor.

- Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Baştan başlayalım.

Bak, mantıklı davranıyor. Bu nasıl bir kişilik acaba?

Beyzbol eldivenini uzatıyor. - Ben Kage'im. Ben Kage. Tanıştığımıza memnun oldum.

Alternatif bir evrendeymişim gibi hissederek elimi onun elinin içine koyuyorum, geri alabileceğimden şüpheliyim çünkü elim onun sıcak, sert ve devasa avucunun içinde bir yerlerde kaybolmuş durumda.

O ellerin çıplak bedenimde olması nasıl bir şey olurdu?

— Kage mi? - Zayıfça tekrarlıyorum, kocaman ellerini çıplak tenimde gezdirirkenki canlı zihinsel görüntüsünden etkileniyorum. Ayak parmaklarıma kadar kızarıyorum. - Bu senin adın mı yoksa soyadın mı?

— İki de.

— Tabii ki öyle. Merhaba, Kage. Ben Natalie.

— Memnun oldum, Natalie. Sana Nat diyebilir miyim?

Gördüğüm kadarıyla terbiyesini bozuyor. Ve hala elimi bırakmadı. Ve ben kıvranıp inerken ve daha fazlası için yalvarırken onun beni her yerimden okşadığı görüntüsünden hala kurtulamıyorum. - Tabii ya.

Lütfen meme uçlarımın sertleştiğini fark etmesin. Lütfen, lütfen fark etmesin. Neden sütyen giymedim ki?

Hoş bir şekilde söylüyor: - Peki, ne iş yapıyorsun Nat?

— Ben bir öğretmenim. Sanat öğretmeniyim. Ortaokulda.

Akıl hastanesinden kaçan biri de olabilirim. Bir dakika sonra, bacaklarımın arasındaki zonklama sakinleştikten ve kan kafama geri döndükten hemen sonra size haber vereceğim.

Neyim var benim? Bu adamdan hoşlanmıyorum bile!

— Peki ya sen?

— Ben bir koleksiyoncuyum.

Bu beni şaşırttı. Kiralık katil de diyebilirdi ve ben de kabul ederdim. - Oh. Antika gibi bir şey mi?

Elime yaptığı baskı sağlam ve sabit. Gözlerimin içine bakarken ve yanıt verirken bakışları da s a b i t.

— Hayır. Borçlar gibi.

6

Nat

Sözlerinin ardında gizli bir anlam olduğu çok açık. Bu, bir çağrı merkezinde masa başında oturup kulaklık takan ve borçluları gecikmiş kredi kartı faturalarını ödemeleri için telefonla taciz eden bir adam değil.

Elimi onunkinden çekiyorum ama göz temasını sürdürüyorum, kendimi meraklı, rahatsız ve aşırı derecede tahrik olmuş hissediyorum. Kafa karıştırıcı bir kombinasyon.

Kayıtsızca hedef alarak diyorum ki: - Bir borç tahsildarı. İlginç bir iş kolu. Tahoe Gölü'ne bu yüzden mi taşındınız? İş için mi?

Sandalyesinde arkasına yaslanarak purosunu eline alıyor ve bir süre düşünceli bir şekilde üflüyor, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi bana bakıyor.

Sonunda söyledi: - İş için olması gerekiyordu.

— Ama şimdi, değil mi?

Bakışları tekrar ağzıma düşüyor. Sesi boğuk çıkıyor. - Artık ne olduğunu bilmiyorum.

Heyecanlandım. Sinirlerimin her biri gergin, çılgılık atıyor ve tek ihtiyacım olan bu kara gözlü yabancının bana belli bir şekilde bakması.

Kararsız ve aç bir şekilde. Aç bir adamın çaresizce yemek istediği ama aynı zamanda zehirle dolu olduğunu bildiği bir bifteğe baktığı gibi.

Dün gece onu barda gördüğümde edindiğim ilk izlenimi, Sloane'a *Sons of Anarchy* setinden fırlamış gibi görüldüğünü söylediğimi hatırlıyorum ve karşımda oturan adamın toplumun normal kurallarının geçerli olmadığı biri olduğunu hücresel düzeyde anlıyorum.

Ayrıca onun tehlikeli olduğunu da fark ettim. Ve beni istiyor ama istemiyor.

Ben de istiyorum ama yapmamalıyım.

Çünkü elini bir aslanın ağzına çok yaklaştıran insanlar, ellerinin eskiden olduğu yerde kanlı bir kütükle geri döneceklerdir.

Garson geldi. Kage, gözlerini benden hiç ayırmadan, parmaklarını umursamaz bir şekilde şıklatarak onu gönderiyor.

O gittiğinde, Kage diyor ki: - Yani nişanlın ortadan kayboldu. Ve son beş yıldır, düğün gününüzün her yıldönümünde sarhoş oluyorsunuz.

— Yüksek sesle söylediğinde kulağa daha kötü geliyor. Senden korkmam mı gerekiyor?

Masanın karşısında birbirimize bakıyoruz. Sessizlik elektrik gibi. Soruma şaşırdıysa bile belli etmiyor.

Yumuşak bir sesle: - Ya evet dersem?

— O zaman sözünüze inanır ve doğruca en yakın polis karakoluna giderdim. Evet mi diyorsun?

Tereddüt ediyor. - Beni tanıyan çoğu insan evet der.

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki duymamasına şaşıyorum.

- Evet ya da hayır istiyorum.

- Hayır desem bana inanır mıydınız?

Düşünmeden anında cevap veriyorum. - Evet. Sen yalanların arkasına saklanacak türden bir adam değilsin.

Şiddetli bir sessizlik içinde, gözlerini kırpmadan, purosunu baş ve işaret parmakları arasında yavaşça çevirerek beni izliyor. Sonunda sertçe şöyle dedi: - Çok güzelsin.

Tuttuğum nefes aceleyle çıkıyor. - Bu bir cevap değil.

— Oraya geliyorum.

— Daha çabuk varın.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. - Parlak zırhlı bir şövalye olmadığımı söylemiştim...

— Sorduğum şeyle bunun arasında dağlar kadar fark var.

Hırlıyor: - Bir daha sözümü kesersen seni burada dizlerimin üzerine yatırır ve çığlık atana kadar o mükemmel kıcını tokatlarım.

Başka birinden gelse, bu kadar sert ve otoriter bir tonda söylenen böyle bir ifade beni öfkelenendirirdi.

Bunu ondan duymak, neredeyse arzuyla yüksek sesle inlememe neden oluyor.

Dilimi ısıtıyorum ve şu anda hangimizden daha çok hoşlanmadığımı bilmeden ona bakıyorum.

Purosunu kül tablasında eziyor, elini siyah saçlarında gezdiriyor ve dudaklarını ıslatıyor. Sonra hüzünlü bir şekilde gülerek başını sallar.

— Sorun değil. Cevap mı istiyorsun? İşte cevap.

Gözlerimin içine bakıyor, kahkahası azalıyor, ta ki sert bir çenesi ve ince, yanan dudakları olana kadar. - Hayır. Benden korkmana gerek yok. Seni incitmek istesem bile incitmezdim.

Kaşlarımı kaldırıyorum. - Nedense bu pek rahatlatıcı değil.

— Kabul et ya da etme. Gerçek bu.

Garson gülümseyerek geri döndü. Kage gözlerini benden ayırmadan ona hırlıyor: - Çağırılmadığın zaman tekrar gelersen

kafasında bir kurşun.

Hiç bu kadar çabuk dönüp kaçan bir adam görmemiştim.

Kendimi tehlikeli derecede pervasız hissederek soruyorum: - Madem doğruyu söyleme havasındasınız, evinizin parasını neden nakit ödediniz?

— Parayı aklamak için. Bunu kimseye tekrarlama. Sıradaki soru.

Ağzım açıldı. Birkaç dakika boyunca ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Kendimi toparlamayı başardığımda şöyle diyorum: - Neden bana böyle bir konuda güveniyorsun?

— Çünkü *bana* güvenmeni istiyorum.

— Neden?

— Çünkü seni istiyorum. Ve seni elde etmenin belli bir güven seviyesi gerektirdiğinden şüpheleniyorum. Yatıp kalkacak bir tip olmadığını söyleyebilirim. Sıradaki soru.

Tanrım, kalbim çok hızlı atıyor. O kadar hızlı ki zor nefes alıyorum. Ayrıca, sanırım kırbaçlanabilirim.

Dedim ki: - Sen hep böylesin...

— Doğrudan mı? Evet.

— Çelişkili diyecektim. Dün benden nefret ediyordun gibiydin. Etmediğinden hâlâ emin değilim.

Sesi düşüyor. - Dün benim korumam altında değildin. Ama şimdi öylesin.

Gözleri hipnotize edici. Sesi hipnotize edici. Bu adam beni büyülüyor. - Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim.

— Önemli değil. Önemli olan benimle güvende olduğuna inanman.

Gülüşüm zayıf. - Güvende misin? Tanrım, hayır. Sanırım seninle hayatımdaki diğer tüm erkeklerden daha fazla tehlikedeyim.

Hayat.

Bir şey onu memnun ediyor. Dudakları kıvrılıyor ama başını sallıyor.

— Ne demek istediğimi biliyorsun.

— Benimle daha sonra gel. Beynim şu anda düzgün çalışmıyor.

Nazikçe sitemkar bir ses tonuyla şöyle der: - Evet ya da hayır istiyorum.

— Sözlerimi bana geri atmanın size bir faydası olmaz.

— Hemen karar verin. Fazla zamanımız yok.

— Neden?

— Şehirde fazla kalmayacağım.

Bu beni otuz saniye boyunca susturuyor. İkimizin de masada birbirimize yaklaştığımızı ve herkesi ve her şeyi dışlayan gergin küçük bir balonun içine hapsediğimizi fark ediyorum, ama karşı koymak için garip bir şekilde güçsüz hissediyorum.

Şimdi güvelerin açık ateşin etrafında nasıl hissettiklerini anlıyorum.

— Kalmayacaksanız neden buradan ev aldınız?

— Sana bunu zaten söyledim.

Kolunu masanın üzerine uzatıyor. Yavaşça ve nazikçe başparmağını yanağımdan çeneme doğru kaydırıyor, ateşli bakışları parmağının izini takip ediyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Meme uçlarım karıncalanıyor. Dudaklarımı yalıyorum, masanın üzerine atlayıp onu öpmek ya da çılgılık atarak kaçmak gibi çelişkili arzularla savaşıyorum.

Bu çılgınlık. Sen bunun için fazla mantıklısın. Masadan kalk ve git.

Kafamın içindeki mantığın sesini duymazdan gelmeyi başarıyorum. - Burada ne kadar kalacaksın?

— Birkaç gün. Seni öpmem gerek.

— Hayır. - Zayıf ve tam olarak ikna edici değil.

— Sonra gel kucağıma otur ve ben sana yemek yedirirken seni parmaklamama izin ver.

Bu şaşırtıcı cümlelerin vücudumda yarattığı şok ve şehvet patlamasını kontrol etmek için aniden sandalyemde geriye yaslandım ve inanmayan bir kahkahayı bastırarak başka tarafa baktım.

— İçtiğim onca şampanyadan olmalı. Bunu söylemiş olmana imkan yok.

— Ben de öyle dedim. Ve sen de beğendin. - Bir duraksamadan sonra, talep ediyor: - Bana bak.

— Yapamam. Bu delilik. Seni 24 saattir tanıyorum. Hayatımda hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı, nişanlım bile.

Sessizce kendimi yeniden düzenlememi bekliyor ama bunun mümkün olduğundan şüpheliyim. Sanırım bu konuşma bende kalıcı bir yara izi bırakacak.

Sonunda cesaretimi toplayıp ona baktığımda, gözlerinde gördüğüm şey karşısında vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Boğazımı temizliyorum. - Ayrıca, bunun işe yaraması için oldukça iyi bir koordinasyona ihtiyacın var gibi görünüyor. Ve belki fazladan bir çift ele.

İlk defa bana gülümsüyor.

Yavaş ve şehvetli bir gülümseme, ağzının kademeli olarak yukarı doğru kıvrılması ve düz beyaz dişlerin sergilenmesiyle sona eriyor. Güzel ve aynı zamanda korkutucu bir gülümseme.

Korkutucu çünkü onu çok seviyorum.

Rahatsız olmuş ve terlemiş bir halde ayağa fırladım. - Şey, bu kesinlikle... ilginçti. - Gülüşüm çılgınca geliyor. - İyi geceler dilerim.

Cevap veremedenden arkamı dönüp çıkışa doğru koşuyorum.

O kadar kendimde değilim ki, çıkarken neredeyse merdivenlerden düşüyordum. Bir terrier gibi nefes nefese, gazinonun cam kapılarından koşarak geçiyorum ve kendimi büyük siyah bir şemsiyenin altındaki küçük kulübenin tezgahına atıyorum.

— Bir taksiye ihtiyacım var, lütfen.

— Tabii ki, bayan.

İki yönlü taşınabilir bir telsiz alıyor ve diğer uçta kim dinliyorsa onun için bir taksi çağırıyor. Kumarhanelerin yakınında genellikle taksilerin müşterileri beklediği bir otopark vardır, umarım burada uzun süre kalmam gerekmez.

Bir an önce Kage'den olabildiğince uzaklaşmazsam milyonlarca parçaya ayrılacağımdan korkuyorum.

— *Sonra gel kucağıma otur ve ben sana yemek yedirirken seni parmağımla becermeme izin ver.*

Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yinelendi. Saf işkence.

Daha mı kötü? *Hayal edebiliyorum.* Tıpkı yavru kedim gibi, çünkü bacaklarımın arasında ıslak ve ağrıyor, Kage'in büyük sert elinin onu okşaması için özlemle sızlanıyor.

David'le yirmili yaşlarımda tanıştığımda çok saftım. Ne ılgın bir lise deneyimim, ne çılgın bir üniversite deneyimim, ne de Arizona State'e gittiğinde Sloane'un yaptığı maskaralıklar vardı. Reno'nun tepelerindeki mütevazı ve sıkıcı Nevada Üniversitesi'ne giderken evde yaşıyordum.

Ben iyi bir kızdım. Küçük bir kasaba kıızıydım. Bakireydim.

Lisedeki matematik öğretmenimle yaşadığım o an hariç, ama on saniye sayılmaz herhalde.

Mesele ş ki, yakışıklı, tehlikeli ve erkeksi bir adamın bana bunları söylemesiyle baş çıkabilecek türden bir deneyime sahip değilim.

Eve dönerken bir markette durup fazladan pil alsam iyi olacak. Bunu gerçekten halletmem gerekecek.

— Sizi kırdıysam özür dilerim.

Korkuyla nefesimi içime çekerek kaskatı kesiliyorum.

Sessizce konuşan Kage arkamda, kokusunu alabileceğim ve vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda. Bana dokunmuyor ama sadece birkaç santimetre uzakta olmalı. Sanki elbisemin içinden beni yakıyormuş gibi hissediyorum.

Vücudumu ya da başımı çevirmeden cevap verdim. - Gücenmedim ama şok oldum.

Nefes veriş i ensemdeki bir tutam tüyü harekete geçiriyor. - Çok sık değil...

Ne söylemek istediğini tekrar düşünür ve yeniden başlar. - Ben sabırlı bir adam değilim. Ama bu senin sorunun değil. Seni yalnız bırakmamı istersen, bu isteğini yerine getiririm.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. En azından dürüstçe. Çünkü gerçeğ i söyleseydim, çoktan bir yerlerde çıplak olurduk.

Karar verdim: - Ben yabancılarla yatağ a atlayan bir kız değilim. Özellikle de birkaç gün içinde şehirden ayrılacak olanlar.

Hâlâ arkamda, yaklaşıyor ve ağzını kulağ ıma yaklaşt ırıyor. Kadife gibi bir sesle şöyle diyor: - Her santimetrenin tadına bakmak istiyorum. Adımı haykırış ını duymak istiyorum. Seni öyle bir boşaltmak istiyorum ki, seninkini unutacaks ın. Seni kazanmak için normalde yapacağ ım türden kurlarla oynayacak - kelime oyununu mazur gör - zamanım yok, bu yüzden bu kadar açık konuşuyorum. Seni rahat bırakmamı istersen, bırakacağ ıma söz veriyorum. Ama bunu duyana kadar, sana söylemek zorunday ım Natalie, senin tatlı amını s ıkmek istiyorum ve senin

mükemmel kıcın, lezzetli ağzın ve becermeme izin verdiğin diğer her şey, çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın.

Boynuma doğru derin bir nefes çekiyor.

Neredeyse sokağa yığılıyordum.

Standın önüne büyük siyah bir SUV yanaşiyor. Kage beni geçip şoför mahalline doğru ilerliyor, parayı valeye uzatıyor, o da dışarı fırlıyor ve bana doğru bir kez daha bakmadan kükrüyor.

OceanofPDF.com

Nat

— Bunu o mu *söyledi*?

— Tam anlamıyla.

— Vay anasını.

— Benim tepkim de temelde buydu.

Sloane duraklıyor. - Dizlerinin üzerine çöküp fermuarı açmadın ve emici bir balık gibi ona yapışmadın mı?

Gözlerimi devirip iç çektim. - Bir de romantizm öldü derler.

Ertesi sabah. Evdeyim, dün gece taksi beni bıraktığından beri aynı şeyi yapıyorum. Başka bir deyişle, hiçbir şey.

Eve geldiğimde yandaki evin ışıkları yanmıyordu. Bu sabah da evinizde hiç hareket yoktu. Kage'den hiç iz yoktu. Orada olup olmadığını bile bilmiyorum.

— Cidden bebeğim, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey olmalı. Ve neredeyse her şeyi duydum.

Tırnağımı çiğneyerek arkamı dönüyorum ve diğer yöne doğru yürüyorum.

— Sıcak olduğuna katılıyorum. Aynı zamanda çok abartılı. Ne tür bir kadın 'Tabii, harika, lütfen tüm deliklerimi sik, Bay Komple Yabancı, kulağa tamamen sağlam bir plan gibi geliyor ve hiç de tehlikeli değil' diye tepki verir?

— Başlangıç olarak... ben.

— Oh hadi ama! Yapamazsın!

— Beni tanıyor musun? Kesinlikle tanırdım! Eğer benden hoşlansaydı, geçen gece onunla bara gitmeye hazırdım, lanet adını bilmesem bile!

— Bence yaşam tercihlerinizi ciddi bir şekilde yeniden gözden geçirmenizin zamanı geldi.

Küçümsüyor. - Beni dinle, Rahibe Teresa.

— Bu Rahibe Teresa, ve beni o lanet rahibelerle kıyaslamayı bırak.

— ...bu adam sizi filiyle bırakmayı teklif ettiğinde yanından geçip gittiğiniz adam *değil*.

Tavana bakıp başımı sallayacak kadar uzun süre yürümeyi bırakıyorum.

Hâlâ konuşuyor.

— Bu kadar açık saçık konuşursa, onunla yattığınızda on dakika içinde otuz kez orgazm olacağınıza bir milyon dolarına bahse girerim.

— Bir milyon dolarınız yok ve bu fiziksel olarak bile mümkün değil.

— Her şey ona bağlı. Sadece ona bakarak bile defalarca boşalabilirim. O yüz! O vücut! Tanrım, Natalie, bir bakışıyla kutuplardaki buzulları eritebilir, ve sen onu geri mi çevirdin?

— Sakin ol.

— Ben gitmiyorum. Her yerdeki seks açlığı çeken kadınlar adına öfkeliyim.

— Affedersiniz ama bu görüşmede sekse aç olan tek kişi benim.

Ben.

— Demek istediğim, bu hayatta bir kez yaşanacak bir sikiş. Yapabilirsin Seksen yaşında, huzurevindeki sallanan sandalyede bezlerini kirletirken onunla ilgili sevimli hayaller. Bunun yerine, burada konfeti gibi sürekli asil sosisler alıyormuş gibi davranıyorsunuz.

Bir süre sonra gülmeye başladım. - Oh Tanrım. Zihinsel imge.
Bu meme için internette arama yapmam gerekecek.

— Bulduğunda bana ilet. Söylediğim bir şeyi duydun mu?

— Evet. Ben bir aptalım. Demek istediğini anladım.

— Hiç sanmıyorum.

— Bunun için oturmam gerekiyor mu? İçimde uzun bir konuşma
yapacak mışım gibi garip bir his var.

— Size ne kadar mükemmel olduğunu resmetmeme izin verin.

— *Yani* penisini mi kastediyorsun?

Beni görmezden geliyor. - O harika biri. Orası kesin. Tamamen seninle
ilgililiyor. *Yakında o* da gidecek.

— Anlamı ne?

— Bu da duygusal karışıklıkların olmayacağı anlamına geliyor. Bu
senin en sevdiğin şey, hatırladın mı?

Profesyoneller sütununda bir ek olduğunu istemeyerek de olsa kabul ediyorum.

— Dahası, bu onun trajik kurak dönemini bozacaktır. Hayatına devam
etmene bile yardımcı olabilir. Bunu terapi olarak düşün.

— Terapi mi?

— Vajinan için.

— Aman Tanrım.

— Demek istediğim, burada bir olumsuzluk görmüyorum.

Parasını aklayabilmek için evi nakit olarak satın aldığını ve ondan
korkmam gerekip gerekmediğini sorduğumda ilk başta nasıl yanıldığını
anlatırsam yapabilirdi.

Bir düşününce, bu muhtemelen onu daha da çok sevmesine neden
olacaktı.

Konuşmamızın başında bana Stavros hakkında anlattıklarına bakılırsa, yaptığı teknik işler silah t ccarlığını gizlemek i inmiş. Kimsenin o kadar pasaporta ya da kargo u ağına ihtiya ı yok.

— Sadece onun hakkında hi bir şey bilmediğimi hissediyorum. Ya bir su luysa?

— Ne? Kamu g revi i in mi  alışıyorsun? Su lu olması kimin umurunda? Onunla evlenmiyorsun, sadece o gidene kadar birkaç g n sikinin  st nde zıplıyorsun. Bu kadar karmaşık hale getirme.

— Ya cinsel yolla bulaşan bir hastalığı varsa?

İ   ekişi y ksek ve ağır. - Prezervatif denen şu ultra modern şeyi hi  duydunuz mu? Bug nlerde  ocuklar arasında  ok moda.

— Prezervatifle de cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanabilirsiniz.

— TAMAM. Pes ediyorum. Bekarlığınızın tadını  ıkarın. Geri kalanımız burada normal insanlar olarak tamamen uygun olmayan partnerlerle zenginleştirici bir seks hayatı yaşıyor olacağız.

Bir an sessiz kaldık, ta ki o s yleyene kadar: - Oh. Anlıyorum. Duygusal komplikasyonlar olmayacağını d ş nd ğ n zden değil... olacağını d ş nd ğ n zden.

Y ksek sesle ve harareтли bir ink rda bulunmak  zereydim ama bunun yerine bir saniye d ş nd m.

— David'den beri tepki verdiğim ilk erkek o.  ıktığım diğer erkekler daha  ok kardeş gibiydi. İyi insanlardı ve onlarla vakit ge irmekten keyif alıyordum ama hepsi bu. Mojo ile evde kalmaktan, onlardan herhangi biriyle dışarı  ıkmak kadar mutlu olurdum. Kesinlikle onlarla yatmak istemiyordum. Onlar sadece... g venliydi, ama Kage endokrin sistemimi geriyor.

Hızlanma. Kendimi elektrotlara bağlanmış, Frankenstein'ın canavarı gibi içine çekiliyormuşum gibi hissettiriyor. Ve bunun sebebi onu çok az tanımam.

— Bir ya da üç kez seks yaparsanız ona aşık olmazsınız.

— Emin misiniz? Çünkü bu tam da benim başıma gelebilecek korkunç bir şey.

— Ahh! Kendini dinleyecek misin?

— Sadece söylüyorum.

- Hayatının geri kalanını olabileceklerden korkarak yaşayamayacağını söylüyorum Nat. Seks yaptıktan sonra onunla duygusallaşsan ne olur? Ne olmuş yani? O kendi hayatına dönecek, sen de kendi hayatına döneceksin ve hiçbir şey değişmeyecek, sadece harika anıların olacak ve vajinan muhteşem bir şekilde acıyacak. *Hiçbir şey seni incittiğin kadar incitemez.* Hayal edebileceğiniz en kötü şeyi atlattınız. Hayatınızı yeniden yaşamaya başlamanın zamanı geldi. Yirmi yıl sonra benimle aynı konuşmayı yapmak ister misin?

Ben "Hayır" diyene kadar bir süre birbirimizin içine nefes alıyoruz. - Tamam, şimdi bir şey söyleyeceğim. Acıtacak.

— Az önce söylediğinden daha fazla mı?

— David öldü, Nat. Öldü.

Göğsüm sıkışırken ve ağlamamak için kendimi zor tutarken tüm korkunç kesinliğiyle asılı duruyor.

Sesi yumuşar. - Öyle olmak zorunda. Seni asla gönüllü olarak terk etmezdi. Seni deli gibi seviyordu. Uzaylılar tarafından kaçırılmadı ya da bir tarikat tarafından beyni yıkanmadı. Dağda yürüyüş yapıyordu ve bir kaza geçirdi. Ayağı kaydı ve patikadan düştü. Tek açıklaması bu.

Cevap verirken sesim kesiliyor. - Mükemmel bir atletti. Bu patikaları ezbere bilirdi. Binlerce kez yürümüştü. Zaman

mükemmeldi.

— Ve bunların hiçbirini insanları kazalardan korumaz" diyor yumuşak bir sesle. - Cüzdanını evde unutmuş. Anahtarlarını bırakmış. Öylece çekip gitmedi. Ortadan da kaybolmamış. Hesabındaki paraya hiç dokunulmamış. Kredi kartlarına da. Polis, bulabildikleri hiçbir cinayet belirtisi olmadığını söyledi. Üzgünüm hayatım, seni çok seviyorum ama David asla geri gelmeyecek. Ve kendine yaptıklarını görmekten kesinlikle nefret ederdi.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken savaşı kaybediyorum. Çenemden gömleğime damlayana kadar sıcak, dolambaçlı yollarla sessizce yüzümden aşağı kayıyorlar.

Yüzümü silme zahmetine girmiyorum. Burada köpekten başka beni görececek kimse yok.

Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum, "Sesini hâlâ duyabiliyorum. Dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Prova yemeğinin sabahında yürüyüşe çıkmadan önce bana veda öpücüğü verdiğinde yüzünde beliren gülümsemeyi hâlâ hatırlayabiliyorum. Hissediyorum...

Kesik kesik nefes alıyorum. - Hâlâ *buradaymış gibi* hissediyorum. Onu aldatıyormuşum gibi hissederken nasıl başka biriyle birlikte olabilirim?

Sloane sempatik bir ses çıkarıyor. - Aman Tanrım.

— Aptalca olduğunu biliyorum.

— Aptalca değil. Sadık ve romantik ve ne yazık ki tamamen haksız. İhanet ettiğini düşündüğün kişi David'in anısı, kendisi değil. İkimiz de onun istediği tek şeyin senin mutlu olman olduğunu biliyoruz. Senin için bunu istemezdi. Hapiste kalmaktansa mutlu olarak onun anısını daha çok onurlandıracaksın.

Alt dudağım titriyor. Sesim yükseliyor ve titriyor. - Lanet olsun. Neden her zaman haklı olmak zorundasın?

Sonra yere yığılıp hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım.

— Yola çıkıyorum. On dakika içinde orada olurum.

— Hayır! Lütfen, hayır. Yapmak zorundayım. - Nefes almaya çalışıyorum ama bu daha çok bir dizi iç çekişe benziyor. - Hayatıma devam etmek zorundayım ve bunun bir parçası da duygusal destek hayvanım kadar sana da bağımlı olmayı bırakmak.

Kuru kuru söylüyor: - Sadece 'koltuk değneği' diyebilirdin.

— Aynı hissi vermiyor. Ayrıca, seni uçaklarda yanıma aldığım büyük yeşil bir iguana olarak hayal etmeyi seviyorum.

— *Iguana mı?* Ben lanet bir sürüngen miyim? Küçük sevimli bir köpek yavrusu olamaz mıyım?

— Ya o ya da Siyam kedisi. İguanayı alırsın sanmıştım. Gülüyor, diyor: - En azından espri anlayışını kaybetmemişsin.

Burnumu gömleğimin koluna siliyorum ve sesli bir iç çekiyorum.

— Teşekkür ederim, Slo. Söylediğin şeyden kesinlikle nefret ediyorum ama teşekkür ederim. Etrafımda camdan yapılmışım gibi dolaşmayan tek kişi sensin.

— Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni kendi ailemdeki insanlardan daha çok seviyorum. Senin için bir kaltağı bile keserim. Bunu asla unutma.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

— Artık kapatabilir miyiz?

— Evet," dedim burnumu çekerek. - Güzel bir sohbet ettik.

— Ve sen de yan odaya girip bu güzel erkeklik parçasıyla çıldırarak mısın?

— Hayır, ama vajinam ilginiz için teşekkür ediyor.

— İyi, ama sana çıkma teklif eden bir sonraki adamın genital siğilleri ve öldürücü ağız kokusu olduğunda bana şikayet etme.

— Bu güvenoyu için teşekkür ederim.

— Sorun değil. Yarın konuşur muyuz?

— Evet, konuşalım o zaman.

— Ama kazara kayıp Kage'in kocaman ayağının üstüne düşersen önce beni ara.

— Güle güle!

Gülümseyerek telefonu yüzüne kapattım. Sadece Sloane ile bir dakika içinde hıçkırmaktan gülmeye geçebiliyorum.

Ona sahip olduğum için şanslıyım. Tüm bu yıllar boyunca benim için en iyi arkadaştan ve ağlanacak bir omuzdan daha fazlası olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var.

Sanırım hayatımı kurtarıyor.

Kapı zili çalıyor ve düşüncelerimden uzaklaşıyorum. Sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil alıp burnumu siliyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve işleyen bir yetişkinmişim gibi davranmaya çalışıyorum.

Ön kapıya varıp gözetleme deliğinden baktığımda, tanımadığım genç bir adamın elinde beyaz bir zarfla orada durduğunu görüyorum.

Açtığımda, diyor ki: - Natalie Peterson?

— Evet, benim.

— Merhaba. Ben Josh Harris. Ben Josh Harris. Babam Lakeshore'daki Thornwood Apartmanı'nın sahibi.

Donuyorum. Nefes almayı bırakıyorum. Kanım buza dönüştü.

David kaybolduğunda Thornwood'da yaşıyordu.

Evet diyebilirim.

— Son zamanlarda bazı büyük tadilatlar yaptık, çatı ve birçok iç çalışma. Geçen kış çok acımasızdı.

— E? - Sözünü kesiyorum, sesim yükseliyor.

— Ve bunu bulduk. - Josh zarfı kaldırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş bir halde, sanki içinde bir bomba varmış gibi ona bakıyorum.

Utanmış görünüyor. - Babam bana ne olduğunu anlattı. Sana. O zamanlar burada yaşamıyordum. Denver'da annemin yanıdaydım. Annemle babam boşandı ama.

Belli ki rahatsız, boğazını temizliyor. - Her neyse, bu zarf duvarla lobideki posta kutularının arkası arasına sıkışmış. Onlar önden açılan türden, biliyor musun?

Bir şey söylememi bekliyor ama konuşma gücümü kaybettim.

Zarfın ön yüzünde adımlı ve adresimi görüyorum.

Bu David'in el yazısı.

Sanırım hasta olacağım.

— Ne olduğundan emin değiliz. Yani, çıkış kutusu sıkıca takılmıştı. Bir tarafında paslanmış bir boşluk vardı ve sanırım... Sanırım bu boşluktan düştü ve arkada sıkıştı. Kutuları değiştirmeye gittiğimizde bunu bulduk.

Zarfı bana uzattı. Dehşet içinde geri çekiliyorum.

Ben deli gibi bakarken, o dedi ki: - Bu... bu sana gönderilmiş.

Nefes nefese fısıldıyorum, - Tamam. TAMAM, TAMAM. Sadece... bir saniye bekle.

Sola bakıyor. Sağa bakıyor. Kapımı çaldığına gerçekten pişman olmuş gibi görünüyor.

— Özür dilerim. Özür dilerim. - Zarfı elinden aldım, dönüp içeri koştum, sonra kapıyı arkamdan çarptım. Zarfı tutarak ve nefesimi tutmaya çalışarak kapının önüne yığılıyorum.

Bir süre sonra sesini duydum.

— Beni istiyor musun... açıldığında yanında olacak birine ihtiyacın var mı?

Yüksek sesle hıçkırmamak için yumruğumu ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Tam da dünyanın değersiz bir bok yığını olduğunu düşündüğünüz anda, rastgele bir yabancının nezaketi sizi kışınızın üstüne devirebilir.

— Ben iyiyim," diyorum, ne kadar *kötü* olduğumu tam olarak ifade ettiğinden emin olduğum boğuk bir sesle. - Teşekkür ederim Josh. Çok tatlısın. Teşekkür ederim Josh.

— Tamam o zaman. Kendine iyi bak.

Uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum, sonra o gidiyor.

Dizlerim artık vücudumun ağırlığını taşıyamaz hale gelince yere kayıyorum. Ne kadar süre kapıya yaslanıp titreyerek oturduğumu bilmiyorum, terli ellerimdeki zarfa bakıyorum.

Bazı yerleri lekeli. Kağıt kuru, hafif sararmış. Sağ üst köşede bir damga var: Amerikan bayrağı. Postalanmamış, bu yüzden David'in onu ne zaman posta kutusuna attığını gösteren bir tarih damgası yok.

Ama ortadan kaybolmadan önce sadece bir ya da iki gün geçmiş olmalı. Eğer daha uzun sürseydi, mektubu alıp almadığımı sorardı.

Hem neden bana bir şey göndersin ki? Her gün beraberdik.

Zarfı yavaşça ellerimde çeviriyorum. Nazikçe. Saygıyla. Burnuma götürüp kokluyorum ama kokusundan eser yok. Parmağımı adımın harfleri üzerinde gezdiriyorum; soluk siyah mürekkeple, onun eğik, kesin el yazısıyla yazılmış.

Sonra bir iç çekiyorum, tekrar dönüyorum, tırnağımı kırılğan, ufalanan yapıştırıcısıyla kapağın altına kaydırıyorum ve yırtıp açıyorum.

Avucumun içinde ağır gümüş bir anahtar kayıyor.

8

Nat

Kalbim küt küt atarken anahtara bakıyorum. Tanımsız, görünüşü tamamen normal. Anlayabildiğim kadarıyla olağandışı hiçbir yanı yok.

Ters çevirin. Üst kısma bir dizi rakam kazınmış: 30-01. Bu kadar.

Zarfın içinde not yok. Ön kapıdan asma kilide kadar her şeyi açabilen o lanet gümüş anahtardan başka bir şey yok. Bilmeme imkan yok.

Ne oluyor, David? Bu da ne böyle?

Birkaç dakika şaşkınlıkla anahtara baktıktan sonra kalkıp dizüstü bilgisayarına gidiyorum. Mutfak tezgahının üzerindeydi. Yolda odanın ortasında uyuklayan Mojo'nun yanından geçmem gerekiyor.

Mac'imi *açıyorum* ve Google'da - *Bulduğum bir anahtar nasıl tanımlanır?*

Arama sonucunda 900.000.000'dan fazla sonuç çıkmaktadır.

İlk sayfada çilingirlerin ve anahtar üreticilerinin tavsiyelerinin yanı sıra çeşitli anahtar türlerinin resimleri yer alıyor. Resimlere tıklıyorum ama hızlı bir taramada elimdeki anahtara benzeyen hiçbir şey bulamıyorum. Üreticilerin web siteleri de yardımcı olmuyor.

Bir dakika düşündüm, sonra çekmeceye yaklaştım ve açtım.

Ev anahtarlarının yanı sıra arka bahçedeki kulübenin asma kilidi, spor salonundaki dolabım, sınıfımın anahtarı, arabamın anahtarı ve küçük evimin anahtarı da orada.

sosyal güvenlik kartımı, evimin tapusunu ve diğer önemli evraklarımı sakladığım odamdaki kasa.

Hiçbiri zarfın içindeki anahtara benzemiyor.

İlk içgüdüm Sloane'u aramak, ama **d a h a** on dakika önce ona bu kadar bağımlı olmayı bırakmam gerektiğini söylemediğim için bunu yapmıyorum.

Mutfakta durup olası açıklamaları düşünürken başparmağımı dalgın bir şekilde anahtarın üzerinde ileri geri hareket ettiriyorum.

David kapris yapmaya eğilimli değildi. Bana oyun olsun diye anahtar göndermezdi. Ciddi, olgun, sorumluluk sahibi bir yetişkindi. Aslında biraz fazla sorumluluk sahibiydi. Onunla sık sık alay ederdim, zamanından önce yaşlandığını söyledim.

Aramızda on yaş fark vardı ama bazen, öfke nöbetlerinden birindeyken ellili yaşlarında gibi görünüyordu.

Tek çocuktuk ve anne babası o okuldan ayrılırken bir trafik kazasında öldü. Benden başka bir ailesi yoktu. Ben onunla tanışmadan bir yıl önce Orta Batı'dan Tahoe Gölü'ne taşındı ve Northstar Resort'ta telesiyecilerde işe başladı. Yazları, bir tekne kiralama şirketi için turistleri göl turlarına çıkarıyordu. Çok formdaydı, doğal bir atletti ve açık havayı severdi. Mümkün olduğunca çok egzersiz yapardı.

Bu onun daha iyi uyumasına yardımcı oldu. Bir eğitim seansını atlamak zorunda kaldığı günlerde huzursuz ve tedirgin oluyor, kafesteki bir hayvan gibi volta atıyordu.

O gecelerde, ölü uykusundan titreyerek ve ter içinde kalarak uyanırdı.

Ben ondan daha fazla para kazanıyordum ama ikimiz de bunu sorun etmiyorduk. Tasarruf ve yatırım konusunda özel bir yeteneği vardı ve ikimiz de tutumluyduk, bu yüzden finansal olarak iyi geçiniyorduk. Annem ve babam Arizona'da bir apartman dairesinde yaşamak üzere emekli olduklarında evi bana bıraktılar.

Bir golf sahası, bu yüzden ipotek ödemem olmadığı için şanslı bir konumdaydım.

Balayımızdan sonra David benim yanıma taşınacaktı. Belli ki kaderin başka planları vardı.

Kapı çalındığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Mojo bir esneme sesi çıkarır ve yuvarlanır.

Sonra zil çalar ve kapıdan bir ses gelir. - Natalie? Evde misin?

Ben Chris.

Chris beni telefonda başından savdı ve şimdi de kayıp nişanlının postayla gönderdiği gizemli, tanımlanamayan bir anahtar yüzünden sinir krizi geçirirken habersizce ortaya çıkıyor.

Her zaman boktan bir zaman geçirirdi.

Kapıyı açtığımda onu üniformasıyla, şapkasını elinde tutarak ve utangaç bir şekilde gülümseyerek karşımda görünce kalbim sıkışıyor. Bunun yapmak istediğim bir konuşma olmadığını söyleyebilirim.

— Merhaba.

— Hey, Nat. - Bakışları üzerimden geçti. Gülümsemesi duraksıyor. - Sen iyi misin?

Polisler ve onların delici gözleri. Polis değil de şerif olmasına rağmen, kolluk kuvvetleriyle ilgili o keskin hislere sahip. Herkesin suç işlemek üzere olduğunu varsayan o uyanık tetikte olma hali.

Yanaklarım kuru ama muhtemelen gözyaşlarımın kokusunu alabiliyor.

Güven verici bir şekilde gülümsüyorum. - Evet. Nasılsın?

— Ben iyiyim, teşekkürler. - Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor.

— Sadece seni kontrol etmek istedim.

Meraklı Diane Myers'ın onu bu konuda rahatsız edip etmediğini merak ederek kaşlarını kaldırıyorum. - Gerçekten mi? Nedenmiş o?

Bir an utangaç bir şekilde yere bakıyor ve alt dudağını ısıırıyor.

Çok sevimli, çocuksu bir görünüşü var. Gözlükleri ve çenesindeki gamzesiyle sevimli bir Clark Kent ineği havası var. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğim için belli belirsiz bir pişmanlık duyuyorum, çünkü biri için son derece iyi bir koca olabilirdi.

Sadece ben değil.

Çenesi hala aşağıda bana bakıyor. - Geçen gece için kendimi kötü hissediyorum. Sanırım aptalın tekiydim.

Oh. Bu. Unutmuşum. - Aptal olma. Tam bir beyefendiydin.

Sessizce yüzümü inceliyor. - Çünkü üzgün görünüyorsun.

Erkeklerin, bir kadının hissettiği herhangi bir duygunun bir şekilde doğrudan kendileriyle ilgili olması gerektiğini varsaymaları şaşırtıcı. Eminim yirmi yıl sonra menopoz dönemindeki bir sıcak dalgasından muzdarip olacağım ve süpermarkette arkamdaki kuyrukta bekleyen salak, yüzümün kızardığını ve terlediğimi düşünecek çünkü çok sıcaktan bunalmış olacak.

Kaba görünmemeye çalışarak şöyle diyorum: "Genellikle her yıl bu hafta sonu üzülürüm Chris. Dün benim beşinci evlilik yıldönümüm olacaktı.

Göz kırpıyor, sonra gözleri açılıyor. - Oh. Oh, kahretsın. Hatırlamıyordum bile.

— Endişelenme. Gerçekten, ben iyiyim. Ama beni kontrol ettiğin için teşekkürler. Çok düşüncelisin.

Sanki bir şeye tekme atmış ve ayak başparmağını kırmış gibi titriyor. - Bu hafta sonu olduğunu bilseydim, *dün* gibi, yapmazdım... Yani, yapardım... lanet olsun. Çok kötü bir andı.

— Bilemezdin. Olay olduğunda burada yaşamıyordun ve sana hiç söylemedim. O yüzden lütfen kendini suçlama. Biz iyiyiz, söz veriyorum.

Elimdeki zarfı fark edene kadar orada garip bir şekilde durduk.

Parmaklarımı anahtarın etrafına dolayarak onu arkama atıyorum ve yutkunuyorum.

Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktığında suçlu görüldüğümü biliyorum.

Kahretsin.

— Bazı çekmeceleri karıştırıyordum ve sanırım annemle babamın bıraktığı bu anahtarı buldum. - Omuz silkişim umursamaz görünmeye çalışıyor ama muhtemelen çok kurnazca görünüyor. - Ne için olduğunu anlamaya çalışıyordum.

— Tanıyıp tanımadıklarını görmek için onlara bir resim gönderebilirsiniz.

— Bu çok iyi bir fikir! Bunu yapacağım. Teşekkür ederim.

— Muhtemelen sadece yedek bir ev anahtarıdır. Kwikset kilidiniz ve sürgünüz var. - Kapıya doğru başını sallıyor.

— Tüm tuşlar standart bir boyuta ve şekle sahiptir. Hiç denediniz mi?

— Hayır. Gerçekten yeni buldum.

— Bir bakayım. - Elini uzatıyor.

Gülünç -ve suçlu- görünmek istemiyorsam, teslim etmekten başka çarem yok.

Benden aldı ve havaya kaldırdı. - Hayır. Bu senin ön kapın için değil.

— Oh. TAMAM. - Onu arayacağım. - Onu indireyim o zaman.

— Kasa için.

Elim havada donuyor. Sesim yüksek ve sert çıkıyor. - Kasa mı?

— Evet. Bilirsin, bir bankada?

Kalbim küt küt atıyor. Anahtarı elinden çekip alma ve kapıyı suratına çarpma arzusu neredeyse dayanılmaz. Bunun yerine, tamamen delirmemiş gibi görünmeye çalışarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

— Bir bankta. Uh-huh. Bunu nereden biliyorsun?

— Aynısından bende de var. Aynı boyut ve şekilde, kare tepeli. Başındaki numaralar bile aynı. - Gülüyor. - Şey, *aynı* değil. Bu kutunun üzerindeki numara.

Gitmesini sabırsızlıkla beklemekten şaşkınlık olmamak için konsantre olmakta zorlandığımdan, *Oh, anlıyorum, bu ilginç* anlamına gelmesi gereken bir ses çıkarıyorum.

— Aslında, muhtemelen benimkiyle aynı bankadan. Wells Fargo. Belki farklı bir şubedir. Ama bu tür anahtarlar, üretildikleri her banka için standarttır.

Hızlı kalp atışlarım duraksıyor.

David'in Wells Fargo'da hesabı yoktu. Onunki Bank of America'daydı.

Hesabınız olmayan bir bankada veznedar kiralayabilseniz bile... neden kiralayasınız ki?

Chris anahtarı uzattı. Aklım saatte bir milyon mil hızla giderken anahtarı ondan alıyorum.

— Çok teşekkür ederim. Ailemi arayıp bulduğumu haber vereceğim. Muhtemelen onların da

kutu. Taşındıklarında babam çok fazla sağlık sorunu yaşıyordu.

— Evet, kesinlikle onlara hemen haber vermelisiniz. Bu vezne ücretleri yeterince uzun süre ödenmezse, banka kutuları açar ve içindekileri devlet hazinesine gönderir veya açık artırmayla satar.

Gülüyor. - Yani, sadece bir grup kirli fotoğraf olmadığını varsayıyorum. O zaman parçalanırlar.

Kasalarla ilgili tüm kuralları nasıl bildiğini merak etmiyorum. Otuz dakikalık bir monologa gireceğim. Sadece başımı sallıyorum ve etkilenmiş ve minnettar görünmeye çalışıyorum.

— Onları hemen arayacağım. Tekrar teşekkürler, Chris. Seni görmek güzeldi.

Kapıyı kapatmak üzereydim ki beni durdurdu ve şöyle dedi: "Sanırım bir hata yaptım.

Tanrım, neden benden nefret ediyorsun? Yaptığım bir şey yüzünden mi? Bütün vibratörleri onaylamıyor musun?

Yavaş bir nefes veriyorum. Chris keskin bir nefes veriyor.

— Dürüst olmak gerekirse, senden ayrılmanın, bilirsin, kışının altında bir ateş yakabileceğini düşündüm. Belki de bizi hafife almaman gerektiğini fark edersin. Yani, biz çok, çok iyi anlaşıyoruz.

Evet, anlaşıyoruz. Ayrıca köpeğimle, eşcinsel kuaförümle ve seksen yaşındaki okul kütüphanecisiyle de çok iyi anlaşıyorum. Hiçbiriyle de seks yapmak istemiyorum.

Nazikçe söyledim: - Bence sen harika bir adamsın, Chris. Ve bu dürüst bir gerçek. Geçmişte yaşadığımı söylediğinde haklıydın.

Gözlerini kapatır ve iç çeker. - Bu çok aptalca bir hareketti.

— Ve zamanınızı bu kadar incinmiş biriyle harcamak istemediğiniz için sizi suçlamıyorum. Aslında, belki seni arkadaşım Marybeth ile görüştürebilirim diye düşünüyordum.

Gözlerini açtı ve gözlerini kısarak bana baktı. - Amish'e benzeyen mi?

O kadınla gardırobu hakkında konuşmalıyım.

— O Amish değil. O gerçekten harika biri. Akıllı ve tatlı biri. Bence iyi anlaşırsınız. İlgilenebileceğini düşünüyor musun?

Bana garip garip bakıyor. Öfkeyle söyleyene kadar ne olduğunu anlayamadım: - Hayır, Nat. İlgilenmiyorum. Buraya sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi ve ayrılmakla hata ettiğimi söylemeye geldim.

Lanet olsun.

— Özür dilerim. Özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

— Bu akşam seni yemeğe götürmeme izin vereceğini söyleyebilirsin.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde birbirimize baktık, ta ki ben şöyle diyene kadar: "Sanırım pas geçmek zorundayım.

— Yarın gece o zaman. Salı gecesi. Sen ne dersen. Yavaşça söylüyorum, - Chris...

Ben daha cümlemi bitiremeden öne çıkıp beni öpüyor.

Ya da en azından denedim. Son saniyede başımı çevirmeyi başarıyorum, böylece ben şaşkınlıktan nefes nefese kalırken dudakları yanağıma konuyor.

Geri adım atıyorum ama elleriyle omuzlarımı kavırıyor ve uzaklaşmama izin vermiyor. Onun yerine beni göğsüne doğru çekiyor ve orada tutuyor.

Kulağıma sert bir şekilde: - Bana bir şans daha ver. İstedğin kadar ağırdan alacağım. Çok şey yaşadığını biliyorum ve senin yanında olmak istiyorum.

— Bırakın beni, lütfen.

-Neye ihtiyacın olursa. Aramızda bir bağ var Nat, özel bir bağ.

— Chris, kes şunu.

— Ve seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var.

— *Bırak beni* dedim!

Göğsünü itiyorum, paniklemeye başlıyorum, beni sıkıca tuttuğu yerde etimde morluklar oluştuğunu hissediyorum, ama birinin şöyle dediğini duyunca donup kalıyorum: - Ellerini ondan çek kardeşim, yoksa onları kaybedersin.

Ses alçak, erkeksi ve ölümcül.

Chris omzunun üzerinden baktığında, birkaç metre ötede duran ve bir seri katilin donuk, ölümcül bakışlarıyla ona bakan kıllı bir Kage görür.

Sinirlenen Chris bana sırtını döndü. - Sen de kimsin?

Kage onu görmezden gelip bana bakıyor. - Sen iyi misin?

Kollarımı belime dolayıp başımı sallıyorum. - Ben iyiyim. Sessizce bana bakıyor, gözleri sert ve değerlendirci,

Yaralanmadığıma dair kanıt arıyordu. Sonra b u z g i b i bakışları Chris'e döndü.

Hırlıyor: - Kendi başına çıkamaz hale gelmeden önce bu balkondan inmek için iki saniyen var.

Chris çenesini kaldırır ve göğsünü gerer. - Kim olduğunu bilmiyorum ama ben bir...

— Siktirip gitmezsen ölürsün. Tamam. *Şimdi*.

Chris yardım için bana bakıyor ama o şu anda benim bok listemde. Başımı sallayarak ona baktığımda, Kage'e bakıyor.

Güçlü omuzlarını, sıkılı yumruklarını, öldürücü kaşlarını gözlemleyerek uzun uzun bakar. Sonra mantıklı olanı yapar.

Şapkasını yere düşürdüğü yerden aldı, tekrar başına taktı ve bana şöyle dedi: - Seni sonra arayacağım - ve koşarak uzaklaştı.

Zarfi üç parçaya katlayıp anahtarla birlikte arka cebime koyuyorum.

Chris'in kaldırıma park etmiş şerifin arabasına doğru koşmasını izlerken, kuru bir sesle şöyle diyorum: - İnsanlar üzerinde çok ilginç bir etkiniz var, komşu. Silahlı olanları bile.

Yaklaşıyor, çenesi de gözleri kadar sert. - Kafasını koparmadığım için şanslı. İyi olduğuna emin misin?

Gülümsüyorum. - Ve sen de parlak zırhlı bir şövalye olmadığını iddia ediyorsun.

— Bundan en uzak şey," diyor, sesi alçak. - Ama hayır hayırdır.

— O zararsızdır.

— Her erkek tehlikelidir. Zararsız olanlar bile.

— Kendi cinsiyetiniz hakkında bu kadar olumsuz bir görüşe mi sahipsiniz?

Omzunu kaldırıyor. - Bu testosteron. Doğa daha ölümcül bir ilaç yapmamıştır.

Ya da daha seksi bir tane. Salgıladığı tüm erkek feromonları başımı döndürüyor. Başka tarafa bakıyorum, kafam karışıyor.

— Sonra söylediğin şeyi düşündüm. Dün gece. - Boğazımı temizledim. - Bilirsin işte.

Sesi boğuklaşıyor. - Evet. E?

— E... - Nefes alıyorum, cesaretimi topluyorum ve gözlerine bakıyorum.

— Gururum okşandı. Muhtemelen tanıdığım en çekici erkeksin. Ama nişanlımdan beri kimseyle birlikte olmadım ve şu anda garip bir ruh halindeyim ve bir yabancıyla kaçamak yapmayı düşünmüyorum.

Sıcak benim için iyi olurdu. Eğlenceli ve şaşırtıcı ama sonuçta benim için iyi değil.

Birbirimize bakıyoruz. Ciddi ve yoğun görünüyor, koyu renk gözleri benimkilere sabitlenmiş.

Tam stresten histerik bir kahkaha patlatmaktan korktuğum anda mırıldanıyor: - İyi. Buna saygı duyuyorum. Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim.

Neden terliyorum? Kalbime ne oluyor?

Bir çeşit tıbbi acil durum mu yaşıyorum?

Terli avuçlarımı kotumun önüne silerek şöyle diyorum: "O zaman sadece komşu oluruz.

Derin bir nefes alır, elini saçlarında gezdirir ve evinin bulunduğu yöne bakar. - Uzun sürmez. Ev önümüzdeki birkaç hafta içinde satılık olacak. Bunun beni neden bu kadar umutsuz hissettirdiğinden emin değilim.

Ne de olsa,

Aklamaya çalıştığınız mülkü satmazsanız paranızı aklayamazsınız.

Bu bilginin beni neden rahatsız etmediğini daha sonra düşüneceğim.

— Zaten bu gece buradan gidiyorum.

— Bu gece mi? İşin ne olacak?

Gözlerime bakıyor. Onun gözlerinde sıcaklık, karanlık ve anlatacak birçok sır görüyorum.

— İş bitti.

— Oh. - Eğer biraz daha boşalırsam lastiğim patlayacak. - Sanırım bu bir elveda.

— Sanırım öyle.

Elimi uzattım. - Sizinle tanışmak çok ilginçti, Kage.

Bir an elime bakıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra kendi kendine gülerek elimi tutuyor. - Sen kal.

O kelimeyi söyleyerek.

— Uyuyor.

— Yeterince adil. Seninle tanışmak da ilginçti Nat. Kendine iyi bak.

— Yapacağım, teşekkür ederim.

Durakladı ve dedi ki: - Bekle.

Deri ceketinin iç cebinden bir kalem ve başka bir cebinden de bir kartvizit çıkarıyor. Kartı ters çevirip arkasına bir şeyler yazıyor ve bana uzatıyor.

— Numaram, her ihtimale karşı.

— Ne durumunda?

— Herhangi bir şey olursa diye. Çatınız akarsa diye. Arabanız bozulursa diye. Bok herif seni tekrar öpmeye çalışırsa ve şaplak atman gerekirse diye.

Gülümsememeye çalışarak şöyle diyorum: - Sızdıran bir çatıyla başa çıkabilirsin, değil mi?

— Her şeyle başa çıkabilirim.

Bu n u söylerken çok ciddi, ciddi ve biraz melankolik, sanki güç taşıdığı bir yükmüş gibi.

Hayatının kolay olmadığına dair garip bir his var içimde. Ve hiçbir zaman da kolay olmayacağı gerçeğine kendini teslim etmiş.

Ya da belki devardır sadece benim hormonlar, donmuş tarafından yakınlık.

Arkasını dönüp yürümeye başladı ama ben bırakınca durdu: -

"Bekle!" Arkasını dönmüyor. Sadece başını yana çevirip dinliyor.

— BEN... BEN...

Oh, lanet olsun. Ona doğru koştum, ceketinin önünü tuttum, parmak uçlarımda durdum ve yanağından öptüm. Sözlerim nefes nefese bir aceleyle döküldü.

— Teşekkür ederim.

Bir süre sonra, sert bir şekilde söyledi: - Ne için?

— Bana bir şeyler hissettirdiğin için. Birisi bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Artık yapabileceğimden emin değildim.

Bana bakıyor, kara gözleri yanıyor. Yüzümü büyük elinin içinde tutuyor ve başparmağını nazikçe yanağımda gezdiriyor. Yavaşça nefes alıyor, göğsü yükseliyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi bir ifade takınıyor.

Sonra nefes veriyor, elini yüzümden çekiyor ve başka bir şey söylemeden evine doğru yürüyor. Ön kapıyı arkasından çarpıyor.

Beş saniye sonra, içeriden yumruklarının kum torbasına vururken çıkardığı sürekli *güm güm* sesini duyuyorum.

OceanofPDF.com

Kage

Federal bir cezaevindeki bir mahkumla iletişim kurmak karmaşık bir süreçtir.

Gelen aramalar kabul edilmemektedir. Aramalar yalnızca içeriden ve ödemeli olarak yapılabilir. Cep telefonları ödemeli aramaları kabul etmemektedir, bu nedenle sabit bir hatta yönlendirilmeleri gerekmektedir.

Bu, çağrıyı almak için birinin orada bulunması gerektiği anlamına gelir. Bu da önceden kararlaştırılmış bir zaman belirlemek anlamına gelir.

Görüşme süresi en fazla on beş dakika ile sınırlıdır. Böyle bir durumda arama herhangi bir uyarı yapılmaksızın kesilecektir. Mahkum sizi geri arayamaz.

İletişimi gizli tutmak daha da karmaşıktır.

Gardiyanlar her telefon konuşmasını dinliyor. Ziyaretçilerin bulunduğu alanda sadece birkaç metre ötede oturup şahin gibi izliyorlar. Gelen ve giden tüm mektupları ve e-postaları izliyorlar, sonuncusu kısıtlı ve sadece özel koşullar altında izin veriliyor. Sonra da onları kelimesi kelimesine inceliyorlar.

Sonuç olarak, federal bir mahkumla iletişim kurmak tam bir baş belası.

Tabii o mahkum özel ayrıcalıklar elde etmek için hapisane sistemindeki herkese rüşvet vermediyse.

Ve iyi para ödedi.

— Ona iyi bakıyor musun?

Hattın diğer ucundaki ses erkek, boğuk ve ağır aksanlı. Max onu tanıdığımdan beri günde iki paket sigara içiyor ve bu o kadar çok şey gösteriyor ki

Yüzünde olduğu kadar sesinde de. Dişleri de pek güzel değil.

— Evet.

O tek kelimeyle hayatımın en tehlikeli yalanını söyledim.

Max çok daha azı için adam öldürttü.

Bilmem gerekirdi. Tetiği çeken bendim.

Homurdanıyor. - Güzel. Yarım kalmış işleri sevmem. Bir şey biliyor mu?

— Hayır. Hiçbir şey bilmiyordu. Bilseydi bana söylerdi.

Gülüşü alçak ve neşesiz. - Bu yüzden seni işe gönderdim. Soru soran sen olunca herkes konuşuyor.

Bu doğru. Ben bu işin en iyisiyim.

Normalde bu tür övgüler bana mutlak bir gurur olmasa bile belli bir tatmin duygusu verirdi. Ancak bugün, bu beni depresyona sokuyor.

Kendime nedenini sormama gerek yok. Sebebini biliyorum.

Bu nedenin gür siyah saçları, kırmızı dudakları ve fırtınalı bir deniz rengine, mavi-gri ve asabi gözleri vardır. Bu sebep tatlı, komik, keskin ve seksi. Ve dürüst. Ve cesur.

Ve düşündüğünden çok daha dirençli.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren, bu güdü karnıma tekmeyi bastı. Ya da en azından bunu istememi sağladı.

— *Teşekkür ederim.*

— *Ne için?*

— *Bana bir şeyler hissettirdiğin için. Birisi bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Artık yapabileceğimden emin değildim.*

O on saniyelik konuşma beni yıllardır etkilediği her şeyden daha fazla etkiledi. Onlarca yıl. Beynime kazındı. Kulaklarıma. Kalbime.

Henüz bir kalbim olduğunu düşünmüyordum ama varmış. Göğsümde uzun zamandır var olan o boş alan vahşi dayaklarla dolu.

Onun yüzünden.

— Diğer ipuçlarını takip edeceğim. Bir şey bulur bulmaz size geri döneceğim.

— Yap işte. Peki ya Kage?

— Evet, patron?

— *Ya rasschityvayu na* ^{vas8}. - Sana güveniyorum.

— *Ya znayu*. - Biliyorum.

Natalie'nin yüzünü hayal ederek gözlerimi kapatıyorum.

Eğer biri gönderildiğim işi yapmadığımı öğrenirse, ikimiz de ölürüz.

OceanofPDF.com

Nat

O gece uyuyamadım. David'in kasasında ne olabileceği, neden bana bir kasası olduğunu söylemediği ve anahtarı bana vermek yerine neden bana gönderme zahmetine girdiği gibi karanlık düşüncelerle huzursuzca dönüp duruyorum.

En tuhafı da neden bir açıklama notu bırakılmadıdır.

Ne yani, öylece öğrenmem mi gerekiyor? Chris beni bilgilendirmeseydi, onu nasıl teşhis ederdim bilmiyorum.

Her şey rahatsız edici derecede gizemli. Bir ömür boyu yetecek kadar gizem yaşadım, çok teşekkür ederim.

Ayrıca Kage'in düşünceleri de aç küçük fareler gibi kafatasımın içini tırmalıyor.

Borç tahsildarı mı? Bu tam olarak ne anlama geliyor?

Bilmek istediğimden emin değilim. Bir yanımla bilmek istiyor ama diğer yanımla -daha akıllı olan yanımla- yavaşça geri çekilmemi söylüyor.

O artık yok, bu yüzden bir önemi yok.

Büyük cipinin gecenin karanlığında kükreyerek uzaklaştığını duydum, köşeyi dönüp araba gözden kaybolana kadar mutfak penceresinden kırmızı stop lambalarını izledim. İşte o zaman nereden geldiğini, nereye gittiğini ya da neden umursamam gerektiğini bilmediğimi fark ettim.

Yani, umurumda değil.

Sanırım.

Pazartesi günü okula gitmek cehennem gibi. Saati yırtıcı bir kuş gibi izliyorum, çıkıp bankaya gidene kadar her saniyeyi sayıyorum.

Şehirde sadece bir Wells Fargo şubesi var, bu yüzden doğru şubeyi bulmak için eyaletin her yerine gitmem gerekmiyor. Bu bir sorun değil.

Asıl sorun kasaya ulaşmak.

David kaybolduğunda yasal olarak evli değildik. Evliydik. a

Sertifika Sertifika Sertifika, ama
Ayrıca é gerekli Evliliğin resmiyet kazanması için
yetkili bir kişi tarafından gerçekleştirilen bir tören.

Karısı değil, sadece nişanlısı olarak, hesapta adım olmadığı sürece erişimim olmayacak. Kutu kiralama sözleşmesi imzalandığında onunla birlikte orada olmam ve kimlik göstermem gerektiği düşünüldüğünde, ki ben değilim.

En azından Google'a göre.

Ölüm belgesinin olmaması da durumu daha karmaşık hale getiriyor.

David beş yıldır kayıp olduğu için eyalet yasalarına göre öldüğü varsayılsa da ölüm belgesi yok. Bir tane almak için mahkemeye dilekçe de veremiyorum. Bunu sadece bir eş, ebeveyn ya da çocuk yapabilir ve ben bunların hiçbirisi değilim.

Elimde bir ölüm belgesi olsaydı, özellikle evlilik cüzdanımızı da sunarsam, sempatik bir banka yetkilisini erişimime izin vermeye ikna edebilirdim.

Hatta bu kişi beş yıldır şehirde yaşıyorsa daha da fazla. Aylarca kimse başka bir şeyden bahsetmedi.

Üzgün çuval bonus puanları alırdım, orası kesin.

Ayrıca, David'in bir vasiyeti yoktu, bu yüzden onun mirasının vasisi de ben değilim... Gerçi ortada konuşulacak bir miras da yoktu. Kaybolduğunda hesabında iki bin dolardan az parası vardı. Herhangi bir mülkü yoktu. Yaptığımız mütevazı yatırımlar bir aracı kurum hesabındaydı.

sadece benim adıma. Planımız, balayımızdan döner dönmez onu tüm hesaplarıma lehtar olarak eklemektir, ancak malum nedenlerden dolayı bu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Yani ben onun karısı değilim, ailesi değilim ve vasisi de değilim. Ben neredeyse kötü şanstın başka bir şey değilim.

Yine de deneyeceğim.

Dördü on geçte bankanın otoparkına park ediyorum, arabayı kapatıyorum ve çift camlı giriş kapılarına bakarak kendime moral konuşması yapıyorum. Bir Wells Fargo hesabım yok, dolayısıyla şansımı deneyebileceğim hiç kimseyle, dost canlısı bir hesap yöneticisiyle ya da tanıdık bir veznedarla temasım yok. Tamamen körlemesine gidiyorum.

Kapının hemen içinde duraksıyorum, kasiyerlerden birini tanıyıp tanımadığımı görmek için etrafa bakıyorum. Üç tane var ama tanıdığım insanlar değil. Yaklaşmaya karar verdiğim kasiyer dostça gülümseyen genç bir kızıl saçlı.

Trajik bir romantik geçmişi olduğunu ve ona üzücü hikayemi anlatmak zorunda kaldığımda bana acıyacağını umduğum için cehenneme gideceğimi biliyorum.

— İyi günler! Size nasıl yardımcı olabilirim?

— Bir kasaya erişmem gerek, lütfen.

— Kesinlikle. İmza kartını kontrol edeyim. Hesabın adı ne?

Hoş bir şekilde gülümseyerek, "David Smith.

— Bir dakika lütfen. - Mutlu bir şekilde bilgisayar klavyesini gagalıyor. - İşte burada. David Smith ve Natalie Peterson. - Bana bakıyor. - Bu sensin sanırım?

Kalbim küt küt atıyor. *Faturada ben de varım. Nasıl hesapta olabilirim? Belki de Google yanılıyor.* - Evet, benim.

— Sadece kimliğinize bakmam gerekiyor, lütfen.

Çantamı karıştırıyorum, cüzdanımı çıkarıyorum ve ellerimin nasıl titrediğini fark etmemesini umarak ehliyetimi uzatıyorum.

Varsa bile bundan bahsetmiyor. Neşeli gülümsemesi yerinde duruyor.

Kimliğimi bilgisayar ekranına doğru tutuyor ve başını sallıyor. - Evet, senin için her şey yolunda! Tanrım, keşke senin saçın bende olsaydı. Ehliyet fotoğrafında bile güzel görünüyor. Ehliyet fotoğrafım beni ceset gibi gösteriyor.

Bankada ehliyetimin bir kopyası var.

David cüzdanımdan ehliyetimi aldı ve bana söylemeden kasayı açtı.

Ne haltlar dönüyor burada?

Bana kimliğimi geri verdiğinde, rahatça sordum: - Kuzenim de bir kutu kiralamak istiyor. Açmak için neye ihtiyacı var?

— Sadece iki adet kimlik getirmesi, kira sözleşmesini imzalaması ve anahtar depozitosu ile ilk yılın kirasını ödemesi gerekiyor. Daha küçük kutular yıllık elli beş dolardan başlıyor.

— Annesinin de kiraya katılmasını istiyor. Annesinin bizzat gelmesi gerekiyor mu yoksa kuzenim kira sözleşmesine annesinin adını yazabilir mi?

Kasiyer başını sallar. - Kira sözleşmesinde imzası bulunan herkesin sözleşme sırasında hazır bulunması, imza atması ve iki adet onaylı kimlik belgesi ibraz etmesi gerekmektedir.

Google her şeye rağmen haklıydı. Arsa kalınlaşıyor.

— Güzel, ona haber veririm.

Çok sevindiğini söyledi: - İşte kartım. İçeri girdiğinde beni sormasını söyleyin, iyi olduğundan emin olayım.

bakımlı. Buraya gelin, kutuları sakladığımız odaya girmenize izin vereyim.

Kartı çantama atıyorum ve tezgâhtar lobinin bir tarafına doğru yürürken onu takip ediyorum. Tezgâhın kendi tarafındaki bir düğmeye basıyor. Kapı yumuşak bir mekanik *klik* sesiyle açılıyor.

Bu sabah ekstra güçlü ter önleyici sürdüğüm için minnettarım, onu personel ofislerinin sıralandığı küçük bir koridorda takip ediyorum, sonra başka bir koridora dönüyoruz.

— İşte başlıyoruz.

Bir kapı açıyor. Ahşap panelli bir ön odaya giriyoruz. Kemerinin halkasına takılı bir tutturucudan bir grup anahtar çıkarıyor. Başka bir kapının kilidini açıyor, sonra kasaya giriyoruz.

Uzun dikdörtgen bir oda, üç tarafı yerden tavana kadar çeşitli boyutlarda metal kutularla kaplı. Odanın diğer tarafındaki çıplak duvara dayalı boş bir ahşap masa ve tekerlekli bir ofis koltuğu var.

Oda çok soğuk ama dişlerimin takırdamasının nedeni bu değil.

— Kutu numarası, lütfen?

Çantamı karıştırıyorum, anahtarı buluyorum ve üstündeki numaraları okuyorum. Görevli odanın karşı tarafına doğru yürüyor. Kutulardan birinin önünde duruyor, setinden bir anahtar daha takıyor ve uzun ahşap bir kutu çıkarıyor.

— Acele etme," diyor ve tahta kutuyu masanın üzerine koyuyor. - İşiniz bittiğinde şu düğmeye basın, ben de kilitlemek için geri geleyim.

Ana kapının yanındaki metal plakaya monte edilmiş küçük kırmızı bir düğmeye başıyla işaret ediyor. Sonra da kalan paramı alıp gidiyor.

ona karşı soğukkanlı.

Sandalyeme çöküyorum, çantamı yere bırakıyorum ve önümdeki masanın üzerinde duran kapalı ahşap kutuya bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Para mı? Altın mı? Elmas mı? İnsanlar bu gizli kutularda ne saklıyor?

Davut neyi sakladı?

— Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye fısıldıyorum. Gümüş anahtarımı kilide sokuyorum.

Kapağı açmak üç denememi aldı çünkü ellerim çok titriyordu. Sonunda başardığımda, tuttuğum tüm nefes büyük bir gürültüyle dışarı çıkıyor.

Kutunun içi basittir. Metal astar. Tarif edilemez, tıpkı anahtarın kendisi gibi. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama bulduğum şey öyle değil.

Bir zarftan başka bir şey yok.

Anahtarın içindekinin aynısı olan tek bir beyaz iş zarfı.

Eğer orada başka bir anahtar bulursam, kontrolü kaybederim.

Ancak zarfı elime aldığımda içinde anahtar olmadığını görüyorum. Farklı bir ağırlığı var. Hava gibi hafif. Tırnağımı mühürün altından geçiriyorum ve tek bir kâğıt çıkarıyorum.

Üç katlanmış bir mektup.

Kuru kuru yutkunarak, heyecanla, tüm vücudum titreyerek açıyorum ve okumaya başlıyorum.

Nat,

Seni seviyorum. Öncelikle ve her zaman bunu unutma. Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey sensin ve bunun için her gün Tanrı'ya şükrediyorum.

seni ve değerli glmsemeni.

Yarın evleneceğiz. Sonrasında ne olursa olsun, hayatımın en güzel günü olacak. Senin eşim olman hak etmediğim ama minnettar olduğum bir ayrıcalık.

Yılların birçok macera getireceğini biliyorum ve bunları seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bana pek çok yönden ilham veriyorsun. Güzelliğin, kalbin, nezaketin ve yeteneğin beni her zaman etkilemiştir. Umarım seni ne kadar desteklediğimi biliyorsundur.

Sanatınıza olan tutkunuzu ne kadar destekliyorum.

Bir keresinde bana kendinizi hep sanatın içinde bulduğunuzu söylemiştiniz. Ne zaman kendinizi kaybetmeniz, kendinizi resimlerinizde bulduğunuzu söylemiştiniz.

Benim güzel Natalie'm, umarım beni de orada bulursun.

Resim yapmayı ya da dünyaya eşsiz sanatçı gözünüzle bakmayı asla bırakmayın. Umarım ocuklarımız muhteşem annelerine benzerler. Umarım geleceğimiz de şimdiye kadarki hayatımız gibi mkemmел olur.

Her şeyden önce, umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur. Hiçbir erkek bir kadını bu kadar sevmemiştir.

Tüm kalbimle, sonsuza dek, David

Grşm bulanıklaştı, elimde titreyen kâğıt parçasına baktım.

Sonra hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladım ve yüzüstü masaya yığıldım.

Tekrar ayağa kalkabilmem uzun zaman alıyor.

Bankadan çıkarken, bana yardımcı olan iyi kalpli memura cari ve tasarruf hesaplarımızın güncel bakiyesini öğrenip ğrenemeyeceğimi sordum. Merakla, onlarda hesabımız olmadığını söyledi.

Yani David sadece bir sır saklıyordu. Garip ve gereksiz bir sır. Sponsoru olmadığı bir bankanın kiralık kasasında bana hitaben yazılmış bir mektup vardı ve bunu bana verip bizi bu dertten kurtarabilirdi.

Eve gidip Sloane'u aradığımda, onun da kafası benim kadar karışıktı.
Ben.

— Anlamıyorum. Neden anahtarı sana gönderdiler?

Kanepede sırt üstü uzanıyorum. Mojo etrafımı sarmış bir battaniye, burnu kaval kemiklerimde, kuyruğunu yüzüme doğru sallıyor. Duygusal olarak o kadar bitkinim ki yatağa girip on yıl boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

— Kim bilir? - Aptalca yumruğumu gözüme sürterek söylüyorum. - Daha da önemlisi, sizce bir banka çalışanını ben orada olmadan kutunun kirasını açmaya nasıl ikna etti? Bu kulağa belirsiz geliyor.

Sesi kurudu. - Bu adam herkesi her şeye ikna edebilirdi. İnsanların tek yapması gereken onun gözlerinin içine bakmaktı.

Bu doğru. İçine kapanık biriydi ama özel bir tarzı vardı. Siz farkında olmadan sizi büyülemenin bir yolu. Sanki tüm sırlarınızı biliyormuş ama kimseye söylememiş gibi sizi özel, *görölmüş* hissettirmenin bir yolu.

— Mektubu polise gösterecek misin?

— Pfft. Ne için? O dedektifler tam olarak A Takımı değildi. Ve hala ürkütücü bir kadın polisin onun kayboluşuyla bir ilgim olduğunu düşündüğünü düşünüyorum. Bana nasıl yan gözle baktığını ve onlara söylemediğim bir şey olmadığından *emin olup olmadığını* sorup durduğunu hatırlıyor musun?

— Evet. Kesinlikle onu bahçeye gömdüğünü düşündü.

Bu düşünce beni üzdü, iç çektim. - Mektupta onlara yardımcı olacak hiçbir şey yok zaten. Asıl sorum şu... neden?

— Neden içinde bir mektuptan başka bir şey olmayan bir kasanız olsun ki?

— Evet.

Bir an için düşünüyor. - Yani, David'le evlendikten sonra, muhtemelen oraya koyabileceğiniz her türlü önemli evrakınız vardır. Evlilik cüzdanları, doğum belgeleri, pasaportlar, her şey.

— Sanırım öyle. Sonrasında küçük sigorta poliçemi yaptırdım.

O kaybolduktan sonra tabii ki. Hayatım bittikten sonra.

Kalbim sonsuza dek atmayı bıraktıktan sonra.

Michael's'da masanın karşısından bana bakan Kage'in anısı bana her şeye rağmen sonsuza kadar olmadığını hatırlatıyor. Ben öyle düşünmüyordum ama eski saatin içinde biraz hayat kalmış olabilir.

Kage. Kimsin sen?

— Evet, işte bu," diyor Sloane. - Bu bir sürpriz olurdu.

— David sürprizlerden *nefret ederdi*. Evin bir köşesini döndüğünde beni orada bulması bile hoşuna gitmezdi. Hemen yerinden fırlardı.

— Ama bu sürpriz onun için değildi. Senin içindi. Nişanlısı için bir kasanın güzel bir sürpriz hediye olacağını düşünen biri varsa o da David'dir. Bir muhasebecinin ruhuna sahipti.

Bu beni gülümsetiyor. - Gerçekten vardı.

— Doğum günün için sana bir cüzdan verdiği zamanı hatırlıyor musun?

— İçinde ayak masajı için yüzde yirmi indirim kuponuyla mı? Nasıl unutabilirim ki?

Gülüyoruz, sonra sessizleşiyoruz. Bir süre sonra usulca dedim ki, - Sloane?

— Ne aşkı?

— Kırıldığımı mı düşünüyorsun?

Cevabı kesin. - Hayır. Bence sen kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşamış sert bir kaltaksın. Ama artık dikiz aynasında. İyi olacaksın.

— Söz veriyor musun?

— Söz veriyorum.

Umalım da haklı olsun. - TAMAM. Eğer öyle diyorsan, sana inanıyorum.

— Sana yıllardır beni dinlemen gerektiğini söylüyorum, seni aptal. Ben senden çok daha zekiyim.

Bu beni güldürüyor. - Benden daha zeki değilsin.

— Evet, öyle.

— Öyle değil.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle karşılık veriyor: -Evet, öyleyim ve kanıtım var. Mırıldanıyorum: - Duymak için sabırsızlanıyorum.

— Sayın Yargıç, mahkemeye aşağıdaki reddedilemez kanıtı sunuyorum: sanığın vajinası.

Zombo. - Ne kadar hoş. Bu sergiye eşlik edecek görsel kaynaklarınız var mı?

Doğrudan konuya giriyor. - Sanık, Kage ile tanıştığından beri kişisel zevk cihazlarını en yüksek ayarlarına getirerek onu durmadan yumrukluyor... soyadı her neyse. Bana yanıldığımı söyle.

Öfkeyle söylüyorum: - Vajinamla ilgili takıntın nedir?

Şimdi daha da küstah görünüyor. - Ben de öyle düşünmüştüm.

— Bilgin olsun diye söylüyorum Danışman, adamla tanıştığımndan beri pille çalışan bir cihaz kullanmadım.

— Hmm. Sadece parmakların, ha?

— Git buradan, kötü cadı.

— Üzgünüm ama bana mahkumsun.

— Neden seninle yaptığım her telefon görüşmesi atlamak için yüksek bir bina bulma isteğimle bitiyor?

Gülüyor. - Aşk budur, bebeğim. Eğer acıtmıyorsa, gerçek değildir.

Doğaçlama bir g ö z l e m i n gelecekte korkunç bir kehanet gibi tamamen doğru bir gerçeğe dönüşmesi komiktir.

OceanofPDF.com

11

Nat

Bir ay geçti. Sonra bir ay daha. Şükran Günü gelir ve geçer. Gündüzleri öğretmenlik, geceleri ise Sloane, Mojo ve sanatım beni meşgul ediyor.

Yeniden resim yapmaya başladım. Eskiden yaptığım titiz manzaraları değil, soyutları. Tuval üzerinde cesur, şiddetli renk kesimleri, duygusal ve dizginlenmemiş. Manzaralar gördüklerimle ilgilidir, ama bunlar... her şey *hissettiklerimle ilgili*.

Onları kimseye göstermeyeceğim. Sanattan çok ruhsal kusmuk gibiler. Bunun geçecek bir evre olduğunu varsayıyorum, ama şimdilik içindeyim.

Terapiden çok daha ucuz. Ayrıca daha iyi sonuç verir.

David'in mektubu beni bir süre üzdü ama Aralık ayı geldiğinde, bu son temas için minnettar olduğum bir yerdeyim. Mezarın ötesinden gelen o son mesaj.

Sonunda asla geri gelmeyeceğini kabul ettim.

Sloane haklıydı: bir kaza geçirmişti. O sabah yürüyüşe çıkmış ve dengesini kaybetmişti. Patikalar zordu. Arazi dikti. Dağlardaki kanyonlar graniti kesen eski buzullar tarafından oyulmuştu ve bazıları zirvelerden bin iki yüz metreden fazla aşağıya iniyordu.

Çölde ne kadar deneyimli olursa olsun, bu onu ağırlığının altında çöküp yol veren ve onu unutulmaya gönderen o dar kayalık patikadan kurtaramazdı.

Başka makul bir açıklama yok.

Bunu kabul etmem beş yılını aldı ama şimdi kabul ettiğim için kendimi... yani tam olarak huzurlu hissetmiyorum. Oraya varacağımdan emin değilim. Kabullenmek, belki. Ve minnettar.

Bir ömür boyu sürmeyecek olsa bile sahip olduğumuz her şey için minnettarız.

En azından benim hayatım.

Arada sırada birinin beni izlediğinden emin oluyorsam, bunu yukarıdan beni izleyen koruyucu bir meleğe atfediyorum.

Diğer tek alternatif ise paranoyadan muzdarip olduğum ve bununla başa çıkmaya gerçekten hazır olmadığım.

Noel'den iki hafta önce kapım çaldığında saat altıdır. Dışarısı karanlık, durmadan kar yağıyor ve ben kimseyi beklemediğim için şaşırdım.

Ben de bisküvileri fırından çıkarmak üzereyim. Bir dakika sonra hazır olacaklar, iki dakika sonra da kızaracaklar. Ev 1960'larda inşa edildiğinden beri fırın değiştirilmedi ve şeytan tarafından ele geçirildiğinden oldukça eminim.

Mutfak eldivenlerimi çıkararak kapıya koşuyorum. Kapıyı açtığımda dikkatim dağılmıştı. Aynı zamanda aşağıya bakıyorum, bu yüzden ilk gördüğüm şey karla tozlanmış bir çift büyük siyah bot.

Gözlerimi botlarımdan kaldırdığımda daha fazla siyah görüyorum: kot pantolon, gömlek, yakası açık yün palto. Bana bakan gözler siyahtan bir ton daha açık, ama ne kadar karanlık oldukları için öyle de olabilirler.

O bir Kage.

Kalbim diz kapaklarıma yakın bir yere düşüyor.

Yüksek sesle söylüyorum: - *Sen*.

— Evet. Ben.

Sesi aynı alçak, hoş mırıltı, tenimde kadifemsi bir dokunuş. Adam pornografik bir radyo istasyonunda spiker olarak ikinci bir iş bulmalı, eğer böyle bir şey varsa.

Orada öylece durup ona deli gibi baktığımda bana şöyle dedi: - Fırın eldivenlerini düşürmüşsün.

Bu doğru. Aramızdaki eşikte duran neşeli kırmızı Noel Baba ve ren geyiği Noel eldivenlerim, onu görünce yaşadığım şokla düştü.

En azından dilimi yutmadım.

Şaşkınlığımı atlatamadan eğiliyor, eldivenleri büyük patilerinden biriyle alıyor ve doğruluyor. Ama onları bana geri vermiyor. Onları değerli bir eşyaymış gibi tutuyor ve ancak yüksek bir bedel karşılığında teslim ediyor.

— Dönmüşsün. Yani, buradasın. Ne yapıyorsun burada?

Tam olarak bir komşu sayılmazdı ama onu bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum. Onun varlığının her zaman ateşlediği histerik çığlık atan hormonlarla asla uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşündüm.

Bana sabit bir şekilde bakarak dedi ki: - Vegas'ta işim vardı. Uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim. Daha yeni geldim.

— Oraya nasıl gidilir? Vegas buradan arabayla sekiz saat uzaklıktadır.

— Ben uçtum.

— Oh. Az önce kötü hava koşulları nedeniyle Reno-Tahoe Uluslararası Havaalanı'na tüm uçuşların iptal edildiği haberini duyduğumu sanıyordum?

— Öyleler. Sadece benimki değil.

Bana öyle bir bakıyor ki kalbim hızla çarpıyor. - Neden seninki değil?

— Uçağı ben uçuruyordum. Yönlendirme çağrısını duymazdan geldim. Ona göz kırptım. - Sen pilot musun?

— Evet.

— Borç tahsildarı olduğunuzu söylemiştiniz.

— Öyleyim.

— Bu kafa karıştırıcı.

— Ben birçok farklı şeyim. Bu önemli değil. Demek istediğim, olabildiğince uzak durdum. Biraz kar yağması buraya gelmemi engelleyemezdi.

Bana doğru bir elektrik şoku gönderiyor. Ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranmak istiyorum ama biliyorum.

Bu yakışıklı, tuhaf ve çekici adam az önce benim onu düşündüğüm kadar onun da beni düşündüğünü, gittiği her yerden buraya geri dönme dürtüsüyle savaşımaya çalıştığını ve bazı nedenlerden dolayı geri dönmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü, ancak yine de buna boyun eğdiğini söyledi.

Ben kendime gelip onu kardan dışarı davet edene kadar birbirimize bakıyoruz.

Kapıyı arkasından kapatıyorum. Çok *büyük olduğu için* odayı kalabalık gösteriyor. Acaba tüm ısmarlama mobilyaları sipariş etmek zorunda mı? Ve kıyafetleri. Ve prezervatifleri.

Bunu şimdi düşünmemek en iyisi.

Boyutuna göre daha da küçülmüş olan küçük fuayemde karşı karşıya geldik ve sadece birbirimize baktık.

Sonunda, dedi: - Bir şey yanık kokuyor.

— Bu sadece benim düşüncem. Evini hiç satışa çıkarmadın.

— Hayır.

— Sen gittikten birkaç hafta sonra satışa çıkaracağını söylemiştin.

— Evet.

— Ne oldu?

Sesi düşer. - Sen oldun.

Yudumlarım duyuluyor olmalı. Ellerimin titremesini durdurmak istiyorum, ama beni görmezden geliyorlar.

Diyor ki: - Hiç aramadın.

— Çatım hiç akmadı.

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Söylediğinde kayboluyor: - Bok dolu polise ne oldu?

— Neredeyse kafasını kopardığın günden beri konuşmadık. - Duraksadım. - Bunun için sana teşekkür ettim mi?

— Teşekküre gerek yoktu. Korumak bir erkeğin işidir.

Sözünü aniden keser ve mırıldanır: - Lanet olsun. - Sonra uzaklara bakar ve sertçe şöyle der: - Gitmeliyim.

Rahatsız. Onu hiç rahatsız görmemiştim. Garip bir şekilde çekici.

Sessizce söylüyorum: - Birdenbire ortaya çıkıp on saniye sonra gidemezsin. En azından bir bisküvi için kal.

Bakışları tekrar benimkine kayıyor ve şimdi hararetli. - Seni tutmak istemiyorum.

Sanki yapmak istediği tam olarak buymuş gibi söylüyor: beni elinde tutmak. Yüzüm biraz daha kızarırsa vazoyu patlattığımı düşünecek.

Sonra geri çekilir. - Bisküvi mi yapıyorsun?

— Evet, fırınım hurda olduğu için muhtemelen hokey diskine döndüler ama bir parti daha hazırladım.

— *Fırıncılık* yapar mısın?

İçimdeki kızgınlık ona kaşlarını çatmama neden oluyor. - Bu neden bu kadar şaşırtıcı? Bir ev aletini kullanmaktan aciz mi görünüyorum?

— Yemek yapan güzel bir kadınla hiç tanışmadım.

Bunu daha da sinir bozucu buluyorum. Çünkü bir, dolaylı iltifatlardan hoşlanmıyorum, iki, pişirme becerilerinin bir kadının görünüşüyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok ve üç, nereye giderse gitsin güzel kadınlar etrafını sarmış gibi görünüyor.

Muhtemelen öyledirler, ama yine de. Bu fikri sevmedim.

Huysuzca söylüyorum: - Gayrimenkuller üzerinden para aklayan ve kar fırtınası sırasında kapalı bir havaalanına uçakla giren 2,5 metre boyunda bir borç tahsildarıyla hiç tanışmadım, yani ödeşтік.

Gülümsüyor. Nefes kesici. Diyor ki: - Bir metre doksan. Kıskaç bir tip misin?

Bunu düşündüm. - Bilmiyorum. Bir erkeğin beni kışkındıracak bir şey yaptığını hiç görmedim. Başka kadınlarla flört ederek arkadaşlarını çıldırtmayı seven tiplerden misin?

Onun duraklamasında, bir karanlık okyanusu hissediyorum.

Sert bir şekilde söylüyor: - Benim hiç kız arkadaşım yok.

Ne kadar yaklaştık? Hareket ettiğimi hatırlamıyorum, ama ayaklarımın kendi aklı olmalı, çünkü aniden aramızda sadece birkaç santimetre var.

Geçmiş Noel'in Kutsal Ruhu, bu adam ilahi kokuyor. Kalbim deli gibi atıyordu, dedim ki: - Evli misin?

Ağzıma bakarak şöyle dedi: - Öyle olmadığımı biliyorsun.

Evet, bunu konuşmuştuk ama onu birkaç ay önce son gördüğümünden beri Bayan Tehlikeli A [lpha9](#) edinmediğinden emin olmak istedim.

— İşiniz sizi çok mu meşgul ediyor?

— Onun gibi bir şey.

— Hmm. O zaman senin için sadece bir gece.

Bakışları tekrar benimkilere yoneliyor. Gözlerimiz tekrar buluşana kadar acele etmiyor, yüz hatlarımı inceliyor.

Prize takılı olmak gibi bir şey.

Gırtlaktan gelen bir sesle diyor ki: - Kimse bir geceliğine biriyle yatamaz. Kız arkadaşı yok. Seni ilk gördüğümden beri hiçbir şey.

Duman alarmı almaya başlayana kadar yıkıcı bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

Sinirlerim zaten gergin olduğu için sese atlıyorum. Sonra mutfağa koştum. Dumanla doluydu. ksrerek kapıyı açıyorum ve yüzüme yükselen dumanı siliyorum.

Arkamda, Kage diyor ki: - ekil.

Yn paltosunu mutfaktaki bir sandalyenin üzerine atmış ve fırın eldivenlerini giymiş. Giydiği dar siyah kısa kollu tişört, etkileyici dövme ve kas koleksiyonunu o kadar çok gösteriyor ki, beni bakarken yakalamaması için başka tarafa bakmam gerekiyor.

Kenara çekilip, içinde dumanı tüten, kızarmış bisküviler olan fırın tepsisini şeytani fırından almasına izin veriyorum, sonra fırının kapağını sakince kapatmasını, ocağın üstündeki fan düğmesine basmasını ve fırın tepsisini ocağın üzerine yerleştirmesini hayranlıkla izliyorum.

— Saçmalık mı?

— Tabii ki.

Duman fanın içine çekilirken, lavabonun altındaki dolabı açıyor, p kutusunu çıkartıyor ve tezgahın üzerindeki çanak çömlek kabından bir spatula alıyor. Sonra fırın tepsisindeki tüm yanmış bisküvileri kazıyıp çöpe atıyor.

— Tavayı kaplamak için alüminyum folyo kullanmalısınız. Bu temizliği kolaylaştırır.

Belki de kum torbasına vurmak, kar fırtınalarında uçmak ve etrafta gülünç derecede seksi olmak arasında Yemek Ağı'nı izliyordur.

Kuru bir şekilde söylüyorum: - Teşekkürler, Gordon Ramsay. Bir dahaki sefere bunu deneyeceğim.

Çöplerin üzerinde bir an duraklıyor, sonra boş kızartma tenekesini ocağa geri koyuyor, fırın eldivenlerini çıkarıp tezgâha atıyor ve bana dönüyor.

Bana yaklaşıp, usulca dedi ki: - Sözümü kesersen seni dizime yatırırım güzel kız. - Ağzıma bakıyor ve dudaklarını ıslatıyor.

Bayıldığınız halde ayakta kalabilir misiniz?

Eşit derecede telaşlanmış ve tahrik olmuş bir şekilde, popom mutfak masasına çarpana kadar geri çekiliyorum. Sonra gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Burun buruna gelene ve ben gözlerinin içine bakana kadar sinsice yaklaşıyor.

Sessiz. Bekliyor. Bir fırın gibi ısı yayıyor.

A ğ z ı m d a n k a ç ı r d ı m : - Michelin yıldızlı bir şef a m a .
Yani bu gerçekten bir iltifattı.

Endişemi görünce mırıldandı: - Lütfen benden korkma. Sana asla zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Gerçek buydu.

Az önce maraton koşmuş gibi nefes alıyorum, bu yüzden cevap vermek biraz zor. - Korku değil. Sinir. Sen çok...

Tanıştığımız gece Sloane'un ona ne dediğini hatırlayana kadar yeterince iyi bir kelime bulamıyorum. - Evcilleşmemiş.

Gülümsemesi yavaşça belirir. - *Bu* bir iltifattı.

— O gece Downrigger'da bana parlak zırhlı bir şövalye olmadığını söylediğinde arkadaşım sana böyle seslenmişti.

— Arkadaşın, kendine güvenen esmer olan mı?

— Bu doğru.

Başını eğdi ve bana baktı. - Sen tuvalete gittiğinde bana asıldığını mı söyledi?

— Evet.

— Ve ilgilenmediğimi mi?

— Evet ve dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz buna inanamadık.

— O güzel bir kız. Ama dünyada milyonlarca güzel kız var. - Elini kaldırıyor ve hafifçe yanağıma dokunuyor. En yumuşak sesiyle şöyle diyor: - Senden sadece bir tane var.

Sertçe nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. - Beni burada öldürüyorsun.

— Bana gitmemi söyle, gideceğim.

— Neler olduğunu gerçekten anlamıyorum.

— Evet, anlıyorsun.

— Bir maceranın benim için iyi olacağını sanmıyorum dedim.

— Bir ilişki istemiyorum.

Gözlerimi açtığımda, onu bana nefesimi kesecek kadar yoğun bir şekilde bakarken buluyorum.

Mırıldanıyor: - Vermek zorunda olduğun her şeyi istiyorum Natalie, sen bana vermek istediğin sürece.

Dizler, Yapma. cesaret cesaret a Vazgeçmek .

Ben Şimdi. Bakıyorum Kendimi ne kadar çaresiz hissedersen hissedeyim, derim ki: - Birbirimizi çok az tanıyoruz.

— Yeterince biliyoruz. Ve birlikte geçirdiğimiz süre uzadııkça daha fazlasını öğreneceğiz.

Cevap vermediğimde diyor ki: - Ama ilk adımı senin atman gerekecek.

O kadar yavaş göz kırpıyorum ki komik görüldüğünden eminim. - Dur bakalım. *Ne oldu?*

— Beni duydun.

— Kapıyı açtığımdan beri bana söylediğın her şeyi ilk hamle olarak görmüyor musun?

Eğlenen bir gülümseme dudaklarını бүker. - Yeterince makul. O zaman ikinci hamleyi senin yapman gerekecek. Sana baskı yapmayacağım. Bu senin programında olacak, benim değil.

— *É?*

— Senin içinde...

Sanki mutlak bir şeymiş gibi söylüyor. Bir kaçınılmazlık. Sanki geleceğē gitmiş ve etrafına iyice bir bakmış ve şimdi buraya dönmüş, benim programa katılmamı bekliyor.

Gerçekten sevmediğim bir şey varsa, o da hafife alınmaktır.

Gözlerinin içine bakarak şöyle diyorum: "Seni aşağılayacaksam şimdiden özür dilerim Romeo, ama kibrin nükleer enerji olsaydı, tüm evrene güç verebilirdi.

Bir süre sonra başını geriye atıp gülüyor. Bu beni o kadar korkutuyor ki kendimi mutfak masasının üzerine atıyorum.

Gülüyor ve gülüyor, geniş göğsü titriyor, elleri karnını tutuyor, sonunda iç çekiyor ve başını sallayarak bana bakıyor.

— Kızgınken çok tatlı oluyorsun.

— Bacaklarına tekme attırtma bana. Öfkeliyimdir, bilesin di ye söylüyorum.

Kollarını vücudumun iki yanındaki masaya dayamak için eğilen Kage gözlerimin içine derin derin bakıyor.

— Güzel. Aklından geçenleri benimle konuşmanı istiyorum. Haddimi aştığımda bana söyle. Gerekirse kıcıma tekmeyi bas. Çünkü bir şey

Kolay bir adam olmadığımı garanti edebilirim. Seni kesinlikle kızdıracağım.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. - Gerçekten mi? Şok edici.

— Zekice.

— Yüzde yüz. Sanırım bu *benim hakkımda* bilmen gereken bir şey. Ayrıca, madem bu kadar açık konuşuyoruz, 'seni dizime yatırmak' konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Şaplak yeme fikrinden hoşlanmıyorum.

— Ya beğeneceğinizi garanti edersem?

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. - Bu *tam da* bir erkeğin söyleyeceği bir şey.

Gülümsüyor. Kulağa tehlikeli geliyor. - Şimdilik uzak duralım. Bilmem gereken başka evcil hayvan var mı?

Gözleri o kadar şehvet dolu ki konsantre olmakta zorlanıyorum.

— Senin için bir liste yapacağım.

Gülüyor. - Eminim gülersin.

Daha yakına eğilip ağzını kulağıma yaklaştırana kadar birbirimize bakıyoruz. Fısıldıyor: - Numaram hala sende var mı?

— Evet.

— Güzel. Kullan onu.

Boynuma doğru nefes alıyor, boğazından kısık bir zevk sesi çıkıyor, sonra doğruluyor ve ceketini bıraktığı sandalyenin arkasından alıyor.

Sonra geldiği gibi aniden gitti ve ön kapımı arkasından kapattı.

Mojo birkaç dakika sonra esneye esneye mutfağa girdiğinde, ben hâlâ Kage'in beni bıraktığı yerde oturuyor ve kalp atışlarımın tüm zamanların en yüksek seviyesinde olduğunu hissediyorum.

Vücudumun her yerinde, dudaklarının boynuma hafifçe dokunuşunu etimin her santimetresinde hissediyordum.

OceanofPDF.com

12

Nat

Ertesi gün, iş yerindeki öğle tatilimde Sloane'u aradım ve ona tüm hikayeyi anlattım. Bitirdiğimde sessiz kaldı, ta ki hattan alçak bir tıslama sesi gelene kadar.

— Vay be. Bu adam gerçekten başka bir şey.

— Sence ne yapmalıyım?

— Sizin için iki kelime var. İlk kelime 'Fuck' ile başlıyor ve ikincisi 'Him' ile başlıyor.

Kuru bir şekilde söylüyorum: - Çok ince.

— Tamam o zaman. Ne yapmak *istiyorsun*?

Tedirgin bir şekilde dönüp diğer yöne, öğretmenler odasına doğru yürüyorum. Öğle yemeği için getirdiğim hindili sandviç yanımdaki masada dokunulmadan duruyor. Bu sabah bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sanırım artık midemin daha sakin olacağını düşünmüştüm.

Ama öyle değil. Kage'in tüm bedensel fonksiyonlarımı bozan bir tarzı var. Onu çıplak görsem, iki saniye içinde kalp krizinden öleceğimden eminim.

— O sadece... *çok fazla*. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sempatik bir ses çıkarıyor.

— Ve çok gizemli. Ve güzel. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam.

— Eğer söylemeye çalıştığın buysa, o senin ulaşamayacağın biri değil. Bu şehirde istediğin her erkeğe sahip olabilirsin. Evli olanları bile.

— Neden sonuna zinayı eklediğinizi bilmiyorum ama iltifatınız için teşekkürler.

— Demek istediğim, sen normalde akli başında olan erkeklerin aklını başından alan türden bir kızsın. Papa'yı bile seks bağımlısı yapabilirsin.

— Ucuz romandaki gerçek mesleğini kaybetmişsin.

— Ben ciddiğim. Günah işlemek için vücudu yapılmış bakire olayı. Erkekler bunun için çıldırıyor. Sen onların on standart fantezisinden birisin.

— Hayallerini yıkmak istemem ama Oprah yayından kalkmadan önce bakire değildim.

— Yeterince yakın. Kaç tane penis gördün?

— Bu sorunun cevabını biliyorsun. Peki neden on standart erkek fantezisinden oluşan bir listeniz varmış gibi görünüyor?

— Çünkü ben biliyorum. Onları duymak istiyor musun? Üstüne basa basa söylüyorum, "Hayır.

Bunu görmezden gelerek bir listeyi işaretlemeye başlar. - Üçlü seks bir numara tabii ki. Erkekler bu fanteziye *bayılır*. Çoğunun tek bir kadın yerine iki kadınla hayal kırıklığına uğrayacağını boş verin, bu onların saçma menüsü. Sonra teşhircilik, röntgencilik, bakireler...

— Ne zaman sorunlu aşk hayatıma geri dönmek istersen, burada bekliyor olacağım.

— Rol yapma, derin boğaz, esaret.

— Onda orada olur muyuz? Öğle yemeğinden hemen sonra kaçırmamam gereken bir toplantım var.

— ...şaplak, hakimiyet ve anal.

Bir süre hiçbir şey söylemeyince Sloane sordu: - Hâlâ orada mısınız?

— Evet. Sadece şu son üç...

— Ne istiyor? - Talep ediyor. Neredeyse onu eğilmiş, telefonu beklenti içinde tutarken görebiliyorum.

— İçimden bir ses bunların Kage'in favorileri olduğunu söylüyor.

İç çekişi alçak ve duygusal. - Aman Tanrım. Mükemmel olduğunu biliyordum.

— Anal mı? Hayır, teşekkür ederim. O delik sadece çıkış.

— Hayatım, O *inanılmaz*.

Birçok şüphem var. - O kadar acı çekerken orgazm olduğunu nereden biliyorsun?

Küçümsüyor. - Kuru kuru sokmasına izin veremezsin, seni aptal! O küçük gül guncasını tamamen yağlamalısın ve hepsi bu!

İş arkadaşlarımdan biri yanımdan geçerken gülümseyerek bana el sallıyor. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum ve Sloane'un yüksek sesinin çok uzağa taşınmaması için dua ediyorum. Zaten yeterince sorunum var.

Sesimi alçaltarak diyorum ki, - Devam edelim. Şaplak mı? Sanki yaramazlık yapan beş yaşında bir çocukmuşum gibi mi? Bana aptalca geliyor.

— Kucağında yanan bir popo ve sırlıslıkla bir vajinayla yüzüstü yatarken bu gerçekleşmeyecek.

Gülmeye başladım ve duramıyorum.

— Şimdi gül kızım, çünkü seni yatağa bağlarken sana kötü şeyler yaptığında gülmeyeceğini garanti edebilirim.

Elimi alnıma koyarak inliyorum. - Bu benim için çok fazla. Misyoner pozisyonu sırasında ışıkları açık bırakmak benim fikrimdi.

— ECA. Biliyorum, biliyorum. Trajik bir durum.

— Gitmem gerek. Toplantım birkaç dakika içinde başlıyor.

— Bu gece mutlu saatler mi? Saat beşte Stavros ve arkadaşlarıyla La Cantina'da olacağım. Kage'i de getirmelisin. Bak bakalım o çoban köpeği diğer köpeklerle ne kadar iyi anlaşıyor.

Hayır demek üzereydim ama aslında iyi bir fikir.

Kage'in Chris'ten başka biriyle etkileşime girdiğini hiç görmedim ve o da pek ideal koşullar altında değildi. Muhtemelen onu başkalarının yanında görerek hakkında çok şey öğrenebilirim. Nasıl davrandığını, ne söylediğini.

Söylemediği şey.

— TAMAM. Ona sorarım. Gidersek sana mesaj atarım.

— Etkileyici. Seni görmek için sabırsızlanıyorum hayatım. Ve senin lezzetli erkeğini. Yaramaz bir şey giyersem benden nefret etme.

— Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım. Telefonu

kapatır kapatmaz Kage'in numarasını çeviriyorum.

Ona itiraf edeceğimden değil ama ezbere biliyorum.

Bana verdiği ve arkasına telefon numarasını karaladığı kartvizite bakarak utanç verici bir zaman geçirdim. Diğer tarafta ise Manhattan'daki ısmarlama bir takım elbise üreticisinin iletişim bilgileri vardı.

Kage takım elbise içinde öldürürdü. Umarım onu bir daha takım elbise içinde görmem, çünkü o adamın yanında sahip olduğum tüm irade gücü anında yok olur.

Takım elbise giymiş yakışıklı bir adam benim kriptonitimdir.

Hat cevaplanmadan önce sadece bir kez çalıyor. Kimse bir şey söylemiyor, ben de tereddütle söylüyorum: - Alo? Kage? Ben Natalie.

Diyor ki: - Sen çağırdın.

Sesi kısık. Memnun ve şaşkın görünüyor. Ben de bunun kesin bir sonuç olduğunu düşünmüştüm.

— Ben aradım. Alo?

Aptalca bir şey söylememek için hindili sandviçimi ağzıma atmalıyım. Geldiğini hissedebiliyorum. Beynimi lapaya çeviriyor, çok pişmiş risotto gibi.

— Sana da merhaba. Ben de tam seni düşünüyordum.

Kalbinizi sakınleştirin. Kendini kontrol et. Tanrım, acınacak haldesin. -
Öyle mi? - Soğukkanlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum.

— Evet. Sikim kaya gibi sertleşti.

Ve işte yanaklarımdaki sıcaklık geliyor. Harika. Toplantıma masanın üzerinden fırlatılmış ve hayatımda neredeyse hiçbir şeyle seks yapmamış gibi görünerek gideceğim.

— Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

— Evet.

— Senin vahşi maçoluğun. Bu gerçekten dengemi bozuyor. Bir konuşmanın beşinci saniyesinde 'yarak' kelimesinin kullanılmasına nasıl uygun bir şekilde karşılık vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Özellikle de 'taş gibi' ile birlikte kullanıldığında. Görgü kuralları dersinde o günü kaçırmış olmalıyım.

Bir duraklama oluyor, sonra gülüyor. Ses derin, zengin ve tamamen muhteşem.

— Çok komiksin.

— Bu bir evet mi?

— Bu bir evet. Özür dilerim. Az önce beni...

— Bu duyguyu bilirim.

— Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun.

— Gergin mi? Güvensiz mi? Dengesiz mi?

Kafası karışık mı? Bir duraklama daha. - Ne söyleyeceğimi biliyordun.

— Ben iyiyim.

— Zihin okuma ile mi?

— Duyguları isimlendirmekle. Bu yaptığım terapilerden kaynaklanıyor.

Duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kendi aptallığım karşısında başımı sallıyorum. Tanıştığım erkeklerin hiçbirisiyle böyle bir sorunum olmamıştı ama Kage'in yanında ağzımı açacağıma güvenemiyorum. Aptalca şeyler her yöne uçuşuyor.

— Yardımı oldu mu?

İlgileniyor gibi görünüyor, ben de dürüstçe cevap veriyorum. - Gerçekten de öyle. Hâlâ bok gibi hissediyordum, sadece bunu tanımlamak için daha iyi sıfatlarım vardı.

Hattın diğer ucunda bir hışırtı duyuyorum, sanki hareket ediyormuş gibi. Sonra nefes veriyor. - Zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm.

— Oh Tanrım. Lütfen benim için üzülme. Acımdan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ederim.

— Bu acıma değil. Empati.

— Çok farklı olduklarından emin değilim.

— Öyleler. Biri patronluk taslamaktır. Diğeri ise kendiniz de yaşadığınız için birinin neler çektiğini anlamaktır. Ve kimsenin böyle bir acı çekmesini istemezsiniz. Ve bunu daha iyi hale getirebilmeyi dilersiniz.

Sesi düşüyor. - Keşke bunu senin için daha iyi yapabilseydim.

Duygularım göğsümde kabarıyor ve boğazımda bir yumru oluşturuyor. Birkaç kez yutkunduktan sonra usulca şöyle diyorum: "O halde teşekkür ederim.

Başka bir şey söylemediğim bir andan sonra mırıldandı: - Eğer sorun olmazsa, seni bir daha gördüğümde öpmek istiyorum.

— İlk adımı benim atmam gerektiğini düşündüm.

— Bunu sen yaptın. Beni aradın. Top artık benim sahamda. Ne diyorsun?

İzin istemesi hoşuma gitti. Hiçbir şey için izin isteyen bir adama benzemiyor.

— Yani... muhtemelen. Ama bunu garanti edemem. Seninle ilgili duygularım tahmin edilemez. Bir an seni öpmek isterken bir an sonra trafiğe itebilirim. Bir sonraki şarkıya kulak vermemiz gerekecek.

Gülüyor. - Yeterince adil.

— Yani... - Bir nefes aldım ve cesaretimi topladım. - Bu gece boş musun diye sormak için arıyorum.

Duraklamasında, şaşkınlığını hissediyorum. - Bana çıkma mı teklif ediyorsun?

İnliyorum. - Beni rahat bırakır mısın? Bu konuda hiç iyi değilim!

— Bilmiyorum, çok iyi gidiyorsun gibi görünüyor. Hatta profesyonel.

Kötü niyetli ses tonundan ürperiyorum. - Benimle dalga mı geçiyorsun?

— Belki biraz.

— Kes şunu!

— Özür dilerim," diyor, hiç de üzgün görünmüyor. - Alay etmek en sevdiğim şeylerden biridir.

Sesindeki ima beni felç etti. - Reddedeceğin konusunda anlaştık mı, anlaşmadık mı?

Masumca diyor: - Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Peki, tamam. - *Bu* gece tekrar gel. Var mısın?

Sesi dalgınlıyor. - Bilmiyorum. Duruma göre değişir. Beni nereye götürüyorsun?

Telefonu belime koyuyorum, başımı arkaya eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir süre sonra telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

— Ne oldu? Seni kaybettim mi?

— Hala buradayım. Sadece bir kadına çıkma teklif eden her erkek için üzüldüyorum.

— Kendini ifşa etmek eğlenceli değil, değil mi?

— Gerçekten berbat bir durum. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum.

— Biz inatçı bir grubuz. - Sesini alçaltıyor. - Ve benim durumumda, acımasız.

Öğretmenler odası boşaldı. Öğle yemeği bitti ve iki dakika içinde personel toplantım var.

Daha az umursayamazdım.

— Sende bunu fark ettim. Kısa bir süre sonra, bir kıza kamçı etkisi yapabilecek bir dönme eğilimin olduğunu fark ettim.

— Evet, ama pazularımı fark ettin mi? Etkileyici olduklarını söylüyorlar.

Sesindeki şakacılık başımı eğmeme neden oluyor. - Benimle flört mü ediyorsun?

— Bisküvi pişirdiğini öğrendiğimde benim kadar şaşırmış görünüyorsun.

— Benim ayakkabılarımı değiştirdiğim gibi sen de ruh halini değiştiriyorsun. Dumanlı halden aptal hale bu kadar çabuk geçebilen biriyle hiç tanışmamıştım.

— Aptalca mı? - İğrenmiş görünüyor. - Hayatımda hiç aptal olmadım.

— Çok maço, değil mi?

— Çok maço. Senin de söyleyebileceğin gibi.

Gülmek zorundayım çünkü yine benimle flört ediyor. Neşeli bir Kage beklediğim bir şey değildi. - Bugün keyfin yerinde.

— Sen aradın. Bana çıkma teklif ettin. Belli ki benim cazibeme karşı savunmasızsın.

— Kendimizi kaptırmayalım.

— Bu da planımın mükemmel işlediği anlamına geliyor.

— Bu nasıl bir plan böyle?

Bir yarım dönüş daha yapıyor, iki parmağının şaklaması kadar hızlı bir şekilde şakacıdan cızırtılı bir seksiliğe geçiyor. Hırlıyor: - Seni benim yapıyorum.

Oturmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Masada bir sandalyeye çöküyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. Nabzım kulaklarımda kırılan okyanus dalgaları gibi kükrüyor.

— Hiçbir şey söylemiyorsun.

— Sadece yeniden ayarlıyorum.

— Çok açık sözlü olduğumu zaten biliyorsun.

— Fark etmediğim şey, hiçbir uyarı olmamasıydı. Buna asla hazır değilim. İki yarı yabancı gibi konuşarak normal bir hızda seyahat ediyor olacağız.

— Bunu konuşmuştuk. Biz yabancı değiliz.

— Sonra bir anda Christian Grey belirir ve deri kırbacını şaklatıp emirler yağdırmaya başlar.

Bir anlık duraklama oldu, sonra Kage dedi ki: - Bu Christian Grey'in kim olduğunu bilmiyorum ama sanırım ondan hoşlanacağım.

Ben de bundan korkuyorum. - Randevumuza çıkmadan önce bir şey söylemem gerek.

— Kulağa tehditkâr geliyor.

— Sadece çok gerginsin, Kage. Çok... kışkırtıcısın. - Yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor. - Cinsel.

O bekler için Daha fazla. Ne zaman Bilmiyorum.

Devam ediyorum, o sorar Sabırsızca: - Ve?

— Ve ben değilim.

Bir süre sonra sessizce şöyle der: - Hoşlanmadığını mı yoksa hoşlandığını mı söylüyorsun anlayamıyorum.

— Biraz karışık aslında.

Ne kadarını açıklayacağımı bilemediğim için tereddüt ediyorum ama vazgeçmek için çok geç olduğuna karar veriyorum. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsam, konuyu hiç açmamalıydım.

— Dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitti. Söylediğin şeyler beni şok ediyor, ama aynı zamanda...

Sesi bir oktav daha düşüyor. - Ne oldu?

Nabzım hızla atarken, fısıldıyorum: - Ara beni.

Sessizlik bozuluyor. Nefes alışını duyuyorum. Öncekinden farklı.

— Seni asla incitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Buna güvenmeni istiyorum. Bana çekinmeden güvenmene. Bunu yapana kadar, her şey sana bağlı. Kartları sen dağıtacaksın. Kuralları sen koyacaksın. Benden özellikle istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağıma dair söz veriyorum.

Ondan özellikle bir şey istemek zorunda olduğum fikrini reddediyorum. - Görüyorsun, işte tam olarak bu. Ben...

Büyük bir kız ol, Natalie. Ona gerçeği söyle.

Sesimi olabildiğince eşit tutarak şöyle diyorum: "Sizin kadar açık sözlü olabileceğimden emin değilim. Doğruyu söylemek gerekirse, ben çok muhafazakâрім. - Boğazımdaki kurbağayı temizliyorum. - Yatakta.

Boğuk bir sesle şöyle diyor: - Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Midem bulanıyor. - Bu kadar açık mı?

— Açık olan şu ki çok tatlısın, dişlerimi her santimetrene geçirmek istiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyorsan, endişelenme. Sen mükemmelsin. Sen ıslak bir rüyasın. Söylediğim ya da yaptığım bir şey hoşuna gitmezse söyle. Her şeyin masada olmasını istiyorum.

bilmeden her şeyi berbat edecek bir şey yaparsın. Bu da benimle iyi ya da kötü iletişim kurman g e r e k t i ğ i anlamına geliyor.

Gülüyor. - Ki şu ana kadar bu konuda çok iyiydin. Nefesim kesildi ve tek yapabildiğim oturmak. Kardiyovasküler kondisyonum için bir doktora görünmeliyim.

Kage bu noktada tutarlı bir yanıt vermeye hazır olmadığını biliyor olmalı, çünkü profesyonelleşerek merhamet gösteriyor.

— Pekala, Bayan Peterson. Randevu teklifinizi kabul ediyorum. Beni ne zaman alacaksınız?

— Ben mi? *Seni* yakalamak mı? Bekle...

— Haklısın, ben sürmeliyim. Bisküvileri çok kötü yakan insanlara direksiyon başında güvenemezsin.

Güldüm. - Yani seninle iletişim kurmamı mı istiyorsun? Burası sana şovenist bir pislik olmamanı söylediğim yer.

— O gün görgü kuralları dersini kaçırdığın için şaka yapmıyordun.

— Ukala ve şakacı olmamakla ilgili olanı da kaçırdım.

Bir kez daha, cıva gibi aydınlıktan karanlığa giden yüz seksen tane çıkarır.

— Merak etme," diyor sert ve baskın bir sesle. - Bu kötü davranışı düzelteceğim. Kucağımda kıvranıp boşalman için bana yalvarana kadar avuç içimi çıplak kıkına koyarak tekrar tekrar düzelteceğim.

Sonra beni altıda alacağını söyledi ve telefonu yüzüme kapattı.

13

Nat

Kage saat altıda kapımı çaldığında, sakın ve hazırım. Ha!

Aslında çok gerginim ama bunu belli etmemeye kararlıyım.

Kapıyı açtığımda, onu alametifarikası olan lüks kot, deri ve yünlü takımıyla balkonumda dikilirken buluyorum. Giydiği palto muhtemelen benim arabamdan daha pahalı.

Asi saçları evcilleştirilmiş. Yüz ifadesi serttir. Büyük patilerinden birinde, beyaz saten bir kurdeleye sarılmış narin beyaz çiçeklerden oluşan bir buket tutuyor.

Beklenmedik derecede tatlı bir jest. Nazik. Onu bir çiçekçide, tek tek sapsarı seçerken hayal etmekte zorlanıyorum ama buket belli ki süpermarketlerde satılan hazır çiçeklerden değil. Daha çok gardırobuna benziyor: basit ama pahalı.

Bu adam bir şeyleri seçerken dikkatli davranıyor.

— Merhaba," diyorum utanarak. - İyi görünüyorsun.

— Senin kadar iyi değil. - Çiçekleri uzatıyor.

Onları ondan aldım ve onu içeri davet ettim. - Onları suya koyup ceketimi alacağım ve yola çıkacağız.

Ben vazo aramak için mutfığa giderken Kage kapıyı kapatıyor. Buzdolabının üstündeki dolapta bir tane buluyorum. İçine su dolduruyorum, buketten plastik filmi ve kurdeleyi çıkarıyorum ve çiçek sapsarısını yeniden takıyorum.

Bu yüzden çiçekleri vazoya yerleştirirken huzursuz olmamaya çalışıyorum ve Kage yarım metre ötede duruyor, sanki bir kaktüsmüş gibi beni içine çekiyor.

Kuraklıktan harap olmuş bir çöl ve ben ilk bahar yağmuruyum.

Bakışlarının yoğunluğundan o kadar rahatsız oluyorum ki kapılar açılıyor.

— Sloane ve erkek arkadaşının bize katılacağını söyleyemedi telefonunu yüzüme kapattı. Aslında, teknik olarak onun erkek arkadaşı olduğundan emin değilim. Ona öyle diyorum çünkü 'ayın lezzeti' için kibar bir terim yok. Erkekleri mendil gibi elden geçiriyor. Onu yargıladığımdan değil. Yargılamıyorum. Sadece orada olacağını söylüyorum. Şu herif. Oh, ve görünüşe göre bazı arkadaşları da. Umarım her şey yolundadır. Bunun *bizim randevumuz* olması gerektiğini biliyorum ama aslında çiftte randevu. Yani, hala bizim randevumuz, sadece daha fazla kişi gidiyor.

Kage uzanıyor ve bileğimi nazikçe kavıyor. - Sakin ol," diye mırıldanıyor. - Sadece nefes al.

Gözlerimi kapatıyorum ve öyle yapıyorum. - Özür dilerim. Normalde bu kadar gergin değilimdir.

— Biliyorum. Ben de bilmiyorum.

Gözlerimi açıp ona baktığımda, gözlerinde yanan o kadar büyük bir arzuyla bana bakıyor ki, bir an için nefesim kesiliyor.

Elimden mutfak makasını alıyor, tezgâhın üzerine koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor, bileğimi hâlâ nazikçe kavıyor. İkna ediyor, talep etmiyor.

Lütfen, emir değil.

Kollarımı omuzlarına doluyor, belimden tutup bedenlerimizi birbirine çekiyor ve bana bakıyor.

Kısık bir sesle şöyle diyor: - Tanıştığımız günden beri seni düşünmeyi bırakmadım. Bir şeylere takıntılı biri değilim ama

sana takıntılı. Dikkatimi dağıtacak kadar. İşimi engelleyecek kadar. Seni aklımdan çıkaramıyorum ve denedim. Çok uğraştım. İşe yaramadı. Ben de denemekten vazgeçtim. Seninle oyun oynamayacağım. Seni tahmin etmeye devam etmeyeceğim. Sana nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi zaten söyledim. Sen bir sonraki adımı atacak kadar güvende hissedene ya da bıkip bana siktirip gitmemi söyleyene kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Benim yanımda gergin olmana gerek yok. Ben şimdiye kadar tanıdığın en az tahmin edilebilir adamım. Yanlış bir şey söylersen senden istediğim şey değişmeyecek. Kilo alsan, saçını kessen ya da vegan olmaya karar versen de değişmeyecek. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyleyen ve yollarımızı ayırsak bile değişmeyecek. Bu isteğini yerine getiririm ama bu seni arzulamaktan vazgeçmeme neden olmaz. Ama bilmelisin ki.

Tereddüt ediyor. - İyi bir adam olmadığımı biliyor olmalısın.

Kucağında kapana kısıldım. Kalbim bir çekiç gibi çarpıyor. Sanki yer ayaklarımın altına çökmüş ya da uzayda serbest düşüş yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve bunların hepsi senin sözlerin, kokun ve benimkine bastırılmış sıcak, güçlü bedenin yüzünden.

Eğer beni öperse, ben biterim.

— Kötü bir adam, istediği bir kadına asla iyi olmadığını söylemez.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallar. - Bu abartı değil. Bu gerçek.

— Sana inanmıyorum.

— Yapmalısın.

— Ya sakıncası yok dersem?

— O zaman aptallık ettiğini söyledim.

Birbirimize baktık, burun buruna geldik, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Sadece boynunu hafifçe bükmesi yeterli olacaktı.

Böylece ağız benimkinin üzerindeydi.

Birdenbire o kadar çok istiyorum ki nefesim kesiliyor.

— Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermiştin. Bu doğru muydu? Anında cevap verdi. - Evet, doğrudu.

— Yani kaba davranıyorsun. Bu diğer insanlarla mı ilgili?

Bir an sessizlik içinde debeleniyor, kaşları çatık, o kadar yakışıklı görünüyor ki canı yanıyor. - İsimle ilgili. Yaşam tarzımla. *Hayatımla ilgili.*

— Bana bir suçlu olduğunu söylüyorsun. Yine anında cevap veriyor. - Evet.

Kalbim biraz daha hızlı atarsa, düşüp öleceğim. - Bir suçlu ne kadar büyüktür?

— En büyük. En kötüsü. En kötüsü.

— Hiç mantıklı değil. Ne tür bir suçlu etrafta dolaşıp kötü adam olduğunu ilan eder ki?

Sesi sertleşiyor. - Karısına ihtiyacı olan ama onun da neye bulaştığını anlamasını isteyen bir adam.

Biraz güldüm, kafam karıştı ve sinirlendim. - Şimdi de beni korkutmaya mı çalışıyorsun?

— Seni eğitmeye çalışıyorum.

— Nedenini sorabilir miyim?

Sesi sertleşiyor. - Çünkü bir kez yatağıma girdin mi, benim olursun. Ve bu kadar. Sana sahip olduğumda, gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen istesen bile.

Birbirimize bakıyoruz. Bir süre sonra dedim ki: - Vay canına. Daha ilk randevumuza bile çıkmadık.

Hırlıyor: - Ben buyum işte. Yapmadığım tek kötü şey yalan söylemektir. Nefret edeceğini bilsem bile sana asla yalan söylemem.

Bu.

Tedirgin, bunu açıkça görebiliyorum. Tedirgin ve kızgın, öfkesi alevleniyor.

Beni korkutmuyor. A k s i n e , derin bir merak uyandırıyor.

Tıpkı söylediği her şey gibi.

Terapiye harcadığım onca para... Ne büyük kayıp.

Diyorum ki: "Pekala. Diyelim ki bana söylediğin şeyi kabul ediyorum. Diyelim ki senin Noel Baba'nın yaramazlar listesinde olduğunu bildiğimi varsayarak devam ediyoruz.

İç çekiyor, gözlerini kapatıyor. - Bundan çok daha kötü.

— Lütfen sözümü kesmeyi bırak. Bir şey söylemeye çalışıyorum.

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor, gözleri parlıyor. Sıkılmış çenesinde bir kas deli gibi seğiriyor.

O isyankâr kasın büyüüne kapılıp parmağımın ucuyla izini sürüyorum. Dokunuşumla sakinleşiyor, o kadar ki nefes almayı bırakmış gibi görünüyor.

Yumuşak bir sesle: - Hayatım boyunca hep iyi oldum. Tüm doğru kararları verdim. Aptalca ya da çılgınca hiçbir şey yapmadım. Çocukken bile tüm kurallara uydum. Bunların hiçbirisi beni hayatın sunduğu en kötü şeylerden korumadı. İyi olmak beni incinmekten, depresyona girmekten ya da acıdan kaçmak için kendimi öldürecek cesaretimin olmadığı daha fazla gün geçirmeyi dilemekten alıkoymadı. Bana az önce ne yaptığını söyleyecek kadar dürüst olman... Sanırım bu beni korkutmalı, ama bunun yerine kendimi daha güvende hissettiriyor. Sana güvenmek istememi sağlıyor. Çünkü gerçek her zaman güzel bir şey uydurmaktan çok daha zordur. Çirkin gerçeği güzel bir yalana tercih ederim. Öyleyse randevumuza iki normal insan gibi devam edelim. Biraz eğlenelim. Ondan sonra, her seferinde bir gün yaşayalım. Gerekirse her seferinde bir saat. Her şeyi bu gece çözmeye gerek yok. TAMAM MI?

Uzun bir süre gergin bir sessizlik içinde bana bakıyor. Gözlerinin arkasında dönen çarkları görüyorum. Sonra isteksizce başını sallıyor, sanki benimle görüşmeye devam etmeyi kabul etmek aklının ucundan bile geçmiyormuş gibi.

Ayrıca kendimi onun yanında daha güvende hissediyorum.

Gerçekten kötü olan hiç kimse başkasının iyiliğini kendi iyiliğinin önüne koymaz.

Narsistler ve psikopatlar böyle davranmazlar.

Cesaretimi toplayarak kollarımı tekrar omuzlarına doladım ve bir kedi gibi ona doğru uzandım. - Yani... telefonda bahsettiğin öpücük.

Gözleri ateşle parlıyor. Arka dişlerini gıcırdatıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Sözlerimin onu nasıl etkilediğini bilerek ona gülümsüyorum ve bu kadar küçük bir şeyin onun gibi bir adamın kontrolünü kaybetmesine neden olabileceği fikriyle sarhoş edici bir güç dalgası hissediyorum.

— Yanlış hatırlamıyorsam, ne istediğimi açıkça sormam gerektiğini söylemişsiniz.

Kirpiklerini indiriyor. Çok yavaşça nefes verir. Göğsünde bir ayının çıkaracağı ses gibi gürler. Hırlıyor: - Soruyor musun?

Kaşlarımı çatarak bir an düşünür gibi yaptım. - Bilmiyorum. Alo?

Gözleri siyaha döndü. Katil siyahı. Deli siyahı.

Benden çıkan tek tepki beni daha çok gülümsetmek oluyor. Ölümcül derecede yumuşak, diyor: - Dikkatli ol, güzel kız.

Bana böyle seslenmesine bayılıyorum. Tüm boş alanlarımın çatırdayan beyaz ışıkla dolmasına ve şarkı söylemeye başlamasına neden oluyor.

Yanan gözlerine bakarak fısıldıyorum: - Hayır. Sanırım yeterince dikkatli oldum. Bu yüzden beni öpmeni istiyorum n....

Kage ağzını benimkine yapıştırdı.

Öpüşü vahşi, talepkâr, yoğunluğu neredeyse korkutucu. Sanki ağzımdan ruhuma girmek istiyor. Elini saçlarıma koyuyor ve başımı sabit tutarak derin derin içiyor, küçük zevk homurtuları çıkarıyor, iri ve sert vücudu benimkine bastırıyor.

Nabzım hızla atıyor ve tenim yanıyor, ellerimi saçlarına gömüyorum ve çok istediği şeyi almasına izin veriyorum.

Öpücük, ayakta duramayacağımdan emin olana kadar devam ediyor.

Sonra aniden geri çekiliyor ve gözleri kapalı, göğsü kabarmış bir şekilde bana sarılıyor, saçlarımda tuttuğu elini bir santimetre bile gevşetmiyor.

Nefes verirken inliyor.

Ben de sızlanmak istiyorum ama şu anda tutarlı düşünme yeteneğinden yoksunum.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

Ne kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elini belimden kalçama doğru kaydırıyor ve kalçamı sıkıyor. Sonra elini kalçamdan popoma doğru kaydırıyor ve bir avuç alıp onu da sıkıyor. Beni daha da yakına çekiyor, böylece pelvislerimiz birbirine bastırılıyor ve onun uyarılmışlığının her santimetresini hissediyorum.

Zor nefes alıyor, ağzını kulağıma dayıyor. - Sik beni. Bu akşam yemekte seni yemem lazım.

Muhtemelen başım döndüğü için gülmeye başladım. - Oh, hayır, Romeo. Bu flörtün yeme içme kısmını atlayamazsın. Daha ikinci aşamaya geçmeden bana pahalı bir iki yemek ısmarlaman gerekecek. Fark etmediysen söyleyeyim, ben eski kafalıyım.

Boynumu ısıyor.

Sert değil ama yine de boğulmama neden oluyor. Sonra nazik bir öpücükle ısırtıcı yumuşatıyor, mırıltıya çok yakın bir ses çıkarırken boğazımı okşuyor.

Dudakları kadife gibi. Dili olağanüstü sıcak ve yumuşak. Kaba sakalının tenime sürünmesi omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Titriyorum, kavurucu bir sıcaklık ve buz gibi, çok canlı bir soğukluk hissediyorum.

Tekrar ağızımı buluyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.
Bu sefer öpücük daha yumuşak ama daha az tutkulu değil.

Öpüşünde şaşırtıcı bir duygu derinliği var. Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi beni bedenine sarıyor.

Sanırım benimle tanıştığından beri başka bir kadınla birlikte olmadığı konusunda doğruyu söylüyordu.

Bana o kadar aç ki ikiye bölünmek üzere.

Öpüşmeyi ilk kesen yine o oldu. Bunu yaptığında, yüzünü saçlarıma gömüyor. Derin bir nefes alıyor, sonra iç çekerek nefes veriyor.

Fısıltı: - Korkunç bir suçlu olduğunu iddia eden biri için oldukça tembelsin.

— Sadece senin için.

Sesi kalın ve elleri titriyor ve lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar elektrikli hissetmemiştim. Sanki çatlaktan yapılmışım gibi hissettiriyor. Sanki damarlarımda kan yerine ateş akıyormuş gibi.

Sanki her şey mümkünmüş gibi.

— Kage mi?

— Evet, bebeğim?

Bebeğim. Ben ölüyüm. - Bana soyadını söyle.

— Porter.

— Çok teşekkür ederim. Şu halimize bak, şimdiden ilerleme kaydediyoruz. Yakında, tüm karanlık sırlarını öğreneceğim.

Başını kaldırıp bana bakıyor. Gülümsemem mutlu ve geniş.

Çok ciddi görünüyor, saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyor. Boğuk bir sesle diyor ki: - Sana en karanlık sırlarımı anlatmadan önce seni kendime aşık etmem gerekecek.

— *Seni kendime aşık edeceğim.* - Bu konuşmada çıtayı sürekli yükseltiyor. On saniye önce öldüğümü sanıyordum ama şimdi yerin iki metre altına gömüldüm.

— Öyle mi? Nedenmiş o?

— Yani beni bırakmayacaksın... İstesen bile.

Gözlerinin içine derin derin baktığımda gülümsemem kayboluyor. Elektrik akımı gibi sıcak bir karıncalanma hissi vücudumdan geçiyor. Yer ayaklarımın altında hareket ediyor gibi görünüyor.

Fısıldıyorum: - O zaman bana sırlarını anlatma ya da beni kendine aşık etme. Çünkü bir kez düşersem, ölüm bile beni düşüremez.

Uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor, çenesi çalışıyor. Sonunda konuştuğunda, ses tonu kurudur.

— İki şey var.

— Neymiş onlar?

— Bir numara: Seni kendime aşık edeceğim. Bu bir soru bile değil.

Küçük, şaşkın bir kahkaha attım.

Bu adamın cesareti. Her yerdeki feministler adına, ona kibirli varsayımlarını kışına sokmasını söylemek istiyorum.

Ama aynı zamanda... vay canına. Sadece *vay be*.

Çünkü bunun Tanrı'nın dürüst gerçeği olduğunu biliyorum. Beni kendisine aşık *edecek*.

Ve bunun olmasını engellemek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

Diyor ki: - Size yalan söylemeyeceğim gerçeğinin yanı sıra bu, birçok bilgiyi kendime saklayacağım anlamına geliyor. Bunu adil bir uyarı olarak kabul edin.

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. - Tanrım, çok gerginsin.

— İki numara.

Sustuğunda gözlerimi açıp ona bakıyorum. Gözlerinde sert bir ifadeyle bana bakıyor, sanki bir şeyin düşüncesi onu gerçekten rahatsız ediyormuş gibi.

O söyleyene kadar ben olduğumu sanıyordum: - O seni hak etmedi.

Şaşırdım, güldüm. - Gerçekten birlikte değildik. Yani, sadece sekiz hafta kadar çıktık.

— Bektan bir polisten bahsetmiyorum.

Chris hakkında konuşmuyor, başka kim olabilir?

Kimden bahsettiğini anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yüzümdeki ifadeyi gören Kage başını salladı. - Evet. Kayıp nişanlın. Ona gösterdiğin sadakati hak etmedi.

— Ne demek istiyorsun?

— Yani senin gibi bir kadını, hayatının beş yılını bekleyerek mi? - Başını iğrenir gibi sallıyor. - Hiçbir erkek bunu hak etmez.

— İnanın bana, eğer kapatabilseydim, kapatırdım. Sanırım ben sadık bir kızım.

— Yani bitmedi mi? Hala ona aşık mısın?

Bana o kadar yakından bakıyor ki ruhumun her gizli köşesini gördüğünü hissediyorum.

Fısıldıyorum: - Her şey bitti. Nereden bildiğimi biliyor musun?

— Nasıl?

— Çünkü öyle olmasaydı, sana karşı hissettiklerimin hiçbirini hissetmezdim.

Bakışları yüzümü arıyor. Gergin ve sessiz, hareketsiz, ta ki sonunda nefesini bırakıp dudaklarıma sert bir öpücük kondurana kadar.

— Şey," diyor sert bir şekilde. - Çünkü ben paylaşmam. Şimdi elbiseni yırtmadan önce yemek yiyelim.

Elimi tutuyor, mutfak sandalyesinden ceketimi alıyorum ve restorana doğru yola ç ı k ı y o r u z .

Paltolarımızı kapıda bırakıyoruz. Bir hostes bize grubumuzun diğer üyelerinin geldiğini söylüyor ve bizi masamıza götürüyor.

Ana yemek salonuna girdiğimiz ve Kage, Sloane ile birlikte oturan üç adamı gördüğü anda, ilginç bir akşam olacağını anlıyorum.

Daha önce gözlerinin karardığını görmüştüm ama bu tamamen farklı bir şey.

Nat

Gerçek Sloane formunda, harika görünüyor. Göğüs dekoltesini ortaya çıkaran kısa, dar beyaz bir elbise ve bacaklarını gösteren bir çift kırmızı *fuck-me* stiletto topuklu ayakkabı giyiyor.

Yanındaki tüm erkekler aynı siyah takım elbiseleri, beyaz gömlekleri ve siyah kravatları giyiyor.

Hepsi genç ve yapılı. Hepsinin koyu renk saçları arkaya taranmış. Kimin altın saatinin daha büyük olduğunu söyleyemem.

Parmak eklemlerindeki ve ellerinin arkasındaki dövmeler aynı olmasaydı, borsacı olduklarını düşünebilirdim.

Ya da cenaze levazımatçıları.

— Sen iyi misin? - Yemek odasının girişinde yanımda dimdik duran Kage'ye soruyorum.

Üç adama öyle sert bakıyor ki patlamadıklarına şaşıyorum.

Diyor ki: - Onları tanıyor musun?

— Hayır. Daha önce hiçbiriyle tanışmadım. Neden tanışmadım?

— Çünkü onlar sorun.

Ama görünüşe göre başa çıkması gereken çok fazla sorun yok, çünkü beni masalarına doğru çekmeye başladı bile.

Sloane beni gördüğünde gülümsüyor ve el sallıyor. Etrafındaki adamlar bize bakıyor.

Sonra garip bir şey olur.

Gözlerimi Kage'ye diktiğimde, her biri kıpırdamadan duruyor. Gözleri keskinleşiyor. Hiçbiri tek bir kasını bile oynatmasa da, sanki savaşımaya hazırmış gibi duruşlarında bir avantaj elde ediyorlar.

— Hmm... Kage?

— Ne olursa olsun, bırak ben halledeyim. İyi olacaksın.

— Neden bir aslanın inine giriyormuşuz gibi hissediyorum?

Gülüştü karanlık ve mizahsız. - Biz değiliz. Onlar öyle.

Nedense bu beni rahatlatmıyor.

Biz daha masaya ulaşmadan üç adam ayağa kalkıyor. Atmosferdeki ani değişikliği hisseden Sloane, kaşlarını kaldırarak onlarla bizim aramızda bir ileri bir geri bakıyor.

— Hey, tatlım," diyor bana, sesi nötr. Gergin olsa bile - ki değil, asla soğukkanlılığını kaybetmez - dinleyen hiç kimse bilemez. - Harika görünüyorsun. Kage, seni tekrar görmek güzel.

Ona gülümsüyor. Adam ona üstünkörü bir baş selamı veriyor.

Sağındaki adama dönüyor. Üçünün liderine benziyor ama bunu nereden bildiğimi bilmiyorum. Onda sadece bir güç havası var. Sanki kartları dağıtmaya alışmış gibi.

Diyor ki: - Nat ve Kage, bu Stavros. Stavros, Nat ve Kage.

Ben de: - Merhaba, Stavros. Tanıştığımıza memnun oldum.

Cevap vermiyor. O ve Kage birbirlerine tuhaf bakışlar atmakla meşguller. Sonra Sloane karşısındaki adamlara döner. - Bunlar da Alex ve Nick.

En kısası "Alexei" diyor.

Diğeri de onu kısaca düzeltir - Nickolai. Konuşurken ikisi de Kage'ye bakıyor.

Sloane bana şaşkın bir bakış atıyor, sanki şöyle diyor: *Bu benim için yeni bir haber.*

Sonunda Stavros gözlerini Kage'den kaçırıyor. Göz ucuyla Kage'nin gülümsediğini görüyorum.

Ne düşündüğünü biliyorum: Stavros'a ilk o göz kırptırdı.

İçimde uzun bir gece olacağına dair bir his var.

Stavros bana çok resmi ve ciddi olduğunu söyledi: - Natalie. Seninle tanışmak bir zevk. Sloane bana senin hakkında çok şey anlattı. Seni zaten çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Son kısmı söylerken sesinde hafif bir ima var. Dudaklarında hafif, alaycı bir gülümseme beliriyor. Telaşsızca beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bundan zevk alıyor.

Solumdaki çatırtı Kage, dik duruyor.

Elini sıktım ve memnuniyetle dedim ki: - Teşekkür ederim, Stavros. Sloane da bana sizden bahsetti. - Diğer ikisine dönüyorum. - İkinizle de tanıştığıma memnun oldum.

Hep birlikte çenelerini bana doğru indiriyorlar ama gözlerini Kage'den ayırmıyorlar.

Tanrı aşkına. Bir anda, bu tuhaflığa karşı sabrımı kaybettim.

Sorumu Stavros'a yöneltiyorum. - Burada bir sorun mu var? Çünkü eğer varsa başka bir masaya oturmaktan mutluluk duyarım.

Stavros'un gözlerinde şaşkınlık parlarken Sloane itiraz eder. Çabucak iptal eder, sonra usulca söyler: - Tabii ki hayır. Lütfen bize katılın.

O oturur. Diğer ikisi de onu takip ediyor. Sonra Kage sandalyemi çekiyor, ben otururken üzerime eğiliyor ve mırıldanıyor: - Ve sen *benim* doğrudan *olduğumu* söylüyorsun.

Mırıldanıyorum: "Hayat idrar yarışmalarıyla yüzleşmek için çok kısa. Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama ben bunu fark etmiyorum.

Herkes oturduğu anda gariplik yeniden başlıyor. Stavros Kage'ye: - Burada bir ailen var mı? dediğinde bir menü bile almadım.

Ne garip bir soru. Demek istediği bu mu? Ve neden aslında başka bir şey soruyormuş gibi görünüyor?

Kage'in yanıtı durumu daha da garipleştirir.

— Burada, Boston'da, Chicago'da ve New York'ta.

— New York mu? - Stavros, sesinin biraz daha net olduğunu söylüyor. - New York'un neresinde?

— Beş ilçenin hepsinde. Ama çoğunlukla Manhattan. - Gülümsemesi yumuşak. - Ben de oradan geldim.

Geldi mi? Büyümüş demek istemiyor mu?

Alexei ve Nickolai birbirlerine bakarlar.

Sloane ve ben masanın diğer tarafına bakiştık.

Kage ve Stavros başka kimseye bakmadı.

Sesi hiçbir şeyi ele vermiyor, Stavros diyor ki: - Ben de Manhattan'danım. Belki aileni tanıyorumdur. Soyadınız nedir?

Olan biten her şeyden bıkip onun yerine cevap vermeye karar verdim. - Porter. Değil mi, Kage?

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Kage usulca, - Porter kelimesi İngilizceleştirilmiş halidir. Ailem Rusya'dan bu ülkeye geldiğinde Portnov'du.

Stavros, Alexi ve Nickolai'yi vuran ani donma kutup gibidir. Stavros kanı çekilmiş yüzüyle fısıldar: - Kazimir?

Kage cevap vermiyor. Sadece gülümser.

Bir süre sonra, yüzü bembeyaz ve ses tonu bastırılmış bir halde Stavros şöyle der: - *Ja izvinjajus. Ja ne xotel vas oskorbit.* ¹⁰

Kage görkemli bir baş sallamayla cevap verir. - Özür kabul edildi. Hadi yiyelim.

Yemek yemek için ikiye ikiye bir araya getirmekle meşgulüm.

Matematikte her zaman berbat olmuşumdur, ama bu denklem benim için bile gözden kaçmayacak kadar açık.

Kage bana suçlu olduğunu söylediğinde, bahçe suçlusundan bahsetmiyordu. Sıradan bir suçlu parayla ev satın almaz, kendi uçağını uçurmaz ya da herkesin ödünü koparan üç adamın ödünü koparmaz.

Seni adi suçlu, Rusça anlamıyorsun.

Kage'in karıştığı suç türü organize. Ve görünüşe göre, organizasyonu o yönetiyor.

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı ıslatıyorum. Ani endişemi fark eden Kage bana bir bardak su uzatıyor ve emrediyor: - İç.

Votka olmasını dileyerek hepsini bitirdim.

Bu sırada Sloane, sanki aylardır biletleri tükenmiş bir Broadway oyununun ön sırasında oturuyormuş gibi olayları izler.

Bu kızın dramdan daha çok sevdiği bir şey yok.

Şey, aptalca. Ama aynı zamanda dram.

Neşeyle söylüyor: - Bu hiç eğlenceli değil! Birbirinizi tanıyorsunuz! Dünya ne kadar küçük, değil mi?

Üç Rus gözlerini bile kırpmıyor.

Kage gülüyor.

Kıpırdamadan duruyorum ve beynimin elbiseme sıçramasına izin vermemeye çalışıyorum. Kage mafyanın içinde.

Beş yılı aşkın süredir ilk kez bir *Rus mafyasına karşı* bir şeyler hissediyorum.

Şanssız olmasaydım, hiç şanslı olmazdım.

Garson içki siparişlerimizi almak için geldi. Kage ona şarap listesini getirmesini söyledi. Sonra Sloane ve benim için iki kadeh Caymus Chardonnay sipariş etti. İlk gördüğüm gece Downrigger'da içtiğimiz şarabın aynısıydı.

Çok fazla kaybetmediği izlenimini edindim. Bu onun işinde faydalı olmalı.

Garson Stavros'a ne içmek istediğini sorduğunda, ona kendisinin ve arkadaşlarının Kage'nin istediği her şeyi alacağını söyler.

Garson gittiğinde masa sessizliğe gömülüyor. Rahatsız edici bir sessizlik diyeceğim ama Ruslar ve ben emin görünmeyen tek kişileriz. Kage sarayda oturan bir kral gibi, Sloane ise eğleniyor gibi görünüyor.

Dirseğini masaya dayıyor ve ona gülümsüyor. - Yüzüklerini beğendim, Kage. Bu kafatası çok havalı.

Ona bakar. Bir an sonra burun deliklerinden kısa bir nefes veriyor. Bu bir kahkaha, ama onun başının belada olduğunu bildiğini söylüyor gibi.

— Teşekkür ederim.

— Diğeri ne? Mühür şeyi.

Parmağını dışarı kaydırıyor ve ona uzatıyor. Kadın parmağı alıyor, sonra kıvrık dudaklarıyla inceliyor.

— *Memento mori*, - diye okuyor. - Bu ne anlama geliyor?

— Ölümü hatırla.

Şaşkınlıkla ona bakar. İki yanındaki Ruslar kıpırdamadan oturuyor, yüz ifadeleri boş ve duruşları sert.

Ben de oturuyorum ama kalbim kesinlikle oturmuyor. Göğsümden dışarı fırlamak üzere.

Sloane yüzünü buruşturuyor. - Ölümü hatırlıyor musun? Bu ürkütücü.

— Latince. Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde, "Ölmek zorunda olduğunu unutma" anlamına gelir. Efsaneye göre eski Roma imparatorları, dünyevi zevklerin geçici olduğunu hatırlatmak için zafer geçit törenleri sırasında kulaklarına bunu fısıldamaları için köleler tutarlarmış. Bir insan ne kadar güçlü ya da büyük olursa olsun, ölüm eninde sonunda onu bulacaktır.

Bakışlarını Stavros'a çevirir. Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşür. - Ölüm eninde sonunda hepimizi bulur.

— Anamlı bir yaşam sürmek için bir motivasyon kaynağı olması gerekiyordu. Aynı zamanda 16. yüzyılda zirveye ulaşan büyük bir sanatsal hareket yarattı.

Herkes bana bakıyor.

Yutkunuyorum. Boğazım kupkuru. Artık Kage'in kim olduğunu tam olarak bildiğim için tüm vücudum bir memento mori heykeli gibi hissediyor.

Ne olduğunu.

— Kafatasları, çürüyen yiyecekler, solan çiçekler, baloncuklar, kum saatleri, eriyen mumlar... Memento mori sanatı hayatın geçiciliğini sembolize eder. - Kage'ye bakıyorum. Sesim sadece biraz titriyor. - Vücuduna dövme olarak yaptırdığın sembollerin hepsi aynı.

Bana bakışı yumuşak, cevap verirkenki sesi de öyle.

— Diğerleri arasında.

Evet, diğerlerini gördüm. Oturma odasının penceresinden onu kum torbasına vururken gördüğümde.

— Omuzlarındaki yıldızlar gibi. Bu ne anlama geliyor?

— Yüksek rütbe.

Fısıltı: - Mafyada.

Bir ritmi bile kaçırmıyor. - Evet.

Aman Tanrım. Benim hayatım nasıl?

Bu tuhaf gelişme karşısında hiç de şaşırmamış ve ilgilenmiş görünen Sloane, Kage yüzüğünü parmaklarının arasında yuvarlıyor. - Mafyanın Tahoe Gölü'nde ne işi olabilir ki? Kar motosikletleri mi?

Kage diyor ki: - Kumar. Burada ve Reno'daki kumarhanelerden zimmetine para geçirmek. Yasadışı kumar operasyonları yürütmek. - Ölümcül bir gülümsemeyle Stavros'a bakar. - Bu doğru değil mi?

Stavros sandalyesinde sert bir şekilde oturuyor ve sanki dünyanın başka bir yerinde olmayı diliyormuş gibi görünüyor. - Sadece çevrimiçi.

Kage kaşlarını kaldırdığında, Stavros burnunu çeker ve kravatını düzeltir. - Bir yazılım şirketim var.

— Ah.

Başka bir şey eklemeyip Stavros'a meydan okuyan bir bakış atmaya devam ettiğinde, Stavros bakışlarını masaya indirir.

Mırıldanıyor: - Maxim'e faaliyetlerini sürdürebilmesi için uygun gördüğü herhangi bir miktarı memnuniyetle veririm.

— Gecikmiş de.

Stavros'un çenesindeki bir kas çalışıyor. - Tabii ki.

Ben de: - Harika. Her şeyi planlamış olmamız iyi bir şey. Lütfen bana biraz müsaade edin.

Sandalyemi geriye itiyorum ve restoranın girişine doğru yürüyorum, yanaklarım yanıyor ve nabzım atıyor. Tam olarak nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece o masadan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Biliyordum.

Onu gördüğüm anda tehlikeli olduğunu *anlamıştım*.

Asıl soru şu: Neden kaçmadım?

Resepsiyon görevlisinin bankosunda aniden sağa dönerek tuvaletlere doğru ilerliyorum. Koridor iki kapıyı geçerek devam ediyor ve iterek açtığım başka bir kapıda son buluyor.

Kendimi çalışanların dinlenme odasında buluyorum. Odanın ortasında etrafı sandalyelerle çevrili kare bir masa var. Bir duvarda bir yığın metal dolap var. Diğer duvarda bir televizyon asılı. Benden başka kimse yok.

Ben en yakın sandalyeye yığılamadan Kage kapıdan içeri dalıyor.

— Dur," diyorum sertçe, yaklaşırken parmağımı ona doğru sallayarak. - Orada kal. Bir adım daha atma.

Bunu görmezden gelir ve yaklaşır.

— Ben ciddiym, Kage! Yoksa *Kazimir* mi? Şu an seninle konuşmak istemiyorum!

"Ben de seninle konuşmak istemiyorum" diye homurdanıyor ve beni yakalıyor. Şaşkınlık çılgılığım sert, talepkâr bir öpücükle kesildi.

Bir eliyle saçlarımdan tutarak başımı geriye çekiyor ve nefessiz kalana kadar ağzımı parçalıyor. Kollarımdan birini arkamda tutuyor, beni bileğimden sıkıca kavırıyor ama diğer elim göğsünü itiyor.

İşe yaramaz. O çok güçlü.

Ben boğazımdan yalvaran bir ses çıkarana kadar beni öpüyor. Sonra çekiliyor, benim kadar zor nefes alıyor.

Huysuzca söylüyor: - Koro çocuğu olmadığımı biliyordun.

— Bunun sizi paçayı kurtardığını düşünüyorsanız, tekrar düşünün.

— İyi bir adam olmadığımı söyledim.

— Bana Rus mafyasının başı olduğunu söylememiştin.

— Ben baş değilim. - Duraklıyor. - O hapiste. Ben ikinci komutanım.

— Tanrım!

— Kimse mükemmel değildir.

Gülüşüm yakıcıdır. - Gerçekten mi? Seni görmeye devam etmem için argümanın bu mu?

Gözleri parlıyor. Bakışlarında tehlikeli bir şey var. Hayvani bir şey.

Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.

Hırlıyor: "Hayır. *Bu benim* neden benimle görüşmeye devam etmen gerektiğine dair argümanım.

Beni tekrar öpüyor, o kadar doymak bilmez bir şekilde ki belimden geriye doğru bükülüyorum.

Bir yanım kaçmak istiyor. Dilimi ısırarak ve ona geldiği cehenneme geri dönmesini ve beni sonsuza dek yalnız bırakmasını söylemek istiyorum.

En büyük parçam - görünüşe göre en aptal parçam - bana vermesi gereken her şeyi istiyor ve başka hiçbir şeyi umursamıyor.

Bu kadar uzun zamandır seks yapmamış olmam gerçekten utanç verici. Sanırım üzgün, yalnız vajinam tüm bedenimi ele geçirdi.

Beni duvara doğru itiyor. Ağzı sıcak ve talepkâr. İri elleri vücudumun her yerinde geziniyor, sıkıyor, okşuyor, sahipleniyor.

Kollarım onun geniş omuzlarına dolanıyor. Beni öptüğü kadar aç bir şekilde ben de onu öpüyorum, kararsızlığım bir an için bir kenara bırakılıyor. Onun tadını çıkarmanın ve onu bana karşı hissetmenin katıksız zevki aniden her şeyin önüne geçiyor.

Senden sonra nefret edebilirim. Şu anda kendimden geçtim.

Bu yüzden insanlar aşkta kötü kararlar verirler.

O coşku hissi. O zonklama, teni yakma ve tamamen canlı olmanın ruhunu açığa çıkarma hissi. Acı olarak başlayan ve bir dokunuş kadar basit bir şeyle havai fişeklere dönüşen o zevk.

Ne kadar hatalı olursanız olun, yine de tamamen haklı olduğunuza dair o ham, derin duygu.

Kage elini elbisemin altına ve bacaklarımın arasına sokuyor.

Kulağıma sert bir şekilde dedi ki: - Devam et. Beni istemediğini söyle. Beni bir daha görmek istemediğini söyle. Bana istediğin yalanı söyle, ama bu tatlı amcık bana gerçeği söyleyecek. Donuna kadar sıırılsıklam olmuşsun.

Hayal kırıklığıyla çılglık
atmak istiyorum. Ama
sadece haklı olduğu için.

Dudaklarımı tekrar aldığıında, ağzına doğru inliyorum. Bu onu hırlatıyor. Beni derinden öpüyor, elini külotuma sürüyor, ta ki bedenim kontrolü ele alıp kalçalarım hareket etmeye başlayana kadar.

Yanaklarım yanıyor, vücudum titriyor, kalçalarımı ayırıyorum ve eline karşı sallanıyorum.

Kulağıma sıcak bir şekilde söylüyor: - Ağzımı istiyorsun, değil mi güzel kız? Yüzüme boşalana kadar ıslak amını yememi istiyorsun.

Bir inkâr mırıldanıyorum. Bu onu sadece güldürüyor.

— Evet, yapıyorsun. - Külotumun pamuğundan şişmiş klitorisimi çimdiklediğinde, inleyerek itiyorum. Bu onu daha da ateşlendiriyor.

Fısıldıyor: - Evet, bunu istiyorsun. Dilimi, parmaklarımı ve sikimi aynı anda istiyorsun. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Bana tüm benliğini vermek istiyorsun ve bu beni çıldırtıyor çünkü bunu başka kimseye vermeyeceğini biliyorum.

Parmaklarını külotumun altına kaydırıyor, ıslak kıvrımlarımı okşuyor, başparmağıyla klitorisimin tomurcuğuyla alay ediyor.

— Söylediğin anda dizlerimin üzerine çöküp seni boşaltacağım. Seni ağızımla boşaltacağım, sonra seni bu duvara karşı sikeceğim ve mükemmel göğüslerini emerken seni sikime boşaltacağım.

Nefes nefese kaldım. Deliriyorum. - Biri bizi görecektir. Biri içeri girecek.

— Kapıyı kilitledim.

Parmağını içimde derinlere kaydırıyor.

Sırtımı kamburlaştırdım, nefes nefese kaldım ve omuzlarını kavradım. - Kage.

— Evet bebeğim, seni boşaltırken adımı söyle.

Sesin kulağımda boğuk bir gümbürtü. Kokusu burnumda. Büyük ve sıcak ve her yanıma sarıyor, beni eziyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve kanımı ateşe çeviriyor.

Beni tekrar öptüğünde, vazgeçiyorum.

Küçük bir iniltiyle dizimi büküyorum ve bacağıma kalçasına doğru kaydırıyorum. Bu beni daha da açıyor. Göğsünün derinliklerinden gelen bir onay homurtusuyla karşılık veriyor ve beni öyle sert öpüyor ki başım dönüyor.

Sonra başparmağının sert ucuyla klitorisimin üzerinde küçük daireler çizerken büyük parmağını içeri ve dışarı doğru çalıştırmaya başladı.

Uzun sürmez. Çok açım. Çok muhtacım. Onun için çok çaresizim.

Orgazm olduğumda kendimi kaybediyorum.

Başım arkaya düşüyor. Çığlık atıyorum. Ona karşı sarsılıyorum, omuzlarım duvara yaslanıyor ve pelvisim eline karşı sarsılıyor. Karnımdaki güçlü, ritmik kasılmalar beni sürekli sarsıyor.

Kage sertçe fısıldıyor: - Siktir, evet, bebeğim. Hissedebiliyorum. Çok sert boşalıyorsun. Sonra, aletimin her yerinde hissetmeme izin vereceksin.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. Uzun ve kaya gibi sert ereksiyonu kalçama saplanıyor. Zevkten aklımı kaybediyor olabilirim.

Sonra bir silah sesi duyulur ve ortam tamamen bozulur.

OceanofPDF.com

15

Kage

İkinci atış geldiğinde Natalie'nin gözleri birden açıldı. Birkaç saniye önce kollarımda sıcacık ve esnekken, donup kalıyor ve dehşet içinde bana bakıyor.

— Neydi o?

— Atış.

— *Ne?* Tanrım, Sloane!

Elimi külotundan çıkarıyorum ve parmaklarımı emme dürtüsüne direniyorum. Bunun için daha sonra bolca zamanım olacak. - Ben dönene kadar burada kal. Bu odadan çıkma. Anlaşıldı mı?

— Ama...

— *Anlaşıldı mı?*

Dudaklarını ıslatıyor ve başını sallıyor, güzel görünüyor ve kızarıyor. Orgazmdan dolayı gözleri hala bulanık.

Tanrım, sikim acıyor. Onun üzerime boşalmasını hissetmek kafamdaki her damla kanı boşalttı.

Ona hızlı ve sert bir öpücük veriyorum. Sonra odayı geçip kapıyı açıyorum ve ereksiyonumu düzeltiyorum. Koridorun aşağısından bağırışlar, ayak sesleri ve kırılan camların gürültüsü geliyor. Kargaşanın üzerinde biri Rusça emirler yağıdırıyor.

Bir el silah sesi daha duyuluyor, ardından bir silah patlaması daha panik çılgınlıklarını tetikliyor. Daha fazla emir duyuyorum, ama bu seferkiler Galce.

Görünüşe göre Stavros'un kızdırdığı tek kişi ben değilim.

Gerçi İrlandalıların burada ne işi olduğunu kimse bilmiyor. Aile reisleriyle yaptığımız anlaşmaya göre, onların

oyun kesinlikle Doğu Yakası'nda.

Belki yeniden görüşmeye karar vermişlerdir.

45'liği bileğime bağlı cırt cırtl kılıftan çıkarıyorum ve elimde silah, koridorda dikkatlice yürüyorum. İnsanlar koridorun sonundan geçip ön kapılara yöneliyor, panik içinde birbirlerini itiyorlar.

Sloane onların arasında değil.

Koridorun sonunda başımı dışarı çıkarıp yemek odasını inceliyorum.

Sandalyeler ters çevrilmiş. Masalar ters çevrilmiş. Bir tanesinin yanında birkaç ceset hala yerde duruyor.

Stavros'un yanındaki iki kişiyi tanıyorum. Alexei ve Nickolai.

Vücutlarının etrafındaki halıya bulaşan kan miktarına bakılırsa, hiçbiri ayağa kalkamayacak.

Yanlarında, yüzüstü yere yatırılmış iki hareketsiz beden daha vardır. İkisi de takım elbiseli adamlar. Çapraz ateşe yakalanmış siviller olup olmadıklarını buradan söyleyemem ama içimden bir ses onları çevirirsem iki ölü İrlandalıya bakacağımı söylüyor.

Nefesimin altında küfrediyorum. Hiç şüphesiz haberlere konu olacak bir vurulma olayı için zamanlama daha kötü olamazdı.

Burada olmamalıydım.

Burada, Tahoe Gölü'nün dibinde kafasında bir kurşunla olması gereken Natalie ile.

Max bunu öğrenirse ikimiz de mahvoluruz.

Stavros ve Sloane'u görüyorum. Odanın diğer tarafındaki duvara dayalı büyük bir grup saksı palmiyenin arkasında duruyorlar.

En azından onu koruyor. Elinde bir silahla onun önünde çömeliyor, o da arkasında yere çömeliyor.

Hayır, korkmuyor. Bacakları altında kıvrılmış ve yere yakın bir şekilde eğilmiş, ama etrafına bakıyor, ifadesi tetikte ve dikkatli, dehşete düşmüş değil.

Gözlerimi yakaladı. Sonra başını sola doğru eğiyor ve iki parmağını kaldırarak kaç silahlı adamla karşı karşıya olduğumuzu ve nerede olduklarını gösteriyor.

Bunun cesareti var.

Natalie ile arkadaş olmalarına şaşmamalı.

Başımı sallayarak onu anladığımı belirtiyorum. Sonra arkamı dönüp koridora geri dönüyorum.

Tuvaletlerin karşısında dışarıya açılan bir çıkış var. İnce bir kar tabakasının üzerine serpilmiş birkaç kuru yaprak dışında ıssız bir avluya açılıyor. Avludan restoranın diğer tarafına koşuyorum, mutfağın arka tarafındaki başka bir kapıdan giriyorum ve paslanmaz çelik bir hazırlık masasının altında toplanmış üç korkmuş çalışana parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

İçlerinden biri haç kolyesini tutuyor. Hepsi dehşete düşmüş gözlerle bana sessizce bakıyor.

Onları geçip mutfığa giden döner kapılara yöneliyorum. Göz hizasında yuvarlak cam pencereleri olan türden, böylece garsonlar elleri tabaklarda yemekle dolu olarak dışarı çıktıklarında görebiliyorlar. Omzumu duvara yaslayıp yemek odasına bakıyorum.

İki İrlandalı kapının dışında çömelmiş bekliyorlar.

Restoranın tüm çevresini kaplayan ve tepesi düzinelerce sahte eğrelti otuyla süslenmiş alçak bir duvarla yemek salonundan gizleniyorlar. Elllerinde silahlar, bir sonraki adımda ne yapacaklarına dair yoğun tartışmalar içindeler ve tıslayarak Galce konuşuyorlar.

Dillerini öğrenmek için biraz zaman harcadım ve asker olduklarını anladım. Yüksek rütbeli değiller. Emir vermeye alışık değiller.

Bunu onlar için yapacak birine ihtiyaçları var, ben de teşekkür ediyorum. Kapıları iterek açıyorum, silahımı en yakındakine doğrultuyorum ve şöyle diyorum: -

Hey.

Döndü, deli gibi tükürdü, silahını bana doğru salladı.

yön.

Kurşunum onu tam gözlerinin ortasından vurdu.

Arkadaşının dönüp bana bakması için bir saniye bekledikten sonra onu göğsünden vuruyorum.

Ben asla bir adamı sırtından vurmam. Bu sportmenliğe aykırı.

Sonra sirenlerin uzaktan gelen uğultusu yaklaşırken restoranı geçip Sloane ve Stavros'a doğru ilerliyorum. Onlara ulaştığımda çoktan ayağa kalkmışlardı.

— Sen iyi misin?

Sloane da aynı fikirde. Kırmızı topuklu ayakkabılarını kaybetmiş ama onun dışında saçının bir teli bile yerinde değil. - Nat nerede?

— Tut şunu. - Stavros'a dönüp Rusça emrediyorum: - Çıkarın onu buradan. Kimse tek kelime etmiyor. Bu gece beni hiç görmedin. Anlaşıldı mı?

Bir kez başını sallıyor.

— Burada neler olduğunu ve bana nasıl tazminat ödeyeceğinizi konuşmak için sizinle temasa geçeceğim. Şimdi git.

Sloane'u kolundan çeker ve girişe doğru yönelir.

Personel odasına koştum ve Natalie'yi ellerini ovuşturarak bir ileri bir geri yürürken buldum. Odaya girer girmez beni görünce: - Oh, Tanrıya şükür!

Ölmediğim için rahatladı.

Göğsümün içinde genişleyen bu duygunun mutluluk olduğunu düşünüyorum, ama daha iyisini biliyorum. Bu duyguyu hissetmeyi yıllar önce bıraktım.

— Acele edin. Gitmemiz lazım.

Elini tutuyorum ve onu odadan dışarı çıkarıyorum. İtiraz etmeden beni takip ediyor, yanımda aceleyle ilerlerken kolumu tutuyor. Dışarı çıkıyoruz ve tam üç polis arabası tepenin zirvesine ulaşp restorana doğru yola çıkarken SUV'a ulaşıyoruz.

Eğer şanslıysak, gittiğimizi görmezler.

Daha da şanslıysak, restoranın içinde güvenlik kamerası olmayacak.

Ve eğer tüm yıldızlar aynı hizaya gelir ve tanrılar bize gülümserse, tanıkların hiçbiri polise hiçbirimizi doğru bir şekilde tarif edemeyecek.

Yine de mutfakta haç kolyesini tutan korkmuş çalışan hakkında içimde kötü bir his var.

Sanırım yüzümün görüntüsü ruhuna kazınmış olabilir.

16

Nat

Kage araba kullanırken sessizliğini koruyor. Elleri sıkıca direksiyonun üzerinde. Duruşu rahat, tavrı sakın.

Belli ki arabada korkan bir tek ben varım.

Kelimelerim nefes nefese bir telaşla döküldü. - Ne oldu?

Çatışma neden başladı?

— Henüz bilmiyorum. Öğreneceğim.

— Sloane?

— O iyi. Stavros onun yanında. Ve onu hayatı pahasına koruyacak. -

Gülüştü kasvetli.

— Bu neden komik?

Bana bakıyor. - Çünkü bunu yapmazsa ve kızda bir çizik oluşursa, bunun bedelini hem kendisinin hem de tüm ailesinin ödeyeceğini biliyor.

— Bu da demek oluyor ki... onları öldüreceksin.

— Evet, çok tatsız bir şekilde.

Keşke kalp atışlarım sakinleşse. Kalp krizi geçirmemeye çalışırken konsantre olmak son derece zor.

Yüzümü inceliyor ve sonra yola bakıyor. - Yavaş ve derin nefes al.

— Neden?

— Aşırı heyecanlanıyorsun.

Haklı: öyleyim. Astımlı bir [pug11](#) gibi görünüyorum. Koltuğuma gömülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

— Polis.

— Sizinle iletişime geçerlerse, onlarla konuşmayın. Ne ile tehdit ederlerse etsinler, yasal olarak onlarla konuşmak zorunda değilsiniz. Tutuklansanız ya da cezaevinde olsanız bile anayasal olarak sessiz kalma hakkına sahipsiniz.

Sesim panik içinde yükseliyor. - Tutuklama mı? *Hapishanede mi?*

— Bu sadece bir örnekti. Seni tutuklamayacaklar. Hiçbir şeyden suçlu değilsiniz. Demek istediğim, eğer sizinle irtibata *geçerlerse* - *ki* bu büyük bir ihtimal - onlarla konuşmayı reddedin. Sizi zorlamak için yapabilecekleri bir şey yok.

Daha fazla nefes alma sesi çıkarıyorum.

Kage'in sesi düşer. - Ve özellikle onlara benimle birlikte olduğunu söyleme.

Beni felç ediyor, sonra da kızdırıyor. - Seni polise ihbar edeceğimi mi düşünüyorsun?

— Hayır. Yetkililer benimle bir tür ilişkiniz olduğunu öğrenirse, onlar için ilgi çekici bir kişi haline geleceğinizi söylüyorum. Sürekli gözetim altında olacaksınız. Eviniz dinlenecek. Telefon görüşmeleriniz kaydedilecek. E-postalarınızı, çöplerinizi ve çevrimiçi geçmişinizi inceleyecekler. Hayatınız bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Gece boyunca koşarken ağzım açık profiline bakıyorum.

Yavaşça söylüyor: - Neden bunca aydır uzakta olduğumu sanıyorsun?

— Ama geri döndün.

— Ben böyle bencil bir aptalım.

— Peki bu ilişki için planın neydi? Karanlıkta gizlice dolaşacak mıyız? Birbirimizi tanımıyormuş gibi davranıp, gizlice görüşmeye devam mı edecektik?

— Özetle... evet.

Şimdi *gerçekten* kızgıyım. Yanaklarımdaki sıcaklık arabanın içini ısıtıyor. Talep ediyorum: - Bunu mu hak ettiğimi düşünüyorsun? Bir çeşit yarım yamalak boktan statü mü?

— Hayır," diyor, sesi sert. - Ve eğer biraz aklın varsa, bana siktir olup gitmemi ve beni bir daha görmemeni söylemelisin.

Solgun, ona bakıyorum. - Bakmalıyım.

— Evet, yapmalısın.

Lanet olsun. Sizinle aynı fikirde olan biriyle tartışmak imkansız.

Viraja çok hızlı giriyor. Araba s a v r u l u y o r , lastikler gıcırıyor. Yüzüne bir saniye bile bakmadım.

— Tamam, şimdi ne yapacağız?

— Bence bu çok açık.

— Beni bir kez daha küçümsersen kafana vururum.

Sanırım gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor. - Vermen gereken bir karar var Natalie.

— Seninle görüşmeye devam mı edeyim yoksa siktir git mi diyeyim?

— Aynen öyle. Karar v e r m e d e n önce bilmen gereken bir şey daha var. - Bana bakıyor. - Bu çok kötü.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. - Mafya olmaktan daha mı kötü?

— Çocuk sahibi olamam.

Daha önce kelimelerimin tükendiğini düşünmüştüm. Gerçekten de öyle. Ama bu küçük mücevher kelime üretme yeteneğimi yerle bir etti.

Şaşkın sessizliğimi konuşmaya devam etmesi için bir davet olarak kabul ediyor.

— Ben 21 yaşındayken vazektomi oldum. Bu hayata bir çocuk getirmemin imkanı yok. *Benim* hayatıma. Bu çok tehlikeli.

Bu haksızlık olur. Bu yüzden benimle görüşmeye devam etmek isteyip istemediğine karar verirken bunu göz önünde bulundurmalısın. Eğer istediğin buysa, sana asla çocuk veremeyeceğim.

Gereksiz sayıda göz kırpıyorum. Boğazımı temizliyorum.

Derin, temiz bir nefes alıyorum.

Yardım etmek için her şeyi siktir et.

— Ne var biliyor musunuz? Şu anda sabit diskimin kaldıramayacağı kadar çok şey var. Daha fazla tartışmak istemiyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, derin bir iç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kage sessizce söyleyene kadar bir süre sessizce araba sürüyoruz:

— İstediyin her şeyi vereceğim. İstediyin her şeyi. Hayatının geri kalanında istediğin her şeye sahip olursun.

— Lütfen konuşmayı kes.

— Sonsuza dek sana bakılacaktı. Benim kraliçem olacaksın.

Gözlerimi açtım ve ona inanamayarak baktım. - Saklanan bir kraliçe mi? Kralının tüm düşmanları görüp kafasını kesmek isteyecekleri için tacını takamayan bir kraliçe mi?

Çenesini sıkıyor. Dişlerini sıkarak diyor ki: - Korunacaksın.

— Kaçırılmaktan bahsetmediğine emin misin?

— Eğer düşündüğün buysa, seni hapse atmayacağım.

Duygular göğsümde birikiyor, boğazımda yükselerek yutmak zorunda kaldığım bir yumru oluşturuyor.

— Hayır. Beni kilitlemeyecektin. Görünüşe göre, her zamanki gibi hayatıma girip çıkacak, istediğin gibi gelip gidecek, kontrolünü kaybedecek ve bir dahaki sefere azgın olduğuna karar verene kadar kim bilir nereye kaybolacaktın, hepsi beni polisten korumak bahanesiyle.

Sinirlenmeye başladı. Bunu çenesini sıkmasından anlayabiliyorum. Nefes alışının değişmesinden. Direksiyonu ölümüne tutuşundan.

Derin bir sesle diyor ki: - Bu bir *kılık değiştirme* değil. Bu lanet olası gerçek.

— Sana inansam bile Kage, bunu neden kendim için isteyeyim? Bunu neden isteyeyim ki?

O da cevap verir: - Seni ikna etmeye çalışmayacağım. Beni ya istersin ya da istemezsin.

— Tabii ki seni istiyorum! Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum! Ama sence yeterince şey yaşamadım mı? Sen bana kim ve ne olduğunu ve bu ilişkinin sınırlarının ne olacağını açıkça söylerken kalbimi tekrar ortaya koymam gerektiğini düşünüyor musun?

— Hayır!" diye kükrer. - "Ben değil! Ben de tam olarak bunu söylüyorum!

Başka bir köşeye doğru eğiliyor. Neredeyse yaya geçidinde birini öldürüyorduk.

Birkaç dakika sonra, garaj yolumda aniden durduk. O daha tek kelime edemedi arabadan inip ön kapıya doğru koşmaya başladım.

Kapıyı açtığımda arkamdan içeri dalıyor. Kapıyı çarptığında, Mojo oturma odasının ortasında yattığı yerden başını kaldırıyor, *kayıtsızca* havlıyor ve sonra uyumaya devam ediyor.

Yemin ederim, eğer soyulsaydım, bu köpek hırsızları doğruca içeri götürür ve onlara mücevherlerimin nerede olduğunu gösterirdi.

— Beni bırakıp gitme.

Kage kolumdan tutup beni döndürerek yüzünü ona çevirdi.

— Bana kabadayılık taslama.

— Öfkeyle sana asla el kaldırmayacağımı biliyorsun.

— Gerçekten mi? Çünkü şu an ellerin üzerimde ve kırgınsın.

Beni göğsüne çekiyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Nefes verirken çenesini sıkarak şöyle diyor: - Lanet olsun kadın. Kes şunu.

— Neden, eğer yapmazsam beni dizlerimin üzerine mi çökerteceksin?

Gözlerin açılıyor. Burun delikleri parlıyor. Dudakları ince, ve lanet olsun, sinirlendiğinde çok ateşli oluyor.

Gözlerini kısarak hırlar: - Dene ve öğren.

Gözlerinin içine bakarak, kasıtlı olarak söylüyorum: - Bana vurman için sana izin vermiyorum.

Eminim ki başka biri için göğsünüzde gürleyen o hayvan sesi dehşet verici olurdu. Benim içinse sapkınca tatmin edici.

Çünkü ne kadar korkutucu görünürse görünsün, tehlikede olmadığımı biliyorum. Bana zarar vermeden önce öldürdü.

Bunu fark edince öfkem yumuşuyor.

Kirpiklerimi indirip fısıldıyorum: - Hala.

İki saniye donup kalıyor, sonra elini saçıma koyup ağzıma götürüyor.

Odanın ortasında duruyoruz, tutkuyla öpüşüyoruz, ta ki o zorlukla nefes alarak çekilene kadar.

— Şimdi gitmemi söyle, yoksa kalmamı istediğini varsayacağım. Ve eğer kalırsam, benden asla kurtulamazsın.

Gömleğinin önünü tutup gülüyorum. - Bütün dünya senin için siyah ya da beyaz, değil mi? Ya varsın ya da yoksun.

— Ben yarı yola inanmam. Yarı yol korkaklar içindir. O kesinlikle korkak değil, kabul ediyorum.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer başımı elleriyle sıkıca tutuyor, biri ensemdedir, diğeri çenemde. Dili ağzımın derinliklerine dalıyor, daha fazlasını talep ediyor ve beni heyecandan titretiyor.

Kahretsin, keşke bu kadar iyi öpüşmeseydi. Beynimdeki tüm kabloları kesiyor.

Bu sefer, önce ben gideceğim. - Seni ne sıklıkla görecekim?

Kıpırdamadan duruyor.

Ne istediğimi biliyor.

Tüm bu durum ne kadar imkansız ve saçma olursa olsun, *evet demeye hayır demekten* daha yakın olduğumu biliyorsunuz.

Dudaklarını ıslatarak, elleriyle başımı tutarak sertçe söylüyor: - Ayda birkaç kez. Her seferinde birkaç gün, eğer başarabilirsem.

Aman Tanrım. Zamanı gelmedi.

— Ve sadece buraya mı geldin? Yaşadığın yere hiç gidemedim mi?

— Asla," diye tekrarlıyor, sesi taş gibi. - Bu riski alamayız.

Risk mi?

Görünüşe göre beni kendi yaşam tarzından uzak tutmaya çalışmasından daha fazlası var. Yani, gangsterlerin aileleri olmalı. Eşleri ve kız arkadaşları olmalı. En azından filmlerde öyle.

Peki neden yapamadı?

— Hakkında hiçbir şey bilmediğim tamamen farklı bir hayatın olurdu.

— Evet. Mesele de bu. Onu güvende tutmanın tek yolu bu.

— Ama... başka kadınların olmadığını nereden bileceğim?

— Çünkü yapmayacağıma dair sana söz veriyorum. Ve vermeyeceğim.

Asla yapmayacağım. Eğer bana benim olduğunu söylersen, benim için tek kadın sen olacaksın.

Sonsuza kadar.

O kadar ciddi ki, gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi tüm bu sözleri söylüyor. Sanki gerçekten istiyormuş gibi çılgınca sözler veriyor.

Çünkü gerçekten ciddiymi.

David hiç öyle biri değildi.

Onu düşünmek için berbat bir zaman ama David'le nişan yüzüğü almaya gittiğimiz gün aklıma geldi.

Evlenme teklif edeceğini biliyordum. Onun için sürpriz diye bir şey yoktu. Yaptığı her hareket metodikti, çok önceden planlanmıştı, Excel tablosunda tam olarak çizilmişti. Asla gereksiz riskler almazdı. Asla acele kararlar vermezdi. Sevişirken bile duygularının onu alt etmesine asla izin vermezdi.

Bu da önceden planlanmıştı. Seks bile spontane değildi.

İçinde ulaşamadığım bir rezerv vardı. En sevdiği çocukluk anısının ne olduğunu sorduğum ve yüzünün bembeyaz olduğu Noel sabahı gibi beklenmedik anlarda karşılaştığım dokunulmaz bir yer.

Soruya hiç cevap vermedi. Sadece konuyu değiştirdi. Ben de konuyu bir daha açmadım.

Şimdi burada, Kage'in kollarında, gözlerinde parlayan tüm ihtiyaç ve bağlılıkla dururken, David ve benim düşündüğüm kadar iyi bir eş olamayabileceğimizi fark ediyorum.

Bir keresinde bana nişan yüzüğü için bir bütçe veren bir adama hayatımı vaat etmiştim. Çok küçük bir bütçe. Sonra seçtiğim her bir yüzüğü onaylamadım, ta ki sonunda bana şunu önerene kadar.

parayı arabamda değiştirilmesi gereken hasta karbüratöre yatırmak gerçekten daha mantıklı olurdu.

Çamaşırlarını sepete koymadan önce katlayan bir adama hayatımı vaat ettim.

Ayakları hep üşüdüğü için çoraplarıyla sevişen bir adama.

Onu öpmeden önce hep başka tarafa bakan bir adam için.

— Kage mi?

— Evet mi?

— Kirli çamaşırlarınızı sepete koymadan önce katlıyor musunuz?

Kaşlarını birleştiriyor. - Tabii ki yapmaz. Bunu kim yapar ki?

— Ayaklarınız her zaman soğuk mu?

— Hayır. Birkaç derece sıcakta çalışıyorum. Sen neden bahsediyorsun?

Beni öpmeden önce gözlerini kaçırmadığını zaten biliyorum. Gözlerimin içine derin derin bakıyor, sanki hiç bakmak istemiyormuş gibi.

Sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi.

— Aptalca bir karar vermekten bahsediyorum. Son bir soru.

— Neymiş o?

— Beni restorandaki o odada bıraktıktan sonra, başka silah sesleri duydum. Sen miydin o?

Cevap vermekte tereddüt etmiyor. - Evet. Silahlı iki adam vardı. Gözlerini Stavros ve Sloane'a dikmişlerdi. Onları ben öldürdüm.

Oh, köprü. Çok, çok aşağıda gürültülü bir nehirde sallanan yüksek, dengesiz halat köprü. Umarım üzerine bastığımda ağırlığımı taşırsın.

Fısıldıyorum: - Her şey yolunda. Dürüst olduğun için teşekkür ederim. Şimdi beni odama götürmelisin.

Başka bir şey söylemeden Kage beni kollarına aldı.

OceanofPDF.com

Nat

Kage'in gergin olduğunu zaten biliyordum, ama beni yatağa yatırırken duyduğu ihtiyacın şiddetine hazırlıksızdım.

Şimdiye kadar tutunduğu her şey özgür. Hem de büyük bir intikamla.

Üzerimdeki şiltenin üzerine diz çökerek elbisemin korsajını yırtıyor. Kumaşın yırtılma sesi neredeyse benim düzensiz nefes alış verişimin sesi kadar yüksek. Sonra gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarıyor, homurdanarak üstüme düşüyor, sütyenimi çenemin altına itiyor ve sertleşmiş meme uçlarımdan birinin üzerine oturuyor.

Açgözlülükle ağzına alıyor.

Çılgılık attığımda, doymak bilmez emişine homurdanacak kadar ara veriyor: "Bir dahaki sefere nazik olacağım. Bu sefer sana notlarımı vereceğim.

Dişlerini meme ucumun altındaki yumuşak ete batırıyor.

İnliyorum, altında kıvranıyorum. Acıtıyor ama aynı zamanda inanılmaz. Isırdığında vücudumda zevk dalgaları dolaşıyor.

Aynı şeyi diğer göğsüme de yapıyor, sanki beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi ısırtıyor.

Sonra geri çekiliyor, beni yüzüstü yatırıyor, parmaklarının ustaca bir hareketiyle sütyenimi çözüyor ve elbisemi kalçalarımdan ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Külotum da aynı sert muameleyi görüyor.

Her şeyi yere fırlatıyor. Omzumun üzerinden ona baktığımda, çıplak bedenime vahşi gözlerle ve alevlenmiş burun delikleriyle bakıyor, dövmeli göğsü kabarıyor, çenesi ve büyük yumrukları sıkılı.

Vücudumda bir heyecan dolaşıyor.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kısmen dehşet, kısmen arzu ve kısmen saf adrenalin, kollarımın ve bacaklarımın tüylerini diken diken ediyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Beni istemesi kendimi insanüstü hissettiriyor. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Sanki tüm atomlarım tehlikeli derecede yüksek bir hızda titreşiyor ve beni tamamen açmakla tehdit ediyor.

Sanki yataktan havalanıp tüm evi ateşe verebilirmişim gibi.

Parlayan kara gözlerine baktığımda, hayatımda ilk kez kendim olmaktan korkmadığımı fark ediyorum. İlk kez yargılanmaktan korkmuyordum. İlk defa güvenli olanı, akıllıca olanı, yapmam gerekeni yapmayı önemsemiyorum.

İlk kez kendimi gerçekten özgür hissettim.

Fısıldıyorum: - Yap o zaman. Her şeyi yap. Bana her şeyini ver. Ve sakın kendini tutmaya kalkma.

Bir anlık tereddütle dudaklarını nemlendirir. Göz kapakları iner.

Sonra beni ayak bileklerimden yakaladı, yatağın kenarına sürükledi, eğildi ve kıcımdan büyük, açgözlü bir yudum aldı.

Bir hayvanın hırıltısıyla dişlerini ona doğru gösterdi.

Bu ilkel bir zafer sesi. Yeni bir av için sevinen bir aslan gibi.

Sonra dişleri yerine elini tuttum. Açık avucu, ağzının olduğu yerle buluşuyor ve beni şok içinde sıçratıp çığlık attıran acı bir *şaklamayla*.

Benimle Rusça konuşmaya başladı.

Kaba, gırtlaktan gelen Rusça, sıkılmış dişlerin arasından söylenen kelimeler.

O kadar sıcak ki dayanamıyorum.

Beni döndürüyor, sütyenimi indiriyor, fırlatıp atıyor ve dudaklarımı ısırarak beni derinden öpüyor. Zor nefes alıyor ve elleri titriyor. Kendini kontrol etmenin ince bir sınırında bocaladığını, zar zor tutunduğunu biliyorum çünkü istediğim gibi beni tamamen bırakırsa bana zarar vereceğinden endişeleniyor.

Bu kocaman, tehlikeli adamın aynı zamanda bu kadar tatlı ve şefkatli olabilmesi neredeyse gözlerimi yaşartıyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ve saçlarını çekerek onu daha da sert öpüyorum.

Kulağımı ısırıyor. Boynumu. Omzumu. Nefes nefese gülüyorum, kendimi deli gibi hissediyorum.

Vücudumu öpüyor ve çimdikliyor. Okşuyor da diyebilirdim ama elleri bundan daha sert. Daha açgözlü. Fırsat buldukça etimden büyük avuçlar alıyor, göğüslerimi ve kalçalarımı kavırıyor, ağzı parmaklarının izini takip ediyor.

Kalçamın içini ısırdığında inledim. Dondu kaldı. - Çok mu fazla?

- Tanrı değil. Sakın durma.

Yüzünü diğer uyluğuma çeviriyor ve dişlerini oradaki hassas ete de batırıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, onun sıcak ve talepkâr ağzını başka bir yerde istiyorum.

Şuradaki gibi.

Bana tam olarak aradığım şeyi veriyor, klitorisimi yakalıyor ve dudaklarıyla çekiyor. Daha önce hiç çıkarmadığıma emin olduğum bir ses çıkarıyorum, tam bir hezeyan sesi.

Sonra beni tutmak için elini karnımın üzerine uzatıyor ve ben orada yatarken neredeyse beni yiyip bitiriyor.

Bacaklarımı açmış, inliyor ve kıvranıyor, kalçalarımı yüzüne karşı çılgınca zıplatıyordum.

İki parmağını içime sokup dişlerini klitorisime sürttüğünde boşalıyorum.

Orgazmım ani ve şiddetli. Bir zevk patlaması. Ona açılıyorum, titriyorum ve adını haykırıyorum.

Kot pantolonunun fermuarını açıp kurcalıyor, ağzı hâlâ beni yutuyor. Bir eliyle yatağın üzerine atlıyor. Diğeri kasıklarında. İçime girmeden önce yumruğundan taşan ereksiyonunu bir an için görebiliyorum.

Aynı anda inledik. Kocaman, sert sikinin etrafında gerilmiş ve açılmış bir halde tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Sesi alçak ve sert. - Evet, bebeğim. Sen de bana işaretlerini ver.

Sonra beni beceriyor, derin ve sert, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kontrolsüzce içime giriyor.

Ayak bileklerimi arkasına bağladım ve tutundum.

Göğüslerim zıplıyor. Ciğerlerim ağrıyor. Tenim terlemeye başlıyor. Bana tekrar tekrar çarpıyor, bir eli üzerimde dengede duruyor, diğeri kıcıımı kavırıyor ve kalçalarının her güçlü itişiyi beni daha da yakınlaştırıyor.

Kendi çaresiz çılgınlıklarımın ve onun göğsümün derinliklerindeki zevk homurtularının müziğine karşı, tekrar doruğa ulaşıyorum.

Tüm vücudum geriliyor. Başım geriye düşüyor. Yatağa doğru eğildim, penisine gömüldüm, istilacı kolanının etrafında sarsılıyorum.

Kalçalarının hareketini yavaşlatıyor. Dirseklerinin üzerine düşer. Ağzını kulağıma yaklaştır.

- Artık benimsin," diye fısıldıyor sıcak bir şekilde, sesi muzaffer. -
Sikime boşalırsan, *benim olursun*.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, sanki beni dünyaya bağlayan son ip de
çözülmüş ve uzayın uçsuz bucaksız karanlığına doğru uçuyormuşum gibi
hissettim.

Derinlerde bir yerde, korktuğum şeyin bu olduğunu biliyorum. Şu anda,
tam burada.

Sonunda kendimi ona verdiğim an, kalp ve ruh, beden ve zihin,
tamamen teslimiyet.

Artık geri dönüş yok. Fikrimi değiştirmeden. Beni
şaşırtan şey, öyle olmasını istememem.

Kim ya da ne olursa olsun, umurumda değil. Ben her
şeyin içindeyim.

Başını aşağı çekiyorum ve onu sertçe öpüyorum, bu andan önceki kızın
artık var olmadığını biliyorum. Bu yataktan çıktığımızda iki kişi değil, tek
kişi olacağız.

Sanırım o ve ben bu açıdan birbirimize benziyoruz: ikimiz için de orta
yol yok.

İkimiz de bu işin içindeyiz ya da
hiç. O emrediyor: - Gözlerini aç.

Onları açıyorum ve mutlu bir sisin içinden ona bakıyorum. Çok güzel,
doğüstü, bakışları yakıcı, kaşları şiddetle çatılmış.

İtişlerinin hızını artırıyor ve onun doruğa ulaşmasını izlememi istediğini
anlıyorum. İçime girdiğinde, ikimizin de gözlerinin tamamen açık olmasını
istiyor, böylece bedenlerimizi ve nefesimizi paylaşırken aramızdaki her şeyi
açıkça görebilelim.

Bunu söyledi ama şunu *bilmemi* istiyor: Ben artık ona aidim.

Tıpkı onun bana ait olduğu gibi.

Uzanıp yüzüne dokunuyorum. Fısıldıyorum: "Bekleyerek geçirdiğim onca yıl... Artık onun için olduğunu sanmıyorum. Sanırım senin içindi.

Titriyor, inliyor, sıcak alnını boynuma dayıyor. Sonra bir dizi kısa, şiddetli hamleyle kendini içime boşaltıyor, saçlarımı tutuyor ve Rusça fısıldıyor.

Kollarımı sırtına, bacaklarımı beline doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Sonunda evimdeymişim gibi hissediyorum.

Uyuyakalmışız.

Bir süre sonra Kage kollarımdan kurtuluyor ve kıyafetlerini çıkarıyor, yatağın yanında duruyor ve bana geri dönmek için sabırsızlanarak kotunu, pantolonunu ve botlarını hızla çıkarıyor. Tekrar kollarıma giriyor ve göğüslerimi okşuyor, beni büyük, sıcak vücuduna doğru çekiyor. Güçlü bacaklarını benimkilerin arasına doladı.

— Neden gülüyorsun?

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Terli ve dağınık olmasına, dağınık siyah saçlarının gözlerine düşmesine rağmen o kadar yakışıklı ki nefesimi kesiyor.

— Çünkü ayakkabılarını unuttun.

Burnunu kırıstırıyor. Çok güzel. - Acelem vardı.

— Söylememiş miydin?

Dudaklarını büküyor ve kirpiklerinin altından beni inceliyor. - Karım bana onu tatminsiz bıraktığımı mı söylemeye çalışıyor?

— *Karım.* - Bu sözleri duyduğumda içimden küçük bir duygu geçiyor.

Bu ilişki muhtemelen tam bir felaket olacak, ama şu anda o kadar mutluyum ki patlayabilirim.

Gülümseyerek ona doğru uzanıyorum, göğüslerimi göğsünün sert genişliğine bastırıyorum. Bu kadar sert olmasına bayılıyorum.

Sert içinde hepsi her yerde yerler,hariç içinde
seninGözler,hangi acı verici, sevimli bir şekilde
yumuşak.

— Hayır. Sadece bir gözlem yapıyorum.

Beni daha yakına çekiyor. Yan yatıyoruz. Ona sarılmış durumdayım, tamamen güvende ve sıcacık, kokusu burnumda ve kalbinin yavaş, sabit atışı kulağıma yakın. Sonsuza kadar tam olarak bu noktada kalabilirim.

Saçıma fısıldıyor: - Benim de bir gözlemim var.

— Ne oldu?

— Geldiğinde senden daha güzel bir şey görmedim.

Yüzüm kızardı. Göğsümdeki his gurur mu yoksa utanç mı bilemiyorum ama hoşuma gidiyor.

— İdem.

Duraklıyor. - Ditto? Bu benim evlilik sonrası methiyem mi?

— *Post-coital?* Gördüğüm kadarıyla büyük lafları bırakıyoruz.

— Sadece güzel bir yüz olduğumu düşünmeni istemiyorum.

Şaka yapıyor. Benimle dalga geçmesine bayılıyorum. Nadiren olur. Hafifçe söylüyorum: - Oh, hayır, istemiyorum. Göz kamaştırıcı güzelliğiniz dışında her türlü etkileyici özelliğiniz var.

Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun.

Diyorum ki: - 'Büyüleyici güzellik' teriminin senin vahşi maço luğuna uymadığını düşünüyorsun, haksız mıyım?

— Yani, *bence* gurur verici.

Üzgün görünüyor. Ciddi görünmeye çalışarak kahkahamı bastırıyorum.
- Onun dışında mı?

— Beni Regency romantizmindeki bir sosyete kızı gibi göstermesi dışında.

Rahatsız olma sırası bende. - Regency romantizminin ne olduğunu nereden biliyorsun?

— Eklektik bir edebiyat zevkim var.

Şaşkınlıkla bir dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Bana tembelce gülümsüyor, kendini b e ğ e n m i ş g ö r ü n ü y o r .

Kategorik olarak söylüyorum: - *Sen* romantizm oku.

Masum numarası yapıyor, gözlerini büyütüyor. - Neden? B u 'gerçek' bir erkeğin yapması gereken bir şey değil mi?

Göğüs kasının tuğla duvarına çarptım. - Benimle kafa buluyorsun.

Göz açıp kapayıncaya kadar alaycı halden ateşli hale geçip hırlıyor: - O lezzetli amını tekrar sikerken saçını çekmeyi tercih ederim.

Tanrım, konuşma şekli. Adam müstehcenliğin Shakespeare'i.

— Az önce yaptın.

— Geri dönmüştün.

— Yaklaşık yirmi dakika sürdü.

— Dediğim gibi. Öyleydin.

Beni yakaladı ve boynuma doğru hırslayarak çığlık atmamı sağladı. Sonra üzerime yuvarlanıyor ve tüm ağırlığını bana veriyor. Sesli bir "*uf*" ile nefes veriyorum.

— Bir ton ağırlığındasın!

— Sen seversin.

Bir an düşünüyorum, onu üzerimde hissediyorum. O kocaman, tamamen erkeklerden oluşan bir battaniye, beni sarıyor ve güvende tutuyor. Beni eziyor ama aynı zamanda güvende tutuyor.

O haklı. Bu onu sevmemi sağlıyor.

Kahkahası göğsünüzü titretiyor. - Sana söylemiştim.

— Kendini beğenmişliği bırak, seni koca...

Ona daha fazla hakaret edemedi ağzımı yakalıyor ve beni derinden öpüyor. Ciğerlerim çökmek üzere olana kadar, onun tadının ve yarattığı sıcaklığın keyfini çıkararak yatağa gömülüyorum.

Sırtına zayıfça vurarak inledim, - İmdat. Boğuluyorum. Ölüm çok yakın.

— Drama kraliçesi. - Beni de yanına alarak arkasını döndü.

Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyorum, sonra gevşiyorum. Üstüne yayıldım, yüzüne gülümsedim. - Ah-ha! Şimdi seni tam olarak istediğim yere getirdim.

— Beni burada mı istiyorsun? Sırt üstü mü?

Onu usulca dudaklarından öperim. - Evet. Sırt üstü yatıyor, bana karşı savunmasız.

Nefes veriyor, gözleri düşünceli, ellerini saçlarımda gezdiriyor. Mırıldanıyor: - Benim güzel kızım. Tanıştığımız ilk günden beri sana karşı güçsüzüm.

Kalbim küt küt atıyor. Bakışlarında uzak bir şey var. Hüzünlü bir şey.

— Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.

— Fena değil. Sadece karmaşık.

Yüzündeki ifadeye bakarak şöyle diyorum: "Bunu açıklayacağını sanmıyorum.

— Bunu yapmamı istemediğinizi söylediğimde bana inanın.

Gözlerimi kaçırdığını fark ettiğimde zihnimin arkasında küçük bir alarm çalıyor.

Ama olan bu. Biz buyuz. Kabul ettiğim şey. Sırlar.

Yalanlar değil, sırlar - birçoğu - ve mesafe, hepsi beni güvende tutmak adına.

Siktir et.

Onunla birlikte olmanın bedeli buysa, ödeyeceğim. Günlerimi bir zombi olarak geçirdiğim için, karanlık tarafları olsa bile bu yeni elektrikli hayatın beni geçip gitmesine izin veremem.

Bütün peri masalları öyledir.

OceanofPDF.com

Nat

Bir süre sohbet ettikten sonra Kage beni besleme zamanının geldiğine karar verdi.

Kot pantolonunu giyip mutfağa giriyor ve bana yatakta kalmamı emrediyor. Çırılçıplak uzanıyorum, yüzümde aptal bir sırıtışla tavana bakıyorum, buzdolabımı ve dolapları karıştırmasını dinliyorum. Ocaktaki tencere ve tavaların şangırtısını duyuyorum, ardından kısa bir süre sonra kızarmış pastırmanın ağız sulandıran kokusu havayı dolduruyor.

Biraz sonra elinde bir tabakla geri döndü. Yalınayak, çıplak göğüslü ve inanılmaz yakışıklı.

— Akşam yemeği için kahvaltı," diye anons ediyor yatağın kenarında durarak.

— Otursana.

Ona itaat etmiyorum. Onun yerine şöyle derim: - Otoriter.

Bir kaşını kaldırdı. - Otur yoksa kışını kıpkırmızı yaparım.

Gülümsemem daha da genişliyor. Ona bakıyorum, manyak gibi sırıtıyorum.

— Katlanıyor. Bu hoşuma gitti. Ama unutma, sana izin vermedim.

— *Hala.* Tabağıyla işaret ediyor. - Şimdi uslu bir kız gibi otur da seni besleyeyim.

— Kalori alımım konusunda gereksiz yere endişeli görünüyorsun. Ne var bunda?

Gülümseme sırası onda. Yavaş ve sıcak bir şekilde gelir. Boğuk bir sesle diyor ki: - Enerjiye ihtiyacın olacak. Gece daha yeni başlıyor.

İyi bir noktaya değindi.

Doğruluyorum ve başucuma yaslanana kadar geriye doğru hareket ediyorum, yastık sırtımın arkasında buruşuyor. Çıplak göğüslerimi örtmek için çarşafı geri çekiyorum.

Kage yatağın kenarına oturuyor ve çarşafı aşağı çekerek göğüslerimin tekrar ortaya çıkmasını sağlıyor. Tabağı kucağına koydu. Sonra bir parça çıtır domuz pastırması aldı.

— Aç kapıyı," diye emrediyor ve pastırmayı dudaklarıma yaklaştırıyor.

Bir çocuk gibi beslendiğim için kendimi biraz gülünç hissetsem de aynı fikirdeyim. Ancak aptalca hissetmeyi çabucak unutuyorum çünkü çok lezzetli. Pastırmanın tadı o kadar güzel ki çiğnerken biraz inliyorum.

Adam yemek yapabiliyor. O bilir.

Ben yutkunana kadar şahin gibi dikkatle beni izliyor. Sonra memnun bir ses çıkarıyor ve tabağının kenarında duran çatalı alıyor. Bir yığın çırpılmış yumurta alıyor.

— Vay canına. Ağzımın ne kadar büyük olduğunu sanıyorsun? Bu lokma dört kişiye yeter.

Hoşgörölü bir gülümseme dudaklarını büküyor. - Bana her meydan okuduğunda, bir dayak daha yiyorsun.

Birbirimize bakıyoruz. İkimiz de göz kırpmıyoruz. Ama o bu oyunda daha iyi ve ben açlıktan ölüyorum, bu yüzden meydan okumayı o kazandı.

İtaatkâr bir şekilde ağzımı açtım ve çatalı içeri sokmasına izin verdim.

Ağzıma bakarak şiddetle şöyle diyor: "O güzel lanet dudaklar. Dizlerinin üzerine çöküp o dudaklarınla sikimin etrafında boğulmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

Neredeyse yumurtaları burnumdan tükürecektim ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Yutkunuyorum ve gülüyorum.

— Ne kadar romantiksin! Soneler yazmalısın.

— Ye.

Bana biraz daha yumurta yediriyor. Bana bir parça daha domuz pastırması, sonra bir dilim tereyağlı tost veriyor. Sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi çiğnememi ve yutmamı izliyor.

Tabak boşaldığında onu yatağın başucundaki masaya koyuyor. Sonra bana döndü ve konuşma tonuyla şöyle dedi: - Tam olarak kaç tane vibratörünüz var?

Gözlerim açıldı.

— Sadece soruyorum çünkü bu çekmece taşma noktasına kadar dolu görünüyor. Şu parlak pembe olan benim favorim olabilir. - Az önce tabağı koyduğu komodini işaret ediyor.

Altındaki çekmece birkaç santimetre açık, bu da içindeki seks oyuncakları hazinesini görmek için yeterince büyük.

Söz konusu sıcak pembe vibratör aslında bir dildo. Doğal damarlar ve uzun, kalın bir shaft ile oldukça büyük bir örnek, bakireleri hayatlarının geri kalanında iffetli kalmaları için korkutabilecek soğanlı bir kafa ile bitiyor.

Aman Tanrım.

Korkuyla *inliyorum*, bu da Kage'i güldürüyor.

— Küçük kirli sırrın ortaya çıktı, bebeğim. Bana yatakta muhafazakar olduğunu söylemiştin.

Çekmeceyi daha da açıyor, dev pembe dildoyu çıkarıyor, tutuyor ve gülümseyerek ileri geri sallıyor. - Bu hiç de muhafazakâr değil. Bu canavarla bir akciğeri delebilirsin.

Tutmaya çalışıyorum ama başının üzerinde tutuyor. Kolu o korkunç kanıtı koparamayacağım kadar uzun.

Sonra - utancımdan yerin dibine girerek, yüzüm kızararak - yatağa yan yatıyorum ve inleyerek çarşafları yüzüme çekiyorum.

Seks oyuncakları çekmecemi adli tıp incelemesiyle devam ediyor.

— Baksana. Ne kadar büyük bir kayganlaştırıcı şişesi. Burada tabii ki klasik tavşan vibratörün yanı sıra karanlıkta parlayan bir cam vibratörümüz var. Çok sanatsal. Bir meşaleye yatırım yapmayı düşünebilirsiniz ama bence elektrik kesilirse bunu bir ışık kaynağı olarak kullanmak çok daha eğlenceli olur. Bu ilginç şey de ne? Lavanta. Yumuşak plastik. Reçel kavanozu gibi yuvarlak, üst kısmında küçük bir açıklık olması dışında... bekle. İşte anahtarı.

Elektronik bir vızıltı odayı dolduruyor. Bunu Kage'in kahkahasının alçak, derin gürültüsü izliyor. - Aman Tanrım. Seni pis küçük kız. Bu düşündüğüm şey mi?

Al şunu. Yorganın altında derin bir iç çekiyorum. - Dudak ve dil hissini taklit etmek için derin emme ve titreşim kullanıyor.

Kage daha yüksek sesle gülüyor, piç kurusu.

Ses tonum sertleşiyor. - Ayrıca su geçirmez, şarj edilebilir ve on ayarı var. Ve çekmecedeyken tozlanmaması için kullanışlı bir kapağı var.

— Bu oyuncakların hiçbirinin üzerinde toz zerresi yok, bebeğim. Çok meşgulsün.

— Yargılamayın! Uzun zamandır bekarım!

Eğildi ve çıplak kalçamı öptü. - Biliyorum, biliyorum. Yargılamıyorum. Ama artık buna ihtiyacın yok.

Duraklaması beni tedirgin ediyor. Sonra düşünüyor, - Tabii...

Elini dizimin arkasına koyuyor ve bacaklarımı nazikçe ayırıyor. Açılmış bacaklarımın arasına titreşimli oyuncağı bastırıyor.

Yüzümü yatağa gömüyorum, çarşafı yüzüme doğru daha sıkı çekiyorum ve inliyorum.

Mırıldanıyor: - Seni boşaltırken yüzünü benden saklamak ister misin?

— Evet.

— Seni görmem gerektiğini biliyorsun.

— Hayır! Hayır!

Oyuncağı birkaç santimetre kuzeye kaydırıyor ve burada klitorisimle temas ediyor. İtiyorum, tekrar inliyorum, bu sefer daha hafifçe.

— Karnınızın üzerine dönün ve bacaklarınızı açın.

Sesi bir oktav düştü ve her zaman nabzımın yükselmesine neden olan o güçlü, baskın tona büründü.

Titreyerek ona itaat ettim. Yüzüm hala çarşafıla örtülü ama onun dışında çıplağım. Oda soğuk olmasına rağmen, tenim sıcaktan titriyor. Şimdiden terlemeye başladım.

Kage oyuncağı tekrar bacaklarımın arasında kaydırıyor, doğru noktaya gelene kadar hafifçe hareket ettiriyor ve ben nefes alıyorum. Oyuncak sürekli, ritmik bir hareketle klitorisimi çekiyor. Yayıdığı titreşimler pelvik tabanım boyunca ilerliyor.

O kadar iyi ki ürperiyorum.

— Daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi bebeğim?

Sesi yumuşak, derin, hipnotik. Sıcak ve ıslak bir şeyin çatlak kıcımdan aşağı ve seksimin üzerinden kaydığını hissedene kadar tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum.

Yağlayıcı...

Parmaklarıyla nazikçe yayıyor, sonra sert bir şey açıklığını dürtüyor ve hafifçe içeri itiyor.

Tam boyutuna ve şekline çok yakından aşına olduğum için, Kage'in içime soktuğu şeyin benim olduğunu biliyorum.

Sıcak pembe vibratör.

Yüzüm biraz daha kızarırsa cildim yanacak.

Kalçalarımı açıp popomu havaya kaldırdığımda Kage derin bir nefes alıyor. - Çok güzel," diye fısıldıyor.

Sonra vibratörü daha da içeri itiyor.

Ellerimi yumruk yapıp çarşafıya sararak usulca çığlık atıyorum.

Klitorisime bastırılan oyuncak emiyor ve titreşiyor. Yapay penis yumuşak bir şekilde içeri ve dışarı hareket etmeye başlıyor. Meme uçlarım ağrıyor, nefesim kesiliyor ve yüzüm kızarıyor ve Kage beni kendi seks oyuncağıyla sikerken kalçalarımı döndürmeden duramıyorum.

— Beğendin mi?

Gözlerim kapalı ve yüzüm alev alev yanarken fısıldadım, "Evet.

— Aynı anda hem amının yalanmasını hem de sikilmeyi sever misin?

— Evet.

Sesi düşüyor. - Buna ne dersin, bebeğim? Hoşuna gitti mi?

Bir parmağını kığımın yanakları arasındaki gergin, yağlanmış kas halkasının üzerinde gezdiriyor ve hafifçe bastırıyor.

İç çekiyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sırtım kaskatı

kesiliyor. Fısıldıyor: - Şşşt. Bu kadar, daha fazlasını

istemediğin sürece.

Kalbim göğüs kafesimin altında gök gürültüsü gibi çarpıyor, bana nazikçe masaj yaparken, vibratör yavaşça amıma girip çıkarken, titreşimli / emici oyuncak klitorisimi beslerken sertleşiyorum ve gözlerim açılıyor.

Daha önce hiçbir erkeğin bana dokunmadığı bir yerde onun bana dokunması pek de nahoş bir his değil. Çok, çok garip. Neredeyse fazla samimi. Yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

Yaklaşık on saniye boyunca böyle hissediyorum, ta ki kişisel zevk cihazlarımla düzenlediği boktan kombinasyon beynimin rasyonel kısmını ele geçirene ve delicesine inleyerek tekrar yüzüstü yatağa yığılana kadar.

— İşte benim tatlı pis kızım," diye homurdanıyor Kage. - Çok güzelsin. Keşke kendini bu şişko pembe dildoyu sikerken görebilseydin. Kalçalarını esnetirken. Beni çok sertleştiriyorsun. Çok sertleştiriyorsun.

Sesi sinir uçlarımı yakıyor. Vibratörü, ben inleyip kıvranana ve yatağa karşı direnene kadar artan bir hızla içeri ve dışarı itiyor. Duygular ezici. Titreşimler, dolgunluk, parmağı o hassas, yağlanmış ve yasaklanmış sinir demetiyle alay ediyor.

Orgazm beni o kadar sert vuruyor ki ses çıkaramıyorum.

Sırtım istemsizce kamburlaştı. Ağzım açık kalıyor. Kage bir erkeğin bir kadına söyleyebileceği her türlü ateşli ve iğrenç şeyi, övgü ve cinsel saplantı sözcüklerini fısıldarken çaresizce sarsılıyorum.

— *O açgözlü ıslak amcığa bayılıyorum.*

— *Benim için gel, seni güzel sürtük.*

— *Sen muhteşemsin.*

— *O güzel amcık benim.*

Hıçkırıyorum, titriyorum, o kadar sert boşalıyorum ki nefesimi tutamıyorum. Çekirdeğimdaki kasılmalar kontrol edilemez. Termonükleer. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Her zaman benimle konuşuyor, sürekli bir şefkatli pislik ve güzel küfür akışı, bir şekilde beni küçük düşürmek yerine sevildiğimi ve hayranlık duyduğumu hissettirmeyi başarıyor.

Yapay penisi çıkarır ve yerine penisini koyar, sertçe sapa doğru iter.
Sonra büyük bir elini sıkıca boynuma doluyor ve beni sikerken tutuyor.
O kadar çok seviyorum ki, adını inletiyorum.

Bir kolunu belime doluyor ve beni dizlerimin üzerine sürüklüyor, sonra başımı aşağı itiyor, böylece yanağım şiltenin üzerinde, ama kıçım havada.
Tekrar tekrar içime giriyor, taşakları amıma çarpıyor, bir eli saçımı çekiyor.

Diğer eli bacaklarımın arasında, zonklayan klitorisimi çekip okşamakla meşgul, beni kaldırdığında altımdan düşen oyuncağın yerini alıyor.

— Kage... Tanrım...

— Al onu, bebeğim. Her santimetremi al.

Aleti kocaman, yapay penisten daha kalın, uzun ve güçlü. Etrafında gerilmiş durumdayım ve o kadar ıslağım ki kalçalarımın aşağı damlıyor. Kalçalarının her itişinde göğüslerim sallanıyor. Zevkten tamamen aklımı kaçırmış durumdayım.

Bundan sonra söyleyeceklerimin olası nedeni nedir?

— Vur bana," diye fısıldıyorum, çaresizce çarşaflara tutunarak.

— Kıçımı tokatla.

— Bu sefer olmaz. Hazır değilsin.

Neredeyse gücendim. - Neymiş o? Beni bununla tehdit edip duruyorsun.

Şok!

İtiyorum ve sert bir nefes çekiyorum. Kıçım tokat attığı yerden ateş gibi yanıyor.

— Sana söyledim, hazır değilsin. Bana tekrar söyletme.

— Bu şekilde mi oynamak istiyorsun? Tamam, iznimi geri alıyorum.
Bana vurabilmenin tek yolu, önce benim sana vurmama izin vermen!

Gülüyor. Elini saçlarıma daha sıkı sarıyor. Beni sikmeye devam ediyor.
Kendini beğenmiş orospu çocuğu.

Tekrar vücuduma uzanıyor ve şişmiş klitorisimi okşuyor. Öfkeyle
inleyebilecek biri varsa, o da benim.

Sonra aniden çekiliyor, beni döndürüyor, kalçalarımı ayırıyor ve tekrar
üzerime geliyor, bileklerimi sıkıca yanlarımdan tutuyor, böylece beni
yerken çaresizce orada sıkışıp kalıyorum.

Yüksek sesle inlediğimde ve kalçalarım ona kızgın olduğum için başka
bir orgazmı engelleme çabasıyla titrediğinde, beni serbest bırakıyor,
bacaklarımı omuzlarına atıyor ve beni ikiye katlayarak tekrar içime giriyor.

Bir eliyle bileklerimi kavrayıp kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor
ve serbest eliyle göğsümü tutup sıkarken kulağıma sıcak bir şeyler
fısıldamaya başlıyor.

Rusça olduğu için ne dediğini anlayamıyorum. Düşündüğüm şey şu.

Sonra beni öpüyor. Derinden. Ağzımın içinde inliyor. Kalçalarının
hareketi duraksıyor. Boğuk bir sesle dudaklarımdan çekiliyor - *Siktir!*

O da boşalmamaya çalışıyor.

Sonra, tabii ki, kalçalarımı döndürmeye devam etmeliyim, kendimi
onun şişmiş horozu üzerinde becererek onu kontrolünü kaybetmeye
yaklaştırmalıyım.

Daha büyük ve daha güçlü olması onun yetkili olduğu anlamına gelmez.

Berbat bir arabası, acınası bir flört gemişı olan ve hesap makinesi olmadan bir rakamı arpamayan bir lise ğretmeni olabilirim, ama artık kralienizim.

Tacımı fırlatıp ona kiminle uğraştığını göstermeye niyetliyim.

Gözlerini açıp bana baktığında, kaşları çatılmış ve yüzünde acıya yakın yoğun bir konsantrasyon ifadesi belirğinde gülümsüyorum.

— Nasıl hissediyorsun, koca oğlan? Biraz yorgun görünüyorsun.

Zor nefes alıyor, Rusça bir şeyler söylüyor. Ne dediğı hakkında hiçbir fikrim yok ama önemli değıl. Bu oynadığımız benim oyunum.

Benim oyunum, benim kurallarım.

— Kendimi çok iyi hissediyorum, sorduğın için teşekkürler. Yine de itiraf etmeliyim ki, amım kocaman sikinin etrafında o kadar sıkı ki, zorlukla dayanabiliyorum. Bu kadar ıslak olmam iyi bir şey.

Gözleri parlıyor. Keskin bir nefes alıyor. Daha geniş gülümsüyorum.

Oh, evet. Başladı.

Sesimi alçaltarak fısıldıyorum, "Bahse girerim beni dizine yatırıp şaplak attığında daha da ıslanacağım. Çok sıcak ve ıslak olacağım ve kucağında kıvranacağım ve beni becermen için yalvaracağım, ama sen de neredeyse boşalmaya hazır olana kadar horozunu emene kadar beni becermeyeceksin. Büyük sert sikini boğazıma sokarken beni döveceksin, değıl mi Kage? Oh, evet, ben sıırılsıklam, zonklayan amımla oynarken ve sen ağzımı sikerken çıplak kıçımı çıplak elinle defalarca tokatlayacaksın, sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıp o devasa sikiyle bakire kıçıma tecavüz edeceksin

Bizi ve yatağı sarsan şiddetli bir hamleyle Kage doruğa ulaşıyor.

Başını arkaya atar ve tavana doğru kısık sesle bağırır, iri vücudundaki her kas gergindir.

Ben olsam olurdu Yalan Eğer dedi o onu izlerken gel Onunla açık saçık konuştuğum için dengem tamamen bozuldu.

Gerçekte ise tam tersi.

Yatakta onun benim üzerimde sahip olduğu kadar güce sahip olduğumu bilmek beni o kadar heyecanlandırıyor ki, onunla doğrudan kenara gitmem için kalçalarımın onunkine karşı birkaç kez daha çekilmesi gerekiyor.

Ona doğru itiyorum, sarsılıyorum.

Başını göğüslerime doğru eğiyor ve sıcak ağızıyla bir meme ucunu sertçe çekiyor.

Onun içimde zonkladığını hissediyorum, zonkluyor ve ben onun etrafında kenetlenirken zonkluyor. Adını haykırıyorum.

İkimiz de nefes nefese yatağa yığılana kadar devam ediyor.

Bedenlerimizin titremesi durduğunda ve nihayet nefesimizi tuttuğumuzda, Kage içimden kayarak çıkıyor, bizi yan taraflarımıza döndürüyor, beni okşamak için kendine çekiyor ve saçlarıma doğru derin, tatmin edici bir iç çekiyor.

Hayranlıkla ısınmış boğuk bir sesle şöyle diyor: - O pis ağız.

— Beğendin mi?

— Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Egom sevinçle çılgık atıyor ama ben omuzlarımı silkerek sakın davranmaya çalışıyorum. - En iyisinden öğrendim.

Kahkahası ikimizi de sarsıyor. Boynumun arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor. - Benim ölümüm olacaksın, güzel kız.

Gülümsüyorum. - Umarım öyle değildir.

Komaya girecek kadar derin bir uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu.

Sabah uyandığımda yalnızdım. Kage gitmiş.

Ve polis kapımı çalıyor.

OceanofPDF.com

Nat

Kapıyı açtığımda iki kişinin kapımın eşiğinde durduğunu görüyorum. Biri polis üniforması giymiş yaşlı bir adam. Göbekli ve yıllarca içtiğini gösteren o kırmızı burunlardan birine sahip. Onu tanıyamadım.

Diğer kişi kırklı yaşlarında, iş kıyafeti giyen çekici bir siyah kadın: bej pantolon ve lacivert ceket, altında beyaz düğmeli gömlek. Makyaj yapmıyor ya da takı takmıyor, küpe bile takmıyor. Tırnakları cilasızdır. Saçları sade bir topuzla bağlanmış. Süslemeden yoksun olmasına rağmen zahmetsiz bir ihtişam havası yayıyor.

Onu çok iyi tanıyorum.

Adı Brown. Tam olarak Dedektif Doretta Brown.

David'in kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı yürüten ve şüpheli olarak hiç kimseyi göz ardı etmediğini bir an bile unutmama izin vermeyen kadın.

Ben de dahil.

— Dedektif Brown. Uzun zaman oldu. David'den haber aldınız mı?

Yüzümü incelerken gözleri hafifçe kısıldı.

Eminim üzerimdeki korkunun kokusunu alıyordur. Kadının zekası korkutucu.

— Bu yüzden burada değiliz, Bayan Peterson.

— Hayır mı?

Daha fazlasını söylememi bekliyor ama dilim dişlerimin arasında sıkıca kenetlenmiş durumda. Kage'in polisle konuşma konusundaki uyarısı çok yeni.

konuşmaya başlamam için.

Lazer ışıklı bakışları altında durmadığımda ekliyor: - Dün gece La Cantina'daki silahlı saldırı için buradayız.

Tek kelime etmedim. Ancak sokakta kaldırıma park etmiş birden fazla polis arabası olduğunu fark ediyorum.

Chris şerifin aracına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, aynalı güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor.

Kahretsin.

Dedektif Brown ve benim orada sonsuza kadar sessizce durabileceğimizi fark eden göbekli polis dostça bir öneride bulundu. - Neden içeri girip sohbet etmiyoruz?

— Hayır.

Cevabımın gücü karşısında şaşırmış görünüyor. Ancak Dedektif Brown şaşırmadı.

— Bize söylemek istediğiniz bir şey var mı, Bayan Peterson?

Bahse giririm keskin kulakları içimden gelen hafif çığlıkları duyuyordur, ama cevap verirken yüzümü asmamayı başarıyorum. - *Bana* söylemek istediğin bir şey mi var?

Meslektaşıyla suç ortaklığı bakışını paylaşıyor. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana yeni bir bakış atıyor. Beni daha önce ciddiye almadığını ama şimdi aldığını söyleyen bir bakış.

Belli ki Dedektif Brown size hikayeler anlatıyormuş.

Onun kitabında masum görünebilirim ama değilim.

Acaba David'i küçük parçalara ayırdığımı ve odun öğütücüsünden geçirdiğimi mi düşünüyor?

Diyor ki: - Dün gece La Cantina'da silahlı saldırı oldu. Dört kişi öldürüldü.

Durun. Cesur bir bakış. Bir şey demiyorum. O devam ediyor.

— Bize bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

— Tutuklu muyum?

Buna şaşırmış gibi görünüyor, ama hemen kendini toparlıyor.

— Hayır.

— Bu yüzden belki de dikkatinizi kayıp nişanlımla ilgili açık soruşturmaya verebilir ve bir şey bulduğunuzda geri dönebilirsiniz.

Kapıyı kapatmaya başladım ama diğer polis şöyle dedi: - Dün gece restoranda olduğunuzu biliyoruz.

Durdum, derin bir nefes aldım ve ona baktım. - Özür dilerim, tanıştırlımadık. Senin adın ne?

Kollarını açıyor ve elini rahatça belindeki yardımcı kemere bağlı silahın kabzasına koyuyor. Bunun beni korkutmak için yaptığı bir manevra olduğu izlenimine kapılıyorum. Aksine, bu beni son derece rahatsız ediyor.

Zorbalardan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Göğsündeki rozeti işaret ediyor. - O'Donnell.

Ses tonumu hoş tutarak şöyle dedim: - Memur O'Donnell, meslektaşınızı alın ve balkonumdan inin. Nişanlımın kayboluşuyla ilgili yeni bir bilginiz yoksa, ikinize de söyleyecek bir şeyim yok.

Dedektif Brown diyor ki: - Konuşmak için seni karakola çağırabiliriz.

— Sadece beni tutuyorsan. Ki zaten öyle olmadığını söyledin.

Benden *gerçekten* hoşlanmıyor. Bakışları duvardaki kağıtları bile soyabilir.

— Saklayacak bir şeyiniz yoksa neden bizimle işbirliği yapmayı reddediyorsunuz?

— Vatandaşların polisle konuşma zorunluluğu yoktur. Bir suçla suçlansalar bile. Hapiste olsalar bile. Haksız mıyım?

Diyor ki: - Bir yargıç onu bizimle konuşmaya zorlayabilir.

Eminim bu bir abartıdır ama anayasa hukukçusu olmadığım için bilemiyorum.

Yine de, burada tavuk oynuyoruz. İlk ben göz kırpmayacağım.

Diyorum ki: - Balkonumda bir yargıç görmüyorum. İyi günler, dedektif.

Kalbim küt küt atarken kapıyı yüzlerine kapattım. Sonra kapının diğer tarafından Chris'in sesini duyana kadar orada titreyerek ve kendimi kontrol etmeye çalışarak durdum.

— Nat. Aç kapıyı. Orada durduğunu biliyorum.

— Git buradan, Chris.

— Çantan bende.

Dehşetle donup kaldım.

Aman Tanrım. El çantam! Restoranda unutmuşum!

Panik yapmayın. Yanlış bir şey yapmadın.

Acele et ve yine de bir yalan uydur.

Kapıyı açıyorum ve ona bakıyorum, elinde küçük siyah çantamla orada duruyor. Aklım saatte bir milyon mil hızla ne yapacağımı bulmaya çalışıyor.

Ben bir şey söylemeyince Chris iç geçirdi. - Dün gece dört kişi öldürüldü, Nat. Altı kişi de yaralandı. Eğer bir şey biliyorsan, gerçekten polisle konuşmalısın.

Dedektif Brown ve Memur O'Donnell kaldırımında arabalarının yanında konuşmamızı izliyorlar. Chris'i gönderdiklerini biliyorum çünkü

Biz çıkıyorduk ve benden bilgi alma şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorlar.

Bu da ilişkimiz hakkında onlara ne söylediğini merak etmeme neden oluyor. İlişkimiz hakkında ne *düşündüğünü*. Geçen yaz birkaç haftalığına çıktığı ve hiç ilişki yaşamadığı benim üzerimde bir tür etkisi olduğunu gerçekten inanıyor.

Cinsel mi?

Erkekler.

— Hiçbir şey bilmiyorum.

Çantamı tutuyor ve bana bakıyor. - Gerçekten mi? Yani dün gece La Cantina'da değil miydin? Evinden çıkıp bir suç mahalline mi geldin?

Restoranda bana ait bir görüntü olmadığını hissediyorum. İçinde kimliğim ve telefonum olan çanta beni oraya getiren tek şeydi. Dedektif Brown güvenlik kamerası görüntülerini beni korkutup konuşturmak için koz olarak kullanabilirdi ama bunu yapmadı.

Dua edelim, çünkü yasal olarak polisle konuşmak zorunda olmasam da, onlara yalan söylemenin cezai bir suç olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Chris'in gözlerinin içine bakarak şöyle diyorum: "Geçen gün o çantayı yanlışlıkla çamaşır tezgahının üzerinde unutmuşum. Almak için geri geldiğimde gitmişti.

Bir süre sessizce yüzümü inceledi. - Akşam yemeğine çıktığınızda birinin çantanızı çaldığını ve tüm eşyalarınızı içinde sakladığını mı söylüyorsunuz?

— O zamandan bu zamana kadar ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geri alabilir miyim, lütfen?

İç çekiş i ağır. - Nat. Hadi gidelim. Sana neler oluyor böyle?

— Sadece çantamı geri almaya çalışıyorum.

Sesi keskin bir hal alıyor. - Yani komşunuzla hiçbir ilişkiniz olmadığını söylemeyi reddediyorsunuz?

Midem sıkışıyor. Yutkunuyorum, ellerimin titrediğini hissediyorum, keşke güvenle yalan söyleyebilen biri olsaydım. Sloane şimdiye kadar ona yeni bir tane patlatır ve kaldırıma fırlatırdı.

Sloane ol.

Çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye çektim ve elimi uzattım. - Çantamı ver.

— O adamın bela olduğunu biliyordum. İnsanlara çok fazla güveniyorsun, Nat. Daha dikkatli olmalısın.

— Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Çantamı ver.

— Kimden bahsettiğimi bilmiyor musun? Bir şey çağrıştırdı mı?

Ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Çantamı kolunun altına sıkıştırıp kâğıdı açıyor ve bana uzatıyor.

Bir adamın kafasının ve yüzünün siyah beyaz karakalem çizimi.

Yaşadığım dehşete rağmen, benzerliğin dikkat çekici olduğunu itiraf etmeliyim.

O bir Kage.

Elle çizilmiş, iki boyutlu bir taslakta bile o kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Eğer uluslararası bir seksi erkek yarışması olsaydı, hiç şüphesiz o kazanırdı.

— Bu, dün geceki silahlı saldırının şüphelilerinden birinin polis robot resmi. Bazı restoran çalışanları buna iyice bakmış.

İki adamı yakın mesafeden vurmada hemen önce. Sana tanıdık geliyor mu?

— Hayır.

Chris sinirlenmeye başladı. Bana bakarak başını sallıyor.

— Bu senin kapı komşun, Nat. Beni bu balkonda tehdit eden adam.

Bakışlarını ona geri gönderiyorum, üç katına. - Hayır dediğim halde beni zorladığın zamanı mı kastediyorsun? Evet, hatırlıyorum. Bir Meksika çatışması başlıyor. Ellerinde tabancaları olan iki bandoleroyuz, tozlu bir ağılda karşı karşıyayız, ikimiz de kaçmak istemiyoruz.

ya da önce ateş et.

Sonunda sessizce şöyle der: - Onunla seks mi yapıyorsun?

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. - Benim özel hayatım seni ilgilendirmez. Şimdi çantamı geri ver ve mülkünden defol.

— Tanrım, Nat. *Bu* adam mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Kötü haber olduğunu anlamak için tek yapman gereken ona *bakmak*!

Derin bir nefes alıyorum. Sonra eskizi geri veriyorum ve onunla birlikte çantamı alıyorum.

— Güle güle Chris.

Kapıyı yüzüne kapattım.

Orada durup birkaç dakika dinliyorum ama o gitmiyor. Sonunda usulca küfretti.

— Tamam, gidiyorum. Ama gözüm üzerinde olacak. Daha bitmedi. Uzaklaşırken botları ses çıkarıyor.

Acaba - gözünüzü dört a ç ı n - derken gerçekten gözünüzü *dört açın* mı demek istiyor?

Bana göz kulak olmayı kişisel görevi haline getirmeye karar verdiğine dair içimde kötü bir his var.

Mutfağa gidiyorum, masaya oturuyorum ve çantamı açıyorum. Her şey olduğu gibi duruyor, cüzdanım, telefonum, rujum ve anahtarlarım.

Dün gece Kage ile dışarı çıktığımızda ön kapıyı kilitlemediğimi fark ettiğimde şok oldum. Döndüğümüzde de kapının kilitli olmadığını fark etmedim.

Eğer bir mafya kralının kraliçesi olacaksam, bu gibi konularda daha akıllı olmam gerekecek.

Cep telefonum çaldığında korkuyla sıçradım. Numarayı tanımıyorum, bu yüzden cevap verirken tereddüt ediyorum.

— Alo?

— Amerika'daki Rus mafyasının lideri Maxim Mogdonovich adında bir Ukraynalı. İlginç değil mi? Başında bir Ukraynalı var. Etnik Rusların biraz üzüleceğini düşünürsünüz.

— Sloane! Oh! Tanrıya şükür. İyi misin? Güvende misin? Neredesin?

Keyifle gülüyor, elinde kokteyliyle bir yolcu gemisinin güvertesindeymiş gibi görünüyor. - Bebeğim, ben iyiyim. Beni bilirsin. Her zaman ayaklarım yerden kesilir. Asıl soru şu: *Sen* nasılsın?

Yüzüstü mutfak masasına yığılıyorum ve inliyorum.

— Ben de öyle düşünmüştüm. Bir kadeh şarap iç. Seni daha iyi hissettirir.

— Saat sabahın dokuzu.

— Roma'da değil.

— Roma'da değilim!

— Hayır, ama ben öyleyim.

Sandalyemde dik oturuyorum. - *Ne oldu?*

— Stavros'un özel bir uçağı var. Restorandan çıkar çıkmaz uçtuk. Sanırım bana bir şey olursa adamının onu taşaklarından bağlayacağından korkuyor. Bu arada, mafya patronu olman çok hoşuma gidecek.

— Affedersiniz ama ben *aptal* değilim.

— Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun.

Haklı olmasından nefret ediyorum. - Google'da aratırsan öğrenirim.

— Gangsterin arkadaşı demek.

— Bunun için bir kelime var mı?

— Her şey için bir kelime vardır. Örnek: Merdivenlerin en üstündeki küçük sahanlığı bilirsiniz, orada dönüp başka bir merdivene çıkmanız gerekir.

— Evet mi?

— Buna yarım uzay deniyor. Çok şirin değil mi?

— Sarhoşsun. Öyle mi?

Yine gülüyor. Arka planda erkek sesleri duyuyorum. - Stavros'un yatında bir sürü merdiven var.

— Yat mı? Roma'da olduğunu sanıyordum!

— Roma'ya indik. Şimdi de yatınızdayız. Akdeniz *inanılmaz*. Hey, sen ve Kage gelip bize katılmalısınız!

Bir yolcu gemisinin güzel güvertesinde kokteyllerini yudumluyormuş gibi görünmesine şaşmamalı: öyle.

Stavros'un mafyada olduğunu biliyordun, değil mi?

— Bunu büyük bir prodüksiyon haline getirmiyorlar. Kimse yakasında 'mafya' yazan rozetlerle dolaşmıyor. Ya da Rusçadaki kelime her neyse. Sadece bir titreşim alıyorum.

— Neden bana bir gangsterle çıktığını söylemedin? Onun bir teknoloji adamı olduğunu söylemiştin!

— O bir teknoloji adamı. Aynı zamanda mafya üyesi. Neden bu kadar üzgünsün?

Kuru bir şekilde söyledim: - Bilmiyorum. Belki de dün akşam yemeğindeki silahlı saldırıyla bir ilgisi vardır? Ya da La Cantina'da bıraktığımız dört cesetle? Ya da bu sabah kapımı çalan polislerle? Ya da uyandığımda Kage'in gitmiş olmasıyla?

Duygusal bir nefes çekiyor. - Onunla yattın, değil mi?

— Söylediklerime bakılırsa, konuşmak istediğiniz şey *bu mu*?

— Evet! Aman Tanrım, sürtük, tükür onu!

— Geri çekil, manyak. *Bu sabah polis kapımı çaldı.*

— Ve sen onlara hiçbir şey söylemedin. Ve şimdi gittiler. İyi şeylere geri dönelim: sen ve Kage. İlk kez birlikte olduğunuz için cevabın muhtemelen hayır olduğunu biliyorum ama yine de sormak zorundayım... anal seks?

— Sende çok ama çok yanlış bir şeyler var.

— Soruyu cevaplayın.

— Şu anda hapiste olabilirdim!

— Bebeğim, hapse girecek bir şey yapmadın. Şimdi şu lanet soruya cevap ver.

— Cevabım hayır, psikopat!

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. - En azından sen iyisin. O restorandan canlı çıktığımız için şanslıyız.

— Ne oldu ki? Çatışmanın nasıl başladığını kaçırdım.

— Stavros barda kendisine yan gözle bakan bazı adamlar gördü. Alex ve Nick'e bir şeyler söyledi, diğer adamlar masaya yaklaştı, biraz sohbet ettiler, sonra Alex ve Nick ayağa fırladı ve ateş açtı.

Böylece başladılar. İlginç. - Birbirlerine ne söylediler?

— Kim bilir? Hepsi Rusça ve İrlandaca'ydı. Her neyse, belli ki iyi değildi.

— Stavros sana bir şey söyledi mi?

Gülüyor. - Sevgilim, sormamam gerektiğini biliyorum. Ne kadar az bilirsek o kadar iyi.

Sesi tıpkı Kage'e benziyor. Telefona bakarken yüzümü buruşturuyorum.

— Ne zaman döneceksin?

— Emin değilim. Ama duyduğuma göre, Stavros ve ekibi bir şey yapmadan önce Kage ile temas kurmayı bekleyecekmiş. Görünüşe göre, abla, adamın bir bok parçası. Rus mafyasının büyük patronundan sonra ikinci sırada.

Maxim Mogdonovich. Kage'in hapiste olduğunu söylediği adam... onu günlük işlerle ilgilenmesi için bıraktı.

Erkek arkadaşım uluslararası bir suç örgütünün başkan vekili.

Annem çok gurur duyardı.

Telefonum başka bir gelen aramayı işaret ederek bip sesi çıkarıyor. Kim olduğunu görmek için baktığımda kalbim çarpmaya başlıyor. Sloane'a onu sonra arayacağımı söyledim.

Sonra Kage'e tıklıyorum.

20

Nat

— Kage!

— Günaydın. Mutfaktaki mikrodalga'nın altındaki çekmeceye senin için bir cep telefonu bıraktım. Git ve al.

Garip bir nedenden dolayı, sesini duymak beni etkiliyor. Muhtemelen kayıp adamlarla olan geçmişimden dolayı.

Biri hayatınızdan kalıcı olarak ç ı k t ı k t a n sonra, diğerinin tuvaletine habersizce gitmek bile panik atak sebebidir.

Hiperventilasyon geçirerek telefonu açtım. - Neredesin? İyi misin? Geri gelecek misin? Polis buradaydı.

— Natalie. *Al şunu. O. Telefon.*

Ses tonundan soru cevap havasında olmadığını anlayabiliyorum. Ben de telefonun içinde olduğunu söylediği çekmeceye gittim. Yeterince eminim, işte orada.

Şık, siyah bir şey, ikiye katlanmış ve yaklaşık bir kredi kartı büyüklüğünde. Açtığımda ekran aydınlanıyor.

— Şifre ne?

— Annenin doğum günü.

Bu beni durduruyor. - Annemin doğum gününü nereden biliyorsun?

— Senin hakkında her şeyi biliyorum.

— Bu mümkün değil.

Hiç tereddüt etmeden bir listeyi işaretlemeye başlar.

— En sevdiği renk çivit mavisi. En sevdiği şarkı 'Somewhere Over the Rainbow'. En sevdiğin yemek annenin kızarmış tavuğu. Senin

balık yiyor, neredeyse hiç sebze yemiyor ve yetersiz öğretmenlik maaşının çoğunu hayvan kurtarma hayır kurumlarına bağışlıyor. İlk arabanız 1986 model üstü açık bir Mustang'di. Baban onu sana on altıncı doğum gününde ikinci el olarak almıştı. Üç ay sonra şanzımanı bozuldu.

Bütün bu bilgileri nereden almış? Sosyal medyadan mı? Geçmiş araştırması mı?

FBI MI?

Sessiz kaldığımda, cevap veremeyecek kadar sersemlediğimde, nazikçe dedi ki: - Sana takıntılı olduğumu söyledim. Bunun bir not defterine defalarca adını yazmak ve etrafına küçük kalpler çizmek anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?

— Lütfen bekleyin. Kendimi hasta hissediyorum.

Beni görmezden geliyor. - Kapatıp seni diğer telefondan arayacağım. İzi sürülemez. Şu andan itibaren bunu kullan ve seninkini yok et. Bir çekiçe parçala ve parçalarını şehirdeki farklı çöp kutularına at.

Hâlâ dengemi yeniden sağlamaya çalışıyorum ama sormayı başarıyorum: - Bu gerçekten gerekli mi?

— Öyle olmasaydın senden bunu yapmanı istemezdim.

Veda etmeden telefonu kapatıyor. Birkaç saniye içinde diğer telefon çalar.

Aldım ve dedim ki: "Lütfen bana ülkeyi terk etmem gerektiğini söylemeyin. Burayı sevdim.

— Dramatik olma. Hiçbir yere gitmiyorsun.

— *Dramatik olma?* Affedersiniz ama ben bir cinayet suç ortağyım!

Gülüyor. - Panikliyorsun. Hayır. Her şey kontrol altında.

— *Kimin kontrolü?*

— Benimkini tabii ki.

Kendinden çok emin, çok dingin, çok sakın görünüyor. *Çok sakın*. Ortalama bir haftada kaç kişiyi vuruyor?

— Kage mi?

— Evet mi?

— Tüm bunlarla ilgili sorunlarım var.

Sesi yumuşar. - Biliyorum, bebeğim. Ama seninle ilgileneceğimi söylediğimde bana inan. Her şeyle ilgileneceğim. Her şey yoluna girecek.

— Ama polis seni arıyor!

— Restoranda hiç güvenlik kamerası yoktu. Polise eşkalimi veren tanıklar benim kimseyi vurduğumu görmemişler. Odanın etrafında yürüdüm, bu yüzden silah seslerini duydular. Mutfak kapıları arkamdan kapalıydı. Beni ateş eden kişi olarak teşhis edemezler.

— Bütün bunları nereden biliyorsun?

Duraklamanda, memnuniyetini hissediyorum. -

Her şeyi biliyorum. Gerçekten istediğini düşünmeye başlıyorum.

— Sloane

— O Roma'da. Orada olduğunu biliyorum. - Sesin düşüyor. - Uyurken çok huzurlu görünüyorsun. Küçük bir melek gibi. Çok tatlısın. Yemek için yeterince iyi. Kahretsin, tadına bayılıyorum. Benim için çok sert boşalıyorsun. Şimdiden bağımlısı oldum.

Tekrar mutfak masasına oturuyorum, başımı eğiyorum ve alnımı masaya birkaç kez hafifçe vuruyorum.

— Bu ses de ne?

— Zihinsel çöküşüm.

— Düşündüğünden daha güçlüsün. İyi olacaksın.

— Emin misiniz? Çünkü şu anda tedbir amaçlı hastaneye yatma havasındayım. Çok ilgili bir doktor beni yoğun bakımda izliyor olmalı.

— Bu adrenalin. Buna alışacaksın.

Gözlerim dehşetle doluyor. - Alışmak mı? Bu tür şeyler sık sık olacak mı? Erkekler sinek gibi etrafımda mı dolanacak?

Sesi sertleşiyor. - Natalie. Güzel kız. Derin bir nefes al.

Alnımı pürüzsüz ahşap masaya dayayarak gözlerimi kapatıyorum ve itaat ediyorum.

— Güzel. Şimdi tekrar yap.

"Otoriter" diye mırıldanıyorum ama yine de ona itaat ediyorum.

Birkaç dakika sessizlikten sonra şöyle dedi: - Bu sabah bir iş için çağrıldım. Geri dönmemin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bu arada, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde bana telefonla ulaşabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter. Olanlar hakkında kimseyle konuşma, Sloane hariç. Ve diğer telefonundan da mümkün olduğunca çabuk kurtul. Bugün. Anlaşıldı mı?

Sessizliğimi bozmuyor. Ben konuşmaya hazır olana kadar her şeyi düşünmeme izin veriyor.

Ağır bir şekilde iç çektiğimde, talep ediyor: - Söyle bana.

— Bunun için kaydoldum. Evet dedim.

— Pişman mısın?

— Kapa çeneni ve konuşmama izin ver, lütfen.

Hat boyunca sabırsızlığını gösteren alçak, gürleyen bir hırıltı geliyor, ama itaat ediyor.

— Dediğim gibi: Sana evet dedim. Aramızdaki bu şeye. Pek çok şey hakkında karanlıkta kalmak ve temelde ayrı hayatlar yaşamak, sadece birbirimizi görmek... Senin için ne zaman uygun olursa.

— Güvenliğiniz için. *Senin* için.

Öfkeden köpürerek sandalyenin üzerine atladım. - Şimdi ben konuşuyorum! Sıra sende! Senin terbiyen nerede, gangster?

Küçük bir ses duyulur. Belki de boğuk bir kahkaha. Sonra tekrar hatta geliyor, pişman görünüyor. Sanki kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor gibi.

— Özür dilerim. Lütfen devam edin.

Şu anda karşımda olsaydı, kibirli kıçına altı tekme atardım.

— Eğer bu iş yürüyecekse, bana şimdi ve burada bir söz vermelisin.

Söz ver ve ciddi ol.

— Tabii ki.

— Bana asla yalan söyleme.

Aşağılanmış görünüyor. - Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim.

— Tekrar söyle. Çünkü yalan söylemek benim için bir engel.

Nefes verışı yavaş ve ağır. Neredeyse gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

— İstesem bile sana her şeyi anlatamam. Diğer insanların hayatları tehlikede. Ama bir soruya cevap verebilirim, veririm. Sebepsiz yere kasıtlı olarak bilgi saklamayacağım... ancak istediğinizden daha fazla boşluk olacaktır.

— Ve bu yeterince adil. Bu anlaşılabilir. Sadece bana asla yalan söyleme, Kage. Sana güvenmemi istiyorsan, bana gerçeğin olabildiğince fazlasını söyleyeceğini bilmem gerek.

Yumuşak bir sesle: "Dinliyorum.

— Anlaştık mı?

— Evet.

Boynumu uzatıyorum ve bir iç çekiyorum. - TAMAM. Artık kapatmalıyım.

— Neden?

— İŖe geç kaldım.

— İstemiyorsan artık çalışmak zorunda değilsin.

Güldüm. - Gerçekten mi? Piyango falan mı kazandım? O gülüyor. - Ya da başka bir şey. Beni kazandın.

Dur bir dakika. O gerçekten *ciddi*. Gülmeyi bıraktım ve kaşlarımı attım. - Bakalım doğru anlamış mıyım. Benimle bir kez yattıktan sonra, bundan sonra beni finansal olarak desteklemeye istekli olduğunu mu söylüyorsun?

— Tabii ki.

— O kadar da mantıklı gelmiyor!

— Neden olmasın? İşte bu.

— Hayır, kesinlikle olmaz.

— Artık benimsin. Sana bakmak benim görevim ve zevkim.

Kim böyle konuşur ki? Neler oluyor? - Bana bir saniye ver.

Başım dönüyor.

— İşinizi bırakmanız *gerektiğini* söylemiyorum. Sadece yapabileceğinizi söylüyorum. Para artık sizin için bir endişe kaynağı olmayacak.

Daha makul birinden yardım istiyormuş gibi mutfağa bakıyorum. - şimdi bana harçlık mı göndereceksin, duyduğum bu mu?

— Evet.

— Mükemmel. Altın külçeler halinde alayım lütfen. Uzaylılarla iletişim kurup kuramayacağımı görmek için onları hep oturma odasında dev bir piramidin içine dizmek istemişimdir.

Alaycılığımı görmezden gelerek şöyle dedi: - Evinin parası çoktan ödendi - ki bu iyi bir şey, çünkü maaşın içler acısı - ama senin için bir güven hesabı açtım.

Büyük harcamalarınız için kullanabileceğiniz. Yeni bir araba. Yeni bir gardırop. Yeni bir jet. Her ne olursa olsun.

Jet mi?

Çok uzun süre hareketsiz oturup çenemi yerden kaldırmaya çalıştığım da bana şöyle diyor: - Eğer endişelendiğin buysa, hesap sadece senin adına. İptal edemem. O para senin, istediğin gibi kullanabilirsin.

Çıkardığım boğuk sesi duyunca gülüyor. - Eğer yedi sıfır yetmezse, daha fazlasını transfer edeceğim.

Ne kadar para da yedi sıfır olduğunu anlamaya çalışırken beynim çırpılmış yumurtaya dönüşüyor. Nefes nefese diyorum ki: - Bekle. *Bekle.*

— Efendim. Andorra'daki Santiago de MoraBanc ayrıntılar için sizinle irtibata geçecektir. Ona güvenebilirsiniz. O iyi bir adamdır. Yıllardır birlikte iş yapıyoruz. Aslında, oraya bir gezi planlamalıyız. Pirene dağlarında Fransa ve İspanya arasında güzel bir yer. Harika kayak merkezleri var. - Sesi yumuşuyor. - Kayağı ne kadar sevdiğini biliyorum.

Benimle ilgili ona hiç söylemediğim bir ayrıntı daha. Çok meşgul bir çocukmuş.

Masaya yüzüstü uzanmanın benim için daha güvenli olduğuna karar veriyorum. Bu konuşma ne kadar uzarsa, yere yan düşüp kafamı yarma ihtimalim de o kadar artıyor.

— Bebek mi?

— Hmm?

— Sen iyi misin?

— Sadece küçük bir beyin kanaması. Endişelenecek bir şey yok.

— Çok tatlısın.

— Seni eğlendirdiğime sevindim.

— Noel'de dönmeye çalışacağım ama bunu garanti edemem. Bu arada, rahatla. - Sesin ısınıyor. - Ve o oyuncak çekmecesinden uzak dur. Seni bir daha gördüğümde yay gibi gergin olmanı istiyorum. İçine girdiğim anda sikime boşalmanı istiyorum.

Hat sessizleşiyor.

Uzun bir süre aynı pozisyonda kalıp düşünüyorum, ta ki sonunda uyanıp Mojo'yu çişini yapması için dışarı çıkarana kadar. Sonra giyinip işe gidiyorum.

Hayat devam ediyor, tuhaf ve kafa karıştırıcı olsa bile.

Zengin, seksi ve tehlikeli bir suçlunun yeni saplantısı olsanız bile.

Boyundan büyük işlere kalkıştığında bile.

OceanofPDF.com

Nat

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca garip bir soluksuz bekleyiş içindeyim. Sanki her an yatağımın altından çılgık atan yılan başlı bir canavar çıkacakmış gibi gergin ve tedirginim.

Neredeyse hiç uyumuyorum. O kadar çok yürüyorum ki yerde oyuklar açıyorum. Bırakın bir tanesini kullanmayı, seks oyuncağı çekmeceme bile bakamıyorum. Bunu yapmamı engelleyen Kage'in emri değil, dürüst olmak gerekirse çok endişeli olmam.

Endişenin bir nedeni de gece gündüz demeden evimin önünden geçen şerifin devriye arabası.

Chris bana göz kulak olma sözünü benim kin tuttuğum gibi tutuyor: dini olarak.

Neyi başarmayı umduğunu bilmiyorum. Bu bağlılıkla keşfedilecek bir şey yok.

Kage geri dönmüyor.

Neredeyse her gün telefonda konuşuyoruz ama konuşmalarımız kısa sürüyor. Her zaman işle meşgul oluyor, pozisyonunun getirdiği pek çok görev ve yükümlülük onu kesintiye uğratıyor. Uyumak için bile nadiren kendine zaman ayırabildiği hissine kapılıyorum.

Ancak sözüne sadık kalarak MoraBanc'tan Bay Santiago'dan bir telefon aldım. Bana yeni güven hesabımdaki bakiyenin on milyon dolar olduğunu bildirdiğinde ve hangi para biriminde fon almaya başlamak istediğimi sorduğunda, rahatsız olup beni daha iyi bir zamanda arayacağını söyleyene kadar gülüyorum.

Sloane yoga stüdyosundaki derslerini devralması için birini işe alır ve Stavros'la birlikte Akdeniz'e açılırlar. Vurulma olayıyla ilgili haberler azalıyor. Polisin restorandaki o gece hakkında ne bildiğini öğrenmek için can atıyorum, ancak alabildiğim tek bilgi yerel gazeteden. Çok fazla değil.

Garip olan bir şey de vurulan dört kişiden hiçbirinin kimliğinin tespit edilememiş olmasıdır. Üzerlerinde kimlik yoktu, parmak izleri ve yüzleri Amerika Birleşik Devletleri'nde ya da yurtdışında herhangi bir polis veri tabanında bulunmuyordu. Taşıdıkları silahlar da kayıtlı değildi. Adli odontolojik incelemeler bir eşleşme ortaya koymadı.

Ölmeden önce bile, dördü de hayaletti.

Acaba Kage de bir hayalet mi, sadece ünü var. Korkunç Kazimir Portnov, adının anılmasıyla bile sert suikastçıların kalbine korku salabiliyor.

Bu ünü kazanmak için yapmış olabileceği korkunç şeyleri düşünmemeye çalışıyorum.

Onun gibi bir adamın benim gibi bir kızda ne bulacağını merak etmemeye çalışıyorum. Küçük bir kasaba öğretmeninin ona başka hiçbir yerde elde edemeyeceği ne verebileceğini düşünüyor.

Ve tüm endişelerime rağmen Noel arifesi geldiğinde Dedektif Brown kapımı bir daha çalmadı.

Bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğundan emin değilim.

Noel arifesinde yalnız olduğum için kendime biraz acıyarak güzel bir akşam yemeği hazırladım. Kırmızı patatesli kızarmış tavuk, şampanya soslu salata. Tavuk annemin tarifi - Kage'in bir şekilde en sevdiğim yemek olduğunu bildiği tarif - ve tadı çok lezzetli.

Ayrıca mutfak masasında sadece Mojo ile oturmak beni daha da kötü hissettiriyor.

Kendimi beş yıl sonra Kage ile aynı şeyi yaparken, dünyayı gezerken hayal ediyorum - kim bilir nerede, kim bilir ne - o kadar depresyona giriyorum ki bir şişe şarap açıp bitiriyorum.

Arizona'daki ailemi arıyorum ama telesekreterleri cevap veriyor. Muhtemelen bir arkadaşlarının evinde, gözleri bayram neşesiyle parlayan eggnog'larına kadeh kaldırıyorlardır.

Emeklilerin bile benden daha iyi bir sosyal hayatı var.

Sloane'u arardım ama Tahoe ile Roma arasındaki saat farkını araştırma yapmadan bulamam. Ayrıca, şu anda Norveç'te olabilir. Afrika'da. Brezilya'da. En son konuştuğumuzda, birkaç gün önce, Stavros'la haritalar üzerinde kafa yoruyorlardı.

Harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu, bir daha geri dönmeyebilirdi.

Kage'in neden hala aramadığını merak ederek, Mojo'yu yatmadan önce son bir çiş için dışarı çıkarma vakti gelene kadar evin içinde dolaşıyorum. Tüylü terliklerim ve kışlık montumla verandada durmuş, köpeğin çalılarının arasında dolaşmasını izlerken, evin önünden yavaşça bir araba geçiyor.

Tavana monte edilmiş ışıkları ve yan tarafında altın ve yeşil renkte Placer County Şerifi yazan beyaz bir sedan.

Chris kaldırıma yanaşır, arabayı park eder ve çalışır vaziyette bırakarak iner.

Harikulade. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Çok teşekkür ederim, evren.

Köpeği alıp içeri dönmeyi düşünüyorum ama Chris'in ben açana kadar kapımı çalacağını düşünüyorum. Bu yüzden o elinde şapkasıyla yaklaşırken balkonda bekliyorum.

— İyi akşamlar Nat," diyor saygılı bir mesafede durarak. - Mutlu Noeller.

Ses tonu nötr. Yüz ifadesi okunamıyor. Mutlu mu, üzgün mü yoksa öfkeden patlamak üzere mi hiçbir fikrim yok.

Hoş bir şekilde, - Mutlu Noeller, Chris. Seni bu gece çalışırken gördüğüme şaşırdım. Patronun eski kız arkadaşlarını gözetlediğin için sana tatil vermiyor mu?

— Seni gözetlemiyorum.

— Günde kaç kez evimin önünden geçiyorsun?

— Hepsi işin bir parçası. Bilirsiniz, toplumu güvende tutmak falan.

— Toplum için bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsun?

— Hayır. Sen değil. Ama bence koruduğun o pislik için fazla iyisin.

Birbirimize bakıyoruz. Balkondan gelen ışıktaki, gözlüklerinin arkasındaki gözleri buz mavisi gibi parlıyor.

Onu dışarı koymak daha iyi. İkimiz de neden burada olduğunu biliyoruz.

Yumuşak bir sesle: "Senden hep hoşlandım Chris. Bence sen iyi bir insansın. Ama bu yaptığın şey, beni böyle takip etmen, hiç hoş değil. Evime kaç kere gelersen gel, bu iş bitti.

Çenesi çalışıyor. İfadesinin pürüzsüz cephesinde bir çatlak belirliyor. Bir an için neredeyse bana bağırmaya başlayacakmış gibi görünüyor.

Onun yerine uzaklara bakıyor, yavaşça nefes alıyor. - Biraz araştırma yaptım. Ajansta bazı arkadaşlarım var. Onlara komşunuzun çizimini gösterdim. Haberlerden uzak tuttular ama kim olduğunu biliyorlar.

Bana bakıyor ve şimdi mavi gözleri sert. - Onun kim olduğunu biliyor musun, Natalie?

— Chris, lütfen.

— *Ne* olduğunu biliyor musun?

— Bu çok saçma.

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri parlıyor. - Hayır, öyle değil.

Aslında bu bir ölüm kalım meselesi.

Bu saçmalıkla daha uzun süre sakın bir şekilde başa çıkabilmek için çok fazla şarap içtim.

Talep ediyorum: - Bu ne anlama geliyor?

Chris sesini yükseltiyor. - Bu demek oluyor ki komşun Rus mafyasının en üst düzey ikinci üyesi Nat. Yani yattığın adam bu.

— Ben öyle bir şey demedim.

— O bir yalancı, profesyonel bir suçlu ve bir katil. *İnsanları öldürüyor*, Nat. Bir hayat için. Onun işi bu. Ona böyle diyorlar: [Reaper12](#). Bilirsin, *Azrail* gibi mi? Ruhunu almaya gelen tırpanlı pelerinli iskelet gibi mi?

Reaper.

Erkek arkadaşımın adı ölümün efsanevi bir kişiliğinden mi geliyor?

Siyah bir pelerinin altından parlayan kırmızı gözleriyle bakan bir Kage'nin zihnimdeki görüntüsü tüylerimi ürpertiyor.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak şöyle diyorum: "Bunların hiçbirinin benimle ilgisi yok. Şimdi iyi geceler deme ve senin gitme vaktin geldi. Mojo!

Ona ıslık çaldım. Chris'i görmezden gelerek koşar adımlarla uzaklaşıyor ve arkamdaki açık kapıdan eve girerek içeri dönüyor.

Chris ileri doğru bir adım daha atıyor. Ben geriye doğru bir adım atıyorum. Bakışlarındaki öfke kalbimin daha hızlı atmasına ve gözlerimin kocaman açılmasına neden oluyor.

Sonra nefesindeki alkolün kokusunu alıyorum ve nabzım hızlanıyor.

Telaşla dedim ki: "İçiyordun.

— Sen de öyle. Birkaç kadeh şaraptan sonra yanakların hep kızarıyor.

Bu doğru. Yüzüm kızarmaya meyillidir. Aynı zamanda komplo teorilerine ve en kötü senaryoları düşünmeye de yatkınım ki bu durum, Chris'in beni öldürmek üzere olduğunu haykıran beynim tarafından etkileyici bir şekilde ortaya konuyor.

Diyor ki: - Onunla yattığını nereden bildiğimi biliyor musun? Doğruyu söylemediğinde bunu yaparsın. Yukarı ve sağa bakarsın. Sadece bir saniyeliğine. Onunla seks yapıp yapmadığını sorduğumda, yaptığın buydu.

İçimdeki bu kadar küçük bir tiki fark etmesi beni çok korkutuyor.

Başka neleri fark ettiğini merak ediyorum.

Ve ilk etapta neden bu kadar yakından baktığını.

— Beni korkutmaya başladığınızı söylediğimde, şu anda yukarıya ve sağa bakmadığımı fark edeceksiniz.

İleri doğru bir adım daha atacaktı ama durdu.

Şiddetle şöyle der: - Sana asla zarar vermem. Federallere senin ve o Azrail karakterinin işin içinde olduğunu düşündüğümü söylememem de bunu kanıtlıyor. - Gözleri kararır. - Çünkü eğer söyleseydim, şu anda ellerin kelepçeli bir şekilde askeri bir hücrede oturuyor, kan görmekten ve çılgılık atan bir kadının sesinden tahrik olan Snakebite adında bir adam tarafından sorgulanıyor olurdun.

Artık resmileşti. Chris raydan çıktı.

— Ve korkman gereken ben deşilim. Ben sadece senin için en iyisini isteyen bir adamım. Sana y zde y z emin olarak s yleyebilirim ki Nat, senin için en iyisi Kazimir Portnov *değil*.

Yani Kage'in gerçek adını biliyor. Onu  ğrenmiş. Bu benim endişemin paniğe d n şmesine neden oluyor.

Kage, Chris'in federallere gittiğini ve federallerin artık onu izlediğini  ğrenirse... belki bir daha buraya gelmez.

Onu bir daha asla g remeyebilirim.

Birkaç kalp atışı boyunca panikliyorum, sonra  fke beni t ketiyor.

Birlikte sadece birkaç ay geçirdiğim, *hiç* seks yapmadığım bu adam nasıl olur da bu k  k, b lgeci mağara adamı saçmalığını vaaz eder.

Açık kapıdan geri adım atıyorum, k şede duvara yaslanmış t feği alıyorum ve t feğin namlusu sol elimde, dipiği yerde Chris'in karşısında duruyorum.

Kesin olarak s yl yorum: - Burası  zel m lk. *Benim* m lk m. Gitmenizi istedim ama bana cevap vermiyorsunuz. Yani beni sadece taciz edip korkutmuyorsun, aynı zamanda izinsiz giriyorsun. Ve  nceki ilişkimizi, komşuma olan takıntını ve s rekli araba kullanarak takip etme davranışının geçmişini g z  n nde bulundurursak - ki eminim patronun gerekirse telefonundan veya arabasındaki ekipmanlardan takip edebilir - bu silahı kullanmak zorunda kalırsam j ri  n nde senin için çok k t  g r n r.

G zleri dışarı fırladı. Y z  kıpkırmızı oldu. Kekeliyor: - Beni *vurmakla* mı tehdit ediyorsun?

— Bilmiyorum, Chris. Yukarı ve sağa baktığımdan emin ol.

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra yüksek sesle şöyle der: - Seni kaltak!

Bu beni neredeyse gülümsetiyor. Başka bir şey olmasa bile, ona karşı Rambo gibi davranmak beni daha iyi hissettiriyor. - Büyüleyici. Şimdi göğsünde gün ışığını görecektim kadar büyük bir delik açmadan önce balkonumdan defol.

Yumruklarını sıkıyor. Kulaklarından buhar çıkıyor. Dönüp küfrederek uzaklaşana kadar öfkeden titreyerek orada durur.

Daha önce hiç silah meraklısı olmamıştım. Bu şey sadece babam annemle taşındığında geride bıraktığı için bende var. Ama şimdi, her türlü Clint Eastwood direncini hissediyorum ve tek ihtiyacım olan şey elimi bu silahın üzerine koymaktı.

Bu silah insan ya da başka bir şeye delik açamaz, çünkü dolu değildir.

Chris bir duman bulutu içinde caddede yürürken, gülsem mi ağlasam mı bilemeden açık kapı aralığında duruyorum.

Yatağa depresif giriyorum.

Bir süre sonra uyandığımda, hala karanlıktı. Oda sessiz ve hareketsiz. Bir an için kafam karışıyor, karanlığı dikkatle dinliyorum ve göğsümün içinde küçük bir panikle beni neyin uyandırdığını merak ediyorum.

Sonra kalbim çarpmaya başlıyor çünkü yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Odada benimle birlikte başka biri daha var.

Nat

Bir dehşet çılgılığıyla komodinin üzerine sığıyor, çekmeceyi açıyor ve sıkılı ellerimle kendimi savunmak için kullanabileceğim ilk sağlam şeyi çıkarıyorum.

Sonra yatak başlığına yaslanıp bağıyorum: - Silahım var!

Işıklar yanıyor.

Kage yatak odamın kapısında.

Gölgeler gözlerinin altındaki çukurlara yerleşiyor. Koyu renk saçları dağınık. Siyah elbise pantolonu, siyah deri ayakkabıları ve göğsünün ve kollarının güzel mimarisini vurgulayan dar düğmeli bir gömlek giyiyor.

Boynundan etek ucuna kadar gömleğinin sol tarafının tamamı kanla lekelenmiş.

Diyor ki: - Nefsi müdafaa hakkında konuşmamız gerek bebeğim. Davetsiz bir misafiri bununla korkutamazsın.

Hafif bir gülümsemeyle ona salladığım şeyi işaret ediyor: büyük pembe vibratörümü.

Yataktan fırlayıp ona doğru koşuyorum, kollarımı omuzlarına atıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. - Gelmişsin!

Kollarını sırtıma doluyor, beni göğsüne doğru sıkıca çekiyor. Sesi alçak, tatmin edici bir gümbürtü. - Ben buradayım. Beni özledin mi?

— Hayır, hiç de değil. - Ona daha da sokuluyorum, olabildiğince yaklaşıyorum, kokusunu burnuma çekiyorum ve ürperiyorum

biraz mutluluk.

Gülüyor, saçıma bir öpücük konduruyor. - Yalancı. Bana ağzını ver.

Başımı arkaya yatırıyorum ve hemen dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Beni sıkıca tutarak doymak bilmez bir şekilde öpüyor.

Hava almaya çıktığımızda nefes nefese: - Neden gömleğinin her tarafı kan i ç i n d e ?

— Çünkü aptalın biri beni vurdu.

Dehşete düştüm, I uzaklaşmak gelen onun kollare
bakış bakıyor at delik arıyor. - Ne var?

Lanet olsun! Nerede?

— Omzum. Sakin ol. Sadece bir çizik.

— Çizikler böyle kanamaz! Bakayım, gömleğini çıkar!

Sanki mızımız bir bebekmişim gibi bana hoşgörülle gülümsüyor.

- Daha kapının eşiğinde 60 saniye bile geçmeden beni soymaya çalışıyor.

Ellerim kalçalarımdaya, ona bakıyorum. - Sanki odada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma. Ve kalp krizi geçirmeden önce tişörtünü çıkar.

Gülümsemen genişliyor. - Ve benim otoriter olduğumu söylüyorsun.

Gömleğinin düğmelerini hızla açarak isteğimi yerine getiriyor. Onu yere bırakıp çıplak göğsüyle orada durduğunda, ne yapmam gerektiğini hatırlamadan önce ona hayran olmak için bir an duruyorum: delik aramak.

Aradığım şeyi çabucak buldum. Omzunun dış tarafında, hala kan sızan çirkin kırmızı bir kesik var.

- Otur," diye emrederek onu yatağa doğru itiyorum.

Yatağın kenarına oturuyor, sonra kalçalarımı tutuyor ve ben bacaklarının arasında durup yarayı incelerken bana bakıyor.

Yüzünü buruştur.

Mırıldanıyor: - Benim özel hemşirem. Sen de gömleğini çıkarmalısın.

Elini kaburgalarımın altına kaydırıyor ve göğsümü sıkıyor.

Üzerimde erkek şortu ve yumuşak pamuklu bir tişörtten oluşan tipik pijamalarım var ve altımda hiçbir şey yok. Göğüs ucumu gerilene kadar parmaklıyor, sonra eğilip pamuğun arasından nazikçe ısıyor.

Bu inanılmaz bir duygu ama ilgilenmemiz gereken daha acil meseleler var.

— Bunu temizlemem gerek, Kage. Dikkatimi dağıtmayı bırak.

Göğüslerimi kokluyor, tenimin kokusunu içine çekiyor. Fısıldıyor: - Seni çok özledim. Gittiğimden beri nefes alamıyorum.

Midemde coşkulu bir sevinç patlaması yaşıyorum ama kendimi sıkı tutuyorum.

— İltifatlarla bir yere varamazsın. Biraz antiseptik süreceğim.

Beni tutup yatağa fırlatıyor ve vücudunun uzun, sert kısmını benimkine bastırarak vücudunu açık kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

— Sonra," diyor, sesi ihtiyaçtan boğuklaşıyor. - Şu anda seni becermem gerekiyor. Her gece rüyamda boşalırken çıkardığın sesi görüyorum. Sıkım haftalardır senin için ağrıyor. Seni özledim. Sanırım beni büyüledin, küçük cadı.

Beni tekrar öpüyor, tutkuyla, elleri saçlarımda.

Omzundaki kesiği temizlemek istemekle onu içimde hissetmek arasında gidip geliyorum. Bu, gömleğimi yukarı çekip sert meme uçlarımı ileri geri, birbiri ardına emmeye başlayana kadar süren bir savaş.

Minnettar bir iç çekişle pes ediyorum ve parmaklarımı saçlarının kalın dağınıklığına kaydırıyorum, ağzının sıcak, talepkar zevkine karşı eğiliyorum.

O haklı. Daha sonra temizleyebilirim.

Şu anda kan kaybından ölme tehlikesi yok gibi görünüyor.

Dirseklerine dayanarak gömleğimi başımın üzerinden geçiriyor. Sonra kollarımı yatağa bastırıyor ve bileklerime ulaşana kadar gömleği daha da yukarı kaydırıyor. Bir çeşit Houdini sihir numarası yaparak bileklerimi gömlekle birbirine bağlıyor.

Şimdi elim kolum bağlı, kocaman gözlerle ve dört nala atan bir kalp atışıyla ona bakıyorum.

— Esirim," diye fısıldıyor, gözleri sıcak. - Kollarını oynatırsan seni cezalandırırım.

Arzuyla titreyerek dudaklarımı yaladım. - Bana vurman için verdiğim izni iptal etmişim, hatırladın mı? Önce benim sana yapmama izin vermen gerektiğini söylemişim.

Gülümsüyor. - Seni cezalandırmanın başka yolları da var, güzel kız.

Sesim yükseliyor. - Gerçekten mi? Ne gibi?

— Deneyin ve öğrenin.

Yutkunun. Birkaç derin nefes alın. Bayılmamaya çalışın.

Kage gülerek başını tekrar göğüslerime doğru eğiyor. Ben onun altında kıvranıp nefes nefese kalana ve o zeki dilini başka bir yerde isteyene kadar onlara ilgi gösteriyor.

Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, karnımı ve kalçalarımı öpüyor, etimi sıkıyor, büyük, sert elleriyle beni okşuyor. Yüzünü açık kalçalarımın arasına gömüyor, erkek şortumun kasıklarına doğru derin bir nefes alıyor, sonra yumuşak bir iniltiyle nefesini veriyor.

Yanaklarım yanıyor. Ellerimi yumruk yapıp nefes nefese kalmamak için umutsuzca **ç a b a l ı y o r u m .**

Şortumu çıkarıp yere atıyor, sonra da amıma Fransız öpücüğü konduruyor.

İnlediğimde, sayıkladığımda, vücudumda yankılanan bir uğultu sesi çıkarıyor.

— Beni özlediğini söyle," diye fısıldıyor ve beni bir dondurma külahı gibi yalıyor.

— Hissettiğimi biliyorsun. Oh... *oh...*

Kalın bir parmağını içime soktu. - Ne kadar?

— Hem de çok. Oh, Tanrım. Lütfen bunu durdurma. Bu inanılmaz bir şey.

— Neymiş o?

Parmağını daha derine itiyor, sonra klitorisimi emiyor, ben inleyene kadar dilini etrafında döndürüyor, çaresiz, çarpık bir telaşla ona bunu ne kadar sevdiğimi söylüyorum. Ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Ne kadar ihtiyacım olduğunu.

— Önce sikime mi yoksa yüzüme mi boşalmak istersin aşkım?

AŞK.

Kalçalarımı sallayarak hıçkırıyorum. Kalbim göğsümün içinde başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar genişliyor. Ciğerlerime bile. Duygularım o kadar ağır basıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Cevap vermediğimde, Kage vücuduma tırmanıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Beni öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor.

Onu hissediyorum. Kalbi göğsümde atıyor.

Huysuzca söylüyor: - Sen benim iyi kızım mısın? Benim misin?

Gözlerim açıldı. Üzerimde beliriyor, güzel ve yoğun, gözleri arzuyla dolu.

İçimden bir heyecan geçiyor. Aynı anda hem uçuyor hem de
d ü ş ü y o r m u ş u m gibi hissediyorum.

Sesim en zayıf fısıltılarla çıkıyor. - Evet. Ben seninim. Tamamen
seninim. Lütfen sik beni.

Aramıza eğildi, kemerini çözdü ve fermuarını karıştırdı. - Tekrar söyle.

— Lütfen, sik beni.

— Hayır, o değil.

Penisi pantolonundan dışarı fırladı. Bana karşı sıcak ve sert, dürtüyor,
içeri kaymak istiyor.

— Ben... Ben seninim. Sadece seninim. Her şeyimle.

Memnuniyet dolu bir homurtuyla içime giriyor, sonra dirseklerinin
üzerinde doğrulup beni tekrar derinden öpüyor ve saçlarımı çekiyor.

Saçımı çekip beni beceriyor, sertçe içime giriyordu.

Dayanmaya, sonunu getirmeye çalışıyorum ama şimdiden dikiş
yerlerimden ayrılmaya başladım. Beni açtığını, içime girdiğini hissetmek,
beni alırken ağzımda zevkle inlediğini duymak - hepsi çok fazla.

Ani ve şiddetli bir hamleyle doruğa ulaştım. Başımı yatağa doğru atarak
sarsıntı içinde çığlık atıyorum.

Orgazma ulaştığımda, Kage kulağıma ateşli bir şekilde homurdanarak
iğrenç bir övgü ve hayranlık akışı salıyor.

— Evet, benim için boşalsan iyi olur, güzel kızım. Sırılsıklamsın, çok
sıkı, çok mükemmelsin. Hissettiklerine bayılıyorum. Tadını seviyorum.
Sesini seviyorum. Kokunu seviyorum. Beni delirtiyorsun. Senden bu kadar
uzun süre uzak kalmak beni delirtiyor. Tatlı gülüşünden, zeki ağzından ve
bana ait olan o güzel amından uzakta, sadece *bana*...

Bağlı kollarımı başımın üzerine kaldırıp boynuna doladığında donup kalıyor.

— Oh hayır," diye nefes alıyor. - Ne yaptın sen?

Altında kıvranırken başımı sallıyorum ve inkâr ederek inliyorum.

Sesi kasvetli bir hal alıyor. - Evet, biliyorsun. - Bileklerimi tutuyor ve başımın üstündeki yastığa bastırıyor.

Panik içinde haykırdım: - Sana bana vuramayacağını söylemiştim!

— Biliyorum, bebeğim. Şşş. - Beni usulca öpüyor. - Hayır dediğın hiçbir şeyi yapmayacağım. TAMAM MI?

Biraz rahatlatarak başımı salladım.

Beni tekrar öpüyor ve fısıldıyor: - Peki, bağlanmak ve gözlerinin bağlı olması hakkında ne düşünüyorsun?

Yüzüm her ne yapıyorsa, onu gülümsetiyor. - Bu fikir hoşuna gitti.

— Bilemiyorum. Kulağa tuhaf geliyor. Ben sapık değilim.

— Bunu söyleyen, büyük bir seks oyuncakları koleksiyonuna ve bir dominatrix'in yüzünü kızartacak bir kelime dağarcığına sahip kız.

Tekrar içime giriyor, boynumu hafifçe ısıyor, sonra fısıldıyor: - Kısıtlandığında seni boşaltmak istiyorum. Gözleri bağlı, kısıtlanmış ve yalvarırken.

— Mesele şu ki, sen bana sadece benim sana yapmama izin verdiğın şeyi yapabilirsin. Hatırladın mı?

— Komik, o anlaşmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum.

— Sen yapabilir misin? Çünkü bu beni çok daha iyi hissettirir. Daha güvenli yani.

Başını kaldırıyor ve yüz ifademi inceliyor. Bir süre sonra dedi ki: - Evet.

Korku ve heyecanı bir arada hissederek fısıldıyorum: - Gerçekten mi?

— Eğer istediğin buysa. Evet.

Tekrar itiyor. Ve tekrar. Nefes alışları düzensizleşiyor. Sanırım bu konuşma konusu onu da heyecanlandırıyor.

— Yani sen... sana vurmama izin mi vereceksin?

Göz kapakları iner. Çenesinde bir kas esniyor. Kalçasını bir kez daha çevirerek şöyle diyor: - Evet. Sonra seni öyle bir sikerim ki bir hafta yürüyemezsin.

— Seni bağlamama ve gözlerini bağlamama izin verir misin? Bağlıyken seni boşaltmama?

Göz kapakları titriyor. Huysuzca söylüyor: - Daha önce kimsenin bana bunu yapmasına izin vermemiştim.

— Bunu yapmama izin verir misin?

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor. Bileklerimin etrafındaki eli sıkılaşıyor. Dudaklarını yalıyor. - Evet.

— Bana dokunduğun yere dokunmama izin verir misin? Sırtına? Bilirsin işte.

O biliyor. Gözleri o kadar sıcak ve karanlık ki neredeyse kafamda bir delik açacak. Hırlıyor: - Ben de kimsenin bunu yapmasına izin vermedim.

İçimden geçen bu garip güç hissi de ne? Sanki bir dağa yolumdan çekilmesini emredebilirmişim ve o da çekilmiş gibi hissediyorum.

Beni becermeye devam ederken gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum: - Ama bunu yapmama izin verirdin, değil mi?

Kage o kadar hızlı bir hareketle içimden çıktı ve beni yataktan sürükledi. Kenara oturuyor, beni açılmış bacaklarının arasına dizlerimin üzerine itiyor, şişkin ereksiyonunu yumruğuyla kavırıyor ve ateş gibi gözlerle bana bakıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor: - Evet. İstiyor musun?

Ona gülümsüyorum. - Hayır. Sadece bana izin verip vermeyeceğini görmek istedim.

— Küçük cadı. O şaplakları *gerçekten* hak ettin. Şimdi uslu ol ve sikimdeki dölleri em.

Elini boynuma doluyor ve başımı ıslaklığımla parlayan sert aletine doğru çekiyor.

Ağzımı açıyorum ve onu gidebildiği yere kadar köküne kadar götürüyorum.

Kalçalarını esneterek inliyor. - Oh, lanet olsun, bebeğim. O *ağz*.

Ellerim hâlâ bileklerime bağlı ama onları kaldırıp her ikisini de Kage'in pürüzsüz şaftının etrafına sarıyorum, böylece vuruşlarının derinliğini daha iyi kontrol edebiliyorum.

Sloane'un kusma refleksim olmadığı yönündeki suçlamasına rağmen, süper insan değilim. Gözlerim sulanmaya başladı bile.

Bir elini boğazımda tutan Kage, diğer elini saçlarımda tutuyor ve ben onu emip okşarken bana bakıyor. Hevesli gözlerle ağzımı izlerken Rusça bir şeyler fısıldıyor.

Hoşuna gidiyor. *Bayılıyor*.

Ben de öyle.

Gözlerimi kapatıyorum ve daha sert emiyorum, daha hızlı vuruyorum, dilimi şişmiş tepenin etrafında döndürüyorum. Zevkle homurdanıyor, ağzımı sikiyor ve başımı sabit tutuyor.

Sonra titriyor ve inliyor, uzun ve alçak sesle. Eli saçlarımı sıkıyor.

Sertçe fısıldıyor: - Yaklaştım. Her damlasını yutmanı ve sonra beni yalayarak temizlemeni istiyorum.

Konuşamıyorum, bu yüzden gözlerimi açıyorum ve ona bakarken sessizce evet diyorum.

Başını arkaya atıyor, adımını inliyor ve tekrar titriyor.

Boğazımdaki eli sıcak ve titriyor.

Patladığında, kalçalarını ani bir şekilde kırıyor ve tavana doğru bir çılgılık atıyor.

Aleti dilimin üzerinde zonklıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Yutkunurken burnumdan sıkı nefes almak zorunda kalıyorum. Elini boğazımdan çekiyor ve boşalmaya devam ederken başımı okşuyor, kalçalarını pompalıyor ve şiddetle inliyor. - Ahh... ahh... ahh

Son bir ürpertiyle yatağa yığılıyor ve ardından bir iç çekiyor.

Bana gelince, temizliğe başlamak için biraz dizlerimin üzerine oturuyorum.

Tabanından ucuna kadar sevgiyle yalıyorum, bana emretmemiş olsa bile muhtemelen bunu yapıyor olacağımı düşünüyorum. Kalın siki saatlerce tapılmaya değer. Bu çok güzel bir şey.

Belki de özetler yerine çıplak fotoğraflara geçerim.

Oturma odamın duvarlarının Kage'in ereksiyon resimleriyle dolu olduğunu hayal ettiğimde biraz gülüyorum.

Başını yana çeviriyor ve buğulu, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. Yanağımı okşuyor. Boğuk bir sesle şöyle diyor: - Daha kırılgan bir egom olsaydı, belki de yüzün sikime beş santimetre uzaktayken gülmeni bu kadar iyi karşılamazdım.

Birkaç kez daha yaladıktan sonra vücuduna tırmanıp üzerine uzanıyorum, bağlı kollarımı başının üzerinden geçiriyorum ve yüzümü boynuyla omzu arasındaki kıvrıma sokuyorum.

— Senden harika bir çıplak model olur diye düşünüyordum. Eğer seni resim dersine getirseydim, öğrencilerim ölürdü.

Kollarını sırtıma dolayarak saçlarımı okşuyor. - Derslerinizde çıplak modeller var mı?

— Hayır. Çocuklar bunun için çok küçük. Ama yetişkinler için bir gece okulunda ders vermeye başlamam için bana ilham veriyorsunuz. - Eğiliyorum.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. - Bilette sen de olsaydın giriş ücretinden çok para kazanabilirdim.

Burnumun ucunu öpüyor. - Artık para konusunda endişelenmene gerek yok, hatırladın mı? Bu arada, neden fondan yararlanmaya başlamadın?

Burnumu kırıştırıyorum. - Para hakkında konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika yoğun bir şekilde bakabilir miyiz lütfen?

Yüzümü tutuyor ve dudaklarımı nazıkçe öpüyor. - Tanıdığım ve umursamayan tek insan sen olabilirsin.

— Oh, bunu önemsiyorum. Sadece verdiğim hizmetler için bana on milyon dolar ödemişsin gibi hissetmek istemiyorum.

Bir süre sonra gülmeye başlıyor. Göğsünü titreten kısa, sessiz kahkahalar. - Ya bunun sadece elli dolarlık bir ödeme olduğunu ve geri kalanının bahşış olduğunu söyleseydim?

— Bileklerim bağlı olmasaydı, sana iyi bir darbe indirirdim, seni aptal.

Beni döndürüyor ve yatağa bastırıyor, bana öyle güzel gülümsüyor ki canım yanıyor.

— Sanırım onu sonsuza dek bağlı tutmam gerekecek.

— Bir ara beni bırakmalısın. Hala omzunu temizlemem gerekiyor.

Sıcak gözleri yanana kadar daha da sıcak parlıyor. - Benim daha iyi bir fikrim var. Birlikte temizlenelim. Banyoda.

Cevap beklemeden yataktan kalktı, beni kucağına aldı ve banyoya götürdü.

Nat

Duşta seksin gerçekliğini her zaman filmlerdeki gibi - göz alıcı, şehvetli - değil, bahçe hortumlarıyla püskürtülürken küçük bir ocuk havuzunda beceriksizce yuvarlanan iki yavru fil gibi hayal etmişimdir: hortumlar uçuşur, bacaklar birbirine dolanır, her şey kaotik, garip görünümlü bir karmaşadır.

Kage beni duş duvarına bastırarak, kollarımı arkamda sabitleyerek ve beni ayakta becererek işleri basitleştiriyor.

Zevkimizin yankılanan çığlıkları kaybolduğunda, alnını omzuma yaslıyor ve nefes veriyor.

— Keşke seninle yıllar önce tanışsaydım" diye mırıldanıyor, ıslak tenimi nazikçe pererek. - Bana farklı bir adam olma isteği veriyorsun.

Sesindeki hüzün göğsümde bir şeyleri sıkıştırıyor. - Olduğun adamı seviyorum.

— nk beni yeterince tanımıyorsun.

Benden uzaklaşıyor ve beni sıcak spreye doğru çeviriyor. Arkamda durarak eline bir miktar şampuan alıyor ve saçlarıma masaj yapıyor.

O kadar iyi ki az önce söylediği şey neredeyse dikkatimi dağıtacaktı. Neredeyse, ama tam olarak değil.

— O zaman konuşmaya başlayın. Ne bilmem gerekiyor?

Suyun sesi i çekişini bastıramaz. - Ne öğrenmek istiyorsun? Bir an düşündüm. - Nerede doğdun?

— Cehennemden gelen mutfak.

Manhattan'a hiç gitmediğim için farklı mahalleleri hakkında fazla bilgim yok. Ama *Hell's Kitchen*'in sofistike sayılmadığını biliyorum. - Ve siz orada mı okudunuz?

Güçlü parmakları kafa derime masaj yapıyor, şampuanı saçlarımda gezdiriyor. - Evet. 15 yaşına ve ailem öldürülene kadar.

Dehşetle donup kaldım. - Öldürülmüş mü? Kim tarafından?

Sesi sert ve nefret dolu bir tona bürünüyor. - İrlandalı. Onun çeteleri o zamanlar New York'taki en ölümcül çetelerdi. En büyük ve en iyi organize olanlardı. Ailem onun 39. Cadde'deki kasap dükkanının önünde soğukkanlılıkla öldürüldü.

— Neden?

— Bir koruma ödemesini kaybettiler. 1 - Ses tonları ölümcül hale geldi. - Ve bunun için öldürüldüler.

Arkamı döndüm. Kollarımı beline dolayarak yüzünü arıyorum. Sert, kapalı ve biraz da korkutucu. Fısıldıyorum: - Sen de oradaydın, değil mi? Olanları gördün.

Çenesinde bir kas kayıyor. Cevap vermiyor. Sadece spreyi ayarlıyor ve saçlarımdaki şampuanı durulamak için başımı geriye yatırıyor.

Gergin bir andan sonra devam ediyor. - Ondan sonra okulu bıraktım ve tam zamanlı olarak dükkânda çalışmaya başladım.

— On beş yaşında mı?

— Bakmam gereken iki küçük kız kardeşim vardı. Ve hiç akrabam yoktu, ailem Rusya'dan göç ederken herkesi geride bırakmıştı. Geldiklerinde çok az İngilizce konuşuyorlardı ama çok çalışkandılar. Fazla bir şeyimiz yoktu ama yeterliydi. Ama onlar olmayınca evin erkeği bendim. Kız kardeşlerime bakmak benim görevimdi.

Bana bakmanın onun görevi ve zevki olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve sanırım şimdi bunu biraz daha iyi anlıyorum.

Sabun kalıbını alıyor ve beni yıkamaya başlıyor, nazikçe ve metodik bir şekilde, yüzüm kızarana kadar her kuytu köşeye giriyor. Beni durularken konuşmaya devam ediyor.

— On altı yaşına bastığım gün dükkâna iki adam geldi. Onları daha önceden tanıdım. Onlar ailemi vuran iki kişiyle aynıydı. Ölenlere duydukları saygıdan dolayı bana zaman tanıdıklarını ama şimdi onları koruma sırasının bende olduğunu söylediler. Onlara cehenneme gitmelerini söylediğimde bana güldüler. Ailemin dükkanının tam ortasında durdular ve güldüler. Ben de onları vurdum.

Benimle işi bittikten sonra göğsünü köpürtmeye başladı. Dehşet içinde ona bakıyorum.

Diyor ki: - Cesetlere bakması için kimi arayacağımı biliyordum. Polis değildi tabii ki. Ruslardı. Toplumda güçlü bağlantıları olan sadece İrlandalılar değildi. Babam yetişkin bir adam olmamasına rağmen saygı duyulan biriydi. Ölümünden sonra, Rus mafyasının başı, ona ihtiyacım olursa, ona güvenebileceğimi açıkça belirtti.

Kısa, düşünceli bir duraklama olur. - Bir bedel karşılığında.

— Maxim Mogdonovich'i mi kastediyorsun?

Şaşırın Kage keskin gözlerle bana baktı. - Evet.

— Sloane söyledi.

— Stavros konuşmuş olmalı.

Söyleyiş şekli kulağa uğursuz geliyor. Ellerimi kana bulamak istemiyorum, bu yüzden açık konuşacağım.

— Konuştu mu konuşmadı mı bilmiyorum. Belki bir şeyler duymuştur. Ya da internetten bakmıştır. Bu konuda tecrübeli, araştırma konusunda. Bir sürü rastgele şey biliyor.

Gülümsüyor, beni döndürüyor ve spreyle kendini duruluyor.

Porno film izlemek gibi.

Sabun dalgalanan kasların üzerinde hassas bir şekilde kayıyor. Güçlü elleri geniş, dövmele göğsünde aşağı yukarı geziniyor. Başını suya eğiyor, gözlerini kapatıyor ve saçlarını duruluyor, bana muhteşem boynunu, pazılarını, göğüs kaslarını ve kaya gibi sert karnını güzel bir şekilde gösteriyor.

Sonra kafasını bir köpek gibi sallıyor ve her yere su sıçratıyor.

Suyu kapatır ve şöyle der: - Arkadaşıma çok sadıksın.

— O benim en iyi arkadaşım. Bu gerekli.

— Sence Stavros'a karşı gerçek hisleri var mı?

Bu bir *hayır* olurdu. Erkekler onun için Japon balığı gibidir: sevimli evcil hayvanlardır, ancak birbirlerinden ayırt edilemezler ve çok az maliyetle veya hiç maliyet olmadan değiştirilebilirler.

Ama insanları vurma eğilimini göz önünde bulundurarak bunu Kage'ye söylemeyeceğim.

Ona temkinli bir şekilde bakarak, "Bilmiyorum. Neden sordun?"

Gülüyor. - Bu kadar şüpheli olma. Sadece merak ediyorum.

— Pek romantik biri değil diyelim.

Kage yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bana bakıyor, dudakları şefkatli bir gülümsemeye dönüşüyor. - Ben de öyle. Sadece henüz "O" kişiyle tanışmadı.

Ağzım kuruyor. Nabzım hızlanıyor.

Onun için doğru kişi olduğumu mu söylüyor? Demek istediğim, saplantı ve gerçek aşk çok farklı iki şeydir.

Ama sormaya cesaretim yok, o yüzden konuyu değiştiriyorum. - Omzun yine kanıyor.

Ona bakıyor ve kaşlarını çatıyor. - İğneyle aran iyi mi?

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum ama zihinsel kasıklarımı sıkıyorum. Eğer onu dikmemi istiyorsa, dikerim.

Nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. - Üstesinden gelebileceğime eminim.

Yüzümdeki kasvetli ifadeye gülümsüyor. - Yapabileceğini biliyorum. Her şeyin üstesinden gelebilirsiniz.

Sesindeki gurur beni parlatıyor. Muhtemelen gözlerim yerine küçük kırmızı konfeti kalpleri koyarak ona hülyalı bir şekilde göz kırpyorumdur.

Duştan çıkıyoruz ve bizi kuruluyor, saçlarımı havluyla dikkatlice kuruluyor, sonra daha da dikkatli bir şekilde parmaklarını kafa derisinden uçlara kadar tarayarak karışıklıkları gideriyor. Çekmecede bir tarak olduğunu söylediğimde bile ellerini kullanmak istiyor.

— Saçıma karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?

— Seninle ilgili her şeyden hoşlanıyorum. Kışın saçının yanında. Ya da belki bacakların. Hayır, gözlerin.

Hakarete uğramış gibi davranarak şöyle diyorum: "Affedersiniz ama ben vücut parçalarımın toplamından daha fazlasıyım. Aslında, fark etmediyseniz diye söylüyorum, bir kişiliğim de var. Ve bir beynim. Aslında çok büyük bir beyin.

Cebir konusu hariç, ama onu saymıyorum çünkü çok saçma.

Gülüyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmak için başını eğiyor. - Senin ağzın kadar büyük olamaz.

— Oh, komik. Şimdi de komedyen oldun.

Bana yumuşak bir öpücük daha veriyor ve şöyle diyor: - Yakında döneceğim.

Bir sonraki kalp krizimin yaklaştığını hissediyorum. Nabzım iki saniye içinde üçe katlanıyor. - Neden? Nereye gidiyorsun? Nereye gidiyorsun?

— Evime.

— New York'a geri mi dönüyorsun?

Onun bu kadar çabuk gideceği düşüncesiyle yaşadığım panikle eğlenerek şöyle dedi: - Yandaki evim. Orada temiz kıyafetlerim var. Gelirken giydiğim ve toparlanmadan çıktığım gömleği yerine koyamam.

Rahatlamam kafa karışıklığıyla bastırıldı. Ona baktım. - Çatışmadan mı geliyorsun?

— Evet.

— Bu planlı mıydı?

— Hayır.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. - Yaralı, kanlar içinde, bavulsuz, kendiliğinden ülkenin öbür ucuna uçtun. Buraya. Beni görmek için.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana bakıyor, her şeyi görmeme izin veriyor. Tüm ihtiyaçları. Tüm özlemleri. Tüm karanlık arzuyu.

— İnsanlar kendilerini daha iyi hissetmek istediklerinde oraya giderler: evlerine.

— Ama evi New York'ta.

— Ev aynı zamanda bir insan da olabilir. Sen de benim için öylesin.

Gözlerim yaşıyor. Bir şey söyleyebilmek için birkaç derin nefes almam gerekiyor ve o zaman bile sesim boğuk çıkıyor. - Eğer bunu bir yerde okuduğunu öğrenirsem, seni suratından vururum.

Gözleri parlıyor, beni öpüyor.

Sonra keskin bir nefes veriyorum ve gözlerimdeki nemi siliyorum. - Ama yan odaya gitmene gerek yok. Senin için kıyafetlerim var.

Kaşlarını kaldırıyor. - Beni elbiselerinden birinin içinde mi görmek istiyorsun? Bir de sapık olmadığını söylüyorsun.

— Hayır! Yani, senin için erkek eşyalarım var. Büyük adam eşyaları. Her şeyi üç XL beden aldım. - Omuzlarının genişliğine şüpheyile bakıyorum. - Gerçi şimdi düşünüyorum da yeterince büyük olmayabilir.

Kage bana kaşlarını çattı. - Bana *kıyafet* mi aldın?

O kadar şaşırılmış görünüyor ki utanıyorum. Umarım maço çizgisini aşmamışımdır, sanki şimdi onun annesi olmaya çalıştığımı düşünüyor ve kendimi boğulmuş gibi hissediyorum.

Geriye dönüp baktığımda, belki de o kadar iyi bir fikir değildi.

Ayaklarıma bakarak şöyle diyorum: "Hmm. Sweatshirtler gibi. Ve çoraplar. Ve tişörtler. Duştan sonra giyebileceğin şeyler. Ya da yatmadan önce. Rahat olmak için. Geceyi burada geçirmek isterseniz birkaç şeyiniz olurdu.

Sessizce duraklıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum, çünkü yüksek sesle konuşunca her şey çok saçma geliyor.

Parmak eklemiyle çenemi kaldırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, onunki çok sevinçliydi.

— Bana kıyafet almıştın.

Bunu sizin söyleyeceğiniz gibi, huşu ve merak dolu bir tonda söylüyor: *Cennet gerçek ve ben onu gördüm!*

— Ben aldım.

— Kendi paranla.

— Benim param olmasaydı kimin parasını kullanacaktım?

— Yani, güven hesabınızdan değildi. Henüz hiç para çekmediniz. Yani kendi paran olmalıydı. Kendi kazandığın. Kendin kazandın.

Yüzündeki ifadeye bakıyorum. - Genelde hediye almadığını fark ettim.

— Ailem öldüğünden beri kimse bana bir şey almadı.

— Gerçekten mi? Kız kardeşlerin bile mi? Doğum günleri için falan mı?

Kız kardeşlerinden bahsetmenin yanlış bir konu olduğunu hemen fark ediyorum. Gözleri uzaklaşıyor. Yüzü sertleşiyor. Ellerini iki yanına indiriyor.

Sonra lavaboya döndü ve cansız bir sesle şöyle dedi: "İrlandalıları onları da öldürdü. Ne yaptığımı öğrendikten sonra misilleme olarak kız kardeşlerimi aldılar.

Bir an duraksıyor. - Ailem kadar şanslı değillerdi. Vurulmadan önce tecavüze uğradılar ve işkence gördüler. Sonra evimizin kapısının önüne çırılçıplak ve parçalanmış bir şekilde bırakıldılar. - Sesi düşüyor. - Sasha on üç yaşındaydı. Maria on yaşındaydı.

İki elimle ağzımı kapatıyorum.

— Sonunda filme alınmadan önce kendilerine yapılan her şeyin fotoğraflarının bulunduğu bir zarf da teslim edildi. Birkaç yılını aldı ama fotoğraflardaki tüm adamları buldum.

Onları bulduğunda ne yaptığını söylemek zorunda değil. Ben biliyorum.

Midem bulanıyor, titreyen elimi Kage'in omzuna dokunduruyorum. Nefes veriyor, sonra dönüp beni sıkıca vücuduna çekiyor, sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi ayı gibi sarılıyor.

— Özür dilerim," diye fısıldıyor, başını kulağıma doğru eğerek. - Bunu sana söylememeliydim. Hayatımdaki tüm çirkinlikleri bilmene gerek yok.

— Bunu yaptığına sevindim. Bunu tek başına taşımanı istemiyorum.

Sözlerim göğsünde hassas bir ürperti yaratıyor. Kuru bir şekilde yutkunarak yüzünü boynuma bastırıyor ve beni daha sıkı sıkıyor.

Yaptığı onca korkunç şey yüzünden ona Azrail diyorlar ama o da diğerleri gibi bir adam.

Acı çekiyor. Kanıyor. O etten ve kandan yapılmıştır.

Ve çocukluğundan beri yalnızdı, korkunç anılar dışında onu ayakta tutan hiçbir şey yoktu. Zalimliğiyle bilinen bir örgütün kademelerinde yükselirken onu bir çocuktan bir efsaneye dönüştüren anılar, ta ki en tepeye çıkana kadar.

Tüm başarısı ailesinin başına gelenlerden kaynaklanıyordu.

Şiddet onun kartvizitidir, kan dökmek onun ticaretidir, ancak bu adamın gerçek kalbi intikamdır.

Bana borç tahsildarı olduğunu söyledi ama ne demek istediğini ancak şimdi anladım.

Tahsil ettiği borçlar kanla ödenir.

Ben titrediğimde uzaklaşıyor ve bana bakıyor - gerçekten bana bakıyor, gözlerimin derinliklerine. Bakışlarında çiğ bir şey var. Çaresiz bir şey.

Sanki veda etmemi bekliyormuş gibi.

Ama artık eski hayatıma geri dönemeyecek kadar tavşan deliğinden aşağı düştüm. İstesem bile geri dönemem.

Yapmadığım şeyi.

Bu karanlık parçamın nerede uyuduğunu, kalbimde nasıl bu kadar uzun süre uykuda kaldığını bilmiyorum ama Kage'in hikayesi kemiklerimdeki sert bir şeyi uyandırdı. Ne kadar kanlı olursa olsun, sonun aracı haklı çıkardığına inanan bir yaratık.

İçimde ateş püskürten bir ejderha uyandı ve yarı kapalı gözlerini açtı.

Ejderha diyor ki: - Geçmişin umurumda değil. Ne yaptığın. Buraya nasıl geldiğin. Belki de umursamalıyım ama umursamıyorum. Ben seni, seninleyken nasıl hissettiğimi ve beni nasıl hayata döndürdüğünü önemsiyorum. İstemediğin hiçbir şeyi bana söylemek zorunda değilsin. Sana baskı yapmayacağım. Ama konuşmak istersen, yargılamadan dinlerim. Ne söylemek zorunda olursan ol. Ne kadar korkunç olduğunu düşünürsen düşün, sana yardım etmek için burada olacağım. Çünkü bana iyi bir adam olmadığını söylemiş olsan da, bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Ama öyle olsa bile, kötü bir adam *olsan* bile, sen tanıdığım en iyi kötü adamsın.

Donmuş bir şekilde bana bakıyor. Dudakları aralandı. Kısa, sığ bir nefes veriyor.

Sonra sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni öpüyor. Sanki ruhu tehlikedeymiş gibi.

Ve eğer öpücüğünde en ufak bir ıstırap, en ufak bir keder ve pişmanlık gölgesi hissedersen, bunun benim hayal gücüm olduğunu bilirim.

Kage

Ona söylemek zorundayım.

Ona söyleyin ve anlamasını sağlayana kadar bir süre benden nefret etmesine izin verin. Ona şimdiye kadar söylememiş olmamın yalan olmadığını, onu güvende tutmak için saklamam gerektiğini söylediğim sırlardan biri olduğunu açıklayacak doğru kelimeleri bulana kadar.

Ama o bunun saçmalık olduğunu biliyor. Bunun için çok zeki.

Beni zaten çok iyi okuyabiliyor.

Bu sırrı onun güvenliği için değil, bencilce nedenlerden dolayı saklıyorum.

Çünkü ona kayıp nişanlısının düşündüğü gibi dağdan düşmediğini her zaman bildiğimi söylersem benden nefret edeceğini biliyorum.

Eğer ona geçen Eylül ayında şehre gerçekten neden geldiğimi söyleseydim, beni asla affetmezdi.

Ve eğer Max ona yalan söylediğimi öğrenirse bunun sonuçlarının ne olacağını söyleseydim, ölmüş olmamı dilerdi.

Bu olmadan önce gitmeliyim.

Burayı terk etmeli ve bir daha asla ziyaret etmemeliyim.

Normal bir adam bulmasına, normal bir hayat yaşamasına ve ona uzaktan göz kulak olmama izin vermeliyim.

Ama o duygu dolu güzel okyanus gözleriyle bana bakarken, bunların hiçbirini yapmayacağımı biliyorum.

Bir şekilde gidecek gücü bulsam bile uzak duramazdım. Zaten karşı koyamayacağım kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Çok bağımlılık yapıcı. Onun büyüü altındayım.

Yani gerçek bir seçenek değildir.

Tek seçeneğim bu çifte hayatı olabildiğince dikkatli yaşamak. Her şeyi ayrı tutmak. Doğu yakası ve batı yakasındaki ayak izlerimin yolları asla kesişemez.

Yürüdüğüm bu ipte tek bir yanlış adım bile atamam çünkü onun hayatı söz konusu.

Ve onu kaybedemem.

Eğer bunu yaparsam, karanlıkta onu takip etmeden önce tüm dünyayı yakarım.

OceanofPDF.com

Nat

Duştan sonra Kage'ye bir viski dolduruyorum ve onu ışığın iyi olduğu mutfak masasına oturtuyorum. Sonra dikiş şantamdan bir iğne ve iplik, banyo dolabından hidrojen peroksit, küçük bir pamuk havlu ve gazlı bez alıyorum.

Onun önünde dururken, mutfak sandalyemde oturan ve üzerinde ona hediye olarak aldığım gri sweatshirt'ten başka bir şey olmayan bu kocaman, dövmele adama bakarken, ani, parlak bir mutluluğa kapılıyorum. Kör edici, sanki güneşe bakıyormuşum gibi.

Aptalca bir şeyin ağzımdan kaçmasına izin vermeden bunu başarmak için şöyle diyorum: - Hiç kasetim yok.

Çapkınların kralı gibi sandalyesinde arkasına yaslanıp viskisinden bir yudum alıyor, dudaklarını yalıyor ve bana gülümsüyor. - Ne demek istiyorsun?

— Bandajlar. Onları yapıştıramam. Yapışkanlı yara bandı lazım.

— Yapışkan bandınız var mı?

— Seni bantlamayacağım! O şey endüstriyel güçte! Çıkardığında derini yüzer!

Elimdeki dikiş setine bakıyor. - Beni pamuk ipliğiyle dikeceksin, bu iplik bozulacak ve bana enfeksiyon bulaştıracak, böylece sepsisten öleceğim, ama yapışkan bantta sınırı çiziyorsun?

Dehşet içinde kabloya bakıyorum. - Hay Allah. O zaman ne kullanmalıyım?

— Misina iyidir. Eğer buna sahip değilseniz, tatsız diş ipi kullanın.

Bunu nasıl bildiğini sormuyorum. Az önce banyoya dönüp tangamı aldım, sonra mutfağa geri döndüm. Bir bardak daha viski dolduruyordu.

— Bu iyi bir fikir. Bu acıyı uyuşturmaya yardımcı olur.

— Bu benim için değil. Senin için.

— Ameliyattan önce alkol almanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum.

— Ve doktorumun böyle titrek ellerle beni ameliyat etmeye kalkışmasının akıllıca olduğunu sanmıyorum.

İkimiz de ellerime baktık. Kesinlikle titriyorlar.

— Ver şunu bana.

Bütün malzemelerimi masanın üzerine koydum. Bana bir bardak viski uzattı. Çoğunu yuttum ve geri verdim. - Tamam, ben buraya oturacağım. Arkanı dönmelisin.

— Burada oturacaksın.

Beni kucağına çekiyor, yüzüm ona dönük, kalçalarım kalçalarının etrafında açık.

— Bu en iyi pozisyon gibi görünmüyor.

Parmaklarını kıcıma batırıyor, eğiliyor ve boynumu okşuyor. - Evet, benim için.

— İlginiz için teşekkür ederim, ancak dikkatimi bu şekilde dağıtmaya devam ederseniz, Frankenstein'ın canavarının gurur duyacağı bir şeye benzeyen puanlarla sonuçlanmanız muhtemeldir.

— Güzellik yarışmalarına katılmayacağım, bebeğim. Sadece temizle ve dik.

— Kolaymış gibi söylüyorsun.

— Çünkü öyle. Sana rehberlik edeceğim. Önce yaranın üzerine peroksit dökün.

İncelemek için yaklaşıyorum, kesiği yakından gördüğümde dudağımı ısırıyorum.

Korkunç değil. Özellikle uzun ya da büyük değil. Ancak kan sızıyor ve o bunun farkında bile değil gibi görünüyor.

Diyor ki: - Gördün mü, sana söylemiştim. Bir çizik bile yok.

— Kaç kere vuruldun?

Bir an için düşünüyor. - Altı mı? On mu? Hatırlayamıyorum. Yara izini kapatmak için hep dövme yaptırırım.

Göğsünü inceliyorum, daha da görkemli bir kas ağını kaplayan görkemli bir boya tuvali. Adam yürüyen bir sanat eseri.

— Bunun gibi.

Sol göğsünde, kalbinin üzerinde gülümseyen bir kafatasına dokunuyorum. Kafatasının siyah gözlerinden birinin ortasında küçük bir beyaz yara dokusu düğümü var. Kötü niyetle dışarı bakan küçük bir göz küresi görüntüsü veriyor.

Kage yere bakarak şöyle diyor: - O sırada etrafta olmaman iyi bir şey. Kesinlikle bayılırdın.

— Ama yara izi çok küçük. Bozuk para kadar bile değil.

— Bu giriş yarası. Sırtımdaki çıkış yarası bu kadar büyüktü.

Yukarı bakar ve yumruğunu kaldırır. Bir greyfurt kadar büyük.

Yutkunuyorum, midemin çalkalandığını hissediyorum.

— Nasıl hayatta kaldın?

— Neredeyse başaramıyordum. - Omuzlarını silkiyor. - Ama başardım.

Bu konuda o kadar kayıtsız ki, sanki ölmek önemli bir şey değilmiş gibi. Belki de önemli olmadığını düşündüğü şey kendi hayatıdır.

Belki de çok değerli olmadığını düşünüyordur.

Ellerimi geniş göğsüne koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. - Hayatta kalmana sevindim," diyorum usulca. - Seninle tanışmamış olsaydım bir daha asla mutlu olabileceğimi sanmıyorum.

Belli etmemeye çalışsa da sözlerimin onu ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Gözleri parlıyor. Yutkunuyor, adem elması sallanıyor.

Sert bir sesle şöyle diyor: - Birini tanıyor olmalıydın.

— David'den sonra birçok erkekle tanıştım. Hatta bazılarıyla çıktım. Hiç kimse bana senin gibi hissettirmedi. Kimse bana yaşadığımı hissettirmedi.

Gözlerinde tanımlanamayan bir duygu kabarıyor, ama başka tarafa baktığı için ne olduğunu anlayamıyorum. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama o aniden konuyu değiştiriyor.

— İğneyi senin için geçireceğim. Yaranın kenarlarını bir araya getirin ve bir ucundan başlayın. Dikişleri çok sert çekmeyin, yoksa et ölür. Çok sık ya da çok derin de yapmayın. Sadece küçük, eşit aralıklı dikişler atın. Bir elbiseye paça kıvrıyormuş gibi yapın.

— Deri bir elbise. Hannibal Lecter gibi.

— Deri elbiseli adam Buffalo Bill'di. Lecter, Starling'in onu yakalamasına yardım eden kişiydi.

— Doğru, şimdi hatırladım. Film hayranı mısınız?

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Açıklamayacağını bildiğim kötü bir anının içinde kaybolmuş gibi görünüyor.

Kısık bir sesle şöyle diyor: - Pek uyuyamıyorum. Gece geç saatlerde televizyonda hep bir film var.

Günlük hayatınızın nasıl olduğuna dair bir fikrim var. Pek hoş değil.

Yanağına dokunduğumda bana bakıyor, irkiliyor ve her nereye gittiye oradan uzaklaşıyor.

— Bir dahaki sefere uyuyamadığında beni ara, tamam mı?
Birlikte film izleyebiliriz.

Gözlerinde bir arzu ifadesiyle yüzümü arıyor, sanki dünyada onu o yokken telefonda aynı filmi izlemekten daha mutlu edecek bir şey yokmuş gibi.

Ama yine konuyu değiştiriyor ve peroksit şişesini almak için uzanıyor.

— Önce temizlik. Sonra dikiş. Şu işi bitirelim de önemli işlere geri dönelim.

Önemli şeyler söylerken popomu sıkar, böylece ne demek istediği yanlış anlaşılmaz. Bu adam Ener Bunny [Gizer13](#).

Ben peroksitle ıslatılmış havlu ucuyla yarayı nazikçe temizlerken ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz. Gömleğinden küçük bir kumaş parçası yaraya yapışmış, kanla kabuk bağlamış. Onu bıraktığımda tekrar kanamaya başlıyor, bu yüzden kanama durana kadar kesiğin üzerine bastırıyorum ve sonra temizlemeye devam ediyorum.

Bitirdiğimde iğneyi bana verdi.

Çok ciddi diyor: - Beni deldiğinde bayılırsam korkma.

Şaka yaptığını anlayana kadar bir an için dehşete kapıldım. Usulca mırıldanarak işe koyuluyorum.

Beklediğim kadar iğrenç değil. İlk birkaç dikişten sonra dengeyi sağladım. Bitirmem uzun s ü r m e d i ve sonuçlardan oldukça memnunum.

— Dış ipini kesmek zorunda mıyım?

— Bir düğüm at ve sonra kes.

Düğümle ilgili talimatlarını takip ediyorum ama çekmecedan makası almak için kucağından inmem gerekiyor. Sonra ucunu kesiyorum ve yaptığım işe hayranlıkla bakmak için arkama yaslanıyorum.

Görünüşe göre, bu kadar uzakta olmamdan hoşlanmıyor. Beni tekrar kucağına çekiyor, bu sefer iki bacağım da bir tarafa sarkıyor, böylece ona doğru kıvrılıyorum, güçlü kollarının çemberinde güvendeyim.

Başımın üstünü öpüyor. Memnuniyetle iç çekiyorum. Sonra esnedim.

Gülüştü kulağımın dibinde alçak bir gümbürtü. - Seni sıkıyor muyum?

Boynuna karşı gülümsüyorum ve ona çirkin bir yalan söylüyorum. - Hem de çok. Sen dünyadaki en sıkıcı adamsın. Sen etraftayken boyanın kurumasını izlemek kadar sıkıcı. Lafı açılmışken, bu sefer ne kadar kalacaksın?

Elini saçlarımda gezdirerek, "En azından yeni yıla kadar." dedi: - En azından yeni yıla kadar.

Heyecanla oturdum ve ona baktım. - Gerçekten mi? Bu kadar uzun süre mi?

Elleriyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp gülümsüyor. - Beni görmekten yorulacaksın.

Sanki bu gerçek bir endişeymiş gibi başımı sallıyorum. - Muhtemelen öyledir. Seninle koca bir hafta. - Ürperiyorum. - ECA.

— Sanırım daha ilginç olmaya çalışmam gerekecek.

Gözleri yanıyor, beni kucağına alıyor ve yatağa geri götürüyor.

Yolda ona Chris'in ziyaretinden bahsettim. Tepkisinden korktuğum için söylemek istemesem de Chris'in bana FBI'a yüzünün taslağını gösterdiğinde söylediklerini itiraf ediyorum.

— Endişelenme.

Beni yatağa yatırıyor ve yorganı üzerime çekiyor, sonra yatağın diğer tarafına uzanıyor ve beni kendine doğru çekerek sarılmamızı sağlıyor. Bacaklarını benimkilerin arkasına çekerek saçlarımın arasından derin derin nefes alıyor, sonra bir kolunu bana doluyor ve enseme öpüyor.

— Ama şimdi seni arıyor olacaklar. Al bakalım.

— Bu taslak zaten kayıp.

Yuvarlanıyor ve komodinin üzerindeki ışığı kapatıyor. Kafam karıştı, karanlıkta göz kırpıyorum.

— Ne demek istiyorsun?

— Yani, teşkilatta bağlantıları olan tek kişi Şerif Yardımcısı Bok değil.

O kadar çok göz kırpıyorum ki mors alfabesiyle işaret veriyor gibi oluyorum.

— Ama beni öğrenirlerse...

— Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ve bu şekilde kalsın.

— Ama Chris onlara söyleyebilir.

— Bundan şüpheliyim. O sana aşık.

Beni homurdlatıyor. - Yaklaşamadın bile. Egon zedelenmiş.

Kage iç çekerek ensemedeki saçları karıştırıyor. Belli ki bana inanmıyor.

— Ayrıca... - Utanıyorum. - Onu vurmakla tehdit etmiş olabilirim.

Bir süre sonra Kage dirseklerine kadar yükselir ve yüksek sesle şöyle der:

— Ne halt etti o? O orospu çocuğu sana dokundu mu? Onu öldüreceğim!

Ses tonu öldürücü. Yardım edemem ama bunu çarpık bir şekilde romantik buluyorum. - Hayır, sevgilim. Bana dokunmadı.

— Peki o ne yaptı?

Bir an düşündüm, sonra ona gerçeği söyledim. - Temel olarak, beni kızdırdı.

Yüzünü göremiyorum ama Kage'in karanlıkta bana kaşlarını çatıldığını hissedebiliyorum. - Seni kızdırdığı için bir şerifi vurmakla tehdit ettin.

O söylediğinde kulağa kötü geliyor. Biraz savunmaya geçiyorum. - Haftalardır gece gündüz demeden evimin önünde araba kullanıyor.

Hırlıyor: - Bekle. Ne?

— Gördün mü? Sıkıcı. Senin ve benim hakkımda aşağılayıcı şeyler söyledi, gitmesini istediğimde gitmedi ve tam bir aptal gibi davrandı.

Kage bir süre sessiz kalır, için için kaynar. - Bana söylediğin için teşekkürler. Onunla ben ilgilenirim.

Gözlerim açıldı. - Onunla uğraşmaktan kastın.

— Yani erkeğiniz bununla ilgilenecek. Artık onun seni rahatsız etmesinden endişelenmene gerek yok.

Homurdanarak başını yastığa koyuyor ve kolunu boynumun altından geçiriyor. Kage'in nefes alış verişini normale dönene kadar bir süre sessizlik içinde yatıyoruz.

Sonra fısıldarım: - Ama ona zarar verme.

TAMAM MI? Ağır bir telaşla nefes veriyor.

— Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum. Söz mü?

— Sen ona silah doğrulttun ama *ben* yapamaz mıyım?

— Benimki dolu değildi. Seninki yüklüydü.

Öfkeni hissedebiliyorum. - Silahın dolu değil mi? Neden olmasın **k i** ?

— Babam burada bıraktığı için bende. Ve burası sadece dört bin nüfuslu, suç oranının çok düşük olduğu bir kasaba. E

Büyük bir köpeğim var.

Kage'in gülüşü ekşi. - Arka kapının kilidini açtığımda beni kuyruk sallayarak karşılayan ve hemen kanepede uyumaya giden köpek mi?

— Evet. Bu Mojo. Tam olarak alarmda olmadığını biliyorum.

— Hayır, Prozac alıyor.

— O mutlu bir köpek!

— Mutlu köpeklerden iyi bekçi köpeği olmaz. Sana bir Rottweiler almalıyız.

Uyurken bana keskin dişlerini gösteren ve salyalarını akıtan doksan kiloluk kıllı bir canavar hayal ediyorum. - Zor pas.

— Yani en azından silahını taşı.

— Cephane bitti.

Kage'in iç çekişi, bir ev istilasına karşı hazırlıksız olmamdan duyduğu büyük hayal kırıklığını ifade ediyor.

En azından önümüzdeki hafta güvende olacağımı söylerken ses tonumu hafif tutuyorum. Bu kadar o zaman.

Memnuniyetsiz bir homurtu daha. Bedenimi saran kol beni sıkıca kavırıyor.

Zihninizin çalıştığını, söylediklerimi gözden geçirdiğinizi biliyorum. Bunu bir azarlama olarak söylemedim ama kulağa öyle gelmiş olabilir. Sanki artık burada olmadığın için seni suçluyormuşum gibi.

Sanki onu suçlu hissettirmeye çalışıyormuşum gibi.

Açıklamak için ağzımı açtığımda sözümü kesti.

— Bana bir bok vermediğini biliyorum.

Fısıldıyorum: - Pekala. Güzel.

Ama vücudunda bir gerginlik var. Dişlerini gıcırdattığını duyabildiğime eminim.

— Yine de haklı olursunuz," diyor sessizce. - Bu anlaşma sizin için kolay olamaz.

Kalbim küt küt atıyor. Dudağımı ısırıyorum, ona sormak istediğim şeyi sormamaya çalışıyorum, ama sonunda dürtüye boyun eğiyorum ve yine de söylüyorum.

— Sizin için kolay mı?

Yavaşça nefes alıp veriyor, yüzünü boynuma doğru çeviriyor. Kulağıma yakın, fısıldıyor: - Bu lanet bir işkence, bebeğim.

Umarım, ama bir şeyleri değiştirmeyi teklif etmez. Düzeltmeyi teklif etmiyor. Birbirimizi arada bir görmek bizim için ne kadar zor olursa olsun, bu böyle devam edecek gibi görünüyor.

Çünkü bir sebepten dolayı Kage statükoyu değiştirmek istemiyor.

Sözde kendi güvenliğim için. Ama polis ensemdeyken ve takipçi eski erkek arkadaşım ona Annie Oakley'lik yapmama misilleme olarak kim bilir neler planlarken burada çok savunmasız değil miyim?

Olabilir. Belki de değildir. Asla bilemeyeceğim, çünkü bana asla söylemeyecek. Bu düşünce beni tarif edilemeyecek kadar üzüyor.

Ben yüzümü yastığa gömüp iç çekerken, Kage fısıldıyor: - Ya...?

Gözlerim açıldı ve kalbim çarpmaya başladı. - Ya öyle olsaydı?

— Seni kendime yaklaştırsam nasıl olur? New Jersey'de güzel banliyöler var.

— *New Jersey mi?*

— Martha's Vineyard o zaman. Orası çok güzeldir.

Sinirlenmemeye çalışıyorum ama sıcak şimdiden ensemde hissettirmeye başladı. - Ayrıca Massachusetts'te. Sırf senden farklı bir eyalette yaşayabilmek için ülkenin öbür ucuna taşınmamı ve tüm hayatımı burada bırakmamı mı istiyorsun?

— Manhattan'dan arabayla sadece beş saat uzaklıkta. Sesim yükseliyor. - Sadece mi?

Nefes veriyor. - Lanet olsun. Haklısın. Unut gitsin.

Kollarında dönüyorum ve yüzümü ona dönüyorum, gölgelerin arasından ona bakıyorum. Gözleri kapalı. Çenesi kaskatı. Bunun konuşmanın sonu olduğuna karar vermiş gibi görünüyor.

Sanırım bu konuda sizi aydınlatmam gerekecek.

— Kage. Bana bak.

Gözlerini kapalı tutarak, kuru bir sesle: - Uyumaya git.

Bu otoriter, inatçı ve sinir bozucu adam. Onu tanıdıkça daha fazla baskı ilacı almak zorunda kalıyorum.

— Hayır. Bunu konuşalım. Hemen şimdi.

— Çıkmazın tanımını biliyor musunuz? İşte tam burada. Ne kadar konuşursak konuşalım çözemeyiz. O zaman git uyu.

— Kage, beni dinle.

Oturdu, beni sırtüstü itti ve vücuduma bindi. Sonra yüzüme bakıp bağırmaya başladı.

— Sen başıma gelen en iyi şeysin. En iyi şey ve aynı zamanda en kötü şey, çünkü ben kimim ve ne yapıyorum ve bununla birlikte gelen tüm boktan şeyler. Asla beyaz çitlere sahip olamayacağım Natalie. Asla arkadaşlarımla Pazar brunch'ı yapamayacağım, kayınvalidemle Şükran Günü kutlayamayacağım, parkta piknik yapamayacağım ya da normal insanların yaptığı diğer şeylerin hiçbirini yapamayacağım, çünkü asla normal olamayacağım. Hayatım bana ait değil,

Anladın mı? Bir söz verdim. Bir yemin ettim ve bunu kanla mühürledim. Bratva benim ailem. Kardeşlik benim hayatım. Ve bundan kaçış yok. Kan içeride, dışarıda değil. Asla.

Sesi titriyor. - Sevgiden bile değil.

Nabzım hızla atıyor, tüm vücudum titriyor, onun güzel yüzüne, acı ve karanlık dolu gözlerine bakıyorum ve bana ne söylediğini anlıyorum.

Mahvolduk.

Sanırım zaten biliyordum. Aramızdaki bu şey uzun sürmeyecekti. Beş bin kilometre uzakta yaşarken bir ilişkiyi sürdürmeye çalışmanın lojistiği bir yana, bizimki gibi ham bir tutku sürdürülebilir değil.

Ne kadar sıcak yanarsa, o kadar hızlı söner.

Berbat durumdaki dondurmamızın üzerine bir de mafyayı eklediğinizde ortaya bir trajedi çıkıyor.

Yeni olan başka ne var? Şimdiye kadarki hayatım romantik bir komedi değildi.

Uzanıp yüzünü ellerimle kavıyorum, çenesinin ense kısmı parmaklarımın altında sert ve esnek. - Seni duyuyorum. Ama bir şeyi unutuyorsun.

Bekliyor, gergin ve gözlerini kırpmadan, bakışları benimkileri delip geçiyor.

Fısıldıyorum: - Ya binerim ya da ölürüm. Ya hep ya hiç. Nerede yaşadığımız ya da birbirimizden ne kadar uzak olduğumuz önemli değil. Ben seninim. Sen yeminlerini kanla ediyorsun, ama ben kalbimle ediyorum. Ve kalbim artık sana ait. Çitlere ya da parkta pikniğe ihtiyacım yok. Sadece bana verdiğin şeye ihtiyacım var. Ve bu şimdiye kadar bildiğim en güzel şey.

Bir süre sonra, huysuzca dedi ki: - Ne oldu?

— Kendin.

Gözleri kapanıyor. Yutkunuyor ve dudaklarını ıslatıyor. Sonra sırt üstü dönüyor, beni üstüne çeviriyor ve sertçe nefes veriyor, bir eliyle başımı tutup beni göğsüne sıkıca sararken tavana bakıyor.

Öylece uykuya daldık, kalplerimiz karanlıkta aynı anda atıyordu, tüm sorunlarımız ve bizi ayırmak için bekleyen dış dünya bir süreliğine geride kaldı, birbirimize dolanmış bir şekilde uyuduk, saklanmadan birlikte olabileceğimiz bir yerin hayalini kurduk.

Kanlı yeminlerin, silahlı çatışmaların ya da baş ağrılarının olmadığı bir yer. Sırların, intikamın ya da pişmanlığın olmadığı bir yer.

Var olmayan bir yer, en azından bizim için.

OceanofPDF.com

Nat

Sabah uyandıgımızda bahçe karla kaplıydı.

— Beyaz Noel," diye mırıldanıyor Kage, oturma odasının penceresinde arkamda duruyor.

Bir battaniyeye sarıldım. Güçlü kolları beni sarıyor. Çenesi başımın üstünde duruyor. Kendimi huzurlu, güvende, rahat ve şanslı hissediyorum.

Durumumuz ne kadar tuhaf olsa da, bazı insanlar bunu bile asla başaramaz.

Diğer taraftaki komşum Barbara adında yetmişli yaşlarında bir kadın, geçen yıl doğum günü partisinde bana hiç evlenmediğini çünkü aşkın büyük bir risk olduğunu söyledi.

O bir muhasebeci. David gibi onun da güvenilebileceğiniz şeylere karşı bir ilgisi var: hazine bonoları, istatistiksel tablolar, termodinamiğin ikinci yasası.

Bir keresinde ona, onun gibi birinin benim gibi birine - sezgisel, duygusal, matematiksel olarak zorlanan - nasıl aşık olabileceğini sordum ve bir an durakladıktan sonra hüzünlü bir şekilde şöyle dedi: - Achilles'in bile bir zayıflığı vardı.

Bu klasik David'di. Kısa ve gizemli.

Bugüne kadar ne demek istediğinden emin olamadım. Kage diyor ki: - Senin için bir şeyim var.

Gülüşüm gırtlaktan geliyor. - Sanırım bunu daha önce de yaşadım, efendim. Dün gece iki kez ve bu sabah tekrar.

— Hiç de değil.

Sesi ciddiymi, ben de dönüp ona baktım. Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Gördüğüm şefkat, ama aynı zamanda bir tereddüt de var. Sanki bir şeye nasıl tepki vereceğimden endişeleniyor.

— Neymiş o?

— Bak ve gör. Cebimde.

Gri sweatshirt'üne bakıyorum. Görebildiğim tek şişkinlik tam ön tarafta.

- Bu salağı yakalamam için oyun oynamana gerek yok.

İç çekiyor. - Elini sol cebime koy. Ona gülümseyerek dedim ki: - Tamam. Senin yönteminle yaparız.

Elimi cebine sokuyorum, orada olmadığı belli olan bir hazineyi arıyormuş gibi yapıyorum, yoksa kumaşın üzerinden dış hatlarını görebilirdim.

— Hadi avlanalım... Bakalım, burada iyi bir tiftik parçası var. - Burnumu kırıstırarak bağlantıyı parmaklarımdan çekiyorum ve tekrar kazmaya başlıyorum.

— Burada da etli bir erkek parçası var. Nedir bu, kalça mı?

— Bırak onu," diyor, sesi yumuşak.

Ona kaşlarımı çatarak, parmaklarım bir şey bulana kadar cebimin dibine kadar arıyorum.

Küçük, yuvarlak ve metalden yapılmış bir şey.

Nabzım sinir uçlarımda zonklarken, nesneyi çıkarıp tutuyorum. Sonra geniş gözler, ayrılmış dudaklar ve derin bir şok hissiyle ona bakıyorum.

Kage yüzüğü benden alıyor ve titreyen sol elimin üçüncü parmağına yerleştiriyor.

Mırıldanıyor: - Bu bir Rus aşk düğümü. Birbirine kenetlenmiş üç halka, bağlılığın farklı yönlerini simgeliyor. Beyaz altın yumuşaktır. Ele uyum sağlar, tıpkı aşkın iki insanı birbirine bağlaması gibi. Sarı altın serttir, tıpkı gerçek aşkın onu kırmaya çalışan her şeye karşı sert olması gibi. Ve gül altın nadirdir. - Gözlerimin derinliklerine bakar.

— Aramızdaki gibi.

Ağlamaya başladığımda, mahcup görünüyor. - Oh, kahretsin. Bundan nefret ediyorsun.

Göğsüne doğru yığılıyorum ve yumruğumu zayıfça omzuna vuruyorum. Umarım iyidir, ama umursamayacak kadar duygusalım. Sert bir şekilde söylüyor: - Özür dilerim. İade edeceğim. Daha çok erken. Hıçkırıklar arasında söylüyorum. - Susacak mısın? Ben *mutluyum!*

— Oh. - Duraklıyor, sonra gülüyor. - Seni üzgün görmekten nefret ediyorum.

Başımı kaldırıp ona bakacak **k a d a r** sakinleşene kadar beni tutarken göğsüne yaslanıp ağlıyorum.

Yüzümü gördüğünde, nazıkçe alay ediyor: - Bu kadar güzel bir kızın bu kadar çirkin bir ağlak olabileceğini kim bilebilirdi?

Burnumu çekerek ıslak yüzümü sildim. - Bir şaka daha yaparsan seni olduğun yerde öldürürüm.

— Hayır, yapmayacaksın. Benden hoşlanıyorsun.

— İyisin. Sanırım iyiyim.

Tekrar gülerek beni göğsüne doğru çekiyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. Sonra ciddileşiyor, uzun ve yavaş bir nefes veriyor. Yavaşça söylüyor: - Bu bir söz yüzüğü, bebeğim. Senin olduğuma dair sana verdiğim söz. Ama...

Tereddüt ettiğinde başımı kaldırıp ona bakıyorum. Karnımı bir korku sancıları kaplıyor. - Ama ne?

Yanağımı okşuyor, başparmağıyla bir damla gözyaşıımı nazikçe siliyor.
- Ama bu bir nişan yüzüğü değıl, çünkü asla evlenemeyiz.

Az önce beni kalbimden nasıl bıçakladığını görmemesini umarak gözlerimi kapatıyorum. - Çünkü bu benim için güvenli değıl, değıl mi?

— Çünkü iznim yok.

Gözlerimi açıyorum. Çatık kaşlarla onun yakışıklı yüzüne bakıyorum. - İzin var mı? Ne demek istiyorsun?

— Yani, hayatımın bana ait olmadığını söylediğimde, bu evlenip evlenmemek gibi kararları da içeriyordu. Ve kiminle.

Şok olmuş bir şekilde ondan uzaklaşıp geri çekiliyorum ve ona inanamayarak bakıyorum. - Şaka yapıyorsun.

— Hayır.

Yüz ifadesi de bunu doğruluyor. En iyi arkadaşının cenazesine gidiyor gibi görünüyor.

— Peki sizin adınıza kim karar veriyor?

Cevap vermediğinde ve orada öylece durup sanki biri ölmüş gibi bana baktığında anlıyorum.

Gittikçe artan bir korkuyla, yavaşça söylüyorum: - Patronun karar verir. Maxim Mogdonovich.

Sesi acıyla keskinleşen Kage şöyle diyor: - Daha önce hiç önemi yoktu. Her zaman yalnız olacağımı sanıyordum. Her zaman olduğum gibi. Hayatımın böyle bir şeyi içeren olası bir versiyonunu hayal bile edemezdin. Senin gibi birini.

Soğuk, sert gerçeklik başımdan aşağı bir kova buzlu su döküyor. Durumumun gerçek boyutu acı verici bir şekilde netleşiyor.

Çocuk sahibi olamayan bir adama aşığım. Benimle yaşayamayacak birine.

Benimle evlenemeyen.

Aslında bir gün başka biriyle evlenmek zorunda kalabilirdi. Ve bu konuda başka seçeneği olmayacaktı.

Yeminini onurlandırmak için bunu yapacaktı.

Bir adım geri attığımda, Kage uzanıp bileğimi yakalıyor. Beni vücuduna doğru çekiyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve hırlıyor:

— Ne olursa olsun, ben hep senin olacağım. Her zaman benim olacaksın. Bu değişmeyecek.

— Başka bir kadınla evliysen olur! Yoksa paylaşacağımı mı düşündün?

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama o beni kendine doğru çekiyor, güçlü kollarıyla beni sarıyor ve sıkıca tutuyor. - Bana bir eş bulmayacak. Bana olduğum gibi ihtiyacı var. Odaklanmış. Dikkati dağılmasın.

— Ama yapabilirdi, değil mi?

Kage cevap vermediğinde, cevabımı aldım.

Gülüşüm çirkin, boğuk ve karanlık bir umutsuzluk dolu.

— Doğru. Her an ailesiyle ittifak kurmak için bir mafya prensesiyle evlenmen gerektiğine karar verebilir. Görücü usulü evlilikler genelde böyle olmaz mı?

Yine ağlıyorum. Ama bunlar mutluluk gözyaşları değil. Bu gözyaşları öfke dolu bir yerden geliyor. Acı dolu bir yerden. Kalbimin şeytani bir şekilde aklımı ele geçirmesine ve beni bu korkunç duruma sürüklemesine izin verdiğim için kendimde tam bir hayal kırıklığı yaşıyorum.

Kendi kıcımı tekmeleyebilseydim, tekmelerdim.

— Bırak beni.

Bir anlık tereddütten sonra dediğimi yapıyor, kollarını açıyor ve beni serbest bırakıyor. Bir adım uzaklaşıyorum, odanın yarısına kadar yürüyorum, sonra durup arkamı dönüyorum.

— Bu yüzden tüm sırlarını öğrenmeden önce beni kendine aşık etmen gerektiğini söyledin, değil mi? Çünkü yaşamak için yaptığın şeyi atlatabilsem bile, bunu atlatamayacağımı biliyordun.

Sessiz kalır. Göğsü hızla inip kalkıyor. Kara gözleri yanıyor.

— Tebrik ederim. Planın işe yaradı. Ve günün geri kalanında benimle konuşmaya cüret etme, çünkü ikimize de o kadar kızgınlım ki tükürebilirim!

Gözleri parlıyor. Öne doğru bir adım atıyor, bakışları benimkileri yakıyor. - Bana aşık olduğunu mu söylüyorsun?

Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. - Dalga mı geçiyorsun benimle? Şimdi de aşk ilanını mı istiyorsun? Kafanı koparmak üzereyim!

Hâlâ yavaşça ilerliyor, usulca söylüyor: - Öylesin, değil mi?
Bana aşıksın. Söyle hadi.

O kadar öfkeliyim ki titremeye başladım. Hâlâ biraz ağlıyorum ama gözyaşları arka planda kaldı ve şimdi sürücü koltuğunda öfke var. Kaynıyor, ona bakıyorum.

— Bencilsin, kibirlisin, orospu çocuğunun tekisin.

— Suçluyum.

— Sana aşık olmasaydım bu delilikleri kabul eder miydin?

Sesi düşüyor, ölümcül bir yumuşaklık kazanıyor. Hâlâ ilerliyor.

— O zaman söyle. Söyle bana. Kelimeleri duymak istiyorum.

— Tüm parmaklarına çekiçle vurduğumda acı içinde inlemeni duymak istiyorum ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Arkamı dönüp oturma odasından çıkıyorum, koridordan geçip yatak odama giriyorum. Kage hemen arkamda. Banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan çarpıp kilitlemek niyetindeyim ama o çok yakınımnda. Benimle birlikte içeri giriyor, beni lavaboya doğru çekiyor.

Sinir krizi geçirmem için beni yalnız bırakmamasına öfkelenerek lavabodan dış fırçamı aldım ve onu tehdit ettim.

— Onu sana kullandırtma bana!

Bu saçma bir tehdit, çünkü kısmen ona saç fırçamla vurmaya niyetim yok, kısmen de vurursam muhtemelen bana gülecek, ama bu onun aniden durmasını sağlıyor.

Elimdeki fırçaya bakıyor, sonra bana bakıyor. Sesi kalın çıkıyor. - Belki de yapmalısın.

Sesinin tonu ve gözlerindeki yeni sıcak bakışla kafam karıştı, bir an duraksadım. - Um... ne?

— Belki de beni cezalandırmalısın.

Ne demek istediğini anladığımda ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda kabul ediyor.

Sonra arkasını dönüp açık kapıya doğru yürür, eşofmanını kalçalarının ortasına kadar indirir ve kollarını başının üzerine kaldırarak ön kollarını kapının çerçevesine yaslar.

Bacakları açık, sırtı ve kızı çıplak, omzunun üzerinden bakıyor ve bekliyor.

Nat

Elit atletlerde gördüğünüz o mükemmel, sert, yuvarlak erkek popolarından birine sahip. Üzerinde zerre kadar yağ yok. Sırtından ya da kalçalarından daha soluk olan cildi pürüzsüz, yumuşak ve lekesiz görünüyor.

Bahse girerim fırçamla sertçe vurursam kiraz kırmızısı bir renkte parlar.

Ağzım kuruduğu için yutkunuyorum. Kulaklarımda garip bir çınlama var. Biraz başım dönüyor. Öfkem pencereden uçup gitti ve beni cinsel endorfin bağımlısı yaptı.

Bana vurmak istemesine şaşmamalı. Burada durup ona bunu yapma fikrini düşünmek bile beni oyuncaklarımdan biri gibi titretiyor.

Diyor ki: - Beni incitmekten korkma. Acıya karşı toleransım yüksektir.

— Eğer hissedemiyorsanız, bu bir tür tüm amaçların iptali anlamına gelir.

— Hissedemediğimi söylemedim. Sadece kendini tutmanı istemiyorum.

Sesi yumuşak ve hipnotik. Ya da belki de damarlarıma dolan adrenalin yüzünden hipnotize olmuş hissediyorum.

Ona, ancak önce ben ona yaparsam bana vurmasına izin vereceğimi söylediğimde, bu varsayımın gerçekleşeceğini düşünmemiştim. Bu boş bir tehditti, çünkü hangi erkek kız arkadaşının kıçını dövmesine izin verir ki?

Görünüşe göre bu.

O şeytani bir dahi.

Ona yaklařtıķa, fırķa elimde daha sıcak, sanki canlıymış gibi hissediyorum. Ahřaptan yapılmış, dűz dikdűrtgen bir tepesi var, benimki gibi kalın saķlarla bařa çıkmak iķin tasarlanmış.

Temelde bir kűrek.

Biraz arkasında duruyorum ve yana doęru ilerliyorum. Vűcudunu, tűm o dűvmeleri ve řiřkin kasları muhteřem bir řekilde gűrebiliyorum. Yarı sertleřmiř, kalın siki kalķasına dayanmıř.

Tedirginlikle dudaklarımı yaladığımda, sertķe dedi ki: - Ona kadar say. Yűksek sesle sayacağım.

O sıcak, sert sesiyle sayarken çıplak kıķına on ceza darbesi...

Bu bir Noel mucizesi.

Omzunun űzerinden bana bakıyor. Nefes alıř veriři hızlandı. Odadaki hava sıcak ve tehlikeli bir řekilde yűklű, sanki tek bir kıvılcım devasa bir patlamaya neden olabilirmiř gibi.

— Kahretsin, Natalie. *Yap hadi!*

Bu komutun beni kızdıracağını biliyor olmalı, ķűnkű elim dışarı fırladığında ve fırķa çatırdayarak derisine ķarptıęında! Sanki kendisiyle girdiği bir iddiayı kazanmış gibi memnun bir homurtu ķıkardı.

Sesinde kakhaha var, diyor: - Um.

Dışlerimi gıcırdatıp elimi tekrar serbest bırakıyorum. - Ķok kűstahsın.

Ķatlak!

— ...otoriter...

Ķatlak!

— ...kibirli...

Ķatlak!

— ...gösterişçi...

Çatlak!

— ...it!

Duruyorum, nefes nefese Kage'in poposuna bakıyorum. Benekli pembenin çok tatmin edici bir tonuna dönüşüyor. Yüzüne baktığımda gözleri ateş gibi parlıyor.

— Daha iyi hissediyor musun?

— Hayır. Sen yapmadın.

— Evet, saydım. Beş kişiyiz. Sanırım endişelendin.

Bakışlarımın tepeden tırnağa vücudunu taramasına izin veriyorum. Kollarını başının üzerinde tutmak için mücadele etmiyor ama nefes almakta zorlanıyor. Alnında ince bir ter tabakası belirdi.

Ereksiyonu artık kaya gibi sert, kalçalarından dışarı taşmış ve tavana doğru bakıyor. Tepesindeki yarıktaki küçük bir berrak sıvı noktası parıldıyor.

Bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum. Zaten 10'u yarıladık.

Uzanıp kırmızı yanaklarından birini hafifçe okşuyorum.

Penisi seğiriyor. Derin bir nefes alıyor ve sertleşiyor.

Parmağımın ucunu kıkırdaki kabarık bir yaranın üzerinde gezdirirken, sikinin tekrar seğirmesini hayranlıkla izliyorum; tabandan gelen küçük bir nabız, sert shaftına kadar ilerliyor ve tepesini titretiyor.

Üstündeki o küçük sıvı damlası beni çağırıyor.

Fısıldıyorum: - Kımıldama. - Sonra parmak ucumu damlaya batırıyorum ve yavaşça küçük bir daire şeklinde tacın üzerine yayıyorum.

Kage bana itaat ediyor ve hareketsiz kalıyor, ama dokunuşumla içinden geçen küçük zevk ürpertisine engel olamıyor. Ya da

Dudaklarından hafif bir inilti çıktı.

Bu ses beni elektrik gibi sarsıyor.

Meme uçlarım sertleşiyor. İçimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Dizlerimin üzerine çöküp onu emmek için duyduğum şaşırtıcı arzu beni kavırıyor, ama bunun yerine parmaklarımı kalın shaftının etrafına sarıyorum ve onu uçtan tabana ve tekrar geriye doğru nazikçe okşuyorum.

Penisinizin derisi vücudunuzdaki en yumuşak deridir. Kadife gibidir. Çeliğin üzerine gerilmiş kadife.

Göz teması kurduğumuzda, her hücremde hissettiğim bir bağ oluşuyor.

Mırıldanıyor: - Beni sol elinle it. Sağ elinle vur.

— Yetkinin sende olduğunu mu sanıyordun? Bunun bir ceza olması gerekiyordu, hatırladın mı? - Aletini dibinden kavradım. Parmaklarım sonuna kadar ulaşamıyor. - İşte başlıyoruz.

Aletinin tabanını tutarak fırçayla kıkına dört kez daha vuruyorum, her birinden sonra bir saniye durup saymasına izin veriyorum. Dokuza ulaştığımızda, sert nefes alıyor, kalçalarını elime doğru esnetiyor, içine pompalamaya çalışıyor. Karnındaki tüm kaslar kasıldı.

O kadar heyecanlıyım ki alevler içinde kalabilirim.

Hırlıyor: - Bir tane daha. Şimdi yap.

— Bitirdiğimde ne olacak?

— Sıra bende.

Nefesimi tutamıyorum. Bütün vücudum titriyor. Fısıldıyorum: - Korkuyorum.

— Sana zarar vermeyeceğim, sevgilim. Söz veriyorum.

— Hayır, yani... Korkarım hoşuma gidecek.

Bakışlarımı tutarak, dedi ki: - Yapacaksın.

Vücuda açım.

Daha önce duyduğum ama hiç anlamadığım bir cümle. Ama şimdi anlıyorum. Bu yakıcı, acı veren bir arzu, sizi ele geçiren ve acıktıran bir arzu. Tüm fiziksel varlığım bu adama o kadar aç ki ağzım sulanıyor.

Kage'in kışına son bir darbe indiriyorum, sonra sikini bırakıyorum ve fırçayı yere bırakarak ondan uzaklaşıyorum.

Kollarını yavaşça iki yanına indiriyor. Omzunun üzerinden bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve dudaklarını yalıyor. Yavaşça söylüyor: - On.

Kıç kıkırmızı, aleti sertleşmiş ve yüzünde elli yıllık esaretten sonra zincirlerinden kurtulmuş bir kaplanın ifadesi var.

Eğildi ve eşofmanını çekti. Sonra bana döndü, öfkeyle. Sert, baskın sesiyle şöyle dedi: - Buraya gel.

Soğuk panik damarlarımda dolaşıyor. *Oh Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım!*

Titreyerek ona doğru tereddütlü bir adım attım. Daha fazla ilerleyemeyince sabırsızlanıyor ve elini uzatıyor. Acele etmem için parmaklarıyla işaret ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve dudağımı ısırarak yürümeye devam ediyorum. Tam önüne geldiğimde beni bileğimden tutup kolumu arkamdan kavırıyor ve diğer eliyle çenemi tutuyor.

Yarı kapalı gözlerle bana bakarak şöyle dedi: - Seninle ne istersem yapmak için izin istiyorum.

Teknik olarak bir soru olsa da, ses tonunuz hala çok kasvetli, Komutan.

Kalbim bu tür bir stres için yaratılmamış. Başım dönüyor, denge sorunu olan bir sarhoş gibi göğsümün içine çöküyor.

— Ya... - Dudaklarımı ıslatıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. - Ya istemediğim bir şey yaparsan?

— Kırmızı dersiniz dururum. Rahatsızsanız ama durmamı isteyip istemediğinizden emin değilseniz 'sarı' deyin. Eğer bir şeyden hoşlanıyorsanız, 'yeşil' deyin.

O bana istediğini yaparken kendimi yatakta kıvranırken hayal ediyorum, çılginca gevezelik ediyorum: - Yeşil, yeşil, yeşil!

— İyi olduğundan emin olmak için giderken seni kontrol edeceğim. Sana zarar vermeyeceğim. Sorumluluk sende olacak. Sen söylersen her şey durur. Şimdi bana izin ver.

Sorumluluğun bende olacağını söylüyor ama bedensel işlevlerimi bile zar zor kontrol edebiliyorum.

Tüm merkezi sinir sistemim çöküyor. Nabzım çok hızlı atıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve ciğerlerim beynime yeterince oksijen gönderemiyor. Kelimenin tam anlamıyla bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Beni ayakta tutan tek şey eşofmanının kemerine dolanmış olan elim.

— BEN... BEN...

Kage bekliyor, burun delikleri açılmış ve dudakları büzülmüş, o kadar ateşli görünüyor ki terliyorum.

Sonunda nefes nefese bir koşuya çıktım. - Oh, lanet olsun. Evet, iznimi aldın.

Ben bayılmadan önce beni kollarına alıyor ve yatak odasına doğru yürüyor.

Beni kollarına alıp yatağın kenarına oturdu. Beni döndürüyor, böylece yüzüstü kucağına yatıyorum, göğsüm yatağın üzerinde ve kığım havada. Şortumu kalçamın ortasına kadar indiriyor, ensemden tutuyor ve boğuk bir sesle şöyle diyor - Aylardır bunun hayalini kuruyordum.

Bana hızlı ve akıllı bir tokat attı.

Ayağa fırlayıp
bağırdığımda gülüyor.
Karanlık bir şekilde.

Bana tekrar vuruyor, bu sefer diğer yanağıma, biraz daha sert. Vücuduma bir zevk dalgası gönderiyor. Vurduğu yer karıncalanıyor ve yanıyor ama acımıyor.

Hâlâ nefes nefese kalıyorum. Titreyen ellerim çarşafın üzerinde yumruk oluyor.

— İlki bir seviyeydi. İkincisi ikinci seviyeydi. İşte üç. Daha yumuşak mı yoksa daha sert mi istediğinizi söyleyin.

Kıçımı tekrar tokatlıyor, bu sefer daha sert. Derin bir nefes alıyorum, sırtım sertleşiyor. Sonra iri ve sert elini kalçalarımın üzerinde bir ileri bir geri gezdiriyor, acıyı hafifçe bastırıp bekliyor.

Bacaklarımın arası çoktan ıslandı. Kalp atışlarım hızlanıyor. Meme uçlarım gergin ve acıyor.

Fısıldıyorum: - Daha güçlü istiyorum.

Düzensiz nefes veriyor. Aleti karnımda zonkluyor.

— Hazır mısın?

— Evet.

Darbe sol yanağıma çarpıyor. Diğerlerinden daha güçlü, acıya yaklaşıyor, ama ardından tenime yayılan sıcaklık inlememe neden oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kucağında huzursuzca hareket ediyorum, bir başkasını bekliyorum.

Bekliyor ve umut ediyorum.

Sesin, hararetli beynim için yatıştırıcı bir okşayış. - Konuş benimle bebeğim. Nasıl hissediyorsun?

— Güzel.

— Renkleri kullanın.

— Yeşil.

Hassas etimi sıkıyor, kıcımdan uyluğumun üstüne doğru okşuyor, orada beni nazikçe okşuyor, sonra elini diğer bacağıma götürüyor ve geri kaydırıyor. Tüm kığım sıcak ve son derece hassas, onun dokunuşuna hazır.

— Beş tane yapacağım, sonra durup tekrar nasıl olduğunuzu soracağım. Hazır mısın?

Cevabım zayıf bir inilti.

Sesi sertleşiyor. - Natalie. Hazır mısın?

"Evet" diye fısıldadığımda, bir öncekiyle aynı basıncı kullanarak kıcıma bir dizi keskin, acı tokat atıyor. Her darbede bütün kığım titriyor.

Bu inanılmaz bir duygu.

Kirli, keskin ve inanılmaz. Tüm alt bedenim sıcaklıkla zonkluyor. Daha yüksek sesle inliyorum, kalçalarımı sallıyorum.

Kage nefes alır, - Siktir, bebeğim. Bayılıyorsun, değil mi?

O kadar silik ki zar zor duyabiliyorsunuz, diyorum ki: - Yeşil. Süper ultra yeşil. Biraz daha. Lütfen, daha fazla.

Kage'in iniltisi de neredeyse duyulmuyor. Elini tekrar kığımın üzerinde, etrafında gezdiriyor, sonra parmaklarını kalçalarımın arasına daldırıp sırlıklam olmuş merkezimi buluyor.

Şişmiş klitorisimi nazikçe çimdiklediğinde iç çekiyorum. Sonra parmaklarını hassas çıkıntının etrafında döndürerek fısıldıyor:

— Evet. Lanet olsun. Bu mükemmel.

Parmaklarını içimde hissetmek isteyerek elini ittiğimde, elini çekip kıcıma beş tokat daha atıyor.

Zevkten titreyerek inliyorum.

Pelvisimi eline srtnceye kadar klitorisimi tekrar okuyor, sonra tekrar balıyor. Elinin her be vuruunda, amıma gösterdiği ilgiyle dllendiriliyorum.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde olağanüstü ikenceli geli gidilerle orgazmın eiğine geldim.

Ağlıyor. - Lütfen, Kage. Lütfen, Kage.

— Konu benimle.

— Gelmem gerek. Lütfen, gelmemi sağla.

— Oh, yapacağım, bebeğim. Ama henüz değil.

Hayal kırıklığıyla inleyerek yüzümü araflara gömüyorum.

— Devam edeceğim ama gelmeni istemiyorum. Benim için dayanmanı istiyorum. Çok yaklaştığında durmamı söyle.

Zorlu nefeslerim arasında tek bir kelimeyi bile telaffuz etmek zor. - Neden böyle?

Sesi yumuar. - çünkü beklemeye alıırsanız çok daha yoğun olacaktır. Sen bir süpernova olana kadar birikecek ve birikecek. Bunu sana vermek istiyorum. Seni her zamankinden daha çok boşaltmak istiyorum. Ama bunu istemiyorsan, ne söyleyeceğini biliyorsun.

Bu senaryoda ölme ihtimalim çok yüksek ama ben bu riski almaya hazırım.

Dilerimi sıkarak, "Yeşil" diyorum. Bu sefer darbeler daha hızlı geliyor.

Sıcak ve yakıcı bir sonraki gelmeden önce birinden kurtulmak için zamanım yok. Sonunda inliyorum, sonra parmaklarını kaygan sıcaklığımdan geçirdiğinde daha yüksek sesle inliyorum.

— Bak benim için bacaklarını nasıl da aıyorsun," diyor, sesi alçak ve iğ. - Kalçalarını eğıyorsun, böylece bu güzelliği görebiliyorum.

Pembe amcık sikim için yalvarıyor. Bu tombul küçük klitoris dilime yalvarıyor.

Yavaşça çekiyor. Neredeyse zevkten çılgılık atacaktım ama onun yerine çarşaflara doğru inliyorum.

Parmaklarını yarığımın üzerinde gezdiriyor, ıslaklığımı etrafa yayıyor, sanki en sevdiği hayvanıymış gibi amımı okşuyor, bir yandan da alçak, hipnotik sesiyle benimle konuşuyor, bana ne kadar taptığını, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, ayrı olduğumuzda doğru düzgün düşünemediğini söylüyor.

Hıçkırarak diyorum ki: - Yakındayım, tam oradayım, Tanrım, *oradayım...*

Parmaklarını bacaklarımın arasından çıkarıp dudaklarıma bastırıyor ve emrediyor: - Em onu.

Hevesle yapıyorum, kendimi onun içinde tadıyorum. O parmakları içime sokmak için ölüyorum, gidebildikleri kadar derine.

Hırlıyor: - Şimdi seni bağlayıp gözlerini bağlayacağım ve seni becereceğim. Ama ondan önce seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim ve sana biraz daha şaplak atarken sikimi yalatacağım, çünkü bu güzel kığına ve bana nasıl tepki verdiğine doyamıyorum.

Rusça'ya geçer ve konuşmaya devam eder.

Ağızıma sokulan kalın parmakların etrafında inliyorum.

Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor.

Bu şimdiye kadarki en iyi Noel.

Nat

Kage beni yatağın yanındaki yere itiyor. Bana dört ayak üzerinde durmamı ve orgazma çok yaklaşırsam kalçasını sıkmamı söylüyor.

Sonra ben onun sikini emerken ve umutsuzca boşalmamaya çalışırken çıplak kıcıma defalarca tokat atıyor.

Dövmeye ara verip açık avucunu yanan kıcımın üzerinde gezdirdiğinde, boğazımın derinliklerinde inliyorum, içimdeki zonklayıcı acıdan biraz olsun kurtulmak için kalçalarımı sıkıyorum.

— Hayır bebeğim," diyor zor nefes alarak. - Henüz değil.

Ellerimden biri penisinin kalın gövdesine sarılmış durumda. Diğer titreyerek uyluğunun üzerinde duruyor. Onu boğazımın derinliklerine alıyorum, sonra geri çekiliyorum ve dilimi şişmiş başın etrafında döndürerek yarığı sevgiyle yalıyorum.

İnliyor. Sonra eğilip göğüslerimi okşuyor, onları sert elleriyle kavırıyor ve sert meme uçlarımı çimdikleyerek bacaklarımın arasından aşağıya doğru ılık zevk dalgaları gönderiyor.

Tekrar özür dilerim. Beni becermesine o kadar çok ihtiyacım var ki gözyaşlarımın eşiğindeyim.

— Sikime ihtiyacın var mı?

Başımı sallıyorum, daha sert emiyorum.

Elimi tutup aşağı indiriyor, ben de taşaklarını tutuyorum. Onları hafifçe sıkıyorum ve yumuşak bir inilti duyuyorum. Elini saçlarımın arasına sokuyor ve başımın arkasını kavırıyor, dilimin vuruşlarıyla ritim tutarak kalçalarını esnetiyor.

Ona baktığımda gözleri kapalıydı. Dudakları ıslak ve ayırık. Alnında derin çizgiler var. Karnındaki tüm kaslar kasılmış.

O da benim kadar yakın.

Fısıldıyor: - Ağzını seviyorum. Tanrım, bu inanılmaz.

Kalçasını sıktağımda gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Göz bebekleri o kadar büyümüş ki irisleri neredeyse yok olmuş.

Başımı geri çekti. Aleti ağzımdan fırladı. Beni doymak bilmez bir şekilde öpüyor, dilini ağzımın derinliklerine sokuyor, sonra ellerini koltuk altlarımdan geçirerek beni yatağa çekiyor.

Beni sırtüstü yatırıp tekrar öpüyor, cinsel organımı açıp sıkıyor.

— Ben de o amcığı seviyorum," diyor kabaca ağzıma karşı. Bir parmağını içimin derinliklerine kaydırıyor, beni yukarı kaldırıyor ve inletiyor. - Ve o güzel göğüsler.

Başını göğüslerime doğru eğiyor. Bir meme ucunu emiyor, hafifçe ısırmadan önce dilini etrafında döndürüyor.

Zevkle titriyorum, ellerimi saçlarına gömüyorum ve göğsümü ağzına yaklaştırıyorum.

Kulağıma sert bir şekilde dedi ki: - Senin her mükemmel parçanı seviyorum, her şeyini, içini ve dışını ve ne olursa olsun gitmene asla izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?

Sesi sert, umutsuzluk dolu.

Gözlerimi açıyorum ve onu bana yakıcı bir yoğunlukla bakarken buluyorum. Yüzü kıpkırmızı. Onu hiç görmediğim kadar duygusal, kalbi gözlerinde yanıyor.

Başımı salladığımda beni tekrar, derin bir şekilde öpüyor ve boğazından kısık bir zevk sesi çıkarıyor.

Sonra uzaklaşıyor ve yatağın kenarında durup aşağıya bakıyor.

— Hareket etmemeli veya gürültü yapmamalısınız.

Sesi değişti. Alçaldı, daha sert ve karanlık bir hal aldı. İfadesi de değişti. Kapandı. Geçilmez oldu.

Tam Alfa modunda.

Titriyorum, tenim yanıyor ve kalbim deli gibi atıyor, tekrar başımı sallıyorum.

Çekmeceli dolabıma gitti ve bir çekmeceyi açtı. Aradığını bulamayınca bir başkasını açtı. Elini uzatıp külot ve sütyenleri bir kenara itiyor, sonra bana dönüp bir çift çorabımı uzatıyor.

— Yatağın ortasına sırt üstü uzanın.

Kendimi yatağın kenarından ortasına sürüklüyorum ve uzanıyorum. Kage yatağa dönüyor ve orada durup bana bakıyor, aç bakışları çıplak bedenimin üzerinde geziniyor.

— Kollarınızı başınızın üzerine koyun ve bacaklarınızı açın.

Kalbim böyle yapmaya devam ederse ya bayılacağım ya da öleceğim. Bu arada kollarımı kaldırıp başımın üzerindeki yastığa koyuyorum ve bacaklarımı açıyorum.

Kage çoraplarımdan birini bileklerime doluyor ve uçlarını birbirine bağlıyor. Sonra kollarımı kaldırıyor ve diğer çorabı kullanarak bileklerimi yatak başlığına bağlıyor. Düğümünün gücünü test ediyor, tutacaklarından emin olana kadar çekiyor.

— Çok mu sıkı?

— Hayır. Tamam.

— Güzel. Rahatsız olursan bana haber ver.

Eğildi ve beni öptü. Sonra, çok hafifçe, açılmış bacaklarımdan arasına tokat attı.

Şaşkınlıkla itiyorum ve ağzına karşı iç çekiyorum. Amımdan çıkan zevk dalgaları vücudumda dalgalanıyor.

— Renk?

Nefes nefese, fısıldayarak: - Yeşil.

Kocaman gözlerimin içine bakarak beni okşuyor, sıırıslıklam kıvrımlarımı çimdikliyor ve okşuyor, ta ki ben nefessiz bir şekilde onun eline karşı kıvrınana kadar. Sonra bana hafifçe bir tokat daha atarak bir porno yıldızı gibi inlememi sağlıyor.

Bu inanılmaz bir his. Sıcak, yoğun ve inanılmaz. Tekrar yapmasını istiyorum ama sormaya cesaret edemiyorum.

O zaten biliyor.

— Bu şekilde boşalabilirsin, değil mi?

Şiddetle başımı sallıyorum.

Göz kapakları düşüyor. Tehlikeli bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvrıyor.

— Aferin kızıma. Ama bir dahaki sefere. Bu sefer, sikimle dolmadan ve ben söyleyene kadar boşalmana izin yok.

Parmaklarıyla zonklayan amımı tekrar çimdikliyor, sonra kalkıp şifonyerime geri dönüyor. O çekmeceleri açıp içine bakarken, ben yatakta huzursuzca hareket ediyor, bağları çekiştiriyorum.

Bağlanmış olma hissi dehşet verici ve son derece erotik. Kage'in bana zarar vermeyeceğine güveniyorum ama yine de bağlanmış olmakta ilkel bir korku unsuru var. Savunmasız olmak.

Bunu bu kadar heyecan verici yapan şeyin de bu olduğunu biliyorum.

Bana ne isterse yapacak, ben frene basana kadar beni rahatlık seviyemin ötesine itecek. Neler yapabileceğini düşünmek - eğer izin verirsem neler yapabileceğini - beni arzudan çıldırtıyor.

Açıkta kalan büyük bir sinir, elektrik ve savunmasızım. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Sonra Kage arkasını dönüyor ve elindekini gördüğümde kalbim göğsümde duruyor: siyah ipek bir eşarp.

Onunla ne yapacağını çok iyi biliyorum.

Mırıldanıyor: - Yüzünü görmelisin. Renk?

— Yeşil.

Bana doğru o kadar yavaş yürüyor ki, neredeyse çığlık atana kadar beklentim artıyor. Sonra eğiliyor ve ellerini başımın iki yanındaki şiltenin üzerine koyuyor.

— Seni seviyorum. Hazır

mısın? Kuru kuru

yutkunarak başımı

salladım.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, ardından eşarbı başımın etrafına birkaç kez sarıyor, böylece eşarbın arkasını göremiyorum. Burnum ve ağzım hala açıkta, böylece rahatça nefes alabiliyorum.

Eğer hiperventilasyonla meşgul olmasaydım rahatça nefes *alabilirdim*.

— Derin bir nefes al bebeğim," diyor rahatlatıcı bir fısıltıyla, eşarbın uçlarını burnumun ucuna bağlarken. - Unutma, yetki sende.

Yetki bende. Yetki bende. Yetki bende. Lanet olsun, sanırım ölüyorum.

Elini göğüs kafesimin üzerine uzatıyor ve ben nefesimi kontrol etmeye çalışırken bir süre orada bırakıyor. Vücudumun her bir parçasının daha önce hiç olmadığım kadar farkındayım. Damarlarımda dolaşan kanı hissediyorum. Havanın kollarımdaki minik tüylerin arasından geçtiğini hissediyorum. Kendimi, her siniri ve hücresi elektriklenmiş, odadaki her şeyin sıcaklığını ölçen, ince ayarlı bir meteoroloji aleti gibi hissediyorum.

Kage yanımda oturuyor, sıcaklık ve güç yayıyor.

— Sen çok güzelsin. Benim güzel kızım. Bana benim olduğunu söyle. Dudaklarımı yalıyorum ve nefes nefese söylüyorum.

Elini göğsümün ortasından göğüslerimden birine götürüyor ve nazıkçe okşuyor. Başparmağını sert meme ucumun üzerinde ileri geri gezdiriyor. Elini karnımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına kaydırıyor.

— Benim olduğunu söyle.

Benim cevabım zayıf. - Senin cevabın. Öyle olduğunu biliyorsun. Sanırım kalbim duracak.

— Kapa çeneni. Bir soru sormadığım sürece başka ses yok. Yatak hareket ediyor, sonra Kage'in sıcak ağzını merkezimde hissediyorum. Yavaşça klitorisimi yalarken derin bir nefes alıyorum, sanki emziriyormuş gibi emiyor. Bacaklarımı daha da açarak kalçalarımı ağzına doğru kaldırıyorum.

Sonra beni beceriyor, aynı zamanda sert meme uçlarımı ritmik olarak sıkıyor.

Başımı yastığa yaslayarak inliyorum.

Bacaklarımın arasına hafif bir tokat geldiğinde buna hazırlıklı değildim. Nefes nefese kalarak bağlarımı zorluyorum.

— Kapa çeneni dedim.

Sesi sarhoş edici. Derin ve alçak, güç ve güçlü bir erkeklikle titreşiyor.

Buna bilinçli zihnimden çok daha derin bir yerden tepki veriyorum, içgüdüsel olarak itaat ediyorum. Yatağa yaslanıp gevşeyerek, şiddetli kalp atışlarımı, düzensiz nefes alıp verişimi ya da zihnimdeki kaotik kasırgayı kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

Ona tamamen teslim oluyorum.

Çünkü her şeyi biliyor gibi görünüyor, bunu da biliyor.

Benim olmak için doğmuşsun. Benim kraliçem. Benden başka kimse için diz çökmezsin. Ve ben seni bunun için seviyorum.

Açıkta kalan ve acıyan amcığımı tekrar tokatlıyor, biraz daha sert, beni test ediyor.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ama sessiz kalıyorum.

Ödülüm ağzın, bacaklarımın arasında beni mahvediyorsun.

Nefes nefese kaldığımda ve titrediğimde, beni hızla alev alev yanan parlak bir zirveye doğru götüren dalganın tepesine ulaştığımda, ağzı kayboluyor. Yatakta sessiz ve titreyerek yatıyorum, terliyorum, ta ki komodinin çekmecesinin açıldığını ve Kage'in çekmeceyi karıştırırken çıkardığı sesi duyana kadar.

Kendi kendine şöyle diyor: "Bu.

Yumuşak bir klik sesi duyulur ve ardından odayı bir uğultu doldurur. Sonra Kage'in eli çenemde, başımı çeviriyor.

— Ben sana dur diyene kadar em.

Aletin başı dudaklarımı dürtüyor. Onları açıyorum ve ereksiyonunu ağzıma alıyorum, coşkuyla emiyorum.

Vibratörü bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Vibratörü şişmiş, hassas klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırırken kocaman sikinin etrafında nefes almaya ve zevkten ses çıkarmamaya çalışmak nefis bir işkence. Yavaşça içime ittiğinde, neredeyse kırılıp inleyeceğim, ama kendimi zamanında durduruyorum.

Ancak kalçalarımın kendi iradeleri var. Kage beni yapay penisle sikerken ve sikini boğazıma sokarken çılgınca ileri geri sallanıyorlar.

— Güzel," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. - Yüce Tanrım.

Nabzım uçuyor. Bedenimin üzerinde bir yerde süzülüyorum, aşağıya bakıyorum ama her şeyi hissediyorum. Her titreşimi, her darbeyi, her

Dilime ve dudaklarıma doğru kayarken sikindeki zonklayan damar.

Ayrıca kendimi güçlü hissediyorum.

Çünkü biliyorum ki o kelimeyi söylersem tüm bunlar sona erecek. Onu durdursam bile, eğer istersem bunu hemen yapacaktır.

Bitmesini istemiyorum. Aslında, umarım hiç bitmez.

Nefes nefese ağzımdan çekiliyor. Vibratörü çıkarıyor ve kapatıyor. Sonra yatağa tırmanıyor, dizleriyle bacaklarımı açıyor ve üzerime yerleşiyor, ağırlığını bir dirseğinin üzerinde dengeliyor, kalçalarım kalçalarının etrafında açık ve karnı benimkine bastırıyor.

Penisini ıslak kıvrımlarımın arasından aşağı yukarı kaydırıyor, sonra sadece başı içeri girene kadar girişimi dürtüyor.

Nefesim kesiliyor, zevkten aklım başımdan gidiyor, derinlere itmesi için çaresizce çırpınıyorum.

O bilmiyor. Bunun yerine etrafımda dolanıyor ve elini popomun yanakları arasında kaydırarak o yasak küçük et parçasını buluyor.

Parmağının ucuyla okşuyor.

Ağzının ürettiği nem, vibratör ve aşırı uyarılma seviyem nedeniyle orası da ıslanmıştı. O kadar ıslaktı ki, tek yapması gereken hafifçe itmektir ve parmağı içeri kayacaktı.

Göğsüm onunkine çarpıyor. Tüm vücudum titriyor. Tutuşunda güçsüz kalınca ellerim yumruk oluyor.

Kage kulağıma gırtlaktan gelen bir sesle şöyle dedi: - Renk?

Ben fısıldayana kadar üzerimde duruyor: - Yeşil.

Sonra ağzımı tutuyor ve sikini içime sokuyor.

Bir eli başımın arkasında, diğeri kıcımı okşayarak, bastırmadan, sadece hafifçe okşayarak, etrafında ve etrafında beni beceriyor.

Duygular ezici.

O, üstümde kocaman ve ateşli, aleti içimde kocaman ve ateşli, dili ağzımda ve parmakları arkamdan beni nazikçe yokluyor. Onun tarafından tamamen kuşatılmış hissediyorum. Onun baskın erkekliği tarafından yutuldum. Tüketilmiş.

Benimle Rusça konuşmaya başladığında - gırtlaktan gelen, yabancı kelimeler kulağımda hararetle hırlıyor - oradayım. Daha fazla dayanamıyorum. Zevk dalgaları artan bir hızla üzerime çöküyor, ta ki onun altında kontrolsüzce direnip adını inleyene kadar.

Beni boğazımdan öptü ve emretti: - *Gel*.

Sonra kıcımın yanakları arasındaki o küçük, sıkı kas halkasını açıyor ve parmağını içime sokuyor.

Doruk noktam beni bir patlama gibi vurdu.

Kendimi sıcaklığın ve zevkin kör edici beyazlığında kaybediyorum, onun etrafında sarsılıyorum, kulaklarımda uğuldayan rüzgârlar gibi bir ses. Uzaklardan bir yerden küfrettiğini duyuyorum, ürperdiğini hissediyorum ve boğuk iniltilerini duyuyorum ama ben çok uzaklarda, uzayda sonsuzluğa doğru savruluyorum.

Süper Yeni.

Kayıp.

Vahşiyim, dizginlenemeyen vahşi bir şeyim. Hiç bu kadar yoğun mutluluk ve coşku duyguları yaşamamıştım. Geçmiş ya da gelecek, hiçbir şey umurumda değil. Sadece şimdi var.

Sadece o var ve ben sadece onun için varım.

Ben bağımlıyım ve o da damarlarıma enjekte edilen eroin.

O an zamansızlığa uzanıyor. Binlerce kez yaşayıp ölüyorum, kollarında yeniden diriliyorum ve tekrar kayboluyorum. Kim olduğuma dair tüm hislerimi kaybediyorum ve bu doğru hissettiriyor, sanki kendimi kaybediyormuşum, sonunda umutsuzca aradığım şeyi keşfediyormuşum gibi:

Anlamı.

Şu anda sahip olduğumuz bu bağlantı önemli olan tek şey, çünkü diğer her şey sona erdiğinde geriye kalacak olan tek şey bu. Hiçbir şeyin anlamı yok, çünkü sonunda her şey dağılıyor.

Bu hariç.

Bu anı mezara kadar yanımda götüreceğimi biliyorum. Ve sonrasında ne olursa olsun.

Kendime geldiğimde ağlıyorum.

Sevgilim ne yapacağını bilir.

Ellerimi bağlarından çözerek bana yumuşak, tatlı övgü ve bağlılık sözcükleri fısıldıyor. Gözbağını çıkarıyor, beni battaniyeye sarıyor ve kollarına alıyor. Beni sallıyor, kolları ve bacakları vücudumun etrafında kıvrılıyor, sıcaklığı ve gücü bitkin zihnim için bir merhem oluyor.

Beni güvende hissettiriyor. Sadece onun yapabileceği gibi güvende ve emniyette.

Kollarında bitkin bir halde uykuya daldığımda, saatler sonra tekrar uyanıp yatak odasının perdeleri arasından gelen güneş ışığına göz kırpana kadar benimle kalıyor.

— Merhaba," diye mırıldanıyor ve gözleriyle bana gülümsüyor.

— Merhaba," diye fısıldıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

— Aç mısın?

— Ben yiyebilirim. Peki ya sen?

— Ben bir at yerdim.

— Atım yok. Onun yerine krebe ne dersin?
— Kulağa harika geliyor. Onu fırından uzak tutmak için her şeyi yaparım.
Bir an birbirimize gülümsedik, sonra ikimiz de gülmeye başladık.
Durması uzun zaman alıyor.

OceanofPDF.com

Nat

O günden sonra aramızda bir şeyler değişti.

Bunun hakkında konuşmayız ama oradadır, daha önce olduğumuz şeyin ötesine, yeni ve daha derin bir bölgeye geçtiğimize dair elektriksel bir farkındalık.

Birbirimizin sözlerini tahmin ederiz. Birbirimizin cümlelerini tamamlarız. Duygular sadece bir bakışla aktarılır. Noel ve Yeni Yıl arasındaki haftayı evimde yalnız geçirdik, konuştuk, yemek yedik, eski filmleri izledik ve seviştik.

Burası cennet.

Ve her cennet gibi bunun da bir sonu var.

Soğuk, karlı 3 Ocak sabahı uyandığımda, yatakta Kage'nin kollarındayım. O çoktan uyanmış, bana karakteristik karanlık yoğunluğuyla bakıyor, ama gözlerinde kalbimi uçuran başka bir şey var.

Fısıldıyorum: - Gidiyorsun.

— Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

Gözlerimi kapatıp ona daha da sokuluyorum, bunun biraz daha sürmesini istiyorum. Ama çok geçmeden yataktan kalkıyor ve giyiniyor.

Yatağa oturup dizlerimi göğsüme çekerek onu izliyorum, ciğerlerim sıkışıyor. Bunun her zaman böyle olacağını biliyorum ve nefesimi kesecek kadar güçlü bir üzüntü hissediyorum. Ama bana döndüğünde, gözlerimi saklamak için çarşafı bakıyorum.

O da gitmek istemiyor. Durum böyle. Onu suçlu hissettirmenin ikimize de faydası olmaz.

Yatağın kenarında durarak beni kendine doğru çekiyor. Kollarımı beline doluyorum ve o saçlarımı okşarken başımı sert karnına yaslıyorum.

— Dersleriniz tekrar ne zaman başlıyor?

— Gelecek hafta.

Okul tatillerinin daha kısa olmaması utanç verici, çünkü geri dönecek bir işim olmadığından, şimdi tüm bu ekstra zamanımla ne yapacağımdan emin değilim.

Elleriyle yüzümü tutuyor ve ona bakmam için yukarı doğru çeviriyor. Gözleri gölgeli. Sesi çok yumuşak. - Teşekkür ederim.

— Ne için?

— Bana uğruna yaşayacağım bir şey verdiğin için.

Eğiliyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor. Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Beni bıraktığı yatağa oturup, evin içinde uzaklaşan ayak seslerini dinliyorum. Ön kapı açılıp kapanıyor ve o gidiyor.

Bunun gibi küçük acılarla dolu bir geleceğin beni beklediğini bildiğimden, gözyaşlarımdan akmasına izin vermemek için mücadele ediyorum. Derin bir nefes alıp yorganı geriye atıyorum, ayağa kalkıp omuzlarımı düzeltiyorum ve güne başlamak için duşa giriyorum.

Mutsuzluk içinde debelenmenin bir anlamı yok. Hiçbir amaca hizmet etmez ve sonunda hiçbir şeyi değiştirmez.

Bunu iyi bilen biri varsa, o da benim.

Bütün çamaşırları ben yıkarım. Evi baştan aşağı temizlerim. Sokağın etrafında tempolu bir yürüyüş yapıyorum. Saat beş olduğunda kendimi daha iyi hissediyorum, Kage'in dönmesinin uzun sürmeyeceğinden ve midemdeki bu küçük ekşi düğümün çözülebileceğinden eminim.

Cep telefonum çaldığında mutfaktaydım, kendime bir kadeh şarap koyuyordum. Telefonu tezgahın üzerinde şarj olduğu yerden aldım. Numarayı ekranda gördüğümde çok sevindim.

— Sloane! Yaşıyorsun!

Gülüyor. - Tabii ki hayattayım, seni aptal. On gündür konuşmamış olmamız bir çukurda yattığım anlamına gelmez.

— Bunu nereden bilebilirdim ki? Beni mutlu yıllar dilemek için aramadın. *Ya da* Noel'i.

Yine gülüyor. - Merhaba çaydanlık, tencereyi bul. Sen de beni aramadın.

Gülümseyerek şöyle diyorum: "Biraz meşguldüm.

— Gerçekten mi? Söyle bana. Aldığın darbeler yüzünden vajinan çöktü mü?

— Önce sen. Stavros nasıl? Neredesin şimdi? Afrika'da mı? Belize mi?

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. - Daha yakına. Ön kapıya gel.

Arkamı dönüp evden koşarak çıktım, ön kapıyı açtığımda onu balkonumda durmuş, kulağında telefon, bana gülümserken buldum.

Beyaz kürk astarlı botları ve uyumlu beyaz kabarık şapkasıyla tamamladığı sıcak pembe kayak kıyafetiyle Kış Olimpiyatları'nda altın madalya kazanmaktan yeni dönmüş gibi görünüyor.

Kollarımızı birbirimize doladık ve gülmeye başladık.

— Seni zledim!

Hala gülüyor, uzaklaşıyor. - Biliyorum, biliyorum. Etrafta ben olmayınca çok kötü oluyor. Ama eminim aygırınla meşgul olmuşsundur. Açık kapıdan eve bakıyor.

Yüzüm düştü. - Bu sabah gitti.

Kuru bir şekilde söylüyor: - önce blgeni işaretlemeden olmaz, anlıyorum.

Boynumda onun baktığı hassas noktaya dokunmak için elimi uzattığımda kızarıyorum. - Bazen kendini biraz kaptırıyor.

Bana gülümsüyor. - Tabii ki heyecanlanıyor. Çok tatlısın.

şimdi şarabı açın, çünkü konuşacak çok şeyimiz var.

— Zeki beyinler aynı düşünür. şişeyi açtım bile.

İçeri girdik. Mutfağa gittiğimizde tezgahtan bir bardak ve bir şişe daha alıyorum ve masaya oturuyoruz. Mojo oturma odasından çıkıyor ve kendini Sloane'un ayaklarının dibine atıyor. Birkaç saniye içinde horlamaya başladı.

Ona gülümseyerek botuyla hafifçe dürtüyor. - Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir ateş topu.

şarabını doldururken gülüyorum. - Bir haftadır lleri uyandırmak için bağırıyorum ve bu onu hiç etkilemedi. Sanırsın perili bir evde büyümüş. Ne kadar inilti ve duvar sarsıntısı olursa olsun, bu köpek bir bebek gibi uyuyor.

Sloane kadehini bana kaldırıyor. - Birinci sınıf sosisle doldurulmanın şerefine.

— Sen imkansız bir romantiksin.

Birbirimize gülümsedik ve içtik.

Bardaklarımızı masaya koyarken, Sloane dedi ki: - Yani. Sen aşıksın.

— Kansermişim gibi konuşmayın. Hem sen nereden biliyorsun ki?

— Yüzünün her yerinde yazıyor Juliet. Romeo Mafioso evdeki her yatay yüzeyde seninle seks yaptı ve şimdi mutluluktan parlıyorsun.

Yüzüm zevkten kızarıyor, tam olarak ne kadar iyi seks yaptığımı hatırlıyorum. - Ve sadece yatay yüzeylerde değil.

— Peki ya sen? Stavros'a aşık mısın?

Neredeyse şarabını burun deliklerinden tükürüyordu. - Kızım, gerçekten mi? Burada kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Onunla denizde geçirdiğim üç günden sonra çok sıkılmıştım. Hiç bu kadar umursayan bir adamla tanışmamıştım. Büyükanнемle yaşamak gibiydi. Yürümek ve ellerini sıkmak onun en sevdiği iki şeydir. Neyse ki toplantı için New York'a dönmek zorundaydılar, yoksa denize atlardım.

Kalbim küt küt atıyor. - New York mu? Buluşma mı?

Şaşırdı. - Kage sana söylemedi mi?

— Ben sormadım.

— Ben de öyle.

— Nereden biliyorsun o zaman?

— Ninja yeteneklerimden biri de casusluktur. Ayrıca, birkaç gün sonra Stavros'un ekibi etrafta olduğumu unuttu. Ya da onunla birlikte olduğum için iyi olduğumu düşündüler. Her iki durumda da, muhtemelen duymamam gereken pek çok şey duydum.

Kalbim çarpmaya başladı. Ona yaklaşıyorum, şarap kadehimi o kadar sıkı tutuyorum ki kırılacağından eminim. - Ne gibi?

— Sanki bir savaş varmış gibi.

Midem çalkalanıyor. - Aman Tanrım. Savaş iyi bir şey değil.

— Hayır, kesinlikle değil. Görünüşe göre, geçtiğimiz günlerde Boston'daki tüm aile reisleri büyük bir toplantı yapmış ve toplantı iyi sonuçlanmamış. İrlandalılar La Cantina'da çocuklarına olanlardan dolayı üzgünlermiş.

— Destek. *İrlandalılar* orada mıydı? Bu toplantı sadece farklı Rus mafya aileleriyle değil miydi?

— Görünüşe göre, tüm aileler oradaydı. Ermeniler, İtalyanlar, Meksikalılar, Çinliler, İrlandalılar. - Omuzlarını silkiyor. - Herkes.

Kafamda bir film sahnesi gibi canlandırabiliyorum. Siyah paltolar giymiş ve puro içen tehlikeli görünümlü adamlarla çevrili uzun bir masa, hepsi daralmış gözlerle birbirlerine şüpheyile bakıyor, silahlar masanın altına doğru eğilmiş.

— Her neyse, işler karıştı ve İrlandalılar silahlarını çekti. Duyabildiğim kadarıyla, kulağa çok kanlı geliyordu.

Sandalyeme gömüldüm, midem bulanıyordu. - Bu toplantı Noel arifesinde miydi?

— Evet. Nereden biliyorsun?

— Çünkü Kage gecenin bir yarısı silahla yaralanmış bir şekilde kapımda belirdi.

Sloane'un gözleri büyür. - Oh, kahretsin. O iyi mi?

— O iyi. Onu diktim.

Göz kırpıyor. - Şimdi ne yaptın?

Elimi umursamaz bir şekilde havaya sallıyorum. - Göründüğünden daha kolay. Toplantıya dönelim. Başka ne oldu?

— Görünüşe göre Ruslar on yıllardır Doğu Yakası'nın patronu. Liderleri Maxim son birkaç yıldır hapiste olsa bile.

en güçlü operasyona sahipler. Diğer tüm aileler, ürünlerini limanlardan geçirmek için onlarla anlaşma yaptı.

— Varlıklar mı?

— Kaçakçılık. Uyuşturucu. - Bir an duraklıyor. - Kargo.

Midemde hastalıklı bir hisle ne demek istediğini anlıyorum. - Ruslar insan kaçakçılığı mı yapıyor?

Başını sallıyor. - Ermeniler ve Çinliler. Ruslar çoğunlukla silah ve uyuşturucu dağıtımıyla ilgileniyor.

Sesim zayıf çıkıyor. - Oh. Mükemmel.

— Her neyse, İrlandalılar La Cantina katliamı için Rusları suçladı. Yıllardır kimsenin birbirini vurduğunu sanmıyorum. Bu bir çeşit ateşkes anlaşmasını ihlal etti. Dahası, öldürülen İrlandalılarından biri önemli birinin yeğeniydi. Bu yüzden bir tür tazminat istediler. Ve talepleri başarısız oldu. Toplantı sona erdiğinde, etrafa saçılmış cesetler vardı.

Şarabından bir yudum daha alır. - Yani şimdi savaş var.

— New York'taki bir sonraki toplantı ne olacak? Kim organize etti?

— Senin erkeğin. - Gülümsemesi yumuşak. - Daha erken olması gerekiyordu ama beklemesi gerektiğini söyledi.

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi zonklayan kalbimin üzerine bastırıyorum.

Kage, tatili benimle geçirebilmek için bir savaş planlama toplantısını iptal etti.

Sloane tiksintiyle iç çeker. - Biliyorum, biliyorum. Mide bulandırıcı derecede romantik. Her neyse, tüm bildiğim bu. Hadi sarhoş olalım.

Sandalyemden fırladım ve masanın önünde yürümeye başladım.

Kendine bir kadeh şarap daha dolduran Sloane bana bakıyor. - Şimdi tıpkı Stavros'a benziyorsun.

— Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Savaşa gidiyorlar!

— Senin için üzgünüm bebeğim, Kage ve diğerleri, ama Stavros'la aramızdaki her şey bitti.

Durdum ve ona baktım. - Ne oldu?

Şarap kadehinin kenarından bana bakıyor. - Beni gözyaşlarına boğduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı? Bitirdim. Günün yirmi dört saati bir erkekle birlikte olmak çok yorucu.

Tekrar omuzlarını silkiyor, bir yudum daha alıyor. - Polis buraya geldiğinde neler olduğunu anlat. Beni bilgilendir.

Bu vesileyle tutumunuza hayran olduğumu belirtmek isterim.

İki haftadan kısa bir süre içinde, halka açık bir çatışmaya karıştı, dört adamın ölümüne tanık oldu, Roma'ya uçtu, Akdeniz'e açıldı, bilgi almak için canı bir gangster çetesini gözetledi ve milyarder erkek arkadaşından ayrıldı, tüm bunları maniküründe bir çip ya da güvenliğinde en ufak bir çizik olmadan yaptı.

O kadar havalı ki, James Dean bile kıskanırdı.

Oturdum ve en başından başladım, en son görüştüğümüz zamandan. Bitirdiğimde başını sallıyor.

— Yani Chris hala senin için bir meşale tutuyor. Bu bir sorun.

— Elinde meşale olduğunu sanmıyorum.

— Pfft. Meşalesi o kadar büyük ki tüm şehri ateşe verebilir.

— Durum ne olursa olsun, Kage halledeceğini söyledi, yani.

— Bu yüzden yakında gazetede Chris'in ölüm ilanını görmeyi beklemeliyiz.

— Hayır! Kage'e ona zarar vermemesini söyledim!

Sanki beni derin bir hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor. - Kendi kişisel suikastçım olsaydı, ona kolum kadar uzun bir öldürülecek insanlar listesi verirdim.

Katil.

Bu kelime beni şaşırttı. Chris'in bana Kage'in lakabının Reaper olduğunu bağırarak söylediği anı ve tırpanlı, kırmızı gözlü, kapüşonlu iskeletin görüntüsü.

Titreyen ellerimle şarabımı yudumluyorum. Tanıdığım Kage'yi - tutkulu, şefkatli, sıcaklık ve kalp dolu - Rus mafyasını yöneten adamlarla bağdaştırmak imkansız.

Patronun yokluğunda çalışıyor zaten.

Sloane yüzümdeki ifadeyi fark etti. - Hayatım, bembeyaz olmuşsun.

— Hâlâ yeni normalime alışmaya çalışıyorum.

— Aşk bir sürtüktür, bu yüzden asla onunla bir işim olmayacak.

— Hayatın sana sözlerini yutturmak için komik bir yolu var, kızım.

Gülümseyerek başını sallıyor. - Bu gezegende beni kendine aşık edebilecek bir erkek yok. İnanın bana, bu konuda çok tecrübeliyim.

— Oh, biliyorum. Sevgilinin dışarıda bir yerlerde olduğunu da biliyorum. Sadece henüz onunla tanışmadın. Ama tanıştığında, bunu yüzüne vuran ilk kişi ben olacağım.

Bana gülüyor, belli ki inanmıyor. Cebinde cep telefonunu ararken şöyle dedi: - Sana iyi şanslar. Bu arada sana yolda tanıştığım ateşli kızın fotoğrafını göstereyim.

Bana telefonunu gösteriyor. Ekranda genç Brad Pitt'e tıpatıp benzeyen, gülümseyen, bronzlaşmış sarışın bir adamın görüntüsü var,

Bir sedanın arka koltuğuna benzeyen bir yerde oturuyor.

— Yolda mı? Ne yaptın, yolun kenarında ona el mi salladın?

— Uber kaldırıyor. Yarın akşam beni yemeğe götürecektir.

Kısmen hayranlıktan, kısmen de inançsızlıktan gülüyorum. - Bir sonrakine geçmeden önce cesetlerin soğumasına bile izin vermiyorsunuz.

Ekrana bakmak için kamerayı geri çeviriyor ve gülümsüyor. - Kafamda doğru yapmak istediğim bir sayı var, böylece otobiyografimde yazabilirim. Çok satan bir kitap olacak. İnsanlar kitaplar aracılığıyla dolaylı olarak yaşamayı severler.

— Ne iş yapıyor?

— Kimin umurunda? Şu gamzeleri gördün mü? O bebeklerin içine atlayıp kendimi boğmak isterdim.

— Sloane?

— Evet mi?

— Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum.

Gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. - Sıraya gir.

Tam o sırada Mojo başını Sloane'un ayağından kaldırıyor ve mutfak lavabomun üstündeki karanlık pencereye bakıyor.

Kulakları dikildi.

Ensesindeki tüm tüyler diken diken olur.

Alçak, gürleyen bir hırıltı çıkarıyor ve dişlerini gösteriyor.

Nat

Kaşlarını kaldırarak Mojo'ya bakan Sloane şöyle der: - Hayır, bu hiç de tuhaf değil Mojo. Neyin var senin böyle?

Pencereye bakarak mırıldandım: "Güzel soru.

Dışarıda bir hareket gördüğüme yemin edebilirim ama bunu söylemek için çok karanlık.

Masadan kalkıp bahçeye bakıyorum. Mutfak penceresinden gelen ve evin birkaç metre ötesindeki karı aydınlatan küçük sarı ışıktan sonra ortalık zifiri karanlık.

Birisi orada durup bana bakıyor olabilir ve ben onu göremeyebilirim. lo.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Perdeyi açıp Sloane'a dönüyorum. Mojo şimdi ayakta, ama hala pencereye bakıp hırlıyor.

— Sorun yok, evlat. İyi köpek.

İnliyor ve bana doğru koşarak uzattığım elimi ağzıyla okşuyor. Sonra arka ayakları üzerinde yanıma oturuyor ve bacağıma yaslanıyor, telaşlı ve titreyerek etrafına bakıyor.

Sloane diyor ki: - Ne zamandan beri gergin?

— O zamandan beri hiç.

Bir bakışı paylaşıyoruz. - Ben ön kapıyı kilitleyeceğim. Sen de arkadakileri kilitle.

Sanki bir kâse esrar içip gözlerimize iğne batırmamızı önermişim gibi bana bakıyor. - Kapıları kilitlemiyorsun.

evde yalnızken? Deli birinin gelip size saldırmasını mı *istiyorsunuz?*

— Kilitleri kontrol ettikten sonra beni eleştirebilirsiniz.

Mojo arkamdan geliyor, evin içinde hızla ön kapıya doğru yürüyorum. Tabii ki kilitli değil - Sloane içeri girdikten sonra bunu yapmayı unutmışum. Kendi kendime küfrederek kilidi açıyorum. Sonra oturma odasındaki tüm pencerelerin kilitli olduğundan emin oluyorum.

Aynı şeyi yatak odası ve evin geri kalanı için de yapıyorum, oda oda dolaşıyorum, panjurları çekiyorum ve açık bulduğum perdeleri kapatıyorum.

Köpek her zaman bana çok yakın duruyor. Kimin daha çok endişelendiğini anlayamıyorum, onun mu yoksa benim mi?

Mutfığa döndüğümde Sloane sakince bir şişe şarap daha açıyor.

— Ne olmuş yani?

— Arka kapısı kilitliydi. Garajı da kontrol ettim.

Çılgın insanlar yok. Çılgın insanlar yok.

Rahatlamış bir şekilde masaya oturuyorum ve Mojo'nun kulaklarının arkasını kaşıyorum. Burnunu kalçama dayıyor ve gür kaşlarını çatarak bana bakıyor.

— Merak etme, dostum. Annemin etrafta sallayabileceği ve muhtemelen davetsiz misafirleri korkutabileceği boş bir av tüfeği var.

Sloane şarap şişesinin mantarını çekiyor. - Sloane Teyze'nin botunda 357 Magnum *var* ve dolu, bu yüzden endişelenmenize gerek yok.

Bu beni şok etti. - Ne zamandan beri ayakkabılarınızda silahla dolaşıyorsunuz?

Kendine bir kadeh şarap daha doldururken durdu ve bana baktı. - Bir düzine gangsterle Akdeniz turuna çıktığımdan beri.

— Ama onlar sizi korumalı!

Alay ediyor. - Bu salaklardan birinin ne zaman onurunun kırıldığına karar verip önüne geleni vurmaya başlayacağını asla bilemezsin. Ayrıca, Stavros'tan başka biri pratik yapmaya karar verirse, bunun neden iyi bir fikir olmadığını ona anlayacağı bir dilde anlatabilmeliydim. Bir adamın hayalarına dayadığı silahın namlusu ona oldukça net bir açıklama sunar.

O kız inanılmaz. Onu deli gibi seviyorum.

— Silahı nereden aldın?

Tekrar doldurmaya başladı, önce kendi bardağını, sonra benimkini doldurdu. - Stavros'tan çaldım.

— *Çaldın mı?*

Yüzünü buruşturuyor. - Sanki fark edecekmiş gibi. Çocukların silahları her yere dağılmıştı, tıpkı insanların misafirleri için tatlı tabakları bıraktığı gibi.

— Vay canına. Bir gemi yolculuğu olmalı.

Gülümsemesi küçük ve gizemli. Yanıma bir sandalye çekti ve oturdu. - Bir gün sana her şeyi anlatacağım. Ama şu anda, o güzel canavar King Kong Kage ile neler yaptığına dair kirli detayları duymam gerekiyor. Ve anal seksle başla.

Yanaklarım kızardı. - Sana anal seks olduğunu düşündüren ne?

Bir an sessizlik içinde bana baktıktan sonra başını eğiyor. Küçük gülümsemesi daha da genişliyor. - Sende o anal zevk var.

Bir süre ona baktım. - Bu gerçekten bir şey değil.

— Bu tamamen başka bir şey.

— Uyduruyorsun! Kimse anal seks yaptığı için parlamaz!

Dürüst bir yüzle diyor ki: - Tabii ki. Sfinkterindeki fosforlu bezler yüzünden. Neden cildimin bu kadar iyi olduğunu düşünüyorsun?

Tavana bakıyorum ve iç çekiyorum.

— Tamam, iyi, oyunbozan. Bana muhteşem anal seksinden bahsetme. Ama bana bir şey söylemek *zorundasın*.

— Ne?

Dirseklerini masaya dayayarak daha yakına eğiliyor ve sesini alçaltıyor. - [Clydesdale14](#) gibi asılmış, değil mi?

Gizemli bir şekilde gülümseme sırası bende.

Öfkeden boğuluyor ve açık avucunu masaya vuruyor.

— Seni aptal! Bunu kendine saklayamazsın!

Şarabımı yudumlayıp gülümsemeye devam ettiğimde bana ters ters bakıyor.

— Eğer konuşmaya başlamazsan, seni botumdaki bu silahla vuracağım.

Yemin ederim, vururum.

— Hayır, yapmayacaksın.

— Bana iyi bir sebep söyle.

— On beş yaşındayken ilk kez diş teli taktırdığın zamanki fotoğrafını sakladım. Mohawk ve siyah ruj dönemini hatırlıyor musun, kaçıp bir emo palyaçosu olmak için sirke katılmak istediğin zamanları? Ve yüz piercinglerini deniyordun? Ayrıca çok güzel çillerin vardı.

Kategorik olarak söylüyor: - Biliyorsun onlar sivilceydi. Ve o bir punk akrobatıydı, emo palyaçosu değil. Ve sen bana o fotoğrafı attığını söylemiştin!

Güzel anların içinde kaybolmuş gibi hülyalı bir şekilde iç çekiyorum. - Yalan söyledim. Ama eminim ki yerel gazeteler 2014 Miss Tahoe yarışmasında üçüncü olan yarışmacının başarısızlığının fotoğrafını yayınlamak *isterdi*

— 2015.

— Yaşam tarzı bölümünde. Bu bölgede çok popüler bir yoga öğretmenisiniz. Şu anda kaç Instagram takipçiniz var? Dört bin mi?

— *Kırk* bin. Bunu biliyorsun. Cadı.

— Hey, belki de öncesi ve sonrası fotoğraflarından bir seçki yapmak isterler! Bunlar her zaman eğlencelidir. Sanırım beşinci ve altıncı sınıf arasındaki yaz, ailen seni şişmanlar kampına gönderdiğinde çekilmiş bir sürü fotoğrafım var.

— Sen bir aptalsın.

— Ben de seni seviyorum.

Bir süre sonra kadehini bana doğru kaldırdı. - TAMAM. Sen kazandın. Ön kolumdan daha uzun bir siki olduğunu düşünmeye devam edeceğim.

Yüzümü buruşturuyorum. - Hastanede olurdum.

İşte o zaman parmağımdaki yüzüğü fark ediyor ve donup kalıyor. Sanki elimde sürünen kıllı bir tarantulaymış gibi bakıyor. - *Bu* da ne?

— Bir yüzük.

— Sakın söyleme! Bana söylemeden nişanlandın mı?

Başımı sallayarak parmağımdaki iç içe geçmiş altın bantları çeviriyorum. Yavaşça söylüyorum: - Bu bir nişan yüzüğü.

Yüz ifademi inceleyerek gözlerini kısıyor. - Bu söz bir intihar anlaşması mıydı?

İçimi çekiyorum, ellerimi yüzüme sürüyorum ve şarabımdan büyük bir yudum alıyorum. Mojo tekrar uyuma vaktinin geldiğine karar veriyor ve masanın altına kıvrılıyor. - Bu bir nişan yüzüğü değil, çünkü nişanlanamayız. Patronunun söylediği kişiler dışında kimseyle evlenmesine izin verilmiyor.

Ağzı şokla açıldığında, masaya bakıyorum ve sefilce ekliyorum: - Birlikte de yaşayamayız. Benim için güvenli olduğunu düşünmüyor. Ve birbirimizi sadece arada bir, o gidebildiği zaman görebileceğiz. Ne kadar sık olursa olsun, ki çok sık değil gibi görünüyor. - Tereddüt ediyorum. - E...

— Yüce İsa, daha var mı?

— Evet." Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra derin bir nefes veriyorum. - Çocuk sahibi olamıyor. Hayır, öyle değil - çocuk *istemiyor*, bu yüzden gençken vazektomi yaptırmış.

Sessizlik.

Ona baktığımda, Sloane sadece benim için endişelendiğinde kullandığı o kabız b a k ı ş ı y l a bana bakıyor.

— Bu surat ne için?

— Umarım...

— Ne?

Şarap kadehine bakarak parmağını yavaşça kadehin kenarında gezdiriyor. Sonra bana bakıyor ve usulca şöyle diyor: - Umarım buna değer, sevgilim. Çünkü bu adamın sikine binmek için çok şeyden vazgeçiyorsun gibi görünüyor.

— Hey, onunla yatmamı çok isteyen *sendin*.

— Evet, onunla yat. Sonra normal bir insan gibi hayatına devam et.

— Sana bunun olacağını söylemişim! Onunla yatarsam ona aşık olacağımı söyledim ve sen bana güldün!

— Kalbinin vajinanın içinde olduğunu fark etmemişim.

Acıyla söylüyorum: - Hepimiz senin kadar şanslı olamayız ve kalp yerine bir buz parçasına sahip olamayız.

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Uzanıp elini sıktım. - Çok özür dilerim. Öyle demek istememişim.

Elimi sıkıyor ve iç çekiyor. - Bunu söylemekte sorun yok. Çünkü haklısın. Ama şanslı olduğumu düşünme, çünkü değilim. Ben...

Bir kelime bulmakta zorlanıyor, sonra dudaklarını büküyor. - Kusurlu.

— Sen kusurlu değilsin.

Garip bir şekilde suskun görünerek şöyle diyor: - Öyleyim. İnsanları aşık eden o temel parçayı kaybediyorum. Aşk şarkılarında gözlerini deviren, erkeklerin bağlanmasından nefret eden ve düğün yerine cenazeye gitmeyi tercih eden tek kız benim.

— Bu doğru, sen temelde bir erkeksin. Ama henüz kusurlu değilsin. Sana söylüyorum, henüz doğru kişiyi bulamadın.

Sloane bana bir bakış attı. - Ve *sana* söylüyorum, ben aşık olamam.

— Abartıyorsun.

— Abartmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla acizim. Beynim böyle çalışmıyor. Tıpkı senin matematikte olduğun gibi. Çabuk, şuna cevap ver: 9 kere 12 kaç eder?

Bir anlık güçlü bir zihinsel gerilimden sonra şöyle diyorum: - İyi, o zaman aşık olamazsın.

— Görüyor musunuz? Bu iç karartıcı mı?

— En azından bir tarifi iki katına çıkarabilirsiniz. En son muzlu kek yaptığımda bir fincan unun üçte ikisini nasıl iki katına çıkaracağımı öğrenmek için annemi aramak zorunda kaldım.

Bir an için dostça, depresif bir sessizliği paylaşıyoruz, sonra Sloane aydınlanıyor. - Şimdi neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum!

— Eğer 'sopa' derseniz, hareketlerimden sorumlu olmayacağım.

Beni görmezden geliyor. - Pizza. Kimse peynir dolu bir pizzayı mideye indirirken üzgün olamaz.

— Kulağa çok hoş geliyor.

Yüzümdeki kasvetli ifadeye bakarak kaşlarını kaldırıyor. - Tanrım, fazla heyecanlanma. Şimdi kimmiş emo palyaço?

— Düşünüyordum da... ya seksen yaşına geldiğimizde birlikte yaşayan, televizyonun uzaktan kumandası için kavga eden ve komşu çocuklarına çimlerden uzak durmaları için bağırان iki bekar, huysuz yaşlı kadın gibi olursak? Ya tüm bu aşk işleri ikimiz için de yolunda gitmezse ve sonunda... hayatlarımızda birbirimizin aşkları *olursak*?

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. - Öyleyiz. Ama merak etme, Romeo Mafioso ile gün batımına doğru yol alacaksın. Seni ölümle tehdit etmek zorunda kalsam bile bu gerçekleşecek.

Kage'in muhtemelen ölme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığı onca zaman içinde, en iyi arkadaşımın en korkuncu olacağından hiç şüphem yok.

Boğulacak gibi oldum, "Döndüğüne çok sevindim.

Masadan kalkıp, paket servis menülerini sakladığım ocağın yanındaki çekmeceye gidiyor. - Ben de öyle yapıyorum. Ama bu pizzaya lahana istediğimde fikrini değiştirebilirsin.

— Bu iğrenç.

— Karnabahar kabuklu.

— Ne yem ama! Bu pizzanın tüm amacını bozuyor. Tanrı aşkına, neden sadece salata yemiyoruz?

— Çünkü öğle yemeğinde salata yedim.

— Tabii ki yedin. Sebzelere olan bağımlılığın kontrolden çıktı.

Bir elinde menü, diğeriyle restorani arıyor. - Ailenin sana çocukluğun boyunca 'Tıknaş Maymun' demesi yara izleri bırakıyor, kardeşim. Ben hâlâ sonuçlarıyla uğraşıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve ona arkadan sarılıyorum, o karnabahar pizzası sipariş ederken başımı omzuna yaslıyorum.

Korkunç olacağını biliyorum.

Yine de yiyeceğim.

Sürdüğüm ya da uğruna öldüğüm tek kişi Kage değil.

Bir kalp sızısı onu o kadar çok özlememe neden oluyor ki nefesim kesiliyor. Sloane pizza salonunda kredi kartı numarasını okurken, cebimden telefonumu çıkarıp Kage'e bir mesaj gönderiyorum.

Ben de şarabımı bitirip bir kadeh daha dolduruyorum ve onun şu anda ne yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Her ne ise, beni
ilgilendirmiyor. Ve
muhtemelen iyi bir şey değil.

Kage

Mesaj geldiğinde, Aşağı Doğu Yakası'nda buz gibi bir deponun ortasında, on dokuz silahlı ve tehlikeli Rus tarafından kuşatılmış durumdayım.

Umarım benim kızdır. Bu gece iyi bir şeye ihtiyacım var. Paltomun iç cebinden gelen hışırtıyı duymazdan gelerek devam ediyorum.

— Hemen her şeyi kapatın. Bizim olmadıkça hiçbir şey geçemez. Limanlar, sınırlar, gelen uçuşlar ve her yerden her yere tarifeli sevkiyatlar. Baskıyı hissetmelerini istiyorum. İş yapmalarını imkansız hale getirin. Para bittiğinde, başka bir toplantıya daha açık olacaklardır. O yüzden bırakalım çekiç düşsün. Tüm kaptanlarınıza ve askerlerinize savaşta olduğumuzu söyleyin. Barış zamanı kuralları askıya alındı.

Çemberdeki her bir adama bakıyorum. Hepsi ölümcül. Hepsi sadık. Her biri benim sözüme bağlı olarak ölmeye ya da öldürmeye hazır.

Emirler Max tarafından verilmiş olsa da, onları uygulayan benim. Kralın elleri ve ağzı, onun yokluğunda hükümet.

Ve demir yumruklu bir hükümet.

— Noel arifesinde yaşananlar bir uyanış çağrısıdır. Diğer ailelerle ortaklıklarımız çok iyi gidiyor. Bu onları cesaretlendirdi. Onlara kim olduğumuzu ve neden yetkili olduğumuzu hatırlatmanın zamanı geldi.

Dikkatimi önümde duran adamlardan birine veriyorum. İri yarı, kafası tıraşlı ve sol kaşından çenesine kadar uzanan bir yara izi var. Chicago Bratva'nın başı, hiç şaşmayan bir sadakati var. Ve geldikleri kadar kötü.

— Pavel, Asif'in büyük bir sığır yükü sana doğru geliyor. Gelmemesini sağla.

Kaçıracağı ineklerin bağırsaklarında Asif'in yüz kilo kadar kokaini olduğunu söylemeye gerek duymadan başını sallar.

Çemberin bir başka üyesine dönüyorum, uzun sakallı, çılgın gözlü ve renksiz dişleri olan yaşlı bir adam. Gerçek adı Oleg, ama öldürdüğü her adamın göğsünü yarıp kanlı kalbinden bir ısırık alma tutkusu nedeniyle herkes ona Yamyam diyor.

Yüzüne karşı öyle demiyorlar tabii.

Kimse o kadar aptal değildir.

— Oleg, Zhou'nun konteynırları yarın gece Miami'deki limana varacak. Önce polis gelmeli.

— Kızlardan biriyle kalmak istiyorum.

Çemberin etrafındaki adamlar birbirlerine bakıyorlar ama ben bakışlarımı Oleg'in muzip yüzünden ayırmıyorum.

— Hayır. Mallara dokunmuyoruz.

— Pavel kokaini aldı! Benim çıkarım ne olacak?

— Nefes almaya devam etmek için. Bu konuda bana itaatsizlik edersen, yapamazsın.

Dişlerini gösterip tıslıyor. Ama Miami ailesinin reisi olarak kalmayı konteynırdan kaçırılan kızlardan birinden daha çok istediğini biliyorum, bu yüzden herhangi bir sorun yaşamayacağız. Devam ediyorum.

— Ivan, Rodriguez'in Mexico City'den [LAX15](#)'e uçan bir düzine paketleyicisi var. Sana detayları vereceğim. Gümrükten geçer geçmez onları al.

— Peki ya ürünü çıkardıktan sonra?

Cesetleri ne yapacağını bilmek istiyor. - Rodriguez'in ölü uyuşturucu katırlarını akşam haberlerinde gördüğünden emin olun.

Herkes gülüyor. Sinaloa kartelinin kibirli başkanını kızdırma fikri hoşlarına gitmekle kalmaz, Ivan'ın cesetlerle yapacağı grotesk gösteriyi görmek için sabırsızlanırlar.

Bu konuda yaratıcılığı ile ün yapmıştır.

— Aleksander.

— Evet, *Pakhan*?

Duraksadım, onursal unvan beni şaşırttı.

Diğer herkes de şaşıyor, ağırlıklarını bir ayaktan diğerine kaydırıyor ve birbirlerine bakıyorlar, nasıl tepki vereceğimi bekliyorlar.

Ama başka seçeneğim yok. Max hayatta olduğu sürece, ben Patron Pakhan değilim. - Patron o.

Aleksander'ın hatasını kabul edersem, liderimize sadakatsizlik ettiğim ve tahtı kendim için almak istediğim yönünde açık bir mesaj göndermiş olacağım.

Tabii bu bir hata değilse. Belki de bir testti.

Ve belki de test Aleksander'dan çok daha zeki birinden gelmiştir.

Bakışlarım dondu ve ses tonum ölümcül derecede yumuşak, dedim ki: - Dizlerinin üzerine çök.

Hiç tereddüt etmiyor.

Beş bin dolarlık ipek takım elbisesi, el yapımı ayakkabıları ve yavru Tibet antiloplarının yününden yapılmış paltosuyla deponun soğuk beton zemininde sessizce dizlerinin üzerine çöküyor.

Sonra herkesle birlikte o da bekler. Nefesinden çıkan buhar bulutları gecenin soğuk havasında beyaza dönüşür.

— Ceplerinizi boşaltın.

Yutkunuyor. Paltosunun ceplerini karıştırarak bir cep telefonu ve katlanmış bir tomar yüz dolarlık banknot çıkarır. Onları yere atar, sonra ceketinin içine uzanır. Çok geçmeden bir tabanca, bir katlanır bıçak, biro ve küçük bir tarak para ve telefonu takip ederek yere düşer.

Çıkardığı son şey bir pense.

Onu da yığının üzerine atmak üzereydi ama ben: - Bekle, dedim.

Dondu kaldı. Bakışları benimkilere kayıyor.

Gözlerinde korku görüyorum ama aynı zamanda teslimiyet de var. Ondan ne yapmasını isteyeceğimi zaten biliyor.

— Öndekilerden biri. Ve tamir etme. Maxim'e olan saygısızlığının herkes tarafından görülmesini istiyorum.

Nefes veriyor. Elindeki penseye bakar.

Daha sonra ön azı dişlerinizden birinin etrafına metal pimler takar ve onu çeker.

Bu uzun ve kanlı bir süreçtir. Diğer adamlar çeşitli derecelerde can sıkıntısı ve ilgiyle izliyorlar. Pavel saatini kontrol eder. Oleg dudaklarını yalıyor. Her şey bittiğinde Aleksander nefes nefese kalmış ve takım elbisesinin göğsü kanla ıslanmıştır.

Kalkması için işaret ettim.

Bunu yapar ve yere kan tükürür.

— Söylediğim gibi. Ermeni dostumuz Bay Kurdian'ın AK'ler ve mühimmatla dolu bir kargo gemisi iki gün içinde Houston limanına varacak. Silahlar Boise'e giden bir trene binecek. Treni raydan çıkarın. Patlama ne kadar büyük olursa o kadar iyi.

O da kabul ediyor. Yüzü solgun ve terliyor, ama ne bir acı sesi çıkarıyor ne de herhangi bir şekilde itaatsizlik gösteriyor.

Normalde bu beni memnun ederdi. Şimdi sadece beni yoruyor.

Natalie'nin kollarında bir hafta geçirdikten sonra, yaşadığım bu hayatın acı bir tadı var.

Adamların geri kalanına talimatlar veriyorum. Bu iş bittiğinde, onları görevden alıyorum. ABD'nin dört bir yanına dağılmış ailelerine ve bölgelerine dönerek deponun gölgelerinde kayboluyorlar.

Kenara koyduğum bir tanesi hariç.

Mikhail, Bratva liderliğinin en genç üyesi ve aynı zamanda en agresif ve hırslı olanlarından biri. Boston ailesinin liderinin başkan yardımcısıydı ancak geçen yıl patronu öldürülünce terfi etti.

Elimi Mikhail'in omzuna yaslayarak: - Yardımınızı istiyorum, diyorum. Gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Hemen ardından gurur geliyor.

— Teşekkür ederim.

— Tahoe Gölü merkezli izinsiz bir online kumar operasyonu keşfettim.

Onlar bizden biri, ama ondalık ödemiyorlar.

— Ne yapmamı istiyorsun?

Stavros'a kapının yanında durup beklediği yerden el sallıyorum. Ellerini ovuşturarak tereddütle geliyor.

— Faaliyette oldukları dönemdeki toplam gelirin bir muhasebesini çıkarın. Yarısını Maxim'e borçlular. En geç gelecek hafta Pazartesi günü bana göndermelerini isteyin. Bundan sonra aylık yüzde 20'lik bir program uygulayın.

— Ya parayı bulamazlarsa?

Tereddüt ediyorum. Stavros Natalie'nin arkadaşıyla birlikte olmasaydı bu çok daha kolay olurdu.

Eğer durum böyleyse ve parayı getiremezse, getirene kadar geciktiği her gün için el ve ayak parmaklarından birini keserdim.

Yaptım.

On günü geçerse başka şeyleri kesmeye başlardım.

— Şimdi endişelenme. Sadece bir daha hata yaparsa sonuçlarının ne olacağını anladığından emin olun.

Sanki zaten bilmiyormuş gibi değil, ama bunlar yeterince vurgulanamaz.

Mikhail'i Stavros'u bulması için gönderiyorum. Sonra depodan çıkıp dışarıda bekleyen arabaya gidiyorum. Bentley'e biner binmez cep telefonumu çıkarıyorum.

Seni şimdiden özledim. Xoxo

Dileğim kabul oldu: Metin Natalie'ye ait.

Gülümseyen yüzünün bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Sonra başka bir görüntü beliriyor, çıplak ve kızarmış bir halde altımda, gözleri kapalı ve dudakları ayırık, açgözlü ağzımdan çıkan bir morluk ince boynundaki bir noktayı karartıyor.

Çelik bir bant kalbimin etrafını sarıyor. Ağır bir nefes vererek fısıldıyorum: - Ben de seni özledim bebeğim.

Şoförüm arabayı ıssız otoparktan çıkarıp ana caddeye yönlendirirken numarasını çeviriyor ve sabırsızlıkla açmasını bekliyorum.

Üçüncü dokunuşta yapıyor.

— Merhaba!

Beni duyduğuna sevinmiş görünüyor. Ciyaklaması sıklaşıyor.

— Beni özlediğini duydum.

— Bana emir veren otoriter bir Rus olmadan burası garip bir şekilde sıkıcı. Bilmiyorum.

— Sana bağırarak emir vermemden hoşlanıyorsun.

— Sadece yataktayken.

Gözleri bağlı ve zaptedilmiş halde sikimi emdiğini ve vibratörü sıırıslıkılam amına sokup çıkarırken kalçalarını oynattığını hayal ediyorum ve neredeyse arzuyla yüksek sesle inleyeceğim.

Sesim düşüyor. - Artık sana bazı emirler vermeye hazırım. Yatağına git.

Nefes nefese gülüyor. - Yapardım ama Sloane burada. Bu garip olabilir.

— Seyahatinden döndü.

— Evet. Stavros'tan ayrıldı. Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsundur.

Bilmiyordum ama şimdi bildiğıime memnunum. Max için para almazsa işler daha az karmaşık olur. - Kızlar gecesi mi yapıyorsun?

— Pizza sipariş ettik. Bir iki şişe şarap açtım. Yani, evet, sanırım bu kızlar gecesi yapıyoruz demek oluyor. Bu gece ne yapmak istersin?

Elimi saçlarıımın arasından geçiriyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yumuşak bir sesle, -Keşke yüzüm senin tatlı kalçalarının arasına gömülü olsaydı, diyorum.

Ses tonumdaki özlemi duymuş olmalı, tüm özlemi ve çaresiz ihtiyacı, çünkü sesi endişeli. - Sen iyi misin?

Dürüstçe cevap veriyorum. - Hayır.

Sesi yükseliyor. - Ne oldu?

— Kaliforniya'da bir şey bıraktım.

— Ne?

— Kalbim, bebeğim. Soğuk, ölü, işe yaramaz kalbim, seninle tanışmadan önce atmıyordu bile.

Bir süre sessizlik olur, sonra fısıldar: - Sana aşığım.

Şimdi yüksek sesle inliyorum.

Az önce göğsüme bir ok attı. Ben öldüm.

— Sen buradayken bunu söylemedim çünkü. çünkü bana patronluk taslıyordun. Talep ediyordun, gerçekten. Nasıl olduğunu bilirsin.

— Tekrar söyle.

Gülüşi yumuşak ve sıcak. - Gördün mü? Talepkar.

— Lütfen. Lütfen tekrar söyle.

Sesimdeki acıyı duymuş olmalı, çünkü bir sonraki konuşmasında tüm kahkahalar ve alaylar kayboluyor. Sesi ciddi ve sakın.

— Sana aşığım, Kage. Seni seviyorum. Çaresizce. Daha önce aşık olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım ama hiç böyle olmamıştı. Sanki sen evden çıkınca ışıklar sönüyor. Sanki ciğerlerim sadece sen yanımdayken çalışıyor. Kaybolmuş gibiyim, gerçekten. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Tek istediğim her zaman seninle olmak.

Kısa bir duraksamadan sonra, pişman olmuş bir şekilde hatta geri dönüyor. - Çok özür dilerim. Şarap yüzünden. Yemin ederim böyle olmasını istememiştim.

— Mükemmel," diye homurdanıyorum, boğazım göğsüm kadar gergin. Bu asla işe yaramayacak.

Ondan uzak duramıyorum. Konsantre olamıyorum. Kafam başka her şeye odaklanması gerekirken ondan başka hiçbir şeyle dolu değil. Adamlarımı savaşa götürüyorum ve ne olacağı umurumda bile değil.

Artık hiçbir şeyin anlamı yok.

Onun dışında.

İki dünyamız çarpışırsa bunu hayatıyla ödeyecek olan kadın.

O kadın ki tatlı Aşk olur olur içine Nefret

Nefret Eğer ikiyüzlülüğümü fark ederse.

Birlikte yaşayamadığım ama onsuz da yaşayamadığım kadın. Bir süre

sessizce oturduk, ta ki o yumuşak bir sesle: -

Burada olacağım, seni bekleyeceğim. Yani kalbini. Sen uzaktayken ona göz kulak olacağım. Ama bana bir iyilik yapmalısın.

— Söyle.

— Benimkine göz kulak olmalısın, çünkü giderken onu da yanında götürdün.

Kendime geldikten sonra fısıldıyorum: - En kısa zamanda orada olacağım. Beni tekrar sevdiğini söyle.

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. - Seni seviyorum, otoriter adam. Sen artık benim hayatımsın. Yakında bana geri dön.

Gitmek zorundayım.

Gidemem.

Çünkü çocukluğumdan beri ilk kez gözyaşlarıma karşı koyuyorum.

OceanofPDF.com

Nat

O geceden sonra, üç gün boyunca ondan haber alamadım. Aramak istiyorum ama aramanın ortasında duruyorum.

Savaşa gidiyor, kendime sertçe hatırlatıyorum. Adam meşgul.

Dördüncü gün kısa bir mesaj alıyorum: *Dün gece rüyamda seni gördüm.*

Ona rüyanın ne hakkında olduğunu sorduğumda cevap vermedi.

Altıncı gün, durmaksızın takıntılıyım.

O öldü. Vurulmuş. Bıçaklandı. Zehirlenmiş. Polis ya da FBI tarafından yakalandı. Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitti ve ne olduğunu asla bilemeyeceğim, ona ne olduğunu öğrenmenin hiçbir yolu ve cevabı olmadan kalacağım.

Bu his garip bir şekilde tanıdık geliyor. Yine de hiçbir şey duymuyorum.

Öyle bile olsa, umarım.

Okul yeniden başlıyor. Öğretmenlik, evde yalnız olduğumda beni ele geçiren çılgınlıktan hoş bir rahatlama. Kage ile temas kurmadığım ikinci haftanın ortasında, çılgınca resim yapmaya başlıyorum ve üç gün içinde tüm yıl boyunca ürettiğimden daha fazla iş üretiyorum.

Ocak ortasına kadar delireceğim.

— Ara onu, bebeğim. Bu çok saçma.

Yataktayım, telefonda Sloane'la konuşuyorum. Saat gece on. Tekrar uyuyamayacağımı biliyorum, çünkü o gittiğinden beri uyumadım. - É

Aramak için çok geç. New York'ta saat sabahın 1'i.

— Sen bir aptalsın.

— Onu rahatsız etmek istemiyorum. Yapacak çok işi var.

— Sen tam bir aptalsın.

Ağlıyorum: - Neden *beni* aramıyor? Ona onu sevdiğimi söyledim, o da tuhaflaştı ve beni bir daha aramadı!

Kategorik olarak söylüyor: - Onu sevdiğini söylediğin için seninle iletişime geçmediğine gerçekten inanmadığını biliyorum.

Nefes verişim kocaman, iç karartıcı bir hava. - Hayır. Ben değil.

— Peki asıl sorun ne?

Yutkunuyorum, tavana bakıyorum, yüksek sesle söylemeye korkuyorum. - Kısaca... *deja vu*.

— Oh. - Duraklıyor. - *Oh*. Tamam, bunu ona söylemelisin, *biraz* mesafe koyarak. Eminim hiçbir fikri yoktur, çünkü erkeklerin hiçbir fikri yoktur, ama geçmişini tekrar yaşamak zorunda kalmamalısın. Bu çok zalimce. Onu şimdi ara ve söyle.

— Evet mi?

— Evet. Şimdi kapatıyorum. Konuştuktan sonra beni ara ve o destansı bir şekilde sürünüyor.

Telefonu kapattı ve beni vicdanımla boğuşurken bıraktı.

O uzaktayken onu aramamam gerektiğini hiç söylemedi ama ben o kız olmak istemiyorum. O yapışkan, güvensiz, muhtaç kız.

Fazla bir şeyim yok ama gururum var.

Görünüşe göre öyle değil, çünkü Sloane ile telefonu kapattıktan sonra onu aramam sadece on saniyelik bir iç tartışma gerektiriyor.

Çal. Tekrar çalıyor. Üçüncü çalışında, kalbim küt küt atarak yatakta doğruldum.

Çünkü hattın çaldığını ve evimin içinde bir y e r d e n gelen bir yankı duyuyorum.

Yatak odamın kapısını çalıp beni yakalamadan önce ayağa bile kalkmamıştım.

Yatağa düştük, çılgınca öpüşüyorduk.

O da benim kadar çılgın, ağzımı yalayıp yutuyor ve sert, açgözlü elleriyle beni her yerimden sıkıyor. Saçlarını çekiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Bana ağırlığını veriyor, beni yatağa sabitliyor, ağzımın içinde inliyor.

Yanıyorum. Öforik. Rahatlama, şehvet ve onun, kocaman, sert vücudunun ve sıcak, baharatlı kokusunun katıksız zevkiyle sarhoş oldum. Tadı. Çıkardığı küçük sesler. Bana olan doymak bilmez ihtiyacı, belli ki doyamıyor.

Kazak giyiyorum. Çıkartıyor.

Dantel külotum ikiye bölündü ve atıldı.

Beni yatağın kenarına sürüklüyor, dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarımı açıyor ve boğazından umutsuz sesler çıkararak açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yiyor.

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek ellerimi kalın saçlarına gömüyorum ve kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum.

Kalçamı tokatlıyor. Onayladığımı inliyorum. Acıyan eti sıkıyor, sonra tekrar tokatlıyor, daha sert. Kalçalarımın sallanması çılgınca bir hal alıyor. Sırtımı kamburlaştırıp adını söylüyorum.

Beni aniden yüzüstü çeviriyor, sırtımın arasına uzanıyor ve kıcımlı tokatlamaya başlıyor.

Anlaşılmaz bir Rusça tükürerek, kığım yanana, amım zonklayana ve kalçalarımı çılgınca yatağa sürtünceye kadar beni dövüyor.

Orgazmın eşiğine geldiğimde beni sırtüstü çeviriyor, oturur pozisyona getiriyor, kot pantolonunun fermuarını indiriyor, ereksiyonunu elinde tutuyor ve boynuma sarılıyor.

Tek kelime etmiyor. Söylemesine gerek yok.

Ellerimi sikinin etrafına sarıp dudaklarımı nemlendiriyorum. Sert siki ağzıma girdiğinde inliyor.

Sert, çaresiz bir ses, duygularla dolu. Yatağın kenarında bacak bacak üstüne atmış, bir eliyle saçlarımı, diğeriyle boynumu tutmuş ağzımı beceriyor.

— *Ya tebya lyublyu. Ty nuzhnah mne. Ty moy16.*

Sessiz odada sözleri çok sertti. Tam anlamını bilmiyorum ama anlıyorum.

Kalbinizin ne söylediğini duymak için bir tercümana ihtiyacım yok.

Sonra ağzımdan çekip beni yatağa geri itiyor, gömleğini yırtıp atıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor, kotunu ve pantolonunu yırtıyor ve nefes nefese üstüme düşüyor.

— Sakin olamam.

— Deneseydin seni öldürürdüm.

Ağzını benimkine yapıştırıyor ve içime doğru itiyor. Birlikte inliyoruz. Birlikte titriyoruz. Tadını çıkarmak için duraklıyorum.

Gözlerimi açtığımda bana öyle bir ihtiyaç ve hayranlıkla bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Kocaman eliyle yüzümü tutuyor ve sertçe söylüyor: - Sensiz geçirdiğim her gün ölüyorum.

Üzerime akan duygu dalgasında boğulmamak için mücadele ederek onun adını söylüyorum.

— Beni yok ettin. Mahvettin. Senden başka bir şey düşünemiyorum.

Kesik kesik nefes alıyorum. Kalçalarını esnetiyor, hafifçe geri çekiliyor ve sonra tekrar içime giriyor. Beni sert, sık itişlerle becermeye başlıyor.

— Bana duymak istediklerimi söyle.

Fısıldıyorum: - Ben seninim. Sana aşığım. Tüm kalbim sende.

Göz kapaklarını indiriyor. Dudaklarını yalıyor. Daha fazlasını istediğini söyleyebilirim.

— Ben de senden başka bir şey düşünemiyorum. Sen yokken her şey griye dönüyor. Hayatımdaki tek renk sensin.

Beni tekrar öpüyor, umutsuzca. İtişleri hızlanıyor ve sertleşiyor. Yatak başlığı duvara çarpıyor.

Titreyip inlediğimde, doruğa yaklaştığımda, ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından şöyle diyor: - Bu canavarı tekrar erkek yaptın, güzel kızım. Şimdi, lanet olsun, bana gel.

Acıyan meme uçlarımdan birini emiyor ve ben hemen ona teşekkür ediyorum. Onun etrafında kıvrılırken, adını haykırıyorum.

Homurdanarak ve direnerek beni orgazmım boyunca beceriyor. Sonra doruğa ulaşıyor, içime giriyor, boynumu ısırıp saçlarımı çekerken içime dökülüyor.

Sonra birlikte uzandık, zor nefes alıyorduk, göğüslerimiz birbirine bastırılmıştı. Kalbi çılgınca atıyor

Benimkini. Arada sırada küçük bir titreme beni sarsıyor, içimde derin bir kasılma oluyor. Bu onun zevkle yumuşakça inlemesine neden oluyor.

Sonra dirseklerinin üzerine kalktı ve beni öptü.

Yavaş bir öpücük. Acı veren bir şefkat. Bana tüm bağlılığını ve ihtiyacını ağzıyla veriyor, sonra alnını omzuma yaslıyor ve nefes veriyor.

Ağrım var. Kıçım acıyor. Aynı şey boynum için de geçerli, beni ısırıldığı yer.

Ve uçabildiğim için çok mutluyum.

Yumuşak bir iniltiyle benden uzaklaşıyor ve bizi ters çeviriyor. Sırt üstü yatarken kocaman kollarıyla beni sarıyor ve iç çekerek şakağıma bir öpücük konduruyor.

Fısıltı: - Tekrar hoş geldin.

Gölüşü beni sarsıyor. Elini sırtımdan kıçıma doğru götürüyor ve kıvrımlarını nazikçe okşuyor. - Bu şeftaliye biraz krem sürmeliyim.

Karanlıkta kaşlarımı çatarak dedim ki: - Bu kirli bir şeyin şifresi mi?

Yine gülüyor. - Hayır. Zavallı kıçına yatıştırıcı bir şey koymalıyım demek istedim. Sana çok sert davrandım.

Ona daha da sokuldum, mutlulukla boğazını kokladım. - Buna bayıldım.

Mırıldanıyor: - Sevdiğini biliyorum bebeğim. Ben de öyle.

Bir süre sessiz kaldık, ta ki o kapıdan girmeden önce Sloane'a ne söylediğimi hatırlayana kadar. - Senden bir iyilik isteyeceğim.

Tenimi okşuyordu ama eli hâlâ düşüyordu. - Ne oldu?

— Sen burada değilken... Bunu şikayet ediyormuşum gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

— Yine de söyle.

Sertçe nefes veriyorum. - TAMAM. Mesele şu ki, senden günlerce haber alamayınca endişeleniyorum. Tehlikeli bir hayat yaşıyorsun. Bir günden diğerine senin... sana bir şey olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yok. Bilseydim de asla öğrenemezdim. Sanki...

Düşüncelerimi düzenlemek için durduğumda, basitçe şöyle diyor:

— Nişanlısı.

Tabii ki bilir. O her zaman ne hissettiğimi bilir. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, duygularım göğsümde kabarıyor.

— Söz veriyorum, bundan sonra her gün temasa geçeceğim.

Yüzümü boynuna saklayıp fısıldıyorum: - Özür dilerim. Baş belası olmak istemiyorum.

— Özür dileme. Bu benim hatam. Senin için ne kadar zor olacağını fark etmeliydim. Benden haber alamamak sana ona ne olduğunu hatırlatacaktı.

Yutkunuyor ve kollarını bana daha sıkı sarıyor. Tekrar konuştuğunda sesi kısıktı. - Beni affettiğini söyle.

— Affedilecek bir şey yok.

Zihninin saatte milyonlarca mil hızla gittiğini, ağzının kelimelerle dolu olduğunu söyleyebilirim, ama uzun, gergin bir duraksamadan sonra tek söylediği şu: - Evet, var.

Ses tonu o kadar karanlık ve ürkütücü ki beni korkutuyor. Sezgilerim mırıldanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

— Var mı?

O kadar uzun süre konuşmuyor ki, nefes nefese kalmaya başlıyorum. Benden af dilemek için yapabileceği her korkunç şey aklımdan geçiyor.

Zihin.

Ve her biri başka bir kadını içeriyor.

Başımı kaldırıp profiline bakıyorum. Tavana bakıyor, çenesi bükülmüş.

— Kage mi?

Başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. Yüzündeki ifade anlaşılmaz.

Boğuk bir sesle şöyle diyor: - Korkunç şeyler yaptım Natalie. Asla geri alamayacağım şeyler. Bilsen benden nefret edeceğin şeyler.

Kalbim panik içinde gümbürdüyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bana izin vermiyor. Kolları bir mengene gibi.

Titrek bir sesle, "Başka biri daha var. Bana bunu mu söylüyorsun?"

— Hayır.

— Emin misiniz? Çünkü öyle görünüyor ki.

— Öleceğim güne kadar seninim," diye araya giriyor, sesi sert.

— Yüzüğümü takıyorsun. Kalbime sahiptin. Bunu asla sorgulama.

Yüz ifadesini inceledim. Doğruyu söylediğine ikna olunca biraz rahatlıyorum. Ama yine de. Ne söylüyor?

Tereddütle dedim ki: "Bana yaptığın bu şeyleri anlatmak ister misin?"

— Siktir, hayır. - Gözlerini kapatır ve küçük, sert bir kahkaha atar.

— Bu da beni bencil bir piç yapıyor.

— Üzgünüm ama kafam karıştı. Bana gerçekten bir şey söylemek istiyor gibisin.

Derin nefes alır, göğsü yükselir. Nefes veriyor. Tekrar konuştuğunda sesi yüz yaşında gibi geliyor. - Boş ver.

Dondurucu bir dehşet şimşeği göğsümü delip geçiyor ve eskiden kalbimin olduğu yerde bir delik açıyor. Kısık, boğuk bir sesle diyorum ki, -

Aman Tanrım. Patronun sana bir eş bulmuş. Evleniyorsun.

Gözleri açıldı. Dehşet içinde bana bakıyor. - Hayır! Natalie, hayır. Yemin ederim. Tanrım, üzgünüm bebeğim. Bahsettiğim şey bu değil.

Beni sertçe öpüyor, çenemi ve başımın arkasını tutuyor, ben onun üstüne uzanırken titriyorum. Sonra beni çeviriyor ve ağır bir bacağı benimkinin üzerine atıyor.

— Şimdi beni dinle," diyor ısrarla, gözlerimin içine bakarak.

— Eğer böyle bir şey olursa, bana böyle bir emirle gelirse, bunu yapmayacağım. Ona itaatsizlik edeceğim. Senden başka kimseyle birlikte olmayacağım.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak şöyle diyorum: "Ama bir yemin ettin. Bana yapmam gerektiğini söyledin.

— Sana ihanet etmeden önce onu öldürürdüm. Sevdiğim kadına sırtımı dönmeden önce tüm imparatorluğunu yakardım.

Göğsüme bir yıkım topu gibi çarptı.

Nefes nefese orada durmuş, yakışıklı, sert yüzüne bakıyor, ölümcül ses tonundan ve gözlerindeki hiddetli bakıştan az önce söylediklerinin gerçek olduğunu anlıyorum.

Ben onun kraliçesiyim... ve benim için kendi kralını bile öldürebilir. Ama belki de bu rastgele bir ifade değildir.

Belki de bu bir plandır.

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve şiddetle şöyle dedim: "Aptalca bir şey yapma. Seni öldürebilecek bir şey yapma.

Gülüştün kısa. - Hayatımın her dakikası beni öldürebilir.

— Ne dediğimi biliyorsun, Kage. Benim için hayatını tehlikeye atma.

Gözler parlayan içinde Karanlık, o görünüyor at Ben ile başını yavaşça sallayana kadar.

— Bu kadar, bebeğim. Bitti.

OceanofPDF.com

Nat

Uykuya dalana kadar saatler geçiyor.

Karanlıkta Kage'in güçlü kollarında uzanıyorum, derin ve eşit nefes alışını dinliyorum, yanına sokuluyorum, sıcak ve güvendeyim. Yan yatmış, bir kolunu ve bir bacağına üzerime atmış, uykumda bile beni koruyor.

Losyonu kalçalarımın her birine nazikçe sürerken beni yatakta ayakta durmaya zorladı. Sonra bana bir aspirin ve bir bardak su getirip içirdi. Boynumda bıraktığı izden ürperdi ama yalan söyleyip hiçbir şey hissetmediğimi söylediğimde kaşları yumuşadı.

Sonra beni yanındaki yatağa çekti ve hemen derin bir uykuya daldı.

Saatlerdir kılını bile kıpırdatmadı.

En son ne zaman uyuduğunu merak ediyorum.

Hazırlandığımız bu trajedinin nasıl sonuçlanacağını da merak ediyorum.

Bu kaçınılmaz. Ruhumun derinliklerinde, açık denizlerde yelkenleri yırtılmış dümensiz bir gemi olduğumuzu, et yiyen köpekbalıkları ve jilet gibi keskin kayalarla dolu hain bir resife doğru ilerlediğimizi biliyorum.

Hissediyorum. Kötü bir şey geliyor.

Bir fırtına bize doğru geliyor.

Yataktan kalkmaya çalıştığımda, Kage bir anda uyanıyor. Sesi keskin. -
Sen iyi misin?

— İşemem lazım.

Yastıklara yaslanıp rahatlıyor, yüzünü ovuşturuyor, esniyor. - Yakında geri gel.

Banyoyu kullanıyorum ve yatağa geri dönüyorum, onun yanındaki yorganın altına giriyorum, yan yatıyorum. Beni arkamdan tutarak yaklaştırıyor ve burnunu saçlarıma sokuyor.

Kalçamı dürttüğünde, ereksiyonu kısa sürede kendini belli ediyor. Ama o bunu görmezden geliyor, bana sarılmayı tercih ediyor.

Karanlıkta fısıldıyorum: - Beni bağlamamı istiyorum. Dondu kaldı.

— İhtiyacım var... - Ani bir korku hissiyle yutkunuyorum. Kısa bir süreliğine de olsa korkumdan kurtulabileceğini biliyorum. - Beni aklımdan çıkarabilir. Daha önce yaptığın gibi beni bağla ve...

Sesi alçak ve sert. - Ve ne?

Fısıldıyorum: - Bana her şeyi unuttur.

Hâlâ arkamda. Hareketsiz ve sessiz. Sadece nefes alış verişinin hızlanması sözlerimin onu nasıl etkilediğini gösteriyor. Bir de çelik bir çubuğa dönüşen ereksiyonu.

Daha yakına eğiliyor ve kulağıma sıcak bir nefes veriyor, - Tatlı kıcını sikkemek için izin istiyorum.

Başka bir şey söylemiyor. Hareket etmiyor. Ben karar verene kadar bekliyor.

Sesim neredeyse duyulmuyor, diyorum ki, - Yeşil.

Şimdi sert nefes alıyor. Ensemdeki saçları karıştırıyor. Elini kolumdan omzuma, sonra bileğime götürüyor ve parmaklarını bileğimin etrafına doluyor.

Elleri titriyor.

Ağız hala kulağıma yakınken şöyle dedi: - Senin gibi sahip olmaya ihtiyaç duyan biriyle hiç tanışmadım. Bu saplantıyı anlamıyorum. Senin için, sana tek bir bakış için ölürüm. Her şeyden vazgeçerdim. İlk günden beri beni ele geçirdin.

Gözlerimi kapatıyorum. Bir köşeden tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve burnumun kenarından aşağı kayıyor.

— Onlara benim olduğunu söyle.

Fısıldıyorum: - Öyle olduğumu biliyorsun. Sonsuza kadar.

Nefes veriyor, omzuma en yumuşak öpücüğü konduruyor ve sonra beni karnımın üzerine itiyor.

O ayağa kalkıp lambayı yakarken ve şifonyerin çekmecelerini açarken ben titreyerek yatağa uzanıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. Komodinin çekmecesini de açıyor, sonra yatak onun ağırlığıyla çöküyor.

Geçen sefer yaptığı gibi çoraplarımla bileklerimi birbirine ve yatak başlığına bağlıyor ama eşarpla gözlerimi kapatmıyor.

Aklımı okuduğunu söylüyor: - Yüzünü görmem gerek.

Bir sıvı fışkırması duyuyorum, sonra eli bacaklarımın arasına kayıyor. Kayganlaştırıcıyla kayganlaşmıştı. Yarığımın her yerinde çalışıyor, parmaklarını klitorisimin üzerinde ve içimde kaydırıyor, ben hareketsiz yatarken, hiperventilasyon.

Parmaklarını kığımın yanakları arasında kaydırıyor ve orayı da kayganlaştırıyor, çok nazikçe.

Vibratörün uğultusu korkudan nefesimi tutmama neden oluyor. Sonra sesi o karanlık, sarhoş edici emredici tonda geliyor.

— Renklerini kullan Natalie.

Vibratörü klitorisime bastırıyor.

Tüm kaslarım gerildi. Kısıtlamalara karşı çekiyorum. Bu onun zevkle hırlamasına neden olan otomatik bir refleks.

— Şu güzel kış. Tanrım, şu haline bak.

Elini her iki kalçamın kıvrımlarında gezdiriyor. Diğer eliyle bacaklarımın arasındaki vibratörü tetikliyor.

Terlemeye başladım.

Vibratörü içime soktuğunda inliyorum.

Sonra parmağı kışındaki yağlanmış kas halkasını yarıp geçiyor ve ben daha yüksek sesle inleyerek titriyorum.

Renk istiyor.

— Yeşil.

Parmağını ve dildoyu aynı yavaş hızda birlikte içeri ve dışarı hareket ettiriyor, bir eklemin ötesine gömülene kadar her geçişte daha derine bastırıyor ve ben endişeyle eline bastırmaya başlıyorum.

Fısıldıyor: - Çok sıkı. Çok sıcak. Lanet olsun.

Kısıtlamalarım karşı çekiyorum, sırtımı eğiyorum. Şimdi nefes nefeseyim, kalçalarımı daha geniş açıyorum.

Beni izlerken, onaylayarak inliyor.

Parmağını gidebildiği kadar içeri bastırıyor. Amımın içinde vibratörü tetikliyor. Klitorisim şişmiş ve zonkluyor. Kalçalarım devralıyor ve yavaş, ritmik bir dönmeye başlıyor.

Açılmış bacaklarımın arasına diz çökerek sert bir sesle şöyle dedi:

— İlk başta canınız yanacak. Nefes alın. Gerilmemeye çalış. Yavaşça yapacağım. İhtiyacın olursa, duracağım.

Hâlâ kalçalarımı onun istilacı parmağına ve d i l d o s u n a karşı yuvarlarken fısıldıyorum: - Yeşil.

Parmağını yavaşça kaldırıyor, vücudunu benimkinin üzerine indiriyor ve dizlerimden birini yatağın daha yukarısına çekerek beni tamamen ortaya çıkarıyor.

Sonra parmağından çok daha büyük bir şey girişimi dürtüyor.

İç çekiyorum ve geriliyorum ama sikini içeri kaydırmıyor. Bana düşünmem için bir an veriyor, sikinin başını gitmek istediği yerde aşağı yukarı okşuyor.

— Nefes al bebeğim," diye fısıldıyor, beni okşayarak. - Bırak gireyim.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefesimi tutamıyorum. Derin ve eşit nefes almaya çalışıyorum ama sonunda soluk soluğa kalıyorum. Meme uçlarım sert ve klitorisim son derece hassas, vibratör ve ön ve arkadaki baş döndürücü hislerle hazır.

Diyorum ki: - Yeşil. *Yap şunu.*

Kalçalarım hafifçe ittim ve girdi. Ve kocaman oldu.

Ve, Tanrım, *acıttıyor.*

Kaskatı kesildim, nefes nefese kaldım. Başım yastıktan kalkıyor ve kıkım aniden ortaya çıkan devasa istilacıya doğru bastırıyor.

Kage dişlerini sıkarak şöyle diyor: - Renk.

— Sarı. Siktir! Sarı.

— Nefes al, Natalie. - Vibratörü tekrar klitorisime bastırıyor.

O kadar çok titriyorum ki yatak sallanıyor. Vücudum hangisini daha çok hissettiğine karar veremiyor, vibratörün verdiği zevk mi yoksa Kage'in kocaman sikinin başının verdiği acı mı?

Ama bir süre sonra zevk daha da artıyor ve başımı yastığa koyup inliyorum.

Kage benimle Rusça konuşmaya başladı.

Sözlerinin sesi, seks oyuncağının elektronik uğultusu ve kulaklarıma çarpan okyanusun gürültüsüyle karışıyor. Kafamın içinde sinematik his dalgasının altını çizen bir senfoni var

vücudumda. Titreşen ışıklar ve parlak renkler, çılgın karnaval gezintileri ve parlayan neon tabelalar.

Sonra Kage dildoyu tekrar amıma sokuyor ve ben aya doğru fırlayan bir roket oluyorum. Kıcıımı yukarı doğru eğiyorum ve büyük, bastırılmış bir nefes veriyorum, kısıtlamalarım karşı rahatlıyorum.

— Evet bebeğim," diye fısıldıyor. - Oh, evet. Sıkini kıcıımın derinliklerine sokuyor.

Aynı anda inledik.

Bir eliyle yanaklarımı aralıyor, parmaklarını içime gömüldüğü yerin etrafında kaydırıyor, daha da derine iterken beni orada okşuyor. Eskisi kadar acıtmıyor ama yine de rahatsız edici derecede dolu hissediyorum. Önüm ve arkam derin ve yüzüm yanıyor.

Fısıltı: - Yeşil. Becer beni, bebeğim. Lütfen, bebeğim.

Kulağa iğrenç gelen Rusça bir şeyler homurdanıyor. Sonra kalçalarını esnetiyor ve sikiinin tüm sert uzunluğunu kıcıma kaydırıyor.

Bu duygu tarif edilemez.

Ve hâlâ beni siktiği yerin tüm kenarlarını okşuyor, bu da duyguları ezici hale getiriyor. Her şey zonkluyor ve karıncalanıyor, zonkluyor ve ağrıyor, sıcak ve kaygan.

Ürperiyorum, adını inliyorum.

Yavaşça çekiliyor, sonra tekrar bastırıyor, bırakıp sertçe itmek için can attığını bilsem de dikkatli bir kontrol sağlıyor.

Şu anda ona karşı hissettiğim sevgi muazzam ve korkutucu, göğsümün içinde ani, sıcak ve kontrol edilemez bir genişleme.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissederek hıçkıra hıçkıra ağladım.

Kage dondu.

Sana yalvarıyorum: - Durma. Ben iyiyim, söz veriyorum.

Üzerime eğiliyor ve elini başımın yanındaki yatağa koyuyor. Nefes nefese yanağımı öpüyor. - Söyle bana, sevgilim. Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

— Becer beni. Beni boşalt. Beni asla bırakmayacağını söyle.

Yumuşakça inliyor ve beni tekrar öpüyor, yanağımdan, boynumdan ve omzumdan. - Gitmene asla izin vermeyeceğim.

İçime pompalıyor.

— Asla, bebeğim.

Tekrar içime pompalıyor. Sesi düşüyor.

— *Asla.*

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve bağlı kollarım tamamen açılana ve göğsüm şiltenin üzerinde durana kadar beni kendisiyle birlikte geriye çekiyor.

Bir kolunu belime doluyor, saçlarımı bir tasma gibi bileğime doluyor ve beni becermeye başlıyor, bizi gitmekte olduğumuz gemi enkazından bir süreliğine kurtarıyor.

Kage

Yatak odamın penceresinin dışındaki manzara siyahtan griye döndüğünde, dünyadaki yeni favori şeyimi görüyorum:

Natalie kollarımda uyanıyor.

Hareket ediyor, iç çekiyor. Başını omzuma yaslıyor. Saçlarını okşuyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. Kirpikleri dalgalanıyor, sonra kalkıyor, sonra o inanılmaz mavi-gri gözlere bakıyorum ve kalbim mutluluktan yerinden fırlıyor.

Fısıldıyor: - Ben uyurken bana bakıyordun.

— Öyleydim.

Gülümseyerek inliyormuş gibi yapıyor. - *Çok* korkutucu.

Onu tekrar öpüyorum, yumuşak ağzının benimkine karşı hissini seviyorum. - Elimde değil.

— Benden hoşlanıyorsun, ha?

Kesin bir inançla söylüyorum: - Benden isteseydiniz bütün orduları kılıcıma geçirirdim.

Burnunu kırıştırıyor. - Buna gerek yok. - Bir duraksamadan sonra: - Kılıcın var mı ki?

— Birçoğu ama hepsi mermi atıyor.

— Ah. Seni yakaladım.

Birbirimize gülümsedik.

Cennetin kendisi bundan daha mükemmel olamazdı.

Bana karşı bir kedi gibi geriniyor, sırtını kamburlaştırıyor, tüm kasları gergin, sonra mutlu bir iç çekişle yerleşiyor, göğsüme daha da sokuluyor.

Yüzümü saçlarına gömüyorum ve bir tür terk edilmiş bağımlı gibi burnumu çekiyorum.

Gülüşi yumuşak ve tatlı. - Şampuanımı yapan şirkete bir teşekkür notu göndermeliyim.

— Bu kadar güzel kokan senin şampuanın değil," diyorum sesim kısık bir şekilde.

— Bu sensin. Çok lezzetlisin. - Boynunu içime çekiyorum. - Teninin kokusu beni müptela ediyor.

Elini boynumdan aşağı kaydırıyor ve parmaklarını saçlarıma batırıyor, hala hafifçe gülüyor. - Çok fazla aşk şarkısı dinliyorsun.

Sonra öpüşüyoruz. Yavaş, nazik öpücükler sürüyor, ısınıyor.

Göğüslerini göğsüme bastırıyor. Parmaklarımı kalçasının kıvrımına batırıyorum ve onu kendime çekiyorum.

— A c ı y o r mu? - Elimi hareket ettirdim, şimdi kalçanı okşuyorum.

— Evet. Her yerde. Bayıldım.

Nefes veriyorum, kan sikime hücum ediyor. Fısıldıyorum: - Sen tam bir sikicisin, bebeğim. Benim için çok sert boşaldın.

Şaka yapıyor: - Hatırladığım kadarıyla sen de çok yoğun bir orgazm yaşadın.

— Yıldızları gördüm.

— Bir aslan gibi kükredin.

— Evet, kükredim. Bana böyle hissettiriyorsun. Bir aslan gibi. Ben senin aşık aslanınım, dört ayak üstünde seni takip ediyorum.

— Aşıksın. Google'da aşk kelimelerini araştırıyordun.

Bu hoşuma gitti.

Boynunu öperken, açık ellerimi kışında, kalçasında, kalçasında ve sırtında gezdiriyor, her kıvrımını ezberliyorum. Teni yumuşak ve pürüzsüz,

sıcak ve esnek.

Dişlerimi onun her santimine batırmak istiyorum.

Fısıldıyor: - Hırlıyorsun, Simba.

Boynunu şakacı bir şekilde ısırdım. Sikim zonkluyor. Ama çoktan geç kaldım.

Boğazına doğru iç çektiğimde anlıyor.

— Olamaz. Bu kadar çabuk mu?

Sesindeki hayal kırıklığı kalbime bir kazık saplıyor. Sırt üstü dönüyorum ve onu üstüme çekiyorum, yapmayı sevdiğim gibi onu düzenliyorum, böylece göğüs göğüse, karın karına, uyluklar uylukların üstünde.

Göğsüm ağrıyarak şöyle diyorum: "Bir süre geri dönemeyeceğim.

— Ne kadar sürecek?

Tereddüt ediyorum ama doğruyu söylemek zorundayım. -

Muhtemelen bir ay. Sessiz.

Sonra fısıldıyor: - Doğum günüm 20 Şubat.

— Biliyorum.

— Bu yaklaşık bir ay sonra. Yani belki...?

— Evet. Söz veriyorum.

Gerginliğinin bir kısmı vücudunu terk eder. Kısık bir sesle şöyle der: - Her şey yolunda.

Kalbime bir kazık daha saplanıyor, ama bu sefer beni tekrar tekrar bıçaklıyor.

Sessizlik içinde birlikte uzanıyoruz. Nefes alış verişlerimiz senkronize.

Dışarıda bir kuş tatlı, hüzünlü bir veda şarkısı söylemeye başlıyor.

Tanrım. Delireceğim.

Göğsümün içindeki acı genişliyor ve boğazıma bir yumru gönderiyor.

Uzun bir süre sonra mırıldandı: - Sana sormak istiyorum, Chris'e ne oldu? Haftalardır onu buralarda görmedim.

— Bir atın başını kestim ve uyurken yatağında bıraktım.

Başını kaldırıyor ve dehşet dolu gözlerle bana bakıyor.

— Bu bir şakaydı, Natalie.

Nefes veriyor. - Oh, Tanrım. Tanrım. Bunu bana yapma!

Kendimi biraz aşağılanmış hissediyorum. - Ben pek çok kötü şeyim ama masum hayvanların kafasını kesen bir adam bunlardan biri değil.

Dudaklarını büküp şöyle diyor: - Huysuzlanma, gangster. Bu çok ünlü bir mafya filminden çok ünlü bir sahne ve sizin dramatik jestlere karşı bir eğiliminiz var. Bu ihtimal dışı bir şey değil.

— Dramatik jestler yapma eğiliminde değilim.

— Gerçekten mi? On milyon dolarlık bir güven fonuna ne dersiniz? Sıradan mı?

Kaşımı kaldırarak nazıkçe tehdit ediyorum: - Birisi şaplak istiyor.

Yüz ifadem dudağını ısırmasına neden oluyor. Ben de onu ısırarak istiyorum.

Onu döndürüyorum, yatağa bastırıyorum ve ağzını alıyorum.

Öncekinden daha sert bir öpücük. O da benim kadar istekli, aynı çaresizlikle beni öpüyor, tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

Gitmeden önce sikimi onun nemli sıcaklığına sokup son bir kez sismeyi o kadar çok istiyorum ki, ama bunun bir faydası olmayacak.

Bu korkunç, ıstırap verici ihtiyaca yardım etmek mümkün değil. Ona yardım etmek mümkün değil, ondan kaçmak da mümkün değil.

— Peki, nedir bu?

— Ne?

— Chris'in gitmesi için söylediğin şey.

— Yatakta çıplakken bana başka bir adam hakkında soru sormak için öpüşmemizi mi kestir?

— Sorudan kaçmayın.

— Deputy Full of Shit benden çok medeni bir telefon aldı ve size tekrar yaklaşmanın neden onun çıkarına olmayacağını açıkladı. Asla.

Natalie bana yakından bakıyor. Muhtemelen cesedi nereye attığıma dair ipucu arıyordur.

Gülümsüyorum. - Medeni olduğunu söyledim.

— Evet, söyledin. Ama bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum.

— O hayatta ve iyi, sevgilim. Söz veriyorum.

Travma geçirmiş, zihinsel olarak yaralı ama hayatta.

Beni dinlemezse ona ne yapacağıma dair çok açık bir resim çizdim.

Nat'e son bir içten öpücük veriyorum, sonra yataktan kalkıp giyiniyorum.

Sessizce beni izliyor.

Eğer sözlerin kalbimi zaten mahvetmediyse, şimdi gözlerin mahvedecek.

Sesim kısık, "Uyumaya devam et. Doğum gününde görüşürüz, bebeğim.

Sonra kapıdan çıkıp arkamdan kapattım.

Elim kapının kolunda, gözlerim kapalı, göğsümdeki acıyı kontrol etmek için derin nefesler alarak bir süre öylece duruyorum. Dizimde bir dirsek hissettiğimde aşağı baktım.

Korkunç bekçi köpeği Mojo yanımıda yerde oturuyor, mutlu dili ağzından dışarı sarkıyor.

— Lanet köpek," diye mırıldanıyorum, eğilip kulaklarının arkasını kaşıyorum. - Bu kadar yumuşak olamayacak kadar büyüksün.

Mojo usulca *havlıyor*. Sanırım bunun anlamı, *bakın kim konuşuyor*.

Arka kapıdan girdiğimde attığım mutfak sandalyesinden ceketimi alıyorum ve i cebinde yanımıda getirdiğim 12 kalibrelik kurşun kapsülleri arıyorum.

Sonra, ayrılmadan önce, Natalie'nin tüfeğini doldurdum.

OceanofPDF.com

Nat

Ocak ayı geçti.

Şubat ayı geldiğinde yoğun kar yağışı şehri kapattı ve okulları günlerce tatil etti. Sloane ile vakit geçiriyorum, resmime odaklanıyorum ve Kage'yi tekrar görmeye yaklaştığım her gün için takvimime siyah bir X işareti koyuyorum.

Doğum günüm kırmızı bir kalple işaretlendi.

Doğum günümünden bir hafta önce Sevgililer Günü var ve ben bunu akşam yemeğinde kanepede tek başıma televizyon izlerken bir litre dondurma yiyerek kutluyorum. Sloane, Brad Pitt Jr. ile dışarı çıktı, muhtemelen onun muhteşem sikiyle ağzına kadar doldu.

Kage yüz kırmızı gül ve çok büyük olduğu için dışarıda takamayacağım elmas bir kolye gönderdi.

Benim için fark etmez. Sabahlığım ve terliklerimle içeride giyiyorum, kendimi kraliçe gibi hissediyorum.

Aşık aslanını özleyen kayıp ve yalnız bir kraliçe.

İki kez işe giderken ya da çöpü dışarı çıkarırken evin etrafındaki karda ayak izleri gördüm. Büyüklüklerinden erkek olduklarını anlayabiliyorum. Kime ait olduklarını biliyorum.

Ama Kage'e Chris'in hâlâ etrafı kokladığını söylemeyeceğim çünkü ne olacağını biliyorum ve ellerimin kana bulanmasını istemiyorum.

Bin yıl sonra, doğum günüm geldi.

Günlerden cumartesi. Heyecanla erkenden kalktım. Kage'in dün geceki mesajında sadece - Yakında görüşürüz - yazıyordu, bu yüzden ne zaman geleceğinden emin değilim. Geldiğinde hazır olmak istiyorum.

Buraya geldim, duş aldım, her yerimi tıraş ettim, giyindim, evi topladım, yatağa temiz çarşaf lar serdim ve beklemeye başladım.

Ve
umarım.

Ve
umarım.

O akşam saat sekizde solmuştum.

Odamdaki aynanın önünde durmuş, umutsuzca yansıma ma bakıyorum. Üzerimde Kage'in aylar önce Michael'ın restoranında o gece çok beğendiği kırmızı elbise ve Sevgililer Günü için bana gönderdiği kolye var. Saç larım toplanmış, makyajım mükemmel ve yüzüm sanki biri bana köpeğimin öldüğünü söylemiş gibi görünüyor.

Henüz gelmediği için hayal kırıklığına uğramanın adil olmadığını biliyorum. Genelde çok geç gelir. Ayrıca, beş saatlik bir uçuş süresi, karşı karşıya olduğu savaş ve bir mafya imparatorluğunu yönetmenin getirdiği her şey var. Yapılacaklar listesinde çok şey var.

Sadece zirveye biraz daha yakın olmak istedim.

Mutfak masasında tek başıma otururken, kendime acımamak için elimden geleni yaparak daha önce yaptığım soğuk fileto mignona uzanıyorum.

Bu kaybedilmiş bir savaş.

Dahili telefon çaldığında beni o kadar korkutuyor ki çatalımı düşürüyorum. Bir takırtıyla tabağa çarptı. Kalbim daha hızlı atıyor, Kage olduğunu umarak cevap vermek için zıplıyorum.

— Alo?

Önceden kaydedilmiş elektronik bir ses şöyle diyor: - Merhaba, Green Haven Islah Merkezi'nden ödemeli bir aramanız var. Ücreti kabul etmek için ikiye basın. Ücreti reddetmek için dokuza basın.

Kalbim göğsümde durdu.

Kage tutuklandı. Hapishanede.

Titreyen ellerimle iki numaraya basıyorum.

Elektronik ses diyor ki: - Teşekkür ederim. Lütfen bekleyin.

Sanki hat aktarılıyormuş gibi bir dizi klik sesi duyuyorum. Sonra: -
Merhaba, Natalie.

Sesi erkeksi, boğuk ve ağır aksanlı. Sesi günde iki paket sigara içen birine benziyor. Kesinlikle Kage değil.

— Kim o?

— Maxim Mogdonovich.

Nefes alma yetimi kaybettim. Şok halinde, felç olmuş bir halde mutfak dolaplarına bakakalıyorum.

— Sessizliğinizden kim olduğumu bildiğinizi varsayıyorum.

Ellerim titriyor ve midem düğümleniyor, fısıldıyorum: - Kim olduğunu biliyorum.

Kage. Tanrım, Kage. Ne oldu sana böyle?

Çünkü bir şey olmuş olmalı. Korkunç bir şey. Rus mafyasının başı hapishaneden arayıp doğum günümü kutlayamazdı.

— Güzel. Muhtemelen neden aradığımı merak ediyorsundur.

Duraksıyor, bir şey söylememi bekliyor ama ciğerlerim donmuş durumda. İçimdeki her şey saf, soğuk bir dehşet içinde donmuş durumda. Şu anda bir sinek kuşunun kanatları gibi çılgınca atan kalbim hariç.

Sakin, konuşkan bir tonda devam ediyor.

— *Dürüst* olmak gerekirse, *dor [ogoyl7](#)*, *neler olduğunu* ilk öğrendiğimde buna inanamadım. Kendi Kazimir'im, son yirmi yıldır benim için bir oğul gibiydi, bana asla itaatsizlik etmezdi.

Bana asla yalan söylemezdi. Ve kesinlikle beni aldatmazdı. Özellikle de bir kadınla.

İtaatsizlik mi? Hile mi? Neden bahsediyor bu?

— Ama Batı Yakası'na yapılan tüm o açıklanamayan seyahatler beni meraklandırdı ve bir göz atması için küçük bir kuş gönderdim. Fotoğrafınızı gördüğümde her şey biraz daha anlam kazandı. Çok güzel. Tüm o siyah saçlar.

Karda ayak sesleri. Mutfak penceresinin dışında birinin olduğunu sandığım gece. Birinin beni izlediğini hissettiğim tüm o zamanlar - oydu.

— Annene çok benziyorsun. Bu arada, Naomi nasıl? Golf sahasında yaşamayı seviyor musun? Şahsen ben Arizona'da asla yaşayamam. Çok kuru. Bütün o çirkin kaktüsler. Ama sanırım Scottsdale babanın sağlığı için iyi.

Ailem hakkında her şeyi biliyor. Onları tehdit mi ediyor? Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım!

Hiperventilasyona başladım. Hasta olacağım. Yediğim biftek her an ortaya çıkacak ve mutfağın zeminine kusacağım.

Telefonu sıkıca kavrayıp titrek bir sesle söylüyorum: - Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama ailemin hiçbir şeyle ilgisi yok. Lütfen...

— Tabii ki verdiler. Sana hayat verdiler. Sen, Kazimir'i bana karşı kışkırtan kadın. Onlar suç ortağı. Bedelini ödeyecekler, tıpkı senin gibi.

— Onu sana karşı kışkırtmayacağım! Ne demek istediğini anlamıyorum! Lütfen! *Beni dinle.*

— Soğuk bir teselli olacak, *dorogoy*, ama Kazimir'in daha önce hiçbir kadını ciddiye almadığını bilmek ilgini çekebilir. Onun için her zaman tek kullanımlık olmuşlardır. Unutulabilir. Ta ki sana kadar. Umarım buna değmiştir.

Gölüyor. Korkunç bir ses, zımpara kağıdının tahtayı kazması gibi. Umarım ciğerlerindeki o hasta tıkırtı kanserdir.

Sesim yüksek ve çaresiz, talep ediyorum: - Kage nerede? Ona ne yaptınız?

— Henüz bir şey yok. Ama doğru zaman gelirse, yakında seni ölü bulacak. Hem de doğum gününde. Ne kadar trajik. Keşke tepkini görmek için orada olabilseydim, ama Viktor bana söyleyecektir.

Histerinin eşğinde çığlık atıyorum: - Viktor kim?

— Öyleyim.

Arkamı döndüğümde mutfağımın ortasında durmuş bana gülümseyen bir adam görüyorum.

Uzun boylu ve geniş omuzludur, siyah takım elbise, siyah yün palto ve siyah deri eldiven giymektedir. Saçları metalik gri, kafasına yakın bir şekilde tıraş edilmiş. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en açık mavi.

Bana doğrulttuğu silah kocaman.

Maxim, çizgiyi aştığını söylüyor: - Yaptığı işte çok iyi. Neredeyse Kazimir kadar iyi. Eğer onunla işbirliği yaparsan, senin için çok daha iyi olur. Daha hızlı olursun.

Sesin alçak çıkıyor. - Ve inan bana, onun yavaş gitmesini istemiyorsun.

Telefonu yere bıraktım.

Viktor hoş bir şekilde gülümseyerek mutfak sandalyelerinden birini işaret eder. - Buyurun oturun. Biraz sohbet edelim.

Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Bu sadece bana doğrultulan silah, az önce aldığım telefon ya da Rus mafyasının başının beni ve Kage'i vurduğu gerçeği değil.

Aynı zamanda Viktor'un yüzündeki gülümseme.

O sıcak, hevesli gülümseme, sanki en sevdiği eğlencelerden birini yapmak üzereymiş gibi.

Ben olduğum yerde donmuş, mutfak tezgahına yapışmış ve nefes nefese kalmışken Viktor şöyle dedi: - Otur Natalie, yoksa seninle işim bittikten ve videoyu ailene gönderdikten sonra cesedini sikerim.

Sıcak ve asidik, safra boğazımda zonkluyor. Birkaç kez nefes alıyorum ama ciğerlerim suyla doluymuş gibi hissediyorum. Sanırım boğuluyorum.

Viktor'un gülümsemesi acıya dönüştüğünde, hareket etme isteğini buluyorum ve kendimi en yakın sandalyeye atıyorum.

— Güzel. Şimdi. Bana paranın nerede olduğunu söyle. Terliyorum ve titriyorum, fısıldıyorum: - Para mı?

Burun deliklerinden kısa ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş çıkarıyor. - Ben meşgul bir adamım. Oyun oynayacak vaktim yok. O yüzden sana tekrar soracağım, sen de bana gerçeği söyleyeceksin ve yolumuza devam edeceğiz. - Sesi sertleşir.

— Para nerede?

Midem çalkalanıyor. Kürek kemiklerimin arasından bir damla soğuk ter süzülüyor. - Güven hesabını mı kastediyorsun?

İlgilenmiş görünüyor, başını eğiyor. - Bir güven ilişkisi kurdu mu?

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. Çevresel görüşümde Mojo'nun oturma odasında durduğunu, kulaklarını dikmiş, sırtındaki tüm tüyler kabarmış bir halde Viktor'a baktığını görüyorum.

— Sanırım bu mantıklı. Siktiğimin muhasebecileri. Hangi banka?

Muhasebeciler mi? - M-moraBanc. Andorra'da.

— Andorra mı? İlginç bir seçim. Max için çalışırken hep Ermeni bankalarını kullanırdı. Hesaplarınıza yüzde on faiz veriyorlar. Paranızı artırmak için iyi bir yol. Bana hesap numarasını ver.

Max için ne zaman çalıştı? Kage serbest mi çalıştı?

Panik seviyem o kadar yüksek ki iç çığlıklarım yüzünden ağzımdan çıkan kelimeleri zor duyuyorum. - Bilmiyorum. Hiç para almadım.

Bir an bana bakıyor, gülümsemesi kayboluyor, mavi gözleri güneşte buz sarkıtları gibi parlıyor. - Aptal olduğumu düşünme. Bir öğretmen maaşıyla bu kolyeyi alamazsın.

Uzanıp boğazımın etrafındaki taşlara dokunuyorum. Fısıldıyorum:

— Sevgililer Günü hediyesiydi.

Viktor gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. - Bu yıl mı?

— Evet.

Sesini yükselterek bana bir adım daha yaklaştı. - Onunla hâlâ görüşüyor musun? Nerede o? Nerede yaşıyor?

Anlamadığım bir şeyler oluyor. Bulmacanın bir parçası eksik. Sanki Kage olmayan birinden bahsediyor gibi.

Ama şu anda buna konsantre olamıyorum çünkü suratımdan vurulmamak için bir yol bulmaya çalışıyorum.

— Evet, iletişim halindeyiz. Bana Manhattan'da yaşadığını söyledi.

Viktor şaşkın bir kahkaha atarak başını sallar. Mırıldanıyor: - Bunca zaman burnumuzun dibindeydi.

Sonra beni yeni bir ilgiyle inceleyerek bir aşağı bir yukarı bakıyor.

— Çok meşgul bir kız oldun. Zamanı nereden buluyorsun, küçük öğretmen?

Kafamı şaşkınlıkla salladığımda, boştaki eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor.

— İstek varsa, bir yol da vardır, sanırım. Seni bir serseri olarak düşünmezdim, ama asla bilemezsin. Bazen

En masum görünenlerin en büyük fahişeler olduğunu.

— Az önce bana sürtük ve fahişe mi dedin?

Viktor ses tonuma biraz şaşırmış görünüyor. Ses tonuma *ben* de şaşırdım. Yüksek, öfkeli ve hatta biraz tehlikeli.

Yumuşak bir sesle, gülümsemesi geri dönerek şöyle der: - İki erkeği aynı anda beceren bir kadına ne denir?

Viktor'un arkasında Mojo sessizce yaklaşıyor, başı eğik ve dişleri görünüyor.

— Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.

— Birbirlerini tanıyorlar mı? - O gülüyor. - Umarım tanımlıyorlardır. Onu öldürmeden önce söyleyeceğim. Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

— *Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!*

Bunu Viktor'a haykırdığımda Mojo kan donduran bir hırıltı çıkarıyor.

Viktor başını sese doğru çeviriyor. Masadan kalkıyorum. Hareket ettiğim anda Mojo saldırıyor.

45 kilogramlık bir kürk topunun kendisine doğru uçtuğunu gören Viktor, Mojo'ya doğru ateş eder. Ses sağır edici. Tamamen içgüdüsel olarak çığlık atıyorum ama evin içinden ön kapıya doğru koşarken arkama bakmıyorum.

Ondan bir buçuk metre uzaktayken, bir kurşun vızıldayarak başımın yanından geçiyor ve alçı duvara çarparak bir sıva püskürmesine neden oluyor. Eğilip koşmaya devam ediyorum ama bir kurşun daha doğruca kapıdan içeri giriyor. Viktor'un acı içinde kükrediğini duyarak yere atlıyorum ve yuvarlanarak kapı ile duvar arasındaki köşeye çarpıyorum.

Viktor, Mojo'nun kolunu bırakması için mücadele ediyor. Mojo onu silahı tutan elinin bileğinden yakaladı, muhtemelen bu yüzden atışları genişti ve beni ıskaladı. Köpek hırlıyor.

Viktor'un dengesini bozmak için geri adım atarak başını öfkeyle ileri geri çekti.

Ama bir şekilde Viktor özgür.

Köpek için bir şans daha harcama zahmetine girmedi. Sadece kolunu kaldırdı ve silahı yüzüme doğrultarak bana doğru yürüdü.

Ellerimi kaldırıp bağıyorum: - Durun!

Sonra sıcak hava ve beyaz ışıktan oluşan gök gürültülü bir patlama olur ve Viktor'un kafası olgun bir domates gibi patlar.

Kan ve beyin parçaları duvara ve tavana sıçırıyor.

Ondan geriye kalanlar yüzüstü yere düşer ve hareketsiz bir şekilde yatar. Boynundaki kesik atardamardan kan fışkırıyor.

Ne olduğunu anlayamadan sersemlemiş bir halde oturuyorum. Oturma odamın zemininde yatan ölü adama inanamayarak bakıyorum, ta ki bakışlarımı kaldırıp odanın diğer tarafında babamın tüfeğini tutan Kage'yi görene kadar.

Sanırım o taşıdı.

Mutlu yıllar bana.

Nat

Kage tüfeği bırakıp odanın öbür ucuna uçuyor, yanımda diz çöküyor ve elleriyle yüzümü tutuyor.

— Bebeğim, konuş benimle. Yaralandın mı? Natalie, bana bak.

Bana bak.

Sersemlemiş bir halde bakışlarımı Viktor'un başsız kalıntılarından ayırıp Kage'e odaklanıyorum.

"Maxim... para... ailem... onu sen öldürdün..." diye fısıldadım.

Beni kollarıyla sardı ve sıkıca sarıldı. Başımı öpüyor. Kulağıma dedi ki:
- Sen iyisin. Her şey yolunda. Ben buradayım. Ayağa kalk.

Kalkmama yardım etmeye çalışıyor ama bacaklarım işe yaramıyor. Ona doğru düştüm, uyuşmuştum. Beni yerden kaldırıp kanepeye taşıyor, nazikçe yere yatırıyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor.

Yanımda durup diyor ki: - Vücuduma dikkat etmem lazım. Burada kal.
Anladın mı?

Yavaşça göz kırpıyorum, başımı sallıyorum, hiçbir şey anlamıyorum.

Alnımdan öpüyor. Sonra doğrudu, Viktor'a doğru yürüdü, onu oturma odasındaki halıya sardı, omzuna koydu ve arka kapıdan dışarı taşıdı.

Onların gidişini izleyen Mojo, sehpanın altındaki saklandığı yerden inliyor.

Kage'in dönmesi ne kadar sürer bilmiyorum. Sadece birkaç dakika sürmüş gibi görünüyor ama saatler sürebilir. Günler. Haftalar. Döndüğünde, önümde yere diz çöküyor. Ellerimi tutuyor.

Üzerlerinde ne kadar kan olması gerektiğini düşünmemeye çalışıyorum ve yüzüne odaklanıyorum.

— Bana ne olduğunu anlat.

Yutkunuyorum, Viktor'un kafasının patlamasıyla ilgili arka planda oynamaya devam eden görüntüyü kovmak için gözlerimi kapatıyorum.

Kulağıma uzak gelen monoton bir sesle şöyle diyorum: - Maxim'den bir telefon aldım. Ona ihanet ettiğini söyledi. Ona itaatsizlik etmişsin. Ailemden bahsetti. Seni ona nasıl düşman ettiğimin bedelini hepimizin ödemesi gerektiğini söyledi. Sonra Viktor geldi. Paranın nerede olduğunu sordu. Ona benim için kurduğun güvenden bahsettim. Sonra o... o garipti. Nerede yaşadığını bilmek istedi. İrtibat halinde olup olmadığımızı. Sanki artık Maxim için çalışmıyormuşsun gibi davrandı. Ne demek istediğini anlamadım. Sonra bir önemi kalmadı çünkü beni vuracaktı. Kaçmaya çalıştım. Mojo onu ısırıldı. Sonra her şey çok çabuk oldu.

Gözlerimi açtım. Kage önümde diz çökmüş, ellerimi sıkıyor ve sıkıntılı görünüyor.

Suçlu arıyorum.

— Neden geldi? Sen ne yaptın? Ne oldu?

Bir süre sessiz kalıyor, sonra ellerimi bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Uzaklaşıyor, birkaç adım atıyor, duruyor ve sonra arkasını dönüyor.

Yüz ifadesi boş. Konuştuğunda sesi boş çıkıyor.

— Para için geldi. Tıpkı benim gibi.

Ona bakıyorum. Birdenbire kelimeleri oluşturmak çok zor görünüyor.

— Bunu nasıl yaptınız? Anlamıyorum.

Sessiz kalınca soruyorum: - Yani bana verdiğin emanet parayı mı istedi?

— Hayır.

— Peki hangi paradan bahsediyordu?

Bana bakma şekli korkutucu. Gözlerinde bir ölüm, bir son var ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Sessizce dedi ki: - Nişanlının Max'ten çaldığı yüz milyon dolar.

KontROLSÜZCE atan kalbim ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Bir keresinde, on yaşındayken, ortak havuzdaki en yüksek dalış platformundan atlamıştım. Sloane bunu yapmam için beni cesaretlendirdi, ben de tabii ki yaptım.

Gülle atmaya niyetliydim çünkü eğlenceli ve gösterişliydi. Ancak bacaklarımı çok erken bırakarak ve öne doğru düşerek işi berbat ettim, bu yüzden suyun yüzeyine indim.

Yüz, göğüs, karın, kalçalar - hepsi bir arada, aynı anda vururlar.

Çarpışma şiddetliydi. Nefesimi kesti. Sanki donmuş asfaltta dev bir el tarafından tokatlanmış ve vücudumdaki tüm kemikler kırılmış gibi canım yanıyordu.

Felç olmuştum. Derimin her santimetresi yanıyordu.

Sersemlemiş ve acı içinde yüzümü havuzun dibine doğru çevirmiştim ki Sloane suya atlayıp beni kurtardı.

David'in kayboluşuna kadar hissettiğim en büyük acı buydu.

şimdi tekrar hissediyorum, o nefes darlığı sert vuruyor. O paramparça edici, boğucu acıyı.

Fısıldıyorum: - Ölen nişanlım mı? David mi?

Kage duraksıyor. Bana o boş, veda eden gözlerle bakıyor.

— Onun adı David değil. Damon. Ve o hala hayatta.

OceanofPDF.com

Kage

Her insan hayatında en az bir kez bir hesaplaşmayla karşı karşıya kalır.

Bunu bana babam söylemişti. Hesaplamalar hakkında çok şey bilirdi. Kazanç ve kayıpların hesaplanması hakkında. Vedalaşmak hakkında. Yeni bir ülkede yeni bir hayat kurmak için Rusya'da sahip olduğu her şeyi terk etti. Çocukları için kendisinden daha iyi fırsatlara sahip olmak için.

Bu riski hayatıyla ödedi ama pişman olduğundan şüpheliyim. O benden daha güçlüydü. Hiçbir şeyden pişman olmadı.

Ama şimdi, burada dururken... Her şeyden pişmanım.

Ona en başından söyleseydim, şu anda yüzündeki o ifadeye katlanmak zorunda kalmazdım.

Natalie'nin bana olan aşkının alev almasına tanık olmak zorunda kalmayacaktım.

Kıpırdamadan oturuyor. Sırtı düz. Yüzü solgun. Elleri uyluklarının üzerinde açık. Boğazında, ona aldığım kolye buz gibi parlıyor.

Kısık bir sesle şöyle diyor: - Damon?

Bu devam etmek için bir davettir. Ya da belki de bir dur çağrısı.

Bilemiyorum.

Emin olduğum tek şey, eğer bir insan sadece bana bakarak ölebilseydi, ölü bir adam olurdu.

— O bizim muhasebecimizdi.

Burun delikleri genişliyor. Gözlerinin arkasında karanlık bir şey birikiyor. - Onu tanıyor muydun?

— Evet.

Yüzündeki ifadeyi anlayamıyorum, bu yüzden elimi saçlarımda gezdirerek geri çekiliyorum.

— Max ona çok güvenirdi. Rakamlarla arası çok iyiydi. Kuruluşa çok para kazandırdı. Bizim için de çok şey yaptı. Borsa, offshore hesaplar, uluslararası emlak. Damon bir dahiydi. O kadar zekiydi ki kimse onun gözlerini devirdiğini fark etmedi. Parayı yönlendirmek için yüzlerce paravan hesap açtığını. Sonunda kaçmadan önce yıllardır çıkışını planladığını.

Duvardaki saatin tik takları garip bir şekilde yüksek görünüyor. Nat sustuğunda ona dönüyorum.

O bir heykel.

Soğuk. Cansız. Boş. Bir mezarı süsleyen mermer heykellerden biri.

Boğazımda yükselen acıyla başa çıkmak için konuşmaya devam ediyorum.

— Federallerle bir anlaşma yaptı. Dokunulmazlık karşılığında onlara kanıt verdi. Duruşmada Max'in aleyhine tanıklık etti. Büyük miktarda veri, kayıt, defter, dosya sağladı. Max suçlu bulundu ve ömür boyu hapse mahkum edildi. Damon tanık koruma programına alındı. Hükümet ona yeni bir isim verdi. Yeni bir kimlik. Yeni bir hayat. Onu buraya yerleştirdiler.

Nefes alıyorum. - Ve sonra seninle tanıştı.

Natalie hareketsiz, bana bakıyor. Konuştuğunda sesi uyuşturulmuş gibi çıkıyor.

— Sana inanmıyorum. David'in tek kuruşu bile yoktu.

Bu bir yalan.

Cep telefonumu cebimden çıkarıyorum, resimler uygulamasını açıyorum, aradığımı bulana kadar kaydırıyorum. Sonra telefonu ona veriyorum.

Benden sessizce aldı. Ekrandaki görüntüye bakıyor. Boğazı çalışıyor ama ses çıkarmıyor.

— Sola kaydırın. Dahası da var.

Parmağı ekranda hareket ediyor. Duraklıyor, sonra tekrar kaydırıyor. Birkaç dakika boyunca devam ediyor, yüzü beyaza dönene kadar gittikçe solgunlaşıyor.

Kaymayı bırakır ve şöyle der: - Yanındaki bu insanlar kim?

Telefonu bana doğru çevirdiğinde kendimi tutuyorum. Sonra gözlerinin içine bakıyorum.

— Karısı ve çocukları.

Dudakları açık. Saat tik tak ediyor. Kalbim göğsümde bir davul gibi atıyor.

— Onun... *karısı*.

— WITSEC'e katıldığında evliydi. Claudia hâlâ aynı evde yaşıyor. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her şeyi geride bırakmış, kendisi de dahil.

Nat boğuk bir sesle şöyle der: - Ve çocuklarınız.

— Evet.

— Biz birlikteyken evliydi ve çocukları vardı.

— Evet.

— Mafyadan zimmetine para geçirdi, devlete kanıt sundu, Max'i hapse attı, ailesini terk etti... sonra yeni bir kimlikle buraya geldi ve... e...

— Seninle tanıştı.

Telefonu kaptığı gibi kucağına koyuyor ve gözlerini kapatıyor. Sonra orada oturuyor, kıpırdamadan ya da hiçbir şey söylemeden, bir hayalet kadar solgun ve boynunun yan tarafında çılgınca zonklayan damar dışında çok cansız.

Acısını dindireceğini düşünsem bileklerimi keser ve önünde dizlerimin üzerinde kan kaybederdim ama biliyorum ki dindirmeyecek.

Yapabileceğim tek şey doğruyu söylemeye devam etmek.

— Geçen yıla kadar nereye gittiğini bilmiyorduk. Sonra bürodan biriyle bağlantı kurduk. Para karşılığında bilgi alışverişi yapmak isteyen biri. Bize Damon'ı nereye yerleştirdiklerini söyledi, yeni ismini verdi, her şeyi. Ama o zamana kadar Damon çoktan taşınmıştı.

— Sanırım bu değişim beş yıl kadar önce oldu, değil mi? - Gülüşü küçük ve acı. - Bu doğru. Düğünümüzden bir gün önce. Hay Allah.

Ne diyeceğimi bilemiyorum: - Özür dilerim.

Gözlerini açıyor ve bana sert, nefret dolu bir bakışla bakıyor. O kadar acımasız ki neredeyse bir adım geri atacağım.

Diyor ki: - Ve sen biliyordun. Başından beri, tüm bunları biliyordun.

— Natalie

— Benimle konuşma. Artık benimle konuşmayacaksın.

— Lütfen. Açıklamama izin verin.

Titreyerek ayağa kalkar. Telefonu titreyen elinde tutuyor. - Al ve git.

— Beni dinle, bebeğim.

— *Defolun evimden!*

Bu çılgılık, canımı ne kadar yaktığına bakılırsa bir mermi bile olabilir. Orada çaresizce durup başımı sallıyorum.

Zor nefes alıyor, her yeri titriyor, diyor ki: - Beni öldürmen gerekiyordu, değil mi? Max bu yüzden ona ihanet ettiğini söyledi. Buraya gelip David'in parayı nereye sakladığını ya da nereye gittiğini bilip bilmediğini öğrenecek, sonra da tıpkı Viktor gibi beni öldürecektin. Ama onun yerine.

Gülüyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü ses.

— Bunun yerine, işleri farklı şekilde yapmaya karar verdiniz. Önce biraz eğlenmeye karar verdin. Bu yüzden beni becerdin. Beni kendine aşık ettin. Bana bir yüzük verdin ve milyonlarca güzel yalan söyledin.

Kesin bir dille söylüyorum: - Hayır, Natalie. *Hayır, Natalie. Hayır.*

— Ne zaman bana onun hakkında sorular sormaya başlayacaktın? Konuşmanın içine ince bir şekilde mi sokacaktın?

Sesim daha da yükseliyor. - Yalan söylemedim. Bu gerçek. Sana aşık oldum.

Acı içinde bana bakıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. - Doğru.

Tıpkı David'in yaptığı gibi. Şimdi evimden defol, Kazimir.

Vaftiz adımı bir lanet gibi söylüyor.

Midem çalkalanıyor, kanım kaynıyor ve acıdan zor nefes alıyor olsam da sesimi sabit tutuyorum ve bakışlarını tutuyorum. - Gitmemi istemiyorsun. Beni seviyorsun. Sen benimsin.

Nefes alışınız alçak, kırık bir hıçkırık. - Sen hastasın! Bana ne yaptığına bir bak! *Bak! Bak!*

Yüzünü işaret ediyor. Artık beyaz yerine kırmızı. Gözleri vahşi. Boynundaki damarlar dışarı fırlıyor. Yüz ifadesi, yanan bir binanın yerle bir olmasına eşdeğer.

— Bunu telafi edebilirim.

— Cehenneme kadar yolun var! Max ailemi tehdit etti! *Ailemi,*
Kage! Ya şimdi orada biri varsa? Ya başka bir Viktor

Scottsdale biz konuşurken ailemin kapısını mı çalıyor?

— Hayır. Viktor da benim gibi yalnız çalışırdı. Önce buraya gelmeyi, sonra da oraya gitmeyi planlamış olmalı.

Bana inanamayarak bakıyor. - Gerçekten bunun beni daha iyi hissettireceğini düşünüyorsun, değil mi?

Cevap vermediğimde kaçıyor.

Oturma odasından çıkıp mutfığa, arka kapıya doğru koşuyor. Oraya varamadan onu yakalıyorum ve kaçmaya çalışırken onu göğsümde sıkıca tutarak kendime doğru çekiyorum.

— Bırakın beni!

— Bir dakika durun! Beni dinle!

— Siktir!

— Seni seviyorum! Öyle demek istemedim.

— Hiçbir şey demek istemedin, seni yalancı orospu çocuğu!

Kollarımda kıvranıyor, beni itiyor, serbest kalmak için çaresizce çırpınıyor.

Gitmesine izin vermeyeceğim.

Onun yerine ben öperim.

Ağzını bana açmayı reddediyor, başını başka yöne çeviriyor. Elimi saçlarına koyup başını tutuyorum, sonra onu tekrar öpüyorum.

Bu sefer dilimi ağzına sokmama izin veriyor. Burunlarımızdan sertçe nefes alırken, bedenlerimiz birbirine sıkıca bastırılmışken onu tatmama, ona sarılmama izin veriyor.

Sonra silahımın soğuk namlusunun şakağıma dayandığını hissediyorum.

Belimin arkasından çekti ve kafatasıma yerleştirdi.

Cesur ve zeki kızıma karşı bir anlık hayranlık duyuyorum, ama bu hemen umutsuzluk tarafından yutuluyor.

— "Uzaklaş," diyor usulca ağızıma karşı.

Gözlerimi açtığında, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. İçinde sıcaklıktan, sevgiden ya da merhametten eser kalmadığını açıkça görebiliyorum.

Ruhum kül oldu. İçimde hiçbir şey yok. Ben çürüyen, boş bir kabuğum.

Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküp başımı eğiyorum. - Yap o zaman. Sensiz ben zaten ölüyüm.

Uzun, gergin bir sessizlik olur. Sonra sertçe fısıldar: - Yapmalıyım.

Silahın namlusunu başımın tepesine dayadı.

Ama sesindeki bir şey göğsümde küçük bir umut kıvılcımı yakıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, taptığım ve az önce yok ettiğim bu kadına.

Parmağı tetikte, silahı alnımdan bir santim uzağı doğrulttuğunda gözlerinin içine bakıyorum.

— Seni seviyorum. Bu yalan değıl. Seni her şeyden çok seviyorum. Bir sonraki nefesimden daha çok. Beni affetmen için her şeyimi veririm, buna hayatım da dahil.

Silah kaşlarımlarım arasında olacak şekilde öne doğru eğildim.

Ellerimi kaldırıp kalçalarına koyuyorum.

Sesimde kalbim, diyorum ki: - Acını dindirecekse öldür beni aşkım. Eğer sana biraz huzur verecekse, tetiğı çek ve öldür beni.

Yutkunuyor. Elleri titriyor. Dudaklarını nemlendiriyor. Boştaki eliyle öfkeyle sulu gözlerini siler.

Nefes nefese geçen uzun bir anın ardından derin bir nefes veriyor ve silahını yanına indiriyor.

İnleyerek kollarımı beline doladım ve yüzümü karnına gömdüm. İç çekene kadar onu sıkıca tutuyorum.

— Dizlerinin üstüne çök, gangster. Seninle bu şekilde uğraşamam.

Yüzünü ellerimin arasına almaya çalıştığımda, başını sallayarak **g e r i ç e k i l i y o r .** Silahımı uzattı.

— Sadece şu lanet şeyi al, tamam mı?

Silahı kot pantolonumun kemerinin altına, sırtımın alt kısmına sokuyorum, sonra tekrar uzanıyorum. Ama yine geri çekiliyor, bana sırtını dönüyor ve kollarını vücuduna sarıyor. Lavaboya doğru yürüyor ve ona yaslanıp aşağıya bakıyor.

Çok kısık bir sesle şöyle diyor: - şimdi ne olacak?

Gitmem için bağırmadığım için duyduğum rahatlama o kadar büyük ki neredeyse tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum. - Viktor'u arabaya bindirdim ama yapmam gereken... - Onu daha fazla travmatize etmek istemediğim için tereddüt ediyorum.

Diıyor ki: - Cesetten kurtulun. Anlıyorum. Devam et.

İyileşeceğini bilmeliydim, Valkyrie kraliçem.

— Bir saat içinde dönerim.

Başını çeviriyor, omzunun üzerinden konuşuyor. - Onu nereye götürüyorsun?

— Göl.

Duraksıyor. - Beni oraya mı götürürdün? Eğer bana aşık olmasaydın, yani.

Lanet olsun.

— Artık yalan yok gangster," diyor yumuşak bir sesle.

Çıkarmam biraz zaman alacak. - Evet.

Başını çeviriyor. Lavabonun üzerindeki kapalı perdelere bakarak şöyle diyor:

— Dürüst olduğun için teşekkür ederim.

Fuck and Die'a benziyor ama tartışacak vaktimiz yok.

— Ben yokken kapıya ya da telefona cevap verme. Dışarı çıkma.

Geri döndüğümde, kalanını temizleyeceğim. Sonra bir plan yaparız.

— Bir plan mı?

— Viktor gelmediğinde, Max başka birini gönderecek.

— Anlıyorum. Bir plan. Mantıklı.

Garip bir şekilde sakın, özellikle de birkaç dakika önce ne kadar histerik olduğunu düşünürsek. Şok geçiriyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, kalbim ağrıyor. - Bebeğim...

— Sadece git, Kage. İşlem için bir dakikaya ihtiyacım var. Döndüğünde konuşuruz. Söz veriyorum.

Ona sarılmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Aramızdaki bu korkunç mesafenin bitmesini istiyorum. Ama şimdilik, ateşkes için minnettarım.

Şu anda kendi kanımla dolu bir havuzda yatıyor olabilirdim. Ve hızlı hareket etmeliyim, çünkü zaman geçiyor.

Başka bir şey söylemeden gidiyorum.

Bir saat sonra döndüğümde evi darmadağındı ve gitmişti.

Nat

Kapı Kage'nin arkasından kapanır kapanmaz odama koşuyorum, gardıroba koşuyorum ve nişan albümümü en üst raftan indiriyorum.

Deri kapağı açtığımda David'in mektubu uçarak ayaklarımın dibine düşüyor. Bankadan ayrıldığım gün buraya saklamıştım.

Albümü bir kenara atıp mektubu elime alıyorum ve hızla okuyorum. Ellerim o kadar titriyor ki kâğıt da titriyor.

Sonunda kasadan çıkan bu garip mektup anlam kazandı. İçinde bir ipucu var.

Daha önce kaçırmıştım çünkü doğru referans çerçevesine sahip değildim. Olaya aynı gözle bakmıyordum. Ama şimdi ne bildiğimi biliyorum, mantık mükemmel.

David bana kasadan bahsetmedi çünkü bu bir sırdı. Sadece benim için olan bir sır. Bana bunun özel bir şey olduğunu söylemenin yolu anahtarı postayla göndermekti.

Eğer eskiyen posta kutusuna sıkışmasaydı, o ortadan kaybolduktan birkaç gün sonra anahtarı almış olacaktım. Belki de evlenmemiz gereken gün bile. Ve o zaman almış olsaydım, polise gösterirdim. Hiç şüphesiz. Onlar da kasanın izini sürer ve bankaya açtırlardı.

Ve tıpkı açtığımda olduğu gibi, içinde sadece bir aşk mektubu vardı.

Para değil. İşaretsiz tahviller. Şüpheli bir şey yok, Sadece bir harf.

Polis bunun bir ık m a z s o k a k olduğunu düşünebilirdi. Ama benim daha iyi bilmem gerekirdi.

Şu anda tekrar okumak için yanıp tutuştuğum o satır yüzünden, bana her şeyi anlatacağını düşünüyorum.

Nat,

Seni seviyorum. Öncelikle ve her zaman bunu unutma. Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey sensin ve Tanrı'ya her gün senin ve değerli gülüşün için şükrediyorum.

Mırıldanıyorum: - Yalancı aptal adamlar. - Bir sonraki paragrafa geçiyorum.

Bir keresinde bana kendinizi hep sanatın içinde bulunduğunuzu söylemişsiniz. Ne zaman kendinizi kaybetmeniz, kendinizi resimlerinizde bulunduğunuzu söylemişsiniz.

Benim güzel Natalie'm, umarım beni de orada bulursun.

— Beni resimlerinde bul," diyorum yavaşça.

Tenime bir ürperti düşüyor. Başımı kaldırıp odanın içinde, duvarlarda asılı duran sanat eserlerine bakıyorum.

Duvarlarda asılı olan tüm *resimlerime* bakıyorum.

David'le düğünümüzden bir hafta önce yatakta otururken izlediğimiz filmi hatırlıyorum.

Trafik adında bir suç dramasıydı. Hepsi yasadışı uyuşturucu ticaretiyle ilgili, birbirine bağlı birkaç farklı hikaye vardı. Bir yargıcın uyuşturucu bağımlısı bir kızı vardır. İki DEA ajanı bir muhbiri koruyor.

Bir uyuşturucu kralının karısı, adam hapse girdiğinde işine devam eder.

Catherine Zeta-Jones uyuşturucu kralının karısı rolünü oynadı. Elbette inanılmazdı. Ama kocasını ziyaret ettiği bir sahne vardı.

hapishanede, hükümetin tüm banka hesaplarına el koyması nedeniyle kendisinin ve çocuklarının hiç parası olmadığından şikayet ediyor.

Kocası, gardiyanların izlediğini ve söyledikleri her kelimenin kaydedildiğini bildiği için soğukkanlılığını koruyarak şöyle sıradan bir şey söyler: - Belki birkaç şey satarız. Bir sürü pahalı şeyimiz var.

- Önemli bir duraklama. - Resimlere bak.

Sonra ona *bakar*.

Bir uyuşturucu kralının karısı olarak, bu bakışın ne anlama geldiğini biliyor. Ve bu lanet tabloları satmak anlamına gelmiyor.

Bu yüzden evdeki tüm sanat eserlerini araştırır ve çerçevelerin içine gizlenmiş, kocasının yasadışı paranın çoğunu park ettiği düzinelerce gizli offshore banka hesabının ayrıntılarını içeren mikrofilmler bulur.

Filmin bu noktasında David bana döndü ve şöyle dedi: - Zekice bir fikir. Sence de öyle değil mi?

Cevabımı hatırlamıyorum ama bana uyuşturucu kralının karısına baktığı gibi baktığını hatırlıyorum.

Fısılda: - Tanrım, David. Bu çok abartılıydı.

Sonra oda oda dolaşıp duvarlardan tabloları söküyorum. Çerçeveleri önden ve arkadan inceliyorum. Tuvalleri önden ve arkadan inceliyorum. Şilteleri, montaj plakalarını, destek plakalarını inceliyorum. Çılgınca, düzinelerce ve düzinelerce sanat eserini yırtıyorum.

Hiçbir şey bulamıyorum.

Kırk beş dakika sonra çaresizdim.

Kage her an gelebilir ve ne yaptığımı açıklamak zorunda kalabilirim. Bu yüzden gizli hazine aramak yerine eski moda bir sinir krizi geçiriyormuşum gibi görünene kadar etrafta dolaşıp sandalyeleri tekmeliyor ve lambaları kırıyorum.

Aklımı kaybettiğimde odanın ortasında durup etrafımdaki enkaza bakıyor ve neyi kaçırdığımı merak ediyorum.

Sonra bakışlarım şöminenin üzerindeki tabloya takılıyor. Önce oradan başlamalıydım.

Bu resim David'in birinci yaş günü için bir hediye olarak yapıldı. Tahoe Gölü'ne bakan bir dağ çayırında Chickadee Ridge adı verilen bu özel noktayı çok severdi. Kışın ve ilkbaharda oraya bir avuç kuş yemi ile gidebilirsiniz ve kuşlar uçup beslenmek için uzattığınız elinize tünerler. Burası güzel ve büyümlü bir yerdir ve bu resim de onun sessiz ihtişamını yansıtmaktadır.

Birlikteyken çizdiğim tüm manzaralar arasında bu David'in en sevdiğiydi.

Resme diyorum ki: - Seni plancı bok parçası. Bir eş. *Ve* çocuklar.

Ve neredeyse onunla evleniyordum.

Şimdi keşke düşündüğüm gibi dağın yamacından düşüp kafasını yere çarpmış olsaydı diyorum.

Yakında bunu çözmek için yoğun bir terapiye ihtiyacım olacağını biliyorum. Muhtemelen çok fazla. Muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca. Ama şu anda garip bir Neverland'deyim. Dünya -gerçek olan- yok.

David'i bulmak - Damon - benim tek gerçekliğim oldu.

Tabloyu duvardan alıp yüz üstü yere koyuyorum. Ahşap destek tahtasını çıkarıyorum, çerçeveyi ve tuvalin arkasını ortaya çıkarıyorum...

Ve alt kenarda David'in el yazısıyla karalanmış tek kelime.

Panama.

Artık yazmak zorunda değildi. Sadece bununla nereye gideceğimi bildiğimi biliyordu.

Bir anta hazırladım, ailemi aradım ve benden haber alana kadar bir arkadaşım da kalmaları için ikna ettim ve Mojo'yu Sloane'a bıraktım.

Bana nereye gittiğimi sorduğunda ona gerçeğ i söyledim: balayına.

Taksiyle havaalanına gittim ve birinci sınıf bir bilet aldım.

Kage'in benim için açtığı güven hesabı çok işime yarayacak.

OceanofPDF.com

Nat

Panama'daki Villa Camilla Hotel, Pasifik kıyısındaki Azuero Yarımadası'nda gümüş bir kumsal ile tropikal bir orman arasında yer almaktadır. Sadece yedi odası bulunan otel, küçük ama muhteşem güzellikte bir otel.

Oraya vardığımda hava öğleden sonra erken saatlerde, doksan derece ve bunaltıcı derecede nemli. Botlarım, boğazlı kazağım ve ağır kışlık montumla soluyorum.

Çekici kapıcı beni dostça bir gülümsemeyle karşılıyor. - Villa Camilla'ya hoş geldiniz, senyorita. Kayıt mı yaptırıyorsunuz?

Ter içinde, LAX aktarmalı on iki saatlik uçuşun yorgunluğuyla, seyahat çantamı kırmızı İspanyol fayanslarının üzerine bırakıyor ve bizi ayıran oymalı maun tezgahın kenarına yaslanıyorum. - Hâlâ emin değilim.

— Tesisi veya odalardan birini gezmek ister misiniz?

Her ikisi de deniz manzaralı iki güzel süitimiz mevcuttur.

— Aslında, bana bir mesajınız var mı diye merak ediyordum.

— Kesinlikle kontrol edebilirim. Mesajı bırakan misafirin adı nedir?

— David Smith. Ama o misafir değil.

Kaşlarını kaldırıyor.

— Karışık bir durum. Buraya balayımız için gelecektik ama... düğün olmadı.

Kapıcı endişeli bir O şeklinde kaşlarını çatar. - Bunu duyduğuma üzüldüm.

— Bu iyi bir şeydi. Zaten evli olduğu ortaya

çıktı. Göz kırıyor. - *Díos* ^{*miol8*}.

— Aptal. Her neyse, eminim buraya benim için bir mesaj bırakmıştır. Benim adım Natalie Peterson. Kontrol edebilir misiniz?

— Tabii ki. - Klavyede yazmaya başlar. - Mesajı ne zaman bırakmış olabilir?

— Bu beş yıl kadar önceydi. Parmakları sabit duruyor. Bana bakıyor.

— Biliyorum. Bu uzun bir hikaye.

Yüzündeki ifadenin meraktan mı yoksa güvenliği aramak üzere olduğundan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Her iki durumda da tekrar yazmaya başlıyor ve başını sallıyor.

— Natalie Peterson için sistemde bir şey yok.

Lanet olsun. - Mesajları sakladığın fiziksel bir yer falan var mı? Posta kutusu? Arşiv?

— Hayır. Her şey bilgisayara giriyor. Açıldığımızdan beri düzenimiz bu.

Başımı ellerimin arasına aldım ve inledim.

Bunca yolu bir hiç için geldim. Neden önce ben aramadım? Şimdi ne yapacağım ben?

Sonra bir ampul yanıyor. Cep telefonumu elime alıyorum, Kage'den gelen tüm cevapsız mesajları ve sesli posta bildirimlerini görmezden geliyorum ve bir isim aramak için web tarayıcısını kullanıyorum. Sonra endişeyle tezgâhın üzerine eğildim.

— Helena Ayala ismini dene.

Kapıcının çok anlamlı kaşları var. Şu anda, masasının önündeki çılgın kadın yüzünden kişisel güvenliği konusunda endişelenmeye başladığını ifade ediyorlar.

Gülümsememi mümkün olduğunca mantıklı göstermeye çalışıyorum. - Bu bir şakaydı.

Aslında, filmde tutuklanan uyuşturucu kralının karısının adydı *Trafik*, ama bunu ona söylemeyeceğim.

Bir anlık tereddüitten sonra kapıcı tekrar yazmaya başlar. Sonra yüzündeki endişenin yerini bir rahatlama ifadesi alır.

— Evet. İşte burada.

Neredeyse bağıracaktım, *Vay anasını!* Ama kendimi durduruyorum. - Ne yazıyor?

Omzunu kaldırıyor. - Sadece bir adres. - Küçük bir kağıda hızlıca karalıyor, kağıdı yırtıyor ve bana uzatıyor.

— Bu yakın mı?

— Yaklaşık dokuz saatlik bir yolculuk.

Gözlerim büyüdüğünde çabucak ekliyor: - Ya da uçakta bir saat.

Tahoe'dan buraya kadar olan yolculuğun her kilometresini ağrıyan kemiklerimde hissederek gözlerimi kapatıyor ve nefes veriyorum. - TAMAM. Teşekkür ederim. Sanırım havaalanına geri dönüyorum.

— Ayrıca bir feribot yolculuğu da olacaktır.

Gözlerimi açıp ona baktığımda, geriye doğru tek bir adım atıyor.

Deliliğim ortaya çıkıyor olmalı.

— Burası bir ada, senyorita.

Yavaşça tekrar ediyorum, "Bir ada.

— Taksi çağırayım mı?

Telefona cevap vermeye başladı bile. Zavallı çocuk benden kurtulmak için sabırsızlanıyor.

Çantamı yerden alıyorum, cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. - Evet, lütfen. Ve teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz.

Ona merhamet ettim ve dışarıda taksiyi bekledim.

Anlaşılan kapıcı ya feribot hakkında yanlış bilgilendirilmişti ya da onu çıldırttığım için misilleme olarak benimle dalga geçiyordu, çünkü Panama City'den varış noktama direkt uçuş vardı. Bocas del Toro'daki Isla Colón adlı küçük zümrüt yeşili adada uçaktan indiğimde akşamüstü olmuştu ve yorgunluk, açlık ve stresten sayıklıyordum.

Ellerim titriyor. Göz kapaklarım seğiriyor. Karnım ağrıyor. Dahası, halüsinasyon görüyorum, çünkü başsız Viktor her direğin ve palmye ağacının arkasında saklanıyor, kesik şahdamarı yoldan geçenlerin üzerine kan sıçratıyor.

Bir taksi çağırıyorum ve şoföre otel konsiyerjinin bana verdiği adresi söylüyorum, başka bir çılgın kovalamacaya gönderilmemeyi umuyorum.

Eğer gideceğim adreste beni bekleyen bir banka ve kiralık kasa varsa, tüm bu saçmalığın canı cehenneme deyip doğruca Andorra'ya uçup on milyon dolarımı alacağım.

Tek bekar erkeklerin penguenler olduğu Antarktika'da yaşayacağım.

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum ve David'i gördüğümde ne diyeceğimi merak ediyorum.

Bu koşullar altında ne uygun olabilir?

Merhaba! Uzun zaman oldu, seni aptal! Son zamanlarda hiç kadın terk ettin mi?

Ya da - Seni görmek güzel, seni orospu çocuğu! Son beş cehennem yılı için teşekkürler!

Ya da... Geber, seni piç!

Ya da belki de basit tutmalı ve sadece şunu söylemeliyim: Sürpriz!

Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Ayrıca ateşe atıp çekiçle söndürmek için de sabırsızlanıyorum.

Hangi duyguyu daha çok hissettiğimi bilmiyorum ama hepsi bir arada midemde korkunç bir düğüm oluşturuyor ve bir sepet zehirli yılan gibi kıvranıyor.

En kötüsü, Kage'nin düşünceleri zihnimde sabit kalıyor, onları geri ittiğimde bile kalmakta ısrar ediyor.

Her zaman aşk ve nefretin çok farklı iki şey olduğunu düşünürdüm, ama şimdi ayrılmaz bir ikili oldular.

Beni tamamen çökmekten alıkoyanın sadece şok ve adrenalin olduğunu biliyorum.

Kalbimin tamamen kırılmasını engelliyor. Acıdan gözlerimin yaşarmasını engelliyor.

Aşık olan ve onları öldürmek için gönderilen suikastçı tarafından ihanete uğrayan kadınlar için bir destek grubu kurardım, ama tek üye ben olurum.

Bana yardım et. Delirmek üzereyim.

Taksi durdu. Uyuyakalmış olmalıyım, ama şimdi tamamen uyanığım, pencereden dışarı bakıyorum, tepesinde aslanlar oyulmuş iki uzun taş sütunla çevrili büyük bir demir kapı.

Kapının arkasında, dolambaçlı bir çakıl yol üzerinde, Güney Denizi'nin kristal maviliğine bakan bir tepenin üzerine tünemiş bir ev var.

Karayıpler.

Hayır. Ev yanlış kelime. Bu
bir saray.

Batan güneşin altında bembeyaz parıldayan arazi, birkaç hektarlık bakımlı bahçeler üzerinde uzanmaktadır. Katmanlı taş fiskiyeler havuzlara akıyor. Kırmızı begonviller mermer korkulukların üzerinde çağılıyor. Bir tavus kuşu, tüylerini görkemli bir şekilde açarak geçip gidiyor.

Ve tüm bunların ortasında, ana binanın ana girişinde, iki büyük koyu meşe kapı açık.

Aralarındaki boşlukta bir adam duruyor.

Taksiden indiğimde kapıdan çıkıyor ve uzun çakıllı yol boyunca yürümeye başlıyor.

Uzun boylu, ince yapılı ve bronz tenli. Koyu renk saçlarının uçları güneşten açılmış. Kolları kıvrılmış pantolonunun dışında beyaz bir elbise gömleği, bir çift haki şort ve parmak arası terlik giyerek yaklaşıyor.

Bunu yaparken, dünyanın herhangi bir yerinde tanıyabileceğim keskin kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Ve şu anda yapabileceğimi ya da söyleyebileceğimi düşündüğüm onca şey, haykırmak istediğim onca küfür ve savurmak istediğim onca hakaret arasında kendimi gerçekten yaparken görebildiğim tek şey dizlerimin üzerine çöküp nefes almak için mücadele etmek.

Dizlerim çakıllara değdiğinde David koşmaya başlıyor.

Kage

Natalie'nin yıkılmış odasının enkazı arasında durup düşünüyorum.

Telefonuna cevap vermiyor.

El çantası ve arabası gitmiş.

Köpek de gitmiş.

İlk aklıma gelen Sloane'a gittiği oldu ama Nat oraya gittiğimi biliyordu. Benden kaçmak isteseydi başka bir yere giderdi.

Ailesine koştüğundan şüpheliyim ama bu da bir olasılık. Eminim işten arkadaşları da vardır ya da belki sakinleşmek için bir otele gitmiştir.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu

var. Cep telefonumu çıkarıp

GPS'i açıyorum.

- Havaalanı," diye mırıldanıyorum, ekrandaki küçük kırmızı noktaya bakarak.

Hay sikeyim.

Umarım o uçağa binmeden önce oraya varabilirim, ama çok geç olsa bile, ona verdiğim cep telefonundaki konumlandırma sinyali bana son varış noktasını gösterecek.

Bu arada, maksimum güvenli bir hapisanede bir mahkûmu öldürmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bana neye mal olursa olsun, bedeli kendi kanım bile olsa, Max düşüyor.

Kimse benim kızımı tehdit edemez.

Nat

Uyandığımda, alnımda soğuk bir havluyla deri bir kanepede sırtüstü yatıyorum. Biraz zaman geçmiş, çünkü güneş batmış ve dışarıda cırcır böcekleri ötüyor.

Oda geniş ve havadar, tropikal Bali tarzında dekore edilmiş. Cilalı koyu renkli ahşap zemin parıldıyor. Eğrelti otları, orkideler ve palmiye ağaçları, oyma tik masaların ve gülümseyen taş Buda'ların yanında yer alıyor. Gıcır gıcır beyaz keten perdeler, bir çift açık Fransız kapısından gelen esintiyle sallanıyor. Tuzlu havayı kokluyorum ve uzaklarda bir yerlerde ağlayan martıların sesini duyuyorum ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

David karşımdaki koltukta oturmuş beni izliyor.

Bronzlaşmış bacakları çapraz. Ayakları çıplak. Bakışları göz kırpmayan bir yoğunlukla bana sabitlenmiş.

Aniden oturduğumda havlu kucağıma düşüyor ve oda dönmeye başlıyor.

- Sıcaktan bitkin düşmüşsün," diyor sakince.

Onun sesi. Son beş yıldır rüyalarım ve güzel anılarımda pek çok kez duyduğum o alçak, zengin ses... işte burada.

Benim için hiçbir şey yapmıyor.

Kare şeklinde ahşap bir sehpa bizi ayırıyor. Üzerinde hayatından parçalar var: seyahat kitapları, güzel deniz kabuklarıyla dolu cam bir kase, uzanmış bir çıplak heykelinin küçük bir bronz heykeli.

O heykelle onu yenme ihtiyacıyla dolup taşıyorum.

Bakışlarını karşılıyorum ve kafatasını kırmamaya çalışarak birkaç sessiz dakikayı sadece ona bakarak geçiriyorum. İyi görünüyordu. Sağlıklı ve iyi dinlenmiş. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi.

Tek bacaklı bir köpeğin yalancı, hilekar, entrikacı oğlu.

— Ya da belki de sen bir ada cennetinde krallar gibi yaşarken benim senin ölümünün yasını tutarak geçirdiğim beş yıl beni etkiliyordur.

Gözlerini kırıştırıyor, yavaşça, sanki özümsüyormuş gibi. Küçük bir gülümseme dudaklarını büküyor.

— O ölümcül espri anlayışını özlemişim, [tulip19](#).

— Bana bir daha soyadıyla hitap edersen o kabukları kışına sokarım.

Birbirimize bakıyoruz. Sonunda hareket ediyor, bacaklarını açıyor ve öne doğru oturarak kollarını kalçalarına dayıyor. Delici bakışlarıyla beni sabitliyor.

— Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?

Bunu nazikçe söylüyor, bir suçlama olarak değil, ama kulağa öyle geliyor. Sanki *başarısız olduğumu* düşünüyormuş gibi.

— Bilmiyorum. Öldüğünü sandığım için olabilir.

— Sana anahtarı gönderdim.

— O aptal anahtar posta kutunuza sıkışmış. Thornwood'un sahibi tadilat sırasında bulduktan sonra yeni aldım.

Dudakları açılıyor. Sonra gözlerini kapatır ve nefes verir.

— Evet. Harika plan, David. Ne daha iyi olurdu biliyor musun? *Bir telefon görüşmesi.*

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. - Seninle doğrudan iletişime geçme riskini alamazdım. Polis her yerde seni arıyordu.

Aylardır.

— Tamam, bu ilk birkaç ayı kapsıyor. Peki ya ondan sonraki dört buçuk yıl?

Şimdi bana baktığında, bakışları sanki daha önce hiç tanışmadığı biriymişim gibi değerlendiriyor.

Yavaşça söylüyor: - Değişmişsin.

— Evet. Artık kolay yutulabilir olması konusunda endişelenmiyorum. Boğulabilirsin.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra şöyle der: - Neden bana bu kadar kırgınsın?

Onun bu kadar aptal olduğunu hatırlamıyorum.

— Vay canına, nereden başlasam? Oh, işte iyi bir yer: ortadan kayboldun. Bir gün. Gün. Önce. Bir. Gün. Bir Gün. *Düğünümüzden.*

Aniden ayağa kalkar ve ellerini şortunun ceplerine sokmuş, omuzları gergin bir şekilde odayı geçer. Açık Fransız kapılarından denize doğru bakarak şöyle der: - Ben sandığın gibi bir adam değilim, Lale. Sana uzun zamandır söylemedim.

— Bu konuda güncelim David. Lale konusunda da beni zorlama. Deniz kabukları hakkında söylediklerimde ciddiye dim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Sonra sol elime baktı.

— Senin de bana söylemediğin bir şey var, değil mi?

Kage'nin söz yüzüğünü başparmağımla çeviriyorum. Birden sanki derimi yakacak ve kemiklerimi kavuracakmış gibi sıcak geliyor.

Sessiz kaldığımda diyor ki: - Bir Rus aşk düğümü gördüğümde anlarım, Natalie.

— Eminim biliyorsundur. Claudia'ya bir tane verdin mi?

Gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Hemen ardından bir alarm geliyor.

Fransız kapılarından dönüp bana doğru yürüyor, yüz ifadesi endişeli ve ses tonu yükseliyor. - Claudia'yı nereden biliyorsun? Seninle kim konuşuyor?

— Ne, inkar yok mu? Hazırda iyi bir hikâyen olmaması senin yapacağın bir şey değil.

Alaycılığımı görmezden geliyor. - O her kimse, ona güvenemezsin. Benim hakkımda bilgi edinmek için sana yaklaşmaya çalışıyor.

Yüksek sesle araya giriyorum: - Biliyorum. Ben de orada sıkışıp kaldım. Son birkaç gündür her dakika gülüyorum, size söyleyeyim.

Önümde çömeliyor, nemli ellerimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

— Seninle kimin iletişime geçtiğini söyle. Neler olduğunu anlat. Buraya nasıl geldiğini, her şeyi anlat.

Başparmaklarımın güzel, keskin bir darbesiyle gözlerini oymak üzere olduğumu görebiliyor olmalı, çünkü usulca ekliyor: - Lütfen.

Şimdi bu kadar yakinken kokusunu alabiliyorum. Baharat ve sandal ağacının o eski, sarhoş edici karışımı. Tatlı ve kremsi, yumuşak ve sıcak, bir sirenin şarkısı gibi burnuma ulaşıyor.

Eskiden bu kokuyu nasıl da severdim. Ne kadar rahatlatıcı olurdu.

Vurgu - *kullanılır*.

Sesinin, kokusunun ve ısrarlı bakışlarının artık beni etkileme gücüne sahip olmamasına şaşırarak ya da incinmek yerine, inanılmaz derecede rahatlardım.

Artık ona aşık olmadığım için onu cehenneme göndermek çok daha kolay olacak.

Kage'in yakışıklı yüzünün görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.
Gözümü kırptığımda kayboluyor.

— Önce sen, sevgilim. Düğünümüzün arifesinde veda bile etmeden beni neden terk ettiğini söyle. Korktun mu? Yoksa kafanı çarptın ve zaten evli olduğunu mu fark ettin?

Derin bir nefes alıyor ve sonra bırakıyor, başını iç içe geçmiş ellerimizin üzerine eğiyor. Benimkinin aksine onun alnı soğuk ve kuru.

Mırıldanıyor: - Seni asla incitmek istemedim. Özür dilerim, Natalie.

— Mükemmel. İyi kısıma geç.

Derin bir nefes veriyor, ellerimin her birinin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor ve onları bırakıp yukarı doğru hareket ediyor. Benimkinin karşısındaki kanepeye dönüyor ve oturuyor.

— Mafyaya bulaştığımı bildiğinizi varsayıyorum.

— Evet.

— New York sendikasında muhasebeciydim. Doğrudan patrona rapor veriyordum.

— Maxim Mogdonovich.

David de aynı fikirde. - Bir ofis işiydi. Ellerimi kirletmedim. Kimseyi incitmedim.

— Aferin sana. Konuşmaya devam et.

Bir süre çenesini sıkamak için duraklıyor. Yeni otoriter *halimden* hoşlanmıyor.

— Beni üniversiteden mezun olur olmaz gülünç bir maaş teklifiyle işe aldılar. Yirmi iki yaşındayken bu kadar paraya karşı koymam mümkün değildi. Ben de işi kabul ettim. Kendime yanlış bir şey yapmadığımı söyledim. İnsanlara zarar vermiyordum. Ama onlar için neredeyse on yıl çalıştıktan sonra fikrimi değiştirdim. Bir damla bile kan dökmemiş olsam da onların şiddetine ortak olmuştum. Benim

beceriler onların gelişmesine yardımcı oldu. Ben de gitmek istediğime karar verdim. Kalıcı olarak.

Samimi görünüyor, ama bu adam başarılı bir yalancı. Onunla yıllarca yattım ve söylediği kişi olmadığına dair en ufak bir fikrim bile olmadı.

Devam etmesini işaret ediyorum.

— Bratva'dan çıkmanın bir yolu olmaması dışında. İstifanı verip öylece çekip gidemezsin. Dikkatli bir plan yapmak zorundaydım ve yaptım da.

— Yani Mogdonovich'i hükümete teslim ettiniz.

— Evet. Seni sonsuza dek hapse atmalarına yetecek kadar suçtan içeri atmaları için gereken her şeyi onlara verdim. Karşılığında bana yeni bir kimlik verdiler, yerimi değiştirdiler ve varlığımı kayıtlardan sildiler. Bunlar kendi başıma yapamayacağım şeylerdi.

Ona bakıyorum, çok donuk ve çalışkan. Bir Kage'den çok farklı.

Düşünmeyi bırak Kage!

— Peki ya karın David? Peki ya çocukların?

Yüz ifadesi sertleşiyor. Bir an için, bir muhasebeciden çok bir gangstere benziyor.

— Claudia benden nefret ederdi. Anlaşmalı bir evlilikti. Max'in ittifak kurmak istediği İtalyan ailelerden birinden geliyordu. Sadakatini kanıtlamak için insanları hep bu tür anlaşmalara zorlardı. Beni sürekli aldatırdı. Alenen. O çocukların benden olduğunu bile sanmıyorum. Kılıklı Sicilyalı korumana çok benziyorlardı.

Kage'in bana benimle evlenemeyeceğini çünkü Max'in bu da dahil olmak üzere tüm hayatını kontrol ettiğini söylediğini düşünüyorum ve David'le empati kuruyorum.

Sonra o ortadan kaybolduktan sonra kendimi öldürmek istediğim onca zamanı düşünüyorum ve empati duygusu bir duman bulutuna dönüşüyor.

— Bana anlatabilirdin. Bütün bunları bana anlatabilirdin.

Kahverengi gözleri duygularla parlıyor. Başını yavaşça sallıyor. - Yapmalıydım ama seni çok sevdim. Gerçeği öğrenirsen beni terk etmen riskini almak istemedim.

Her zaman riskten kaçınmıştır. Yine başım dönüyor, başka tarafa bakıyorum.

— Sonra beni terk ettin. Bana yürüyüşe çıkacağını söyledin ve bir daha geri dönmedin.

Onunla tekrar göz teması kurma ve fısıldama isteğini buluyorum: - Kalbimi binlerce şekilde kırdın ve beni bir zombi gibi terk ettin. Beni ölüme terk ettin. Benim için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Sana ne olduğunu bilmemek? Bunca zaman... Hayatıma devam edememek?

Kanepeden atlayıp beni kollarına almak istediğini söyleyebilirim ama yapmıyor. Onun yerine yüzüğüme bakıyor. Onun yerine yüzüğüme bakıyor.

Sesi boğuklaşıyor. - Sen değişmedin mi?

Sesindeki umut bende bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor.

Asitli bir şekilde söylüyorum: - Düğünümüzden bir gün önce neden gittiğini açıkladığın kısma geri dönelim. Bir süre bunun hakkında konuşalım.

Öne doğru oturur, dirseklerini dizlerine dayar ve yüzünü ellerinin arasına bırakır. İç çekişi büyük, ağır bir hava esintisidir.

— Tanık koruma memurum bana Tahoe Gölü'ndeki konumumun tehlikede olduğuna dair güvenilir bilgiler edindiklerini söyledi. Taşınmam için ısrar ettiler.

tekrar, hemen. Beni serbest bırakmadan önce neredeyse hiç uyarıda bulunmadılar.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri acı d o l u y d u .

— Seninle bir daha asla iletişime geçemeyeceğimi söylediler. Max'in adamları tarafından sonsuza dek gözetim altında tutulacağını söylediler. Beni geri çekmek için seni bir tuzak olarak kullanacaklarmış. Ve eğer tuzağa düşmek gibi bir hata yaparsam, seni bir daha kullanamayacaklarmış. Öldürülürsün. Tetiği kendim de çekebilirdim. Ama ben uzak durduğum sürece, sen hala hayatta olacaktın. Ve düşündüm ki... Anahtarı alacağını, mektubu bulacağını ve aşırı önlemler alman gerektiğini fark edeceğini düşündüm...

— Bu benim çok uzak noktaları birleştirme yeteneğim hakkında büyük bir varsayım.

Yavaşça söylüyor: - Sen her zaman inandığımdan daha zekiysin. İnancım vardı.

Birbirimize bakıyoruz. Birlikte yaşadığımız milyonlarca anı kafamı dolduruyor. Tekrar konuşabilmem için bir an geçmesi gerekiyor.

— Max'ten zimmetine geçirdiğin para ne olacak? Yoksullar gibi yaşadık. Her kuruşu cebe indirdin. Bana plastik poşetleri durulatıp tekrar kullandırırydın, hatırladın mı? Ve şimdi buradasın, bir film yıldızı gibi yaşıyorsun.

— Federaller parayı aldığımı bilmiyordu. Ama gösterişli arabalar ve büyük evler almaya başlasaydım, ne yaptığımı öğrenirlerdi. Ve federal hükümetin paradan daha çok istediği bir şey olmadığını söylediğimde bana inanır. Öyle ya da böyle parayı benden nasıl alacaklarını bulurlardı. Muhtemelen

Eğer itaat etmezsem hapse gönderilecektim. Ve beni Max ile aynı hapishaneye koymalarına izin veremezdim.

Gittikçe kötüleşiyor.

Yüzümü ellerimin arasına alıp derin bir nefes verme sırası bende.

David devam ediyor. - Senden ayrıldıktan sonraki ilk haftayı Alaska, Juneau'da, federallerin Antoni Kowalski adıyla benim için kiraladığı bir dairede geçirdim. Sonra ayrıldım. Beni Panama'da arayacağını biliyordum, ben de buraya geldim. Uzun yoldan. Pan-Amerikan otoyolu boyunca otostop çektim, böylece nereye gittiğime dair hiçbir iz kalmayacaktı. Buraya geldikten sonra Max'in parasını yatırdığım kripto paranın bir kısmını nakde çevirdim ve burayı satın aldım. Sonra bekledim.

Yavaşça nefes almak için bir an duraklıyor. - O zamandan beri bekliyorum.

Kızgın olduğum zamanları daha çok seviyordum. Şimdi yorgun ve depresyondayım.

Ben bir şey söylemeyince nazikçe sordu: - Sana benden kim bahsetti?

Başımı kaldırıyorum ve bir sonraki bölümün kötü olacağını bilerek bakışlarıyla buluşuyorum. - Kazimir Portnov.

David'in yüzü bir anda çarşaf gibi bembeyaz olur.

— Evet, adınızı duyduklarında neredeyse herkesin tepkisi bu oluyor.

— O... o... - David yutkunuyor, gözlerini kırıştırıyor. - Sana zarar verdi mi?

— Fiziksel olarak değil.

— Anlamıyorum.

Bunu yüksek sesle söylemenin kulağa saçma gelmeyecek bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Öyle bir yol yoktu, ben de ona gerçeği söyledim.

— Geçen Eylül'de Tahoe'ya senin hakkında bilgi almak için bana işkence etmeye ve sonra da beni öldürmeye geldi.

David dehşet içinde küçük bir ses çıkarıyor. Sertçe gülümsüyorum.

— Dur bakalım. Daha da kötüleşiyor. İyi bir katil olup beni kafamdan vurmak ve sonra göle atmak yerine, önce beni kendine aşık etmenin eğlenceli olacağını düşündü. Ki öyle de yaptı, piç kurusu.

David'in ağzı açık kaldı. Kusacakmış gibi görünüyor.

— Biliyorum. Ben bir aptalım. Görünüşe göre, çok özel bir tipim var: beni pantolonlarına sokmak için pervasızca yalan söyleyen, ancak beni tutmaya niyeti olmayan gangsterler. Ya da beni hayatta tutmaya. Her neyse, beş ay sonra Mogdonovich, Kage'in beni henüz öldürmediğini keşfetti. Hâlâ öldürmesi gereken koca salakla oynuyor. Kedinin fareyle oynadığı gibi. Hani kediler fareleri bir süre hırpalar, avlanma ve parçalama aşamasının tadını çıkarır, sonra da işe koyulup kafalarını koparır ya? Kage benimleydi. Ama saçmalıyorum - sonra Mogdonovich ölmediğim için sinirleniyor ve Viktor'u gönderiyor.

David boğuk bir ses çıkarır.

— Viktor'u tanıyor musun? Yaşlı mavi gözlü? Çok çekici. En azından beni kendine aşık etmeye çalışmadı. O tamamen iş adamıydı. Ama kafası tüfekle uçurulduğu için şaka ona kaldı.

David dehşet içinde nefesini tuttu. Ben hala konuşuyorum.

— Bu arada parayı ve mektuptaki ipucunu Viktor sayesinde öğrendim. Eğer o ortaya çıkmasaydı, yine de mutlu olurum.

Hayatta olduğunu ve Kage'in beni keman gibi çalacağını bilmeden.

Nefes almak için duruyorum ama alamıyorum. Ciğerlerim donmuş. İşte o zaman yüzümün buruştuğunu ve yanaklarımın ıslandığını fark ediyorum.

Ağlıyorum.

Sonra arkamdan derin bir ses şöyle dedi: - Seninle hiç oynamadım bebeğim. Seni ilk günden beri seviyorum.

Dönüyorum. David ayağa fırladı.

İkimiz de dehşet içinde bir kapı aralığının gölgelerinden çıkan Kage'ye baktık.

Yüz ifadesi taş gibi soğuk, gözlerinde ölümcül bir bakış var ve elinde bir silah tutuyor.

David'i hedef alıyor.

OceanofPDF.com

Nat

Midem bulanıyor. Ellerim titremeye başlıyor. Uzun, korkunç bir an boyunca sessizlik hüküm sürüyor. Kage'e bakıyorum, çok tehlikeli ve yakışıklı ve kalbim yine kırılıyor.

Onu seviyorum.

Ve onu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum, bedenimi yakan ve en tatlı yalanları söyleyen bu adamı.

— Beni nasıl buldun? - Sesimde bir titreme, usulca söylüyorum.

Kage cevap verirken ölümcül bakışlarını David'in üzerinde tutar. - Dünyada benden saklanabileceğin hiçbir yer yok.

David diyor ki: - İnsanları bulmakta her zaman iyiydin, Kazimir. Sanırım hala uçuş kayıtlarına ve yolcu listelerine erişmen için rüşvet verebileceğin federallerle bağlantıların var?

Sarsılmış görünüyor ama cesur olmaya çalışıyor. Kage bunu görmezden geliyor ve hırlıyor:

- Ona yaşattıkların için seni öldürmeliyim.

Fısıldıyorum: - Kage, hayır. Ona zarar verme. Lütfen incitme.

Bana baktığında, bakışları yumuşuyor. - Ben gitmiyorum, bebeğim. Söz veriyorum. Ama sadece sen istemediğin için.

David'e bakar ve tüm yumuşaklığı buza dönüşür.

- Bilgin olsun diye söylüyorum, geçen yıla kadar Tahoe'ya gittiğinden haberimiz yoktu. O zamana kadar ajansın içinde adamımız yoktu. Yani ya WITSEC'teki bağlantınız beş yıl önce kapandığımız konusunda yalan söylüyordu ya da siz yalan söylüyorsunuz. Paramı sana yatırıyorum. Her zaman saçmaladın.

Kafası karışık beynim sorularla çılgınca dönerken, bakışlarım Kage'nin yüzüne yapışmış durumda. Kafası karışmış beynim sorularla çılgınca dönerken bakışlarım Kage'in yüzüne yapışmış, hamster çarkında dönüyor.

David'i öldürmeyecekse neden beni buraya kadar takip etti?

Oyununu bildiğimi bildiği halde neden bana hâlâ "bebeğim" diyor?

Ve neden sadece benimle yatmak için kendi hayatını riske atsın ki?

Patronunun itaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğini biliyor olmalıydı. O aptal Maxim'in beni hemen öldürmediğini, ama David hakkında benden hiçbir bilgi almadan aylarca oyalandığını öğrenirse kafasının bir çiviye takılacağını biliyordu...

Ya da Maxim'den gelen o telefon beni umutsuzluğa düşürmek için hazırlanmış bir planın parçası mıydı? Benden henüz bir şey almamışlardı, bu yüzden bir şey biliyorsam beni kesinlikle konuşturacak büyük ve dramatik bir yüzleşme mi sahnelediler?

Ama o zaman Kage neden Viktor'u vurdu? Bu da planın bir parçası mıydı?

Bilmiyorum. Bilmiyorum! Gah!

Ne olursa olsun, o hala bir yalancı. Bana David'i tanıdığını hiç söylemedi. David'in mafyada olduğunu, evlendiğini, para çaldığını, kaçıp saklandığını ve diğer her şeyi biliyordu. Beni anlamsızca becerirken tüm bunları biliyordu.

Ama bu gerçekten yalan mıydı yoksa başka bir şey miydi? Şey gibi. sır tutmak gibi.

Buna yüzde yüz katılıyorum.

Aman Tanrım.

Beni düşüncelerimin fırtınasından koparan David şöyle dedi: - Parayı isteyeceksin. Max'ten aldığım her şeyi geri verebilirim.

- Senin lanet paranı istemiyorum, Damon.

David'in yudumu duyulabilir. - Ne istiyorsun o zaman?

Kage bana tekrar bakıyor ve şimdi gözleri yanıyor.

Aşkın iki karanlık közü.

— Karım.

Yine sessiz kaldık. David'in sırtıma baktığını hissediyorum ama dönüp ona bakamıyorum. Kage'in gözlerinin çok derinlerine düşüyorum.

Son olarak, David diyor ki: - Max ona itaatsizlik ettiğinizi bilirse ve parayı iade etmezseniz...

— Ben ölüyüm. Bunu biliyorum. - Kage'in ses tonundan hiç siklemediği anlaşılıyor.

— *İkiniz de öldünüz.*

— Ona dokunmayacak. Ben onunla ilgileniyorum. Fısıldıyorum: - Tabii...

Aynı anda David ve Kage tekrarlıyor: - Yoksa? Dudaklarımı ıslatıyorum, titriyorum. - Hadi saklanalım.

Kage'in gözleri ateşle parlıyor. Silahını yanına indirir ve usulca şöyle der: - Biz mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıp gücümü topluyorum. Sonra gözlerimi tekrar açıp ona bakıyorum. - Seni affettiğimi sanma, çünkü affetmiyorum. Sadece yaşamak için yeni bir yere ihtiyacım var. Viktor'un hayaletinin orada gizlendiğini bilerek artık o evde uyuyamam.

Kage sevgi dolu bir sesle şöyle der: - Seni yalancı.

— Sana dönüyoruz, gangster.

Evin başka bir yerinden bir kadın sesi geliyor: - Sevgilim?
Neredesin? Evdeyim!

Bir an afalladım, sonra dönüp David'in yüzüne baktım. Her nasılsa, öncekinden daha da beyazdı. Fotokopi kağıdı rengindeydi.

Onun arkasında, odada çekici bir esmer beliriyor. Genç ve düzgün vücutlu, genişçe gülümsüyor ama uçümüzü ve elinde silah tutan Kage'i görünce gülümsemesi kayboluyor.

Dondu kaldı. Geniş gözlerle bir ileri bir geri bakıyor.

— Nikki mi? - Diyor, sesi yüksek ve sert. - Neler oluyor?

Telaşla elini boğazına götürür. Sol yüzük parmağındaki kocaman elmas o kadar parlak ki neredeyse kör edici.

*Hala bekliyorum beklemek için Ben, a Kızım. Tanrım,
erkekler erkekler vardır çok hayal kırıklığı.*

David'e bakarak usulca şöyle dedim: - Seni bulmam için gerçekten ne kadar bekledin?

Yutkunuyor. Dudaklarını ıslatıyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırır.
- Bir yıl.

Kage kuru bir şekilde söylüyor: - Şimdi de onu vurmamı mı istiyorsun? Acının gelmesini bekliyorum ama hiç gelmiyor.
Hiçbir şey hissetmiyorum.

Bunca zaman sonra, artık umurumda değil.

Kage kanepenin etrafında yürüyor ve yerden seyahat çantamı alıp omzuna atıyor. Silahı kot pantolonunun kemerine sokuyor. - Haydi, bebeğim. Gitme zamanı.

Sonra orada durup bekliyor, elini uzatıyor.

Ona doğru yürüdüm ve elini tuttum.

Gitmeden önce David'e dönüp şöyle diyorum: - Bu arada *Damon*, çocukların Sicilyalıya benzemiyor. Fotoğraflarını gördüm. Tıpkı sana benziyorlar.

Ayrılırken David'in yeni karısının yüksek sesle şöyle dediğini duydum:
- Damon kim? Hangi *çocuklar*?

Şanslıysa, Nikki adını verdiği adam hakkındaki gerçeği keşfetmesi hayatının beş yılından fazlasını almayacaktır.

Umarım o yüz milyonun yarısını alır. Eminim bunu hak ediyordur.

OceanofPDF.com

Kage

Damon'ın evinden ayrıldığımız andan beri Natalie benimle konuşmadı.

Geceyi bir otel süitinde geçiriyoruz. Oda servisi sipariş ediyorum ve onun için bir banyo hazırlıyorum. Sessizce yemesini izliyorum, bu boğucu. Kilitli banyo kapısının arkasında duş alırken çıkardığı sesleri duyuyorum ve onu tekmeleyip benimle konuşmaya zorlamak istiyorum.

Ama hayır.

Bu acı benim kefaretim. Sessizliğin ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim.

Büyük boy yatakta uyuyor. Kanepede uyanık yatıyorum, kalbim ağrıyor ve onun nefes alışını dinliyorum.

Ertesi sabah New York'a uçuyoruz. Nereye gittiğimizi sormadı. Sanırım Damon'ı gördüğü için derin bir şok yaşıyor.

Şansım varken o salağı vurmalıydım.

La Guardia'ya vardığımızda uyuyordu. Emniyet kemerimi çözdüm ve saçlarını düzelttim. - Bebeğim. Uyan. İşte geldik.

Gözleri kapalı, mırıldanıyor: - Nerede?

- Home.

Göz kapakları titriyor, sonra kalkıyor. Bir an bana bakıyor, sonra pencereden dışarı bakıyor.

Reno-Tahoe Uluslararası Havalimanı'na inmediğimizi manzaradan açıkça anlayabiliyor.

Ama o sadece derin bir nefes alıyor ve gözlerimden kaçarak ayağa kalkıyor.

Şehre girerken bana bakmayı reddediyor. Şoförüne de bakmıyor, şeritte bizi bekleyen Bentley'i gördüğünde de şaşkınlık göstermiyor. Sadece camdan dışarı bakıyor, bakışları uzakta.

Onu göğsüme çekip yüzümü saçlarına gömmekten kendimi alıkoymak için ellerimi iki yanımda yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

Manhattan'a girdiğimizde, yanından geçtiğimiz gökdelenlere bakmak için boynunu uzatıyor. Çok genç görünüyor, geniş gözlerle pencereden dışarı bakıyor, dudakları hayranlıkla ayrılmış.

Yüzündeki o ifadeyi tekrar tekrar görebilmek için onu dünyanın her yerine götürmek istiyorum.

Güvenini tekrar kazanır kazanmaz gideceğim.

Dalgın dalgın ona verdiğim yüzükle oynuyor, başparmağıyla çeviriyor. Yüzüğü çıkarmamış olması iyiye alamet.

Bana ne düşündüğünü söylemesini istiyorum.

Park Avenue'deki evimin otoparkına girdiğimizde, koltuğunda geriye yaslanıyor ve kapı kolunu kavırıyor, dosdoğru önüne bakıyor. Profilden bile endişeli olduğunu görebiliyorum.

Hissediyorum, dalgalar halinde ondan geliyor.

Nazikçe söylüyorum: - Burası benim evim. İçlerinden biri. Her şey bitene kadar burada güvende olacağız.

Yutkunuyor ama ne demek istediğimi sormuyor.

Uzanıp elini tutuyorum. Soğuk ve nemli. Sıktığımda geri çekiliyor, ellerini uyluklarının arasına, ulaşamayacağı bir yere kaydırıyor.

Özel asansörle seksen ikinci kata çıkıyoruz. Kapılar açılıyor ama o hareket etmiyor. Köşede donmuş bir şekilde duruyor, gözlerini kırpıştırarak çatı katındaki lobiye bakıyor.

- Bütün kat. 8,000 metre kare. New York'un 360 derecelik manzarası. Bayılacaksınız.

Bir süre sonra tereddütlü bir adım attı. Kapıları onun için açık tutuyorum, çalmaya başlayan elektronik alarm zilini görmezden geliyorum. Asansörden çıkıp evime giriyor, oturma odasını geçip asansörlerin karşı tarafındaki tavandan tabana cam pencerelerin önünde durana kadar durmuyor.

Uzun bir süre sessizce Central Park'ın manzarasını seyretti.

Sonra bana döndü ve sessizce şöyle dedi: - İşe geri dönmeyeceğim, değil mi?

Gerçeğin bir parçasını bile ondan bir daha asla saklayamayacağımı bildiğimden, tereddüt etmeden cevap veriyorum. - Hayır.

— Ya da Tahoe Gölü.

— Hayır.

— Kalıcı olarak mı?

— Doğru.

— Ya istediğimi söylersem?

Yumuşak bir sesle, "İstemiyorsun bebeğim. İsteseydin şimdiye kadar bana söylerdin.

Yavaşça nefes alıyor. Birbirimize bakıyoruz. Kollarım onun sıcaklığını hissetmek için ağrıyor.

— Mojo'yu Sloane ile bıraktım.

— Onu buraya getireceğim. Evdeki eşyalarla birlikte.

Bir süre sonra kısık sesle fısıldar, "Sadece şu lanet evi yak. Hepsini yak. Kalbim küt küt atarken ona doğru bir adım attığımda beni durdurmak için elini kaldırdı.

— Henüz değil, Kage. Beni bir süre yalnız bırakmalısın.

Seninses o kırılmış. Onun gözleri Parlatıcı ile dökülmemiş
dökülmemiş.

Onu daha sonra istediği kadar yalnız bırakacağım ama şu anda erkeğine
ihtiyacı var.

Bakışlarımı onunkilere sabitleyerek ilerlerken, kararlı b i r
ş e k i l d e , -Hayır, diyor.

— Evet.

Onu tutuyorum, göğsüme doğru çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. Geri
çekilmiyor ama bana sarılmıyor da. Elimi saçlarına koyup kulağına
fısıldıyorum.

— Bana ne yapacağımı söyle. Her şeyi yaparım.

Yüzünü gömleğime saklayarak iç geçiriyor. - Bana bir kadeh şarap
getirerek başlayabilirsin. Bu bokla ayıkken başa çıkamam.

— Mutfğa girer girmez kaçacak mısın?

— Aklıma geldi. Ama beni takip edeceğini biliyorum, o yüzden... -
Tekrar iç çekti.

— Yapabilirim. Her zaman seni takip edeceğim. Sen benim kuzey yıldızımsın.

Boğuk bir ses çıkarıyor ve yüzünü göğsümün derinliklerine gömüyor.
Kalbim hızla çarpıyor, boğazını öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

— Saçımı koklamayı kes, seni sapık.

— Elimde değil. Kokun en sevdiğim ilaç.

— Bir romantik şey daha söylersen kusacağım.

Kızgın, incinmiş ve şokta ama tüm bunların ardında, sözlerinde başka
bir şey duyuyorum.

AŞK.

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

Arka cebime gömdüğüm cep telefonum çalıyor. Cevap vermek istemiyorum ama önemli bir arama bekliyorum.

Beklediğim şey buysa, kaçıramam.

— Devam et," diyor Nat usulca ve uzaklaşıyor. - Bunu istediğini söyleyebilirim.

— Gidip bir bardak şarap alacağım. Hemen dönerim.

Başını sallıyor ve kollarını belime doluyor. Onu pencereden dışarı bakarken bırakıp mutfığa gidiyorum ve telefonu çıkarıp kulağıma dayıyorum.

Numara bloke edilmiş, bu iyiye işaret. Beni arayan diğer herkes programlanmış.

— Konuş benimle.

— Tamamdır.

Hattın diğer ucundaki sesin hafif bir İtalyan aksanı var. Massimo sadece on yaşına kadar İtalya'da yaşamış, ancak konuşmasında hala anavatanından izler taşıyor.

— İyi. Ne kadar iyi?

— Kantinde bir kavga çıktı. Yanlış zamanda yanlış yerdeymiş gibi görünüyordu. Tabiri caizse çapraz ateşte kalmış. Soru sorulmayacak.

Bunu duyunca daha rahat nefes alıyorum. Ta ki Massimo ekleyene kadar: - Bunun için bana borçlusun.

Şu saldırgan İtalyan piçleri. Hep daha fazlasını isterler.

Ama bunu bekliyordum. Bu kadar karmaşık bir iş asla basit değildir.

— Senin için kapıları açıyorum, hatırladın mı? Diğer tüm aileler hala hapisteyken ticarete devam edebilir, para akışını sağlayabilirsiniz. Anlaşma buydu. Biz iyiyiz.

Gülüşü kısa ve sert. - Hayır. Bir ailenin reisini alaşağı etmek bizim için çok büyük bir iş. Ve biliyorsun ki tek yapmam gereken bu konuda bir kelime sızdırmak ve sen mahvoldun.

— Kimse sana inanmaz, Massimo. Sen patolojik bir yalancısın.

— Sanırım bu göze almanız gereken bir risk, değil mi? Her zaman bir darbe başlatmaktan ve kendisini yeni kral olarak atamaktan mutluluk duyacak hırslı bir hoşnutsuz vardır. - Yine gülüyor. - Bilmen gerekirdi.

Bu tehdit beni endişelendirmiyor. Massimo'nun istediği başka bir şey olduğunu hissediyorum. Beni ifşa etmek umurunda değil ama bir avantaj elde etmek umurunda.

Her ne ise, eninde sonunda ortaya çıkaracaktır.

— Devam edin. Ne istersen söyle. Adamlarım sadık ve bir savaşın ortasındayız. Aptal gibi görünürsün.

— Adamların mı? Max daha soğumadı bile ve sen şimdiden dizginleri eline mi aldın? Sen zalim bir pisliksin, Kazimir.

— Bir dahaki sefere beni tehdit ettiğinde bunu hatırla.

Küçümsüyor. - Sanki bu senaryo için sigortam yokmuş gibi. Ben ölürsem, tüm Rus aile reisleri benden ne yaptığınızı açıklayan küçük bir paket alır.

— Doğru. Kanıt mı?

— Başlangıç olarak bu konuşmanın bir kaydı.

Gülümsüyorum, mahzeni açıyorum. - Ne yazık ki sinyal kodlayıcım var, bu yüzden oynatırken duyduğunuz tek şey beyaz gürültü.

Bunu takip eden sessizlikte Massimo'nun öfkeyle kaydığını duyuyorum.

— Bak, çabanı takdir ediyorum. Ve cömert bir ruh halindeyim. Söylediklerin doğru olduğu sürece ve haberlerde Max'in

Bir hapishane kavgasında masum bir seyirci olarak öldüğüne, bir grup çılgın İtalyan'ın uyuşturucu için birbirini dövdüğü çılgınlığa yakalandığına göre, sana bir iyilik yapacağım. Eğer mallarımızdan birini çalmak istersen başka tarafa bak, bunun gibi bir şey. *Anlaştık mı?*

Duraklıyor. - *Katılıyorum.*

Duraksaması, bir sevkiyatı çalmak kadar küçük ve uygunsuz bir şey olacağına inanmam için çok kısaydı, ama gerçekleştiğinde icabına bakacağım.

Her seferinde bir şey.

Veda etmeden kapattık.

İki kadeh şarap doldurdum ve oturma odasına döndüm. Nat tam olarak onu bıraktığım yerde, pencereden dışarı bakıyordu.

Ona uzattığım bardağı tek kelime etmeden alıyor.

— Sana bir şey göstermek istiyorum.

Şarabını yudumlarırken bana baktı.

— İşte böyle.

Ona bir şey yaptırmamanın en iyi yolunun yapması için ısrar etmemek olduğunu bilerek arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Yatağa bağlı olmadığı sürece, etrafta dolaştırılmaktan nefret eder.

Yeterince emin, takip ediyor, ayak sesleri ahşap zeminde yumuşak.

Onu mutfaktan ve resmi yemek odasından geçirip bir koridordan geçirerek sondaki misafir yatak odalarından birine götürüyorum. Sonra kapıyı açıyorum ve içeri bakmasına izin vermek için kenara çekiliyorum.

Dikkatli bir bakışla odaya bakar. Boğuluyor.

— O senin," diye mırıldanıyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi takdir ederek.

Bir s ü r e ona bakıyor ve geniş gözlerle etrafına bakınıyor. - Bu ne zamandır sende?

— Bana benim olduğunu söylediğinden beri.

— Ama asla birlikte yaşayamayacağımızı söylemiştin. Seni burada asla ziyaret edemeyeceğimi. Öyleyse neden bu kadar zahmete girdin?

Odayı işaret ediyor. Burası bir sanatçı atölyesi, sanatçı eşyalarıyla dolu: boyalar, fırçalar, şövaleler, renklendirilmeyi bekleyen her boyutta boş tuvaler.

Saten gibi yanağını okşamak için uzandım ve fısıldadım: "Özlemin şiddetlendiğinde gelip burada oturdum ve seni o taburede şövalenin önünde, seni mutlu edecek bir şey çizirken hayal ederdim. Belki benim bir resmimi.

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

Onu öpmek istiyorum ama yapmıyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu başlatan o olmalı.

şu anda Rus mafyasının kralı olabilirim ama kraliçem her zaman en büyük güce sahip olacak. Sadece o tek bir kelimeyle beni yapabilir ya da yıkabilir.

Diyor ki: - Beni asla buraya getirmeyeceğini söylemiştin. Peki ne değişti?

— Max öldü.

Göz kırıyor. Başımı sallıyorum, düşünmesi için ona biraz zaman tanıyorum.

— Sen...

— Evet.

— Neden?

Yumuşak bir sesle: - Seni tehdit eden her erkek, kim olursa olsun hayatını kaybeder.

Tekrar göz kırıyor. Dudaklarını nemlendiriyor. şarabından bir yudum daha alır.

Elin titriyor.

— Bu sizin için büyük bir olay, değil mi? Yani, politik olarak.

— Evet.

— Dağınık olacak mı?

— Ne demek istiyorsun?

— Max gittiğine göre görevde kalmak için seninle mücadele eden başkaları da olacak mı?

Dudağını ısıırıyor. Kaşları birbirine yaklaştı. Bir an için gerçekten ne demek istediğinden emin olamıyorum, ta ki endişelendiğini anlayana kadar.

Güvenliğim hakkında.

Benim hakkımda.

Göğsümün içinde sıcak bir balon gibi genişleyen bu duygu her neyse, onu daha önce hiç hissetmemiştim.

Sesim boğuk çıkıyor. - Hayır. Oylama yapılacak ama bu formalite.

Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. Kısık bir sesle şöyle diyor: - Bu iyi bir şey.

Elimdeki lanet olası şarap bardağını yere fırlatıp ağzımı onunkine yapıştırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Tatmaya o kadar ihtiyacım var ki neredeyse salyalarım akacak.

Bunu hissediyor. Yüzüme bakınca yanakları kızardı. Yutkunarak tekrar başka tarafa bakıyor.

— Ailemle konuşmam gerek. Muhtemelen zihinsel bir çöküş yaşadığımı düşünüyorlar. Onları aradığımda deli gibi bağıırıyordum.

Sesimi yumuşak tutuyorum, böylece onu muhtaç bir hırıltıyla korkutmuyorum. - Tabii ki. Seni biraz yalnız bırakayım. Ben mutfakta olacağım.

Gitmek için döndüm ama adımı söyleyerek beni durdurdu.

Ona döndüğümde kendini kontrol etmek için ne kadar çabaladığını görüyorum. Alt dudağı titriyor ve yüzü solgun, ama omuzları dik ve dimdik ayakta.

Diyor ki: - Teşekkür ederim.

— Ne için?

— Hayatımı kurtardığın için.

Birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki hava çatlıyor.

Yumuşak bir sesle: "Sana söylemiştim bebeğim. Sana bakmak benim görevim ve benim için bir zevk.

Sonra arkamı dönüp uzaklaşıyorum ve bunun diğer tüm günahlarımı telafi etmeye yetip yetmeyeceğine karar vermesini bekliyorum.

Ne yazık ki ben dua eden bir adam değilim.

Şu anda yüce bir gücün yardımına gerçekten ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

Nat

Tahoe'dan ayrılmadan önce ailemle yaptığım telaşlı telefon görüşmesinde, çıktığım eski bir erkek arkadaşımın, onunla geri dönmezsem evlerine gidip onları bir palayla keseceği tehdidinde bulunduğunu söyledim.

Dramatik, biliyorum, ama etkili.

Gerçek suç belgeselleri izlemeye bayılırlar. Annem yıllardır birinin evlerine girip onları öldürmesini bekliyor.

Bu yüzden onu geri arayıp sözde eski sevgilisinin tutuklandığını ve hapiste olduğunu söylediğimde neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

Bana her şeyin nasıl gittiğini sorduğunda şöyle diyorum: "Harika.

Çünkü hiçbir anne, kızının yeni erkek arkadaşının, aslında onu öldürmesi gereken, ancak ona aşık olan ve kısa süre önce onu, beyni büyüdüğü evin tavanını süsleyen başka bir katil tarafından yüzünden vurulmaktan kurtaran Rus mafya patronu olduğunu duymak istemez.

Bu onun için bile biraz fazla olurdu.

Telefonu kapatıp Sloane'u aradım.

Bağırarak cevap veriyor. - Çok endişelendim! Sen iyi misin?

Yere kayıyorum ve sırtımı duvara dayayıp dizlerimi bükerek oturuyorum, gözlerim kapalı. - Özür dilerim. Biraz sinirli görüldüğümü biliyorum.

— *Biraz mı?* Ruh yiyen bir iblis sürüsü tarafından kovalanıyormuş gibi gittin! Ve bana ne haltlar döndüğünü söylemedin! Ne mi oluyordu?

Bir an düşündüm, şarabımdan bir yudum aldım ve devam edip atlamaya karar verdim.

— Viktor adında bir mafya tetikçisi beni öldürmek için evime geldi.
Sessizlik.

— Önce benden David hakkında bilgi almalı.

— *David mi?*

— Bu arada, onun adı aslında Damon. O da mafyadaydı. Uzun hikaye. Özetleyeyim. Katil ortaya çıktı ve beni vurmak üzereyken Kage içeri daldı ve onu vurdu. Sonunda şansım yaver gitti. Sonra şansım tekrar boka sardı çünkü Kage'in aslında Viktor'un işini yapması gerektiğini ama benim muhteşem vajinam yüzünden dikkatinin dağıldığını öğrendim.

Nefes almak için durdum. - Hâlâ orada mısın?

— Sadece patlamış mısır alıyorum. Konuşmaya devam et.

O kız hiç boş durmuyor. Başkanlığa adaylığını koymalı. Ülke kısa sürede kendine gelir.

— Bu yüzden Kage, David'in zimmetine yüz milyon dolar geçirmeden ve federallerin ona yeni bir kimlik verip mafyadan ayrılıp bir yol çizmesini sağlamak için devletin kanıtlarını teslim etmeden önce, aynı zamanda David'in de patronu olan patronu Max'in doğrudan emrine itaatsizlik etti.

— *Onunla birlikte olduğunuz süre boyunca o cimrinin yüz milyon doları var mıydı?*

Para konusunda öfkeli. Önceliklerini merak ediyorum.

— Evet. Ayrıca yeni bir karısı var. Oh! Bir kısmı atlamışım. David yaşıyor. Onu Panama'da buldum.

Sloane gülmeye başlar. - Tabii ki güldün. Kutsal bebek İsa.

— Bu yeni karısından önce başka bir karısı daha vardı. Birlikte olduğumuz süre boyunca Sicilyalı bir mafya prensesiyle evliydi. Ve iki çocuğu vardı. Buna inanabiliyor musun? O bir iki eşli!

Sloane daha da çok güler.

Acı bir şekilde söylüyorum: - Affedersiniz, burada benim hayatımdan bahsediyoruz. Hiç komik değil.

— Hayatım, bu on iki yaşından beri duyduğum en komik şeydi, o tamponu amına öyle bir sokmuştun ki baban onu çıkarmak için seni acil servise götürmek zorunda kalmıştı.

— O benim ilk reglimdi! Onları nasıl kullanacağımı bilmiyordum! Ve neden ruhsal durumum hakkında endişelenmiyorsun? Neredeyse lyordum! Burada sinir krizi geçiriyorum!

İ ekiyor. Gözlerinden akan kahkaha yaşlarını sildiğini ve patlamış mısır yüzünden yüzünün yağlandığını hayal ediyorum.

— Sinir krizi geirmiyorsun. Ama zgn olduğun için seni suçlamıyorum. Onca zaman ve o sert David gerçekten yüklüydü. Ne büyük bir boşluk.

şakaklarımı ovuşturuyorum, inanamayarak başımı sallıyorum. - şimdi nerede olduğumu sormayacak mısın?

— Belli ki Kage ile birliktesin.

— Neden belli ki?

— nk neredeyse ölüyor olmana ve ölen nişanlının aslında lmemesine, sadece bir aptal olmasına ve bana hâlâ anlatmadığın her şeyi Tanrı biliyor olmasına rağmen, sen iyisin. Ve son beş yılda iyi olduğun tek zaman onunla olduğun zamandı.

Boğazım sıkışıyor. Midem de yle. Sessizce söylüyorum: - Bana yalan söyledi.

Etkilenmedi. - Baba. O bir erkek. Bir iki hafta seks yapmazsan bir daha yalan söylemez.

— Birini seksten mahrum bırakarak cezalandırmak uygunsuzdur.

— Saçmalamayın. Bu, cephaneliğinizdeki en güçlü araçtır.

— Gerçekten hoşlandığın birini bulduğunda ne olacak, Sloane?

— Yüce Tanrım. Hala o ölü atı oynatmıyorsun, değil mi?

— Merhaba. Henüz eşinizle tanışmadığınızı biliyorum.

— Bunun nedeni, bisikletten düşüp başınızı kaldırıma çarptığınız altı yaşınızdan beri beyin hasarı geçiriyor olmanızdır.

— Kask takıyordum.

— Her neyse. O zamandan beri eskisi gibi değilsin. Fişi çekmeleri için aileni ikna etmeye çalıştım ama sana bağlandılar ve reddettiler. Aptallar.

Gülümsediğimi fark ettim. - Hiç hastaneye gitmedim ama sevginiz için teşekkürler.

— Bir şey değil. Ve şu anda gülümsediğini biliyorum, bu yüzden saçma aşk hayatını eğlenceli bulduğun için incinmiş gibi davranmaya bile çalışma.

— Aşk hayatından bahsetmişken, Brad Pitt Jr. nasıl?

Duraklıyor. - Kim?

— Uber Rideshare'de tanıştığın seksi sarışın adam.

— Oh. Onun. Dikiz aynası, bebeğim.

Her şey ne kadar değişirse, o kadar aynı kalır. - Seni özlüyorum.

— Ben de seni özledim. Çabuk dön. Senin şu köpeğin gezegendeki en sıkıcı hayvan. Tek yaptığı uyumak.

— Beni öldürmek için gönderilen suikastçı Viktor'a saldırdığını söylesem şaşırır mıydınız?

— Peki, tamam. Şimdi de bir şeyler uyduruyorsun. Bu arada, dün gece Chris'i dükkanda gördüm.

— Olamaz.

— Oh, evet. Sizi kırdığı her şey için özür dilediğini ve onu affedeceğinizi umduğunu söylemek istedi, o yüzden kaçtı. Sence bunu yapmasına ne sebep oldu?

Chris'le son karşılaşmamı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. - Chris'in günün ve gecenin her saatinde evimin önünden geçtiğini söyledikten sonra Kage onunla biraz erkek erkeğe sohbet etmişti.

— Tam da düşündüğüm gibi. Keşke beni dünyadaki tüm aptallardan koruyacak bir erkeğim olsaydı.

— Yapabilirsin, ama bundan sıkılırsın.

— Demek istediğimi anladın. Kage sana bayılıyor, hayatım. Onu rahat bırak. Şimdi gitmeliyim, çünkü kütüphanede geç kaldığım bir bekarlar toplantısı var. Bingo olacağını duydum.

Telefonu yüzüme kapattı, bu da bana kendim için üzülmemem gerektiğini söyleme şekli.

O sert sevginin kraliçesi, ama giydiği çelik zırhın altında dünyanın en yumuşak kalbinin attığından şüpheleniyorum.

Emin olduğumdan değil, çünkü bunu itiraf etmeden önce kendini uçurumdan aşağı atardı.

Bir kadeh şarabımı bitirdim, sonra odanın içinde dolaştım, çekmeceleri açtım, parmaklarımı fırçaların ve boya tüplerinin üzerinde gezdirdim, zihnim uğulduyordu ve bedenim o kadar yorgundu ki ayaklarımı zar zor hissediyordum.

Sonra yere yan yatıyorum ve uyuyana kadar New York'a bakıyorum.

Kage'in kollarında uyanıyorum. Beni bir koridora doğru taşıyor.

Esniyorum, mırıldanıyorum: - Beni nereye götürüyorsun?

— Yatağa.

Dövmüşmek için endişelenmiyorum. Şu anda o kadar gücüm yok.

Beni ana yatak odasına götürüyor. Bej ve kahverenginin yumuşak tonlarında dekore edilmiş ve çok sayıda ahşap detay var. Yüksek pencerelerden yine gülünç bir manzara var ama perdeleri kapattığında kayboluyor.

Beni yatağa yatırıyor, ayakkabılarımı çıkarıyor ve yorganı üzerime çekiyor. Sonra gitmek için döndü.

— Gidiyor musun?

Durur ve arkasına bakar. Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ses tonumun onu memnun ettiğini söyleyebilirim, ama bu konuda çirkinleşmemeye çalışıyor.

— Gitmemi istemiyor musun?

— Hayır. Evet. Bilmiyorum. - İç çekiyorum ve yorganın altında daha derine gömülüyorum. - Olabilir mi?

— Emin olduğunuzda bana haber verin. O zamana kadar, iyi uykular. Kapıyı usulca arkasından kapatarak ayrılır.

Şimdi tekrar uyandım.

Sırt üstü yatıyorum, yorganı çekiyorum ve uzun süre tavana bakıyorum, kafamda her şeyi gözden geçiriyorum. Kafamın patates püresiyle dolu olması dışında. Sanki cebir yapmaya çalışıyorum. Mantıklı hiçbir şey düşünemiyorum.

Emin olduğum tek Şey, ne yapmış olursa olsun ya da ona ne kadar kızgın olursam olayım, Kage'in kolları etrafımda olsa kendimi daha iyi hissedeceğim.

Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum, kapıya gidiyorum ve açıyorum. Sonra duruyorum.

Kage orada, kapının yanındaki duvara yaslanmış, kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başı öne eğik bir Şekilde duruyor.

Bana bakıyor. Gözlerimiz buluştu. İçimden şimşek gibi bir şok geçiyor, sıcak ve güçlü, ayak parmaklarıma kadar.

Orada öylece durmuş, çatırdayan bir sessizlik içinde birbirimize bakıyorduk, ta ki ben usulca: - İçeri girip...

Kapıyı iterek açıyor ve beni yakalayıp ağzını ağzıma yapıştırıyor.

Öpücük çaresiz. Yutucu. Hava almaya çıktığımızda, nefes nefese: -Beni tutar mısın?

Beni yatağa doğru geri geri yürütürken hırlıyor: - *Sarılayım* mı? Tamam. Seni becerdikten hemen sonra.

— Kage.

— Kırmızı ya da yeşil, bebeğim. - Beni yatağa itiyor, diz çöküyor, ellerini başımın iki yanına koyuyor ve beni tekrar doymak bilmez bir Şekilde öpüyor.

Sanki ellerimin kendi aklı varmış gibi, çünkü anında saçlarına dolanıyor ve çekmeye başlıyorlar.

Ağzımdan çekildi, gülüyordu. - Ben de öyle düşünmüştüm.

Dizlerinin üzerine çöküyor, gömleğini başının üzerine çekiyor ve bana gülümseyerek fırlatıp atıyor.

O kadar güzel ki nefesimi kesiyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve hırlıyor: "Bana böyle bakmana bayılıyorum.

— Ne gibi?

— Sanki benimmişsin gibi.

Gömleğimi aşağı çekti. Sütyenimi yırtıyor. Kot pantolonumu ve külotumu birkaç hızlı hareketle çözüyor, böylece onun altında çırılçıplak kalıyorum, titriyorum.

Bir an ellerini göğsümden kalçalarımın doğru yavaşça vücudumda gezdiriyor ve bana aç bir kurdun gözleriyle bakıyor. Sonra kot pantolonunun fermuarını açtı.

— Söyle.

Sesim fısıltıyla çıkıyor. - Ben seninim.

Bir an için gözlerini kapatıyor ve nefes veriyor. Gözlerini açtığında, pantolonunun içine uzanıyor ve ereksiyonunu kavırıyor, çekip çıkarıyor ve tabandan uca doğru okşuyor.

— Tekrar söyle, bebeğim.

Nefes alıp veriyorum. Vücudumdaki her hücre şarkı söylüyor. - Ben seninim, Kage. Senden nefret ettiğimde bile seni seviyorum. Ne olursa olsun, bunu çözeceğiz.

Bir iniltiyle üstüme düşüyor. Sonra beni tekrar öpüyor, bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve kalçalarıyla uyluklarımı açıyor. Ellerimi kaslı sırtından kıkına doğru gezdiriyorum, ellerimi kotunun altına kaydırıyorum ve tırnaklarımı tenine batırıyorum.

Sonra usulca gülüyorum.

Pantolonunu ya da botlarını tekrar çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

— Ben seni sikerken gülersen kıkına tekmeyi yersin," diyor sertçe.

— Bence en iyisi gülmeye devam etmek.

Bana hayran gözlerle bakıp fısıldıyor: - *Ya tebya lyublyu*. Seni seviyorum. *Ty nuzhna mne*. Sana ihtiyacım var. *Ty moy*. Sen benimsin.

Sonra içime kayıyor ve her şeyin tadına bakıyor.

OceanofPDF.com

Nat

Sonraki hafta boyunca, takım elbiseli yüz kadar adam çatı katına girip çıkar ve yeni krala saygılarını sunarlar.

Ciddi el sıkışmalar var. Çift yanaktan resmi öpücükler. Kütüphanede viski ve puro eşliğinde sessiz sohbetler.

Ve her zaman, varışta ve ayrılıştta, bir selam ve Kage'nin mühür yüzüğüne bir öpücük.

Beni bazı adamlarla tanıştırdı. Diğerleri geldiğinde beni hızla odadan çıkarıyor. Niyetinin daha fazla sır saklamak değil, beni korumak olduğunu anlıyorum.

Şimdiye kadar izlediğim hiçbir mafya filmindeki oyuncular, bu adamların ikinci bir kıyafet gibi giydikleri karanlık ve tehlike gerçekliğine yaklaşıyor. Bu hissedilebilir. Havada korkutucu bir titreşim var. Daralmış, dikkatli gözlerinden yayılan, açık bir şiddet enerjisi üzerlerinde asılı duruyor.

Sloane burada olsaydı, domuz cennetinde olurdu.

Benden ne beklendiğini bilmesem de dengeli ve kibar olmak için elimden geleni yapıyorum. Bu dünyaya nasıl uyum sağladığımı ya da sağlayıp sağlamadığımı bilmiyorum. Kesin olan tek şey Kage'nin beni her zaman elinin altında istediği.

Eğer odanın diğer tarafındaysam, gelip yanımda durur. Eğer biriyle konuşuyorsa ve ben yanında değilsem, parmağını sallar. Bakışları da her zaman benim üzerimde, derimin altında bir farkındalık karıncalanması gibi hissettiren bir odaklanma ve sıcaklıkla beni takip ediyor.

Ona onu sevdiğimi söyledim ama aşkın yeterince karmaşık bir kelime olduğundan emin değilim.

Onun için hissettiklerimde bir ağırlık var. Bir karanlık. Tehlikeli adamların gözlerinde gördüğüm gibi şiddetli bir kenar.

Bu beni korkutuyor, çünkü hayatınızın doğası gereği güvensiz olduğunu biliyorum. David ortadan kaybolduğunda asla toparlanamayacağımı düşünmüştüm ama sonunda hayatta kaldım. Hatta onsuz geliştim.

Kage'e bir şey olursa, o kadar dirençli olacağımdan şüpheliyim. İçimde onun tuttuğu ince bir çatlak var. Eğer onu kaybedersem, kırılırim.

Yani onu kaybedemem. Bu kadar basit.

— Şu haline bak.

Kage enseme yumuşak bir öpücük kondurduğunda şaşkınlıkla sıçradım. Düşüncelere dalmış, oturma odasının penceresinden Central Park'ın geniş manzarasına bakıyordum. Güneş batıyordu. Göllerin, koşu yollarının ve ağaçların üzerinde gölgeler oluşuyor.

— Sana Stavros'la bir dakika vermek istedim. Zavallı adam pantolonuna sıçmak üzereymiş gibi görünüyordu. O sinir krizi geçirirken orada durup işleri daha da kötüleştirmek istemedim.

Kage gülümsüyor. Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. - İyi ki sen de orada değildin. Çıldıırabilirdin.

— Neden?

— Sloane'u kaçırmak için izin istedi.

— *Ne?*

— Onu unutmamış. Onu geri istiyor. Bunu yapmanın en iyi yolunun onu çok yakınlaşmaya zorlamak olduğunu düşünüyor.

Ona dehşetle baktığımda ekliyor: "Hayır dedim bebeğim.

— Sloane için endişelenmiyorum. Onu kaçırmaya cüret ederse zavallı Stavros'a ne olacağından endişeleniyorum. Onu paslı bir tereyağı bıçağıyla hadım eder ve kendi sopasının sapıyla boğarak öldürürdü.

Gülüyor. - Evet. Sorun da bu. - Gözleri kızarıyor ve sesi kısılıyor. - Sen benim iyi kızım gibi değilsin.

Dudaklarımı büküp kaburgalarına dirsek atıyorum. - İyi olduğumdan o kadar emin olma. En iyi arkadaş olmamızın bir sebebi var, gangster. Biz ruh ikiziyiz.

Çenemi tutuyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. - Şu an savaşta olmamızın sebebi onun ruh eşi.

— Ne demek istiyorsun?

— Çatışma o gece La Cantina'da başladı çünkü öldürülen İrlandalılarından biri onlar otururken yanlarından geçerken onun kışına bir tokat attı. Stavros'un onu vurmasını engelledi, ama sen ve ben masadan kalkıp gittiğimizde İrlandalı yanımıza geldi ve saçmalamaya başladı. Bir grup Rus ibneyle ne işi olduğunu sordu. Olayın nasıl geliştiğini tahmin edebilirsin.

— Aman Tanrım.

— Aynen öyle. Sonra, tüm ailelerin bir araya geldiği yıllık Noel arifesinde İrlandalılar kızdılar ve ateşkesi bozup adamlarını kaybettikleri için tazminat istediler. Elbette reddettim. Bir kadının kışına tokat atarsan ve erkeğine ibne dersen, vurulmak istersin. İrlandalı cevabımı beğenmedi. O sırada ateş etmeye başlayanlar onlardı. O andan itibaren her şey cehenneme döndü.

— Vay canına. - Durdum, düşündüm. - Sloane'a tüm Amerikan mafyasının savaşta olmasının sebebinin kendisi olduğunu söylediğimde mutluluktan havalara uçacak. Truvalı Helen'le karşılaştırmaları şimdiden duyabiliyorum.

— Bu gece buraya geldiğinde ona söylersin. Şaşırdım ve heyecanlandım, dedim ki: - Buraya mı geliyor?

O da aynı fikirde. - Mojo ile. Onu alması için jeti gönderdim.

Güldüm. - Geri vermezse şaşıрма. Ve teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.

— Sana eşlik edebilirim diye düşündüm. Artık buralar pek normal sayılmaz.

Gülümsemesi sıcak ve nazik. Mükemmel kesimli siyah Brioni takım elbisesi ve adem elmasını ortaya çıkaran yakası açık beyaz gömleğiyle hiç bu kadar yakışıklı ya da erkeksi görünmemiştir.

Yumurtalıklarım ağrıdığına, yutkunarak başka tarafa bakıyorum. Sesi daha da keskinleşiyor. - Neymiş o?

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. Hayat zor olacak, bir zihin okuyucuyla yaşamak. - Düşünüyordum.

— Uh-oh.

— Bunu söylerken yüzünüze bakamam, o yüzden lütfen bakmamı istemeyin.

Kolu etrafımda sıkılaşıyor ve bakışları profilimi yakıyor, ama sessiz kalıyor, bekliyor.

Cesaretimi kaybederek başımı salladım. - Boş ver. Bu kötü bir an.

Kage'in gülüşü kısa. - İyi denemeydi. Konuş benimle.

Bu konuyu açtığım için çok gerginim ama ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum yoksa sonunu asla duyamayacağım. Cesaretimi toplayarak bir an duraksıyorum, sonra tükürüyorum.

— Şöyle bir şey var. Anne olmayı hiç düşünmemiştim. Yani, bir gün çocuk sahibi olacağımı varsayıyordum ama hiç planlamamıştım. Bu bir hedef falan değildi. Ama artık çocuğum olmayacağını biliyorum.

Bir süre sonra, sert bir şekilde dedi ki: - Ne?

Ağırlığımı diğer ayağıma veriyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum, kalbimin bu kadar hızlı atmamasını diliyorum. Sesimi dengede tutmakta zorlanıyorum. - Seçme şansım olmasını isterdim diye düşünüyorum.

Yüzümü ona çeviriyor, beni kendine çekiyor ve çenemi tutuyor, böylece başka tarafa bakamıyorum. Alçak ve yoğun bir sesle şöyle dedi: - Bana çocuklarımı doğurmak istediğini mi söylüyorsun?

Fısıldıyorum: - Bu hayata çocuk getirmek istemediğini söylediğini biliyorum.

— *Çocuklarımı doğurmak istediğini mi söylüyorsun?*

— Ve sen zaten vazektomi yaptırdın.

— Şu lanet soruya cevap ver.

— Ama bence bunu tersine çevirebilirsin.

Hırlar: - Şimdi evet ya da hayır demezen, seni kucağıma oturturum.

Geniş oturma odasında diğer iki adamla sessizce konuşan ve ara sıra bize endişeli bakışlar atan Stavros'a bakıyorum.

— Burada insanlar var.

— Sence bu beni durdurur mu?

— Hayır. İşte bir şey: kırmızı.

Çenesini sıkıyor, kara gözleri parlıyor. Kafasının tepesi bir volkan gibi patlamak üzere gibi görünüyor. Adımı söylüyor, her hecesini heceleyerek.

İçimi çektim ve ağzımdan kaçmasına izin verdim: "Buna açık olup olmadığını bilmek istediğimi söylüyorum.

Cevabı anlık. - Eğer evet dersem, benimle evlenir misin?

Gözlerim kocaman oldu. Kalbim göğüs kafesime çarparken ve ellerim titrerken ona bakıyorum.

Sonra midem düğümleniyor, bakışlarımı göğsüne indiriyorum ve başımı sallıyorum.

— Bu bir pazarlık olamaz. Gerçekten yapmak istediğin bir şey olmalı. İkimizin de yapmak istediği bir şey. Çocukları pazarlık kozu yapamazsın.

Bir anlık sessizlik ve gerginlikten sonra elini yüzümden çekti ve gitmeme izin verdi.

— Ofisime git. Üst çekmeceye bak.

Yüz ifadesi okunmuyor ve şimdi kafam karıştı. - Şimdi mi? Burada önemli bir konuşmanın ortasındayız.

— Hemen yap, kendimi kaybedip pişman olacağım bir şey yapmadan önce.

Öfke midemde küçük acı bir topa dönüşüyor, ona bakıyorum, orada durmuş tüm alfa erkek ihtişamıyla bana bakıyor. - Bu kadar otoriter olmak zorunda değilsin.

— Ve bu kadar inatçı olmana gerek yok. Sadece git.

Dönüp Stavros'a ve diğer iki adama övünerek bakıyor, yürürken elini siyah saçlarında gezdiriyor.

Mutfağa gidip içmek için bir kadeh şarap almak istiyorum ama bana söyleneni yapıyorum ve otoriter erkekler hakkında sessizce mırıldanıyorum.

Ofisine girdiğimde doğruca büyük meşe masasına gittim. En üstteki orta çekmeceyi açıyorum ama içinde boş bir defter, bir rulo pul, birkaç tükenmez kalem ve işaretlenmemiş kahverengi bir zarf dışında hiçbir şey yok.

Çekmeceyi kapatmak üzereyken durup zarfa bir kez daha bakıyorum.

David'in kasasındaki mektuptan sonra, her boş zarf şüpheli görünüyor. Bir daha asla travma geçirmeden bir ofis malzemeleri dükkanına giremeyeceğim.

Zarfı çekmecedan çıkarmadan, üst kapağı dikkatlice kaldırıyorum ve içine bakıyorum.

Mayo Kliniği'nin vazektominin tersine çevrilmesiyle ilgili parlak renkli bir broşürü.

Zeki beyinler aynı düşünür.

İki elimi masanın üzerine koyuyorum, arkama yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir süre sonra hafifçe gülmeye başlıyorum.

— Komik olan ne, bebeğim?

Arkamdan yaklaşan Kage'in sesi sıcak ve bastırılmış kahkahalarla dolu. Elini omurgamdan boynuma doğru götürüyor ve masaj yapmaya başlıyor.

— Yok bir şey. Sadece geleceğimde tam olarak buna benzer kaç konuşma olacağını merak ediyorum.

— Bu kadar inatçı olduğun için benden özür dilediğin konuşmaları mı kastediyorsun?

— Kalın kafalı mı? Yine Regency romanlarını okuyorsun.

Beni yukarı çekip kollarıyla sarıyor ve kızarmış, mutlu yüzüme gülümsüyor. Kollarımı beline doladım ve ona doğru eğildim.

Şaka yapıyor: "Evet. Yüzüğünü sweatshirt'ümün cebine koyma fikri o zaman aklıma geldi. Bu romantik kahramanların her zaman yaratıcı fikirleri vardır.

— Ben bilemem. Ben sadece kurgusal olmayan şeyler okurum.

— Ah. Belki de sana tekrar cebime bakmanı söylemeliyim.

— Hayatım, şu anda meşgul olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, dışarıdaki tüm erkekler ve her şeyle.

Başını sallıyor, gülüyor, sonra beni öpüyor. - Sikimi tutmanı istemiyorum, aşkım.

— Ne zamandan beri?

— Elini cebime koy.

İyi dikilmiş takım elbisesine bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Yavaşça söylüyor: - Ceket. Sol taraf.

Kalbim çarpmaya başlayınca elimi ceketimin cebine soktum ve parmaklarım küçük, yuvarlak ve metal bir şeyin etrafına dolanana kadar aradım.

Ceplerinden birinden çıkardığım son yuvarlak metal nesnenin aksine, bunun bir tarafında yumuşak ve soğuk bir şeyin önemli bir kare parçası var.

Kage sert bir sesle şöyle der: - Eğer on karat yeterli değilse, daha büyük bir tane için iade edeceğim.

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne koyuyorum ve elimi yüzüğün etrafına sarıyorum.

Kalbim boğazımda ve ruhum uçarken, fısıldıyorum: - On karat mı? Çok küçük. Tanrım, sen bir cimrisin, gangster.

Bana sıkıca sarılıyor, başımın üstünü, kulak mememi, boynumu öpüyor. Kulağıma usulca dedi ki: - Evlen benimle.

Tabii ki bu bir emir olmalıydı, soru değil.

Cevap verdiğimde sesim kesiliyor. - Önce şu küçük yüzüğe bir bakayım. Bir dakika içinde size haber veririm.

— Platin bir bant üzerinde mükemmel bir yastık kesim pırlanta.
Harry Winston.

Basıyorum benim yanak karşı onun Göğüs, dinlemek o
Kalbinin sert atışının rahatlatıcı sesi. - ECA. Kulağa
korkunç geliyor.

— Bu evet mi, hayır mı? - Cevap vermeyince sabırsızca soruyor: -
Renklerini giy, inatçı kız.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşıyla fısıldıyorum: "Yeşil,
sevgilim. Evrendeki tüm yeşiller.

OceanofPDF.com

EPILOG

Sloane

La Guardia'daki özel jet terminaline indiğimde hava karanlık, dışarısı 40 derece ve çiseliyor. Ne kadar mutlu olduğuma bakılırsa 80 derece ve güneşli de olabilirdi.

Kage'in gösterişli jetinin hava merdiveninin tepesindeyim ve kollarımı açarak bağıyorum: - Merhaba, Büyük [Elma20](#)!

Asfalttaki merdivenlerin dibinde elinde şemsiyeyle bekleyen üniformalı şoför bana deliymişim gibi bakıyor ama onu görmezden geliyorum. New York'a hiç gitmedim ve her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Belki şansım yaver gider ve yanında çalışabileceğim rastgele bir milyarder bulurum.

Aksi takdirde, her zaman alışveriş var. Beşinci Cadde'deki Louis Vuitton butiği Tahoe'dan beri beni çağırıyor.

— Hadi, köpek. Annemi görmeye gitme zamanı.

Mojo uçuş boyunca uyuduğu yerden, kabinde kapıya yakın ilk krem rengi deri koltuktan başını kaldırıyor. Şüpheyile kapıya bakıyor, sonra bana dönüyor.

Ona gülümsüyorum. - Kaldır kışını yoksa senden bir halı yaparım kıllı.

Bir sümüklüböcek hızıyla hareket ederek kendini koltuktan atıyor ve yere düşüyor, esniyor, arka patisiyle kulağını kaşıyor ve bana göz kırpmıyor.

Başımı sallayarak homurdandım. - Birine saldırmanın imkânı yok. Bu çok fazla enerji gerektirir.

Yine esniyor, demek istediğimi kanıtlıyor.

Dar metal merdivenlerden aşağı iniyorum, köpek de beni takip ediyor. Aşağıya vardığımda, şoför ciddiyetle şöyle dedi: - New York'a hoş geldiniz, bayan. Ben Sergey, şoförünüz.

Sergey genç, yeşil gözlü ve isterse arabayı başının üzerine kaldırabilecek kadar büyük.

Büyük penis enerjisi. Onu şimdiden sevdim.

— Teşekkürler, Sergey! Burada olmaktan çok mutluyum.

— Bavullarınızla ben ilgilenirim. Lütfen beni takip edin.

Birkaç metre ötedeki yola park etmiş şık siyah Bentley'i işaret ediyor. Başımı şemsiyeyle örtmesine izin veriyorum ve onu arabaya kadar takip ediyorum, bavullarıma bakacak sadece bir kişi olduğu için hafif bir suçluluk hissediyorum, çünkü kolay gelmedim.

Tercümesi: Neredeyse sahip olduğum her şeyi getirdim.

Bir kızın günler öncesinden ne giymek istediğini bilmesini bekleyemezsiniz. Ruh haline göre değişir.

Mojo ve ben arabaya yerleşirken, zavallı Sergey benim kişisel şerpan gibi davranıyor ve tüm valizlerimi bagaja yüklüyor. Sonunda sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattığında terliyordu.

— Tüm bu yük için üzgünüm, Sergey. Kıyafetler hakkında karar vermekte berbatım.

Dikiz aynasından bana baktı ve omuz silkti. - Sen bir kadınsın.

Açık cinsiyetçilik karşısında aşağılanmamaya karar veriyorum ve bunun yerine ona gülümsüyorum. - Farkına varmışsın! Seni ele veren göğüslerim miydi?

Bakışları kısa bir süreliğine göğsüme düşüyor. Sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. - Evet.

Arabayı vitesle takar ve konuşmayı sonlandırarak uzaklaşır.

Büyük penis enerjisi, sıfır espri anlayışı. Sıradaki.

Ben tüm o parlak ışıklara ve büyük binalara bakıp ahh çekerken şehrin içinden geçiyoruz. Yanımdaki bankta Mojo horluyor. Bir gökdelenin garajına sapıyoruz ve bir dizi asansörün yanında durana kadar boş katlardan oluşan bir virajdan aşağı iniyoruz.

Asansörlerin önünde siyah takım elbiseli bir grup iri yarı adam, sanki patlayacakmış gibi arabaya bakıyor.

Ah, Rus gangsterleri. Kendine güvenen bir grup arkadaş. O güzel pembe yanaklarını çimdiklemek istiyorum.

Umarım Sergey ben ayrılmadan önce kapımı açar, çünkü tutsak bir seyircinin önünde görkemli bir giriş yapmaktan daha iyi bir şey yoktur.

Özellikle de bu kitle bir grup güçlü ve tehlikeli erkek olduğunda.

İçimden bir ses New York'a yapacağımız bu yolculuğun *epik olacağını söylüyor*.

Gülümseyerek arabadan indim. Acaba gangsterler ordusunu bir güzellik kraliçesi çılgınlığına göndermek çok mu fazla olurdu?

Muhtemelen. Bu adamlar şakayı anlayacak gibi görünmüyorlar.

Ama birden bana bakmaz oldular. Dikkatlerini arkamızdan gelen diğer araba çekti.

Renkli camları olan büyük siyah bir SUV ve tavanında "Hepiniz öleceksiniz!" diye bağırان bir neon tabela da olabilir. Ruslardan aldığı tepkiye bakılırsa.

Herhangi bir generali gururlandıracak koordineli bir hareketle, hepsi ellerini paltolarının içine sokar, silahlarını çıkarır ve cipin ön camına doğrulturlar. Adamlardan biri deli gibi Rusça bir şeyler bağırmaya başlar.

Sonra, ilk cipin arkasında beş cip daha çığlık atarak durduğunda, bağırarak adam kendini tamamen kaybediyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve ateş etmeye başlıyor.

Aman Tanrım. Bu hiç iyi görünmüyor.

Stavros'tan çaldığım .357'yi getirmeliydim. Yanıma almadığım tek şey o gibi görünüyor.

Bentley'e geri dalıyorum, arka koltukta Mojo'nun üstüne düştüğümde neredeyse onu eziyordum. Altımda kıvranıyor ve yere kıvrılıyor. Etrafımızda patlayan silah sesleri otoparkın beton duvarlarında ve tavanlarında acı verici bir gürültüyle yankılanıyor.

Kulaklarımı kapatıp dizlerimi göğsüme çekerek bankta uzanıyorum, herkesin cephanesi bitene kadar bekliyorum ve hayatta kalan herkes bu şekilde kendini öldürene kadar göğüs göğüse çarpışma aşamasına geçecek.

O zaman kaçarım. Bu adamlar bir kere yumruk atmaya başladılar mı, artık hiçbir şeyin farkında olmazlar.

Stavros ve ekibiyle Akdeniz'deyken sürekli kavga çıkardı. Etrafta çıplak dolaşabilirdim ve fark etmezlerdi. Bir kere başladılar mı pitbul gibiler.

Biri omuzlarımdan tutup beni arabadan dışarı sürükleyince planım suya düştü.

Tüm nefesimi kesen bir gümbürtüyle geriye doğru düşüyorum. Başım sertçe betona çarpıyor.

Kendimi toparlayamadan kaldırılıp SUV'lardan birinin arka koltuğuna itiliyorum, öyle bir güçle ki koltuğun üzerinden arabanın karşı tarafına uçuyorum. Başım, duvara fırlatılmış haşlanmış bir yumurta gibi endişe verici bir çatırtıyla cama çarpıyor.

Yıldızları görüyorum.

Dünya yana doğru kayar.

Silahlar hala ateş ediyor.

Mojo'nun havladığını duyuyorum, ama ses giderek azalıyor, motorun çalışması ve SUV ilerlerken lastiklerin yere sürtünmesiyle boğuluyor.

Otmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir şeyler düzgün çalışmıyor. Beynim kaslarımla iletişim kurmuyor.

Görüş alanımda bir yüz beliriyor ve netleşiyor.

Bir adam üzerime eğildi. Otuzlu yaşlarında, simsiyah saçları, sert bir çenesi ve Karayip Denizi renginde gözleri var. O kadar canlı bir mavilikleri var ki nefes kesici.

İrlanda aksanlı, alçak bir sesle şöyle diyor: - Demek iki adamımı öldüren kadın bu.

Bakışları yüzümde geziniyor. Ağzımda duraklıyor ve orada kalıyor. - Bütün bu telaşın nedenini anladığımı söyleyemem.

Onu yumruklardım ama şu anda bu imkânsız. Belki daha sonra, beynim kafatasımın içinde dönen bir akvaryumdaki lepistes gibi kıvranmadığı zaman.

Yoğun bir çabadan sonra kelimeleri oluşturmayı başardım. - Kimsin sen? Beni nereye götürüyorsun?

- Ben Declan. Seni patronumla konuşman için Boston'a götürüyorum. Oraya vardığımızda ne olacağına gelince. bu bana bağlı değil, sevgilim.

Mavi gözlü yabancı duraksıyor, yaklaşıyor. Sesi düşüyor.

- Ama bir savaş başlattınız, bu yüzden hoşunuza gideceğini sanmıyorum.

Garajdan uçarak çıkan araba öyle bir sallanarak yere iniyor ki başım dönerek kapı koluna çarpıyorum.

Dünya kararırken gördüğüm son şey Declan'ın delici mavi gözlerinin yakıcı bir yoğunlukla benimkilere baktığı oluyor.

SON

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.